

Giới thiệu Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert

Tiên tộc tiêu vong, thần thạch bí mật nhưng lưu truyền ra, vì cầu trường sinh, tu chân người thăm dò di tích.

Vạn năm phía sau, thần bí tiên tộc di tích khai quật, gây nên Tu Chân Giới rung chuyển, tìm kiếm tiên bí mật người vô số.

Năm đại cao thủ một trong Diệp Thạch Cầm thâm nhập trong đó, vượt mọi chông gai, nhưng ở sau cùng di tích bên trong phát hiện được ngoài ý liệu đồ vật. . .

Truyện thứ ba trong series Lục Tích Chi, mời các bạn cùng thưởng thức.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Lời tựa

Bão quang ngút trời, động đất run rẩy, trời hiện ra dị tượng.

Toàn bộ bầu trời ngày đêm đều ánh sáng trắng vô biên hồng hà, trên bầu trời tầng mây, ở hồng hà làm nổi bật hạ, hiện ra được xinh đẹp dị thường, có thể thấy người đều biết, này hồng hà không bình thường, đây không phải là ánh nắng chiều, bởi vì mặc kệ ban ngày ban đêm, này hồng hà vẫn không có tiêu tan quá.

Đại địa thỉnh thoảng biết rung động một hồi, cao lớn ngọn núi dưới chân, thành phiên cây cối nham thạch sụp đổ xuống, phát sinh oanh oanh vang vọng.

Ở đây thế núi liên miên, xa không có người ở, không ai biết như vậy địa phương vắng vẻ.

Long trời lở đất, theo chấn động tăng lên, một tòa ngọn núi triệt để sụp đổ xuống.

Ầm!

Phảng phất chôn giấu vô số thuốc nổ giống như, tòa này ngọn núi lại bị cao cao vút lên, nháy mắt bị một cỗ sức mạnh kinh khủng ép thành bụi phấn, ở một luồng trong cuồng phong bị thổi tan ra, hồng mang càng tăng lên, coi như là nòng nặc bụi mù cũng không che nổi.

Bắn bay ngọn núi tuy rằng bị sức mạnh thần bí nát tan, nhưng là trên đỉnh ngọn núi nhưng bay đến bên ngoài, ầm ầm nện ở một dòng sông trên.

La Tinh Hà!

Ngọn núi là ngược lại đánh hạ, nháy mắt liền lấp kín La Tinh Hà dòng sông, hạ du nước đoạn tuyệt, thượng du nước tụ tập, tạo thành một cái đập nhét hồ, làm hồ nước chứa đầy sau, liền tạo thành một đạo to lớn thác nước.

Nơi đây thuộc về Côn Ngô Sơn mạch, có người nói ở vào thời viễn cổ, ở đây đã từng là Thần Tiên trụ sở.

Truyện thuyết này, vẫn truyền lưu ở tu chân thế giới bên trong. . .

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiên tông di tích

Thời gian một tháng, một toà hoàn chỉnh di tích dưới đất bay lên, thượng tầng núi lở đất nứt, sông lớn khô, đại lượng nham thạch bụi bặm bắn bay đi ra ngoài, theo thời gian trôi qua, bụi bặm từ từ rơi xuống, tuy rằng mây đen cuộn cuộn, như cũ không che nổi di tích hiện ra hồng mang.

Bảo quang động chúc trời cao, rất nhanh liền đã kinh động các tu chân môn phái lớn.

Bảo quang mang ý nghĩa bảo vật xuất thế, mang ý nghĩa cơ duyên cùng vận khí, mang ý nghĩa cổ đại văn minh tái hiện, không có cái nào tu chân môn phái sẽ lơ là, các đại tông môn đều phải ra chính mình cao thủ lợi hại nhất đến đây tra xét.

Khoảng cách nơi đây khoảng chừng 300 dặm ở ngoài, có một tòa thành nhỏ tên là La Tinh Thành, đây là một toà biên thủy thành nhỏ, hướng tây nam chính là di tích vị trí.

La Tinh Thành ở vùng này vẫn rất có tên tức giận, trong núi thôn trại những người miền núi, tập hợp đều là ở La Tinh Thành, tòa thành nhỏ này không có tường thành, theo La Tinh Hà xây lên, dựa lưng núi lớn, đối mặt sông lớn, nhà trình dạng nấc thang kiến tạo mà thành.

Tòa thành này, nói cho đúng là Thổ Ty Thành, thành biên giới chính là Thổ Ty Phủ, Đô Mã lão gia là thế hệ này đại Thổ ty.

Đô Mã lão gia tuổi gần tám mươi tuổi, lại có trung niên nhân thân thể cùng tinh lực, hẳn cũng không phải là người tu chân, nhưng có một tu chân nhi tử, đứa con trai này mang đến cho hắn thuốc thần kỳ, để hắn vẫn giữ thân thể khỏe mạnh, chỉ là gần đây chừng mười năm, hắn mới cảm giác được từng tia lực bất tòng tâm.

Nhi tử Đô Đỗ Nhĩ, đã mười năm chưa có trở về, ngày hôm qua thu vào một phong thư, Đô Mã lão gia hưng phấn hầu như một đêm chưa ngủ, nhi tử Đô Đỗ Nhĩ hôm nay sẽ về nhà!

Ban ngày Đô Mã lão gia liền đốt hương tắm rửa, mang theo to nhỏ quần gia cùng hộ vệ tới bắt đầu tổng vệ sinh, Đô Mã lão gia muốn dùng long trọng nhất lễ tiết hoan nghênh quý khách, nhi tử ở trong thư nhắc tới, hẳn phải bồi trong tông môn một đại nhân vật, cùng nhau đến La Tinh Thành đến.

Lúc chạng vạng, Đô Mã lão gia mang theo một nhóm lớn người, cung kính chờ đợi ở Nghênh Tiên Đài, từ khi nhi tử tu chân sau, hắn liền kiến tạo toà này Nghênh Tiên Đài, chuyên môn dùng để hoan nghênh vui vẻ đưa tiễn cái kia chút tu chân đại lão gia, bởi vì hắn biết, này chút lợi hại đại lão gia, bình thường đều là bay tới bay lui.

Đô Mã lão gia sống lưng ưỡn lên thẳng tắp, tám mươi tuổi nhưng có trung niên nhân khuôn mặt, chỉ là tóc cùng chòm râu trắng phau, hắn mang theo một nhóm lớn người, quần gia còn có Thổ Ty Phủ hộ vệ đều ở đây, ngoại trừ Đô Mã lão gia, tất cả mọi người quỳ trên mặt đất.

Nghênh Tiên Đài trên bày hương án, đốt hương nén, Đô Mã lão gia cầm trong tay ba nén hương, rất cung kính đứng ở hương án cách đó không xa.

Một trận cuồng phong nhắc lên, Đô Mã lão gia trong mắt lóe lên vẻ kích động, nhi tử phải quay về!

Bầu trời xa xa hiện ra âm đạm hồng quang, này hồng quang đã xuất hiện đã hơn hai tháng, La Tinh Thành người, đều nói đây là triệu chứng xấu, có thể Đô Mã lão gia nhưng cho rằng là thật to điềm lành, bởi vì nhi tử rời nhà mười năm, rốt cuộc phải đã trở về.

Cuồng phong đột nhiên ngừng lại, lại như vừa bắt đầu đột nhiên nhắc lên như thế, Nghênh Tiên Đài trên có thêm năm người.

Đô Mã lão gia khom lưng cúi đầu nâng hương, trong miệng lớn tiếng nói: "Cung nghênh thượng tiên đại lão gia!"

Quý mọi người cũng đồng nói: "Cung nghênh thượng tiên đại lão gia!" Âm thanh vang dội, chỉ là có chút run rẩy mà thôi.

"Đây là cha ngươi?"

Một cái mang theo từ tính âm thanh vang lên.

"Tổ sư gia, đây là ta cha, La Tinh Thành đại Thổ ty, vùng này đều là cha ta quản lý."

"Cha, để cho bọn họ đi xuống đi, tổ sư gia không khả quan nhiều."

Đô Mã lão gia lúc này mới thẳng tắp công, đồng thời đem hương xen vào lư hương, hướng về thủ hạ khoát tay nói: "Các người xuống!"

Hắn lúc này mới nhìn thấy nhi tử, Đô Đỗ Nhĩ cùng ba người khác mặc giống như đức, đều là áo bào màu xanh, màu đen đai lưng, bốn người bên trong con trai của hắn trẻ trung nhất, ba người kia có trung niên tướng mạo, có lão niên tướng mạo, chỉ có ở giữa đứng yên người, để hắn âm thầm chấn động.

Người kia dĩ nhiên so với chính mình nhi tử còn trẻ hơn, thậm chí thoáng gây gò, màu da cực kỳ trắng mịn, một đôi mắt tinh Kiếm Mi, một đầu tóc đen thui, người mặc màu đen bào phục, nhẹ nhàng mà sung sướng một người, mang trên mặt nụ cười âm áp, có thể làm người kia mắt nhìn hướng về hắn thời điểm, Đô Mã lão gia dĩ nhiên có loại bị châm đâm cảm giác.

Quan trọng nhất là, nhi tử Đô Đỗ Nhĩ dĩ nhiên xưng hô người này vì là tổ sư gia, này liền có chút dọa người.

Đô Mã lão gia biết người này địa vị cực cao, thái độ càng thêm cung kính mấy phần, trên mặt tất cả đều là cười, đó là một loại quyền rũ nụ cười, hắn nói rằng: "Thượng tiên đại lão gia, xin mời vào trong nhà ngồi!"

Thổ Ty Phủ bên trong có một chỗ cấm địa, nơi đó kiến tạo một toà tiểu lâu, rường cột trạm trở, tinh xảo tới cực điểm, vật liệu gỗ cũng tuyển dụng sợi vàng cây lim cùng gỗ đàn hương, đây là chuyên môn dùng để chiêu đãi nhi tử đồng môn địa phương.

Đô Mã lão gia không quen biết nhi tử tông môn tổ sư gia, nhưng này người ở Tu Chân Giới nhưng là cực kỳ nổi tiếng, tên là Diệp Thạch Cẩm, Tu Chân Giới có một bí danh gọi cẩm gia, là một thiên tài tuyệt điểm cao thủ, ở Đô Đồ Nhĩ vị trí trong tông môn, sức mạnh đứng hàng thứ nhất.

Diệp Thạch Cẩm đi ở đằng trước, bốn cái tông môn đệ tử theo sát phía sau, Đô Mã lão gia ở bên biên ân cần dẫn đường.

Rất nhanh sẽ đến Thổ Ty Phủ hậu viện, xuyên qua mấy cánh cửa, đi tới một nguyệt lượng môn trước, Đô Mã lão gia nói rằng: "Mời, mời đến!"

Diệp Thạch Cẩm hơi gật đầu, hần có thể thấy, ở đây quét dọn sạch sành sanh, liền ngay cả bên trên Hoa Mộc cũng tu bổ hết sức chỉnh tề, vừa nhìn cũng biết là roi xuống công phu.

Đi tới tiêu lâu trước, bốn cái dung mạo xinh đẹp hầu gái quý gối hai bên, Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Ở đây không cần người hầu hạ, làm cho các nàng đi xuống đi."

Đô Đồ Nhĩ vội vàng khoát tay nói: "Các người đi xuống đi, ở sân ở ngoài chờ đợi."

Diệp Thạch Cẩm đi vào cửa lớn.

Tiểu lâu có một không lớn phòng khách, bày bày đặt cái bàn, trên bàn mấy cái trên khay bạc, chất đầy địa phương sản xuất hoa quả.

Đô Mã lão gia nói: "Ở đây thực sự quá đơn sơ, kính xin thượng tiên đại lão gia bỏ qua cho."

Diệp Thạch Cẩm căn bản cũng không quan tâm, hần nói rằng: "Không cần bận rộn, đến, tất cả ngồi xuống, ta có chút việc muốn hỏi." Kéo mở ở giữa cái ghế, hần bệ vệ giống như ngồi xuống.

Đô Mã lão gia cũng không dám ngồi xuống, hần đứng ở bên cạnh, nói rằng: "Thượng tiên đại lão gia mời nói."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Chân trời hồng mang. . . Đã mấy ngày?"

Đô Mã lão gia sững sờ, suy nghĩ một chút, không dám xác định nói: "Có lẽ có bốn mươi, năm mươi ngày, có lẽ có hơn sáu mươi ngày, cái này. . . Ta không nhớ rõ."

Diệp Thạch Cẩm biết, người phạm là không có khả năng như tu chân người như thế, có thể rõ ràng nhớ tới tất cả mọi chuyện, người tu chân chỉ cần lưu tâm, ít sẽ lãng quên cái gì.

Hần nói rằng: "Như vậy, đoạn thời gian gần đây, có tu chân giả khác đến chỗ này sao?"

Đô Mã lão gia nói: "Cái này. . . Thật sự không biết, bọn họ. . . Sẽ không tới ta Thổ Ty Phủ đến." Hần có chút thấp thòm nhìn Diệp Thạch Cẩm, trong lòng rất là xấu hổ, hai vấn đề, đều không có hoàn mỹ trả lời.

Bất quá nhìn Diệp Thạch Cẩm vẻ mặt, nhưng không có quá nhiều bất ngờ, sắc mặt cũng không có gì thay đổi, cái kia khuôn mặt anh tuấn, để Đô Mã lão gia đều lòng sinh độ kị, đây là trời cao chăm sóc người.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng thở dài, từ vừa mới bắt đầu là hần biết không biết được quá nhiều tin tức, chỉ là Đô Đồ Nhĩ nỗ lực để hần tin tưởng, ở đây nhất định có manh mối gì.

Trước khi tới, Diệp Thạch Cẩm chuyên môn kiểm tra trong tông môn điển tịch, Côn Ngô Sơn mạch, ở vào thời viễn cổ nhưng là đại đại hữu danh, có người nói có Thần Tiên ở lại, bất quá trong điển tịch ghi lại nội dung cũng không hoàn chỉnh, chỉ là thoáng đề cập, không có tí mỉa mai.

Thế nhưng trong điển tịch, nhưng nhắc tới một cái viễn cổ tông môn tên.

Triêu Tiên Tông!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Lão tổ cẩm gia

Chẳng lẽ là Triêu Tiên Tông di tích xuất hiện?

Có người nói Triều Tiên Tông lai lịch bí ẩn, tông môn thành lập rất nhanh, hơn nữa ra rất nhiều cao thủ, nhưng là toàn bộ Triều Tiên Tông lại không có kéo dài bao lâu, mấy trăm năm lịch sử, liền triệt để yên diệt ở trong con sông dài lịch sử, đời sau có rất nhiều cao thủ đi kiểm tra quá, nhưng cái gì cũng không có phát hiện, từ từ liền đem đoạn lịch sử này quên lãng.

Trong đó trọng yếu nhất, chính là để rất nhiều tu chân môn phái nghi ngờ một điểm, đến tột cùng là dạng gì sức mạnh, có thể để một cái tông môn có thể trong thời gian cực ngắn quét khỏi, điểm ấy để mỗi tu chân môn phái đều kinh ngạc cùng mê.

Đô Mã lão gia đứng cạnh, hắn phát hiện nhi tử tông môn tới tổ sư gia, vẫn luôn không nói gì, mà là nhắm mắt ngồi ngay ngắn, phảng phất đang ngủ giống như vậy, trong lòng hắn khá là bất an, không biết người tổ sư gia này có phải là đối với mình có ý kiến.

Diệp Thạch Cẩm lần này lại đây, thuần túy chính là vì thám thính tin tức, đồng thời muốn đi đi tích kiểm tra, bởi vì hắn thực lực cường hãn, cũng chưa hề nghĩ tới mang tới thù hạ, Đô Mã lão gia nhi tử, còn có cái khác ba cái tông môn người tu chân, cũng không sẽ đi theo hắn đi đi tích, tông môn phía sau sức mạnh sẽ ở Thổ Ty Phủ tập hợp.

Ngay ở Đô Mã lão gia thấp thỏm bất an thời điểm, một quần gia len lén lút lút ở ngoài cửa bồi hồi, Đô Đỗ Nhĩ khẽ nhíu mày, hắn đi ra cửa ở ngoài, khẽ quát: "Người làm gì?"

Quần gia rầm rộ xuống, nói rằng: "Hồi bẩm thiếu gia, bên ngoài có người muốn đi vào, chúng ta không ngăn được!"

Lời còn chưa dứt, bên ngoài liền truyền đến tiếng tí tách còn có tiếng kêu đau đớn, Đô Đỗ Nhĩ giận dữ, giương giọng quát lên: "Người nào?"

Một tên hộ vệ hoang mang hoảng loạn đi vào, nói rằng: "Người đến lợi hại, chúng ta không ngăn được!"

Đô Đỗ Nhĩ đánh về phía nguyệt lượng môn, làm hắn đi tới cạnh cửa thời điểm, trực tiếp bị tức nổ.

Một cái người tu chân trong tay mang theo một căn trường côn, đem phóng đi hộ vệ từng cái từng cái quát bay, người phạm làm sao có thể đủ cùng người tu chân đánh?

Mười mấy hộ vệ bị đánh tề ra quần, mà người tu chân này phía sau còn đứng năm, sáu người đồng bạn, lấy Đô Đỗ Nhĩ ánh mắt, đương nhiên biết những người này đều là người tu chân.

"Dừng tay!"

Đưa tay rút ra trên lưng trường kiếm, Đô Đỗ Nhĩ chỉ của bọn hắn, quát lên: "Tất cả dừng tay!"

Đối phương ném mắt trong tay trường côn, giờ tay liền rút ra trường kiếm của mình, nhìn chằm chằm Đô Đỗ Nhĩ lạnh lùng nói: "Hóa ra là có dựa dẫm a, tiểu tử, nhường ra Thổ Ty Phủ, lần xa điểm!"

Đô Đỗ Nhĩ cũng là Bá Vương người bình thường, trong La Tinh Thành, tu chân trước hắn chính là trong thành một phương bá chủ, nơi nào có thể chịu được sự khiêu khích này, quát lên: "Người muốn chết!"

Một kiếm nổ ra, một đạo hà quang theo trường kiếm chém đánh đi ra ngoài, đối phương nhưng là không chút hoang mang, vung kiếm đón đỡ.

Ầm!

Cuồng bạo khí lưu, nhất thời đem xung quanh nổ đến rối tinh rối mù, bên cạnh đứng gần mấy tên hộ vệ, càng bị này cỗ cuồng bạo khí lưu hất bay đi ra ngoài.

Đô Đỗ Nhĩ đưa tay ở bên hông một vệt, lớn tiếng quát lên: "Mau!" Một tấm phù lục đánh ra, hóa thành một chỉ Hỏa Diệu, trực tiếp đánh về đối thủ.

Người kia không yếu thế chút nào, một kiếm chém đánh xuống, nhưng không nghĩ tới, tấm này dĩ nhiên là cao cấp phù lục, đưa hắn cả người lẫn kiếm đồng thời đánh bay ra ngoài, nhất thời cả người bốc hỏa, thiêu đến hắn oa oa kêu loạn.

Đô Mã lão gia trốn ở nguyệt lượng môn sau len lút quan sát, để hắn tiếc nuối là, nhi tử mang tới người cao thủ kia như cũ ngồi ở trong phòng, ba người kia đứng là đi ra, chỉ là đều ở phía xa quan sát.

Có người lên trước dập lửa, có người áp sát tới, hết sức hiền hòa, đám người kia cũng bị chọc giận.

Đô Đỗ Nhĩ hô lên một tiếng, hắn ba đồng bạn cũng vung kiếm đi ra, đối phương rõ ràng sợ hãi, bởi vì bọn họ phát hiện, bốn người này thực lực đều không kém.

Một tiếng rít xẹt qua, một người đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lúc này, ngày đã tối hẳn, mà người kia quanh người nhưng còn quán một đạo sáng lạng ánh sáng, hắn đây mới thật sự là phi kiếm.

Người này vừa xuất hiện, suu cao thuế nặng uy thế liền làm cho Đô Đỗ Nhĩ bốn người liên tiếp lui về phía sau, bốn người sắc mặt toàn bộ cũng thay đổi.

Đô Đỗ Nhĩ sắc mặt âm trầm lại, thực lực của người này vượt xa chính mình, hắn không khỏi quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhưng phát hiện tổ sư gia cũng

không có xuất hiện,

Trong lòng nhất thời có chút hoảng loạn, nhưng là lại không thể biểu hiện ra, không thể làm gì khác hơn là ngoài mạnh trong yếu nói: "Các ngươi là tông môn nào?"

Dựa vào ven đường phong đăng, Đô Đồ Nhĩ nhìn chăm chăm người này nhìn.

Đây là một người trung niên, thân xuyên trường bào màu đỏ, nhưng khoác một cái màu đen áo khoác, dưới chân ăn mặc da hươu giày, đầy mặt nham hiểm khí tức.

Hắn sau khi rơi xuống, cũng không có nhìn Đô Đồ Nhĩ bốn người, mà là đối với mấy người khác, âm trầm giọng nói rằng: "Rác rưởi, ngu ngốc, ngu xuẩn! Một chút chuyện nhỏ đều làm không xong, ngươi, ngươi lại là chuyện gì xảy ra?"

Hắn chỉ vào bị Đô Đồ Nhĩ đã thương gia hóa, người kia rõ ràng dọa cho phát sợ, trong miệng ấp úng, cũng không biết được nói cái gì.

Người trung niên lẳng không chính là một cái tát, trực tiếp đem đối phương tát lẫn trên mặt đất, ở Đô Đồ Nhĩ bốn người trợn mắt ngoác mồm hạ, đem đám người kia tất cả đều bạo đánh cho một trận, vậy thì thật là từng cú đâm thấu thịt, mỗi một cước đá ra, cũng nghe được xương cốt tựa hồ vỡ vụn, người này ra tay vô cùng ác độc.

Sau đó người này mới xoay người quay về Đô Đồ Nhĩ bọn họ, lạnh nhạt nói: "Các ngươi lại là nơi nào nhô ra khốn nạn? Dám hướng về thủ hạ của ta chuyển móng vuốt?"

Người này khí thế quá lớn, Đô Đồ Nhĩ bốn người bị làm kinh sợ, lời cũng không nói được miệng.

Lẳng không bốn cái miệng rộng, một cái đều không có sót, đem bốn người tất cả đều rút ra về nguyệt lượng môn bên trong, sau đó hắn thì nhìn hướng về trốn ở sau cửa Đô Mã lão gia.

Đi tới Đô Mã lão gia bên người, người này biết hắn là phạm nhân, vì lẽ đó không có đánh, chỉ là vỗ vỗ hắn đầu, nói rằng: "Ồ đây không phải ngươi lẫn vào địa phương, trốn đi đi!"

Đô Mã lão gia cũng chưa đi, mà là liên tục lẫn lộn đi tới nhi tử bên người, con trai của hắn nằm trên đất, ngất choáng váng đầu não muốn bò lên.

Này lẳng không một chương đánh cho Đô Đồ Nhĩ mặt đều sưng lên, vẫn tính hắn tu chân nhập môn, bằng không một tát này là có thể quất chết hắn.

Người kia mang theo giúp một tay hạ, ngẩng đầu mà bước đi đi tới tiểu lâu trước.

"Ồ, tốt tiểu lâu, rất tinh xảo mà!"

Sau đó, hắn liền thấy tiểu lâu trong phòng khách Diệp Thạch Cẩm.

Diệp Thạch Cẩm tựa như cười mà không phải cười mà nhìn người kia, nói rằng: "Nhậm Hằng? Đánh cho sưng hay không sưng? Có vui vẻ hay không?"

Nhậm Hằng liếc nhìn Diệp Thạch Cẩm, sắc mặt nhất thời đại biến.

"Cầm gia!"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nhìn hắn, sắc mặt bình tĩnh, không có vẻ tức giận, nhưng Nhậm Hằng nhưng nổi lên một luồng mãnh liệt hàn ý, trong lòng quả thực hồi hận đến chết, làm sao sẽ chọc người này!

"Cầm gia. . . Tiền bối. . . Tiền bối. . . Ta, ta. . ."

Nhậm Hằng lại cũng không nghĩ ra, chính mình dĩ nhiên sẽ chọc người này, đối phương ở Tu Chân Giới nhưng là đỉnh cấp cao thủ, tổ sư gia một cấp nhân vật, hơn nữa cái tên này xưa nay đều khó mà nói.

Đừng xem cầm gia luôn luôn đều là ôn hòa đáng đáp, nhưng hắn đánh tới người đến, thật là một cái chuyện phi thường đáng sợ.

Diệp Thạch Cẩm sờ mũi một cái, nói rằng: "Ngươi cũng coi như một cái tu chân giới cao thủ, đánh mấy cái đệ tử cấp thấp, đánh mấy cái người phạm, ngươi hết sức có cảm giác thành công sao? Hết sức thoải mái đúng hay không?"

Nhậm Hằng sợ đến ngử không thành tiếng: "Không, không. . . Ta, ta không. . . Không có. . . Không có thoải mái. . ."

Diệp Thạch Cẩm thanh âm như cũ ôn hòa, có thể lời cũng không phải dễ nghe như vậy: "Không có sao? Ngươi không chỉ đánh ta môn hạ đệ tử, càng là ngay cả mình đệ tử cũng đánh! Ngươi có phải là cảm thấy, không như thế liền không uy phong a? Ngươi xem ta. . . Ta xưa nay đều không phải như vậy, ngươi đánh cho vui vẻ như vậy, ta đều không nói lời nào, an vị nhìn!"

Nhậm Hằng hận không thể quay đầu chạy, nhưng là hắn không dám, thực lực cách biệt quá lớn, bất nạt nhỏ yếu luôn luôn là hắn chuyện thích, nhưng là gặp gỡ cao thủ, hắn lập tức liền kinh sợ bao rồi.

Huống chi, người này ở Tu Chân Giới nhưng là đỉnh cấp cao thủ, phỏng chừng đuổi ra một ngón tay là có thể ép chết hắn, nhắm mắt đứng cạnh, chân nhưng đang phát run.

Đô Mã lão gia ôm chính mình nhĩ tử, nhìn thấy cũng nghe được hai người đối thoại, hắn quả thực không thể tin được, người này vừa bắt đầu như vậy thô bạo, nhưng bây giờ lộ ra như vậy tâm tình sợ hãi, hắn hốc mồm cứng lưỡi nhìn, rốt cục đối với Diệp Thạch Cẩm có một chút xú giải.

Người này mới là thật lợi hại! Căn bản không cần động thủ, là có thể để một cao thủ dọa thành đáng dấp như vậy.

Đô Đồ Nhĩ sùng bái mà nhìn chính mình lão tổ, lão tổ quả nhiên là đại nhân vật, mấy câu nói liền để Nhậm Hằng mồ hôi chảy tiếp công, một bộ chặt vật tới cực điểm đáng dấp.

Diệp Thạch Cẩm cũng không có đánh Nhậm Hằng, thậm chí đều không có mắng hắn, chính là đơn giản mấy câu nói, nhưng để Nhậm Hằng suýt chút nữa sợ vãi tè rồi.

Nhậm Hằng hận không thể tát mình một cái tát, nơi nào không thể ở, nhất định phải chạy tới nơi này tìm chết, lần này lúc đi ra, nhà lão tổ còn từng căn dặn, để hắn dẫn đội làm tra xét, không muốn gây chuyện thị phi, kết quả vừa tới La Tinh Thành, liền chọc như thế một tôn đại thần.

Diệp Thạch Cẩm tiếp tục nói: "Nếu đã tới liền không cần đi, ở lại đi, chờ ngày mai chúng ta cùng đi tra xét."

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bá đạo Hùng Nhị

Nhậm Hằng đầu tiên là thờ phào nhẹ nhõm, sau đó liền phản ứng lại, không khỏi hoảng hốt nói: "Không dám, lão tổ ở đây, văn bối đương nhiên muốn tránh được. . ." Hắn đã rõ ràng, cái gọi là đi theo hắn đi tra xét, đó chính là đem bọn họ mấy người này xem là bia đỡ đạn.

Diệp Thạch Cẩm tựa như cười mà không phải cười mà nhìn hắn, cũng không nói chuyện, trong mắt ánh bạc lấp loé, nhìn ra Nhậm Hằng cả người không dễ chịu, lại như có vô số con kiến đang bò.

"Vâng, là. . ."

Nhậm Hằng dĩ nhiên không nói ra được một chữ "Không", liền thanh đáp ứng, mồ hôi lạnh trên trán cuộn cuộn mà xuống, căn bản cũng không dám phản bác, lại không dám không để ý tới, trong lòng hắn rõ ràng, nhân gia hiện tại nói chuyện cẩn thận, nhưng nếu như không nghe, hậu quả liền sẽ vô cùng sự nghiêm trọng, hắn còn không đến mức ngốc đến trực tiếp phản kháng.

Diệp Thạch Cẩm hài lòng gật gật đầu, hắn cong ngón tay búng một cái, một điểm nhân nhạ ánh bạc nhảy mắt đánh trên người Nhậm Hằng, Nhậm Hằng sợ hãi nói: "Tiền bối. . . Ngươi. . ."

"Chớ sốt sắng, chi là một tấm liên lạc dùng phù, đối với ngươi không có gặp nguy hiểm. . ."

Nhậm Hằng sắp bị Diệp Thạch Cẩm sửa chữa khóc, liên lạc? Liên lạc em gái ngươi a! Đây chính là hắn mẹ kiếp theo dõi phù! Lão tử coi như muốn chạy trốn đều không làm được! Người này xấu tính.

Diệp Thạch Cẩm gảy một hồi ngón tay út móng tay, hắn tay trái ngón út có một khúc màu bạc móng tay, dài đến một tấc, theo thói quen dùng ngón cái bắn ra, sẽ phát ra tranh nhưng mà tiếng, phảng phất binh khí sau khi va chạm phát ra hiện ra vang.

"Ta. . . Ta. . ."

Nhậm Hằng quả thực không biết nên làm sao kháng nghị hoặc là phản đối, chỉ là một mực địa kết ba.

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Ngươi không vui?"

"Tinh nguyện. . . Tinh nguyện. . ."

"Thật hay giả? Ngươi biết, ta người này không thích nhất người khác nói một đằng nghĩ một nẻo!"

Nhậm Hằng trong lòng mắng to, có thể ngoài miệng vẫn là nói: "Ta thật sự. . . Vui lòng, không có, không có nói một đằng nghĩ một nẻo. . ."

"Há, vậy thì tốt, ta còn tưởng rằng ngươi không vui, như vậy tốt nhất. . . Đô Đồ Nhĩ!"

Đô Đồ Nhĩ xông tới, nói rằng: "Tổ sư, ngài dặn dò."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Cái này, nhà ngươi có cái gì đất trống phương. . . Ân, tỷ như không người ở căn phòng, an bài cho bọn hắn một hồi."

Đô Đồ Nhĩ bên tai đột nhiên có âm thanh vang lên, đó là tổ sư gia âm thanh, truyền âm nhập mật!

Nghe xong hai câu, hắn liền không nhịn được muốn cười, đáp ứng nói: "Có, có, chúng ta gia có không ít chỗ trống."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Cô gắng chiều đãi, đừng chậm trễ quý khách!"

Đô Đồ Nhĩ liền thanh đáp ứng nói: "Vâng, là, tổ sư gia, vẫn bồi nhất định làm tốt, các vị. . . Mời đi theo ta!"

Nhậm Hằng nhìn Diệp Thạch Cẩm một chút, chỉ thấy Diệp Thạch Cẩm vung vung tay, còn hết sức khách khí nói: "Xin mời, ta tin tưởng Đô Đồ Nhĩ sẽ chiều cố tốt các ngươi."

Chốc lát, tiểu lâu liền khôi phục an bình, Diệp Thạch Cẩm chậm rãi nhắm mắt lại, rất nhanh hắn liền nghe được xa xa rít lên một tiếng: "Cái gì? Ngươi để ta ngủ phòng chứa củi? Tiểu bối. . ."

"Cũng chỉ có phòng chứa củi có không, chỗ khác đều ở đủ, nếu như tiền bối không hài lòng, ngài tìm lão tổ đi nói?"

"Ngươi khôn nạn, ngoại trừ phòng chứa củi liền không có ở không phòng sao?"

"Chuồng bò. . . Còn không. . ."

"Ngươi. . ."

". . ."

Diệp Thạch Cẩm hài lòng âm thầm gật đầu, hắn khí tức chậm rãi kéo dài, lấy tu vi của hắn, bất luận ngồi nằm cất bước, đều có thể duy trì trạng thái tu luyện.

Đêm đó, La Tinh Thành đến rất nhiều người tu chân, phần lớn đều rất điệu thấp tìm kiếm dừng chân, còn có một bộ phận người liền ở ngoài thành đất hoang bên trong vượt qua.

Sáng sớm, Đô Mã lão gia mang theo nhi tử lại đây thỉnh an, Nhậm Hằng cũng mang thủ hạ lại đây, cũng không biết bọn họ là làm sao ngủ, ngược lại trên người rất bản.

Nhậm Hằng thực lực còn có thể, nhưng hắn buổi tối là buồn ngủ, Diệp Thạch Cẩm cũng không cần, thực lực của hắn căn bản không cần giường.

Diệp Thạch Cẩm đang dặn dò Đô Đồ Nhĩ: "Phía sau người rất nhanh đã tới rồi, ngươi muốn an bài bọn họ ăn ở. . . Mặt khác, phóng thông minh cơ linh một chút, tối ngày hôm qua tới đây người tu chân rất nhiều, để thủ hạ của ngươi thu liễm một chút."

Đô Đồ Nhĩ cung kính trả lời: "Vâng,

Là!"

Diệp Thạch Cẩm đứng lên, vừa mới chuẩn bị muốn ly khai, liền nghe được một tiếng gào thét, cuồng phong gào thét, nháy mắt một người rơi xuống, Nhậm Hằng phảng phất có người tâm phúc, kêu lên: "Lão tổ!"

Đô Đồ Nhĩ trong lòng hơi hồi hộp một chút, hắn ngẩng đầu nhìn chính mình lão tổ, chỉ thấy Diệp Thạch Cẩm phong đạm vân khinh địa lại ngồi trở xuống.

Tu Chân Giới vô số cao thủ, có thể đỉnh cấp cao thủ tất cả mọi người nắm chắc, người này cũng chính là hiếm có một trong mấy người.

Người này thân hình như gấu, đại đầu thô cổ, thậm chí cái cổ so với đầu còn lớn hơn cường tráng, thân thể trình ông đồng hình, to mọng to lớn, thân thể thật dài, chân ngắn cánh tay trường, tướng mạo vô cùng hung, chuông đồng mắt tròn, trên mặt từng khối từng khối dữ tợn, đặc biệt là cằm hóp cơ bắp cao cao nhô lên, một tấm đầy đặn miệng rộng, mở miệng hắc bên trong ó vàng hàm răng.

Này vóc người giống gấu, tên cũng có một gấu, hắn gọi Hùng Nhị!

Nhậm Hằng đầy mặt hưng phấn, chính mình lão tổ đến, hắn đột nhiên cảm thấy tự có dựa dẫm.

Diệp Thạch Cẩm ngồi ngay ngắn bất động, chỉ là lạnh nhạt nhìn Hùng Nhị.

Hùng Nhị là theo dõi Nhậm Hằng tới, hắn nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm chính là sùng sờ, quay đầu đối với Nhậm Hằng nói: "Mẹ cái đầu, ngươi làm sao

cùng cảm gia cùng nhau?"

Thanh âm kia nổ vang, chấn động đến mức Đồ Đồ Nhĩ bốn người choáng váng đầu hoa mắt, Đồ Mã lão gia đặt mông ngồi dưới đất, giống như là có người đột nhiên ở hán bên tai, cảm một cái to lớn chiêng đồng gõ mấy cái, chấn động đến mức hán che lỗ tai, toàn thân run rẩy.

Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Hùng Nhị, ở đây không có người điếc, nói chuyện lớn tiếng như vậy làm gì?" Tiếng nói của hán có chứa một tia lạnh lạnh, lời nói mang theo một điểm trào phúng nói móc.

Hùng Nhị nói: "Ta trời sinh. . . Ngươi cũng không phải không biết!"

Tiếp theo Hùng Nhị ngoắc nói: "Đến, lại đây, ngươi tại sao lại ở chỗ này?"

Nhậm Hằng sợ hãi lên trước, có chút khiếp đảm nói: "Cái này. . . Ta. . . Ta. . ."

"Đừng!"

Hùng Nhị cái tát so với hùng chương còn lớn hơn, còn muốn mạnh mẽ được nhiều, chặt chẽ vững vàng liền đánh ở Nhậm Hằng trên mặt, tất cả mọi người là sững sờ, hoá ra bọn họ tông môn tất cả đều là một cái diễn xuất, một lời không hợp chính là một cái tát mạnh a.

Nhậm Hằng lộn mào một cái ngã rơi xuống đất trên, chó nhìn hán miệng mũi chảy máu, vậy cũng là bị thương da thịt.

Đồ Mã lão gia liền nghe được dừng nổ vang, sau đó nhìn thấy Nhậm Hằng rầm một tiếng đập trên mặt đất, thời khắc này hán đều cảm thấy cả người đau, không nhìn được run cầm cập một hồi, người mình cũng đánh ác như vậy? Hán quả thực khó có thể lý giải.

Thật là đáng sợ!

Diệp Thạch Cẩm khoe miệng kéo ra vẻ tươi cười, nói móc nói: "Chà chà, Hùng Nhị, nhẹ một tí a, nếu không đầu đều phải bị đánh rớt."

Hùng Nhị bật thốt lên: "Ta có thể không có tác dụng lực!"

Diệp Thạch Cẩm nhất thời cười ha ha.

Nhậm Hằng đúng là quen thuộc lão tổ như thế, hán đánh lời của ngươi, chứng minh hán đối với ngươi chính là coi trọng, bỏ lên bùm mặt đứng ở bên cạnh, ngu nhìn hai cái lão tổ đầu võ mồm.

Hùng Nhị hỏi: "Này, Nhậm Hằng, ngươi vẫn chưa trả lời ta đây, tại sao ngươi ở nơi này?"

Diệp Thạch Cẩm không âm không dương nói: "Cũng không có cái gì, chính là đến cướp chỗ ta ở."

Nhậm Hằng mồ hôi lạnh đều chảy ra.

Hùng Nhị người lợi hại như vậy, nghe vậy cũng ngây ngẩn cả người, nói rằng: "Cái gì? Hán cướp cảm gia ngươi ở nhà? Ha ha, chó trâu, ai dám cướp phòng của ngươi?"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Ta không khôì hài chơi!"

Hùng Nhị tiếng cười nhất thời đứt đoạn mất, hán nghi hoặc mà nhìn Diệp Thạch Cẩm, lại nhìn Nhậm Hằng, gầm hét lên: "Nhậm Hằng! Thật hay giả!"

Nhậm Hằng rất muốn phủ nhận, nhưng là hán thật sự không dám, hán hận không thể đào một cái hố đem mình chôn kỹ, sợ mất mặt nói: "Lão tổ. . . Là, đúng thế. . . Ta, ta đây không phải là muốn cho lão tổ tìm một tốt một chút địa phương nghỉ ngơi. . . Vì lẽ đó. . . Vì lẽ đó. . ."

Hùng Nhị nói: "Vì lẽ đó ngươi tới cướp cảm gia trụ sở."

Hán nghe được choáng váng đầu, chính mình đệ tử đầu óc có phải là có vấn đề, dĩ nhiên cướp một cái siêu cấp cao thủ nơi ở, hán cũng kỳ quái tại sao cái tên này còn sống, nếu như đổi thành chính mình, đã sớm giết.

Nhậm Hằng nói: "Ta, ta không phải là không biết. . . Không biết tiền bối ở nơi này mà. . ."

Hùng Nhị chấp tay nói: "Cảm gia, cảm tạ hạ thủ lưu tình."

Nếu như Diệp Thạch Cẩm thật sự giết chết Nhậm Hằng, hán nhất định phải cùng Diệp Thạch Cẩm đánh một trận, việc này tuyệt đối sẽ làm lớn, hán kỳ thực không hy vọng cùng Diệp Thạch Cẩm cao thủ như vậy giao chiến, bởi vì hán cảm giác mình không nắm chắc thắng.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta người này không tốt đánh nhau, ân. . . Lão Hùng, ngươi chắc cũng là đi di tích dò xét đi! Đồng thời sao?"

Hùng Nhị nhếch môi liền nở nụ cười: "Ha ha, tốt, được! Đồng thời, đồng thời được!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Hán còn có không ít cao thủ muốn đuổi đến, chúng ta trước tiên không vội, để cho bọn họ đi trước tốt hơn."

Nói đưa tay ra hiệu Hùng Nhị ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Kiêu mị ma nữ

Đô Đỗ Nhĩ vội vàng kéo mở một tấm ghế Thái sư, Hùng Nhị lúc này mới đặt mông ngồi xuống, cái ghế kia phát sinh không chịu nổi gánh nặng kết tiếng.

Nhậm Hằng cuối cùng cũng coi như yên lòng, gặp được Hùng Nhị cảm ơn, chuyện này ý nghĩa là lão tổ không biết trừng phạt chính mình.

Đô Mã lão gia rốt cục đến gần rồi nhỉ, hần đều sắp bị này giúp người tu chân hủ chết, cuối cùng cũng coi như dừng lại, hần hiện tại đối với cao cao tại thượng người tu chân có hơi có chút ý nghĩ của chính mình, những người này cắt người tu chân áo khoác, cùng người phạm tội hồ cũng không có sự khác biệt, như thế có sướng vui đau buồn.

Đô Đỗ Nhĩ nhỏ giọng nói: "Cha, đi sắp xếp người trên điểm tâm. . ."

Đô Mã lão gia liên tục gật đầu, nhỏ giọng nói: "Tốt, tốt, cha vậy thì đi sắp xếp."

Hần xoay người rời đi, vội vàng cho những thứ này người sắp xếp đưa điểm tâm, còn chưa đi ra đi, liền nghe được Hùng Nhị: "Này, chuẩn bị cho ta ăn thịt a! Thịt nướng thịt nướng cũng có thể, chính là đừng cho ta ăn chay!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Người khẩu vị thật nặng! Sáng sớm ăn thịt."

Kỳ thực bất luận Diệp Thạch Cẩm vẫn là Hùng Nhị, cũng có thể ích cốc, bất quá Hùng Nhị từ nhỏ liền thích ăn thịt, dù cho tu luyện đến cực cao cấp độ, như cũ thích ăn thịt uống rượu.

Đô Mã lão gia liên thanh đáp ứng, nói rằng: "Trong phủ chúng ta ẩn giấu rượu ngon, thượng tiên đại lão gia cần không?"

Hùng Nhị có chút bất ngờ nhìn một chút Đô Mã lão gia, nói rằng: "Không sai, không sai, vậy thì đến hai đàn nếm nếm mùi."

Thanh Xuyên rượu trắng!

Là Thổ Ty Phủ cầm giữ rượu, nhà khác là không cho kinh doanh.

Đô Mã lão gia vội vàng ly khai, đi trong phủ sắp xếp, không nghe nói ai sáng sớm muốn ăn thịt, muốn phải nhanh lên một chút cũng chỉ có thịt nướng.

Nhậm Hằng lặng lẽ theo đi qua, hần chính là biết lão tổ tập tính.

Đô Mã lão gia trong lòng phát sầu, muốn bao nhiêu thịt mới đủ? Kết quả Nhậm Hằng cùng lên đến nói rằng: "Ít nhất một con dê, năm con gà, mặt khác cũng làm điểm thịt bò gì gì đó."

Đô Mã lão gia đại hỉ, gia đình hần không thiếu đồ ăn, thế nhưng không biết làm bao nhiêu liền rất thống khổ, có thêm thiếu mà lại không thích hợp.

Diệp Thạch Cẩm hỏi: "Đô Đỗ Nhĩ, người của chúng ta lúc nào đến?"

Đô Đỗ Nhĩ cười khổ nói: "Cái này. . . Chúng ta đi thời điểm, bọn họ đã nói hai ngày liền xuất phát."

Diệp Thạch Cẩm trong lòng hơi bất mãn, bất quá cũng không hề nói gì.

Hùng Nhị nói rằng: "Rất nhanh người càng ngày sẽ càng nhiều, nếu không hai chúng ta trước tiên đi kiểm tra một hồi?"

Hần cũng muốn kéo một cao thủ cùng đường, chỗ tốt như vậy là không cần nói cũng biết.

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Không vội, không vội, ta phòng chừng những tông môn khác coi như đi tra xét, cũng là bọn tiểu tử đi trước, cao thủ chân chính nhất định ở phía sau mặt chờ."

Hùng Nhị kỳ thực cũng không gấp, hần nói rằng: "Cũng tốt, trước tạm ăn chút thịt lại nói! Lại đổi!"

Nói chuyện tào lao trong chốc lát, thì nhìn hai cái thị vệ giờ lên một cái nồi lớn đi vào, bên trong nấu hầm thành khối lớn thịt dê và toàn bộ lột da gà, thậm chí dê đầu đều ở đây trong nồi lớn, thịt này liền thả muối, cái gì khác đều không có phóng, hơn nữa còn là nửa sống nửa chín, thậm chí còn mang theo từng tia một máu loãng.

Hùng Nhị nhưng dị thường thoả mãn, đưa tay liền mò ra một tảng lớn thịt dê, cắn một cái một tảng lớn, dứt khoát nhai, sở dĩ có loại này thanh âm cổ quái, đó là bởi vì cái tên này liền xương cốt đồng thời nhai nát.

Diệp Thạch Cẩm không nhịn được ghét bỏ nói: "Người cũng thật là một con gấu a. . . Quên đi, ta đi buồng trong, chờ người ăn xong trò chuyện tiếp."

Đô Mã lão gia ở ngoài cửa, con mắt đều nhìn thẳng, cứng như vậy xương cốt, người này cắn xuống đến dĩ nhiên một chút cũng không lao lực, cái kia nhai thanh âm, Đô Mã lão gia nghe đều cảm thấy hàm răng đau, thực sự là giống tổ sư gia nói, một con gấu!

Cái tên này ăn đồ ăn, thật là gió cuốn mây tan giống như vậy, một con gà không cao hơn ba miệng, một gân cốt đầu không có nòn, tất cả đều ăn hết.

Một vò rượu uống một hóp cạn sạch, ăn thịt, uống rượu, vậy thì thật là ăn như hùm như sói.

Một phút thời gian, cái tên này liền một nồi canh đều không có lãng phí, rậm rậm toàn bộ uống cạn, lúc này mới vỗ vỗ cái bụng biểu thị thoả mãn.

Hùng Nhị nói: "Không sai, ăn no. . . Nhậm Hằng,

Đánh thưởng!"

Nhậm Hằng móc ra một khối vàng bỏ trên bàn, nói rằng: "Đây là thưởng của người!"

Đô Mã lão gia cũng không thiếu vàng, nhưng này là thượng tiên đại lão gia khen thưởng, làm sao cũng phải cảm tạ một hồi, hần nằm trên mặt đất dập đầu đầu nói: "Tạ thượng tiên lão gia thưởng!"

Đô Đỗ Nhĩ nhìn ra mí mắt nhảy lên, nhưng hần cũng không dám nói gì.

Nhậm Hằng một tên thủ hạ vội vội vàng vàng tới rồi, nói rằng: "Bên ngoài có người xông vào! Một cái hết sức nữ nhân đáng sợ!"

Hùng Nhị đứng lên, hỏi: "Là ai?"

Thanh âm kia còn như sấm nổ nổ vang, cái tên này ăn no sau, thanh âm nói chuyện lại lớn lên.

"Hùng Nhị, người tốt uy phong a!"

Yêu kiều tích tích âm thanh truyền đến, Đô Đỗ Nhĩ ở cách đó không xa, đột nhiên phát hiện Hùng Nhị đã đứng trực công, hai cái nguyên bản nhao "Hùng chương" cũng nắm thật chặt lên.

Đô Đỗ Nhĩ trong lòng hơi căng thẳng, có thể để Hùng Nhị loại cao thủ này biến căng thẳng, người đến liền hết sức đáng sợ.

Thấy hoa mắt, nhưng là Diệp Thạch Cẩm xuất hiện ở trước mắt, Đô Đỗ Nhĩ hoảng hốt, chính mình lão tổ dĩ nhiên cứ như vậy vô thanh vô tức xuất hiện ở trước mắt, đây cũng quá thần kỳ, thật là đáng sợ, nếu như là ở trong chiến đấu, một người như vậy nhô ra, hần cảm giác mình chết chắc rồi.

Nhậm Hằng sở dĩ gọi đáng sợ, là bởi vì hần thủ hạ toàn bộ gục xuống, người phụ nữ kia thậm chí cũng không hề động thủ.

Chỉ là nở nụ cười!

Đô Đỗ Nhĩ liền tiếp lui về phía sau, bởi vì ở cửa lại bốc lên một người đến, dĩ nhiên là một cái cô gái vô cùng xinh đẹp.

Đô Đỗ Nhĩ chỉ là liếc mắt nhìn, trái tim liền điên cuồng loạn động lên, hần cảm thấy đời này đã gặp nữ nhân, đều không có trước mắt cái này đẹp, đó là một loại yêu mị đến trong xương đẹp.

Nữ nhân này một cái nhũ mây một nụ cười, đều có loại làm cho nam nhân như nhũn ra mị lực, Đô Đỗ Nhĩ vẫn tính phản ứng nhanh, làm hần cảm giác không đúng thời điểm, vội vàng cúi đầu xuống, thậm chí không dám nhìn nữa một chút.

Hần cảm giác mình một trái tim đều phải từ trong miệng vắng ra đi, cái kia thẳng thắn tiếng tim đập như gióng lên cổ, dày đặc đến rồi nói thành một mảnh trình độ.

Hết thấy người phạm, chỉ cần thấy được nữ nhân này, trên căn bản không thể tỉnh táo, hầu như mỗi người đều giống như uống rượu say, đỏ cả mặt bùng lòng ngực.

"Coong!"

Diệp Thạch Cẩm móng tay gãy vang, ngay sau đó tiếng nói của hần đột nhiên vang lên: "Được rồi, tất cả đi xuống đi."

Thanh âm kia phảng phất một đạo Thanh Lưu, nháy mắt để mọi người tỉnh lại, từng cái từng cái sợ đến gần chết, liền lăn một vòng trốn ra phía ngoài đi, liền ngay cả Nhậm Hằng cũng không nhìn được lùi lại, hần đồng dạng đỏ cả mặt, chỉ có điều tu vi vẫn tính thâm hậu, không đến nỗi giống Đồ Đồ Nhĩ chật vật như vậy.

"Ồi, nguyên lai cầm gia cũng ở a, hi hi, cuối cùng cũng coi như gặp được hai cái ra dáng điểm cao thủ. . ."

Hùng Nhị khó chịu nói: "Gặp được cầm gia ngươi cũng dám trêu chọc, coi như ngươi lợi hại!"

Nam Bách Kiêu!

Ở Tu Chân Giới cũng là đại danh鼎鼎 cao thủ, cùng Hùng Nhị, Diệp Thạch Cầm gần như cấp độ.

Nam Bách Kiêu ăn mặc tung hoa váy dài, cái kia đóa hoa phảng phất là hoạt bát, nữ nhân này cực đẹp, làm con mắt của nàng nhìn về phía người khác thời điểm, ngoại trừ cùng đẳng cấp cao thủ, căn bản không người dám đối diện.

Coi như Nhậm Hằng cao thủ như vậy, nếu như đối đầu một chút, trên căn bản thân thể toàn bộ mềm nhũn, đừng nói là chiến đấu, căn bản liền đứng yên đứng khí cũng không có.

Diệp Thạch Cầm biết đây là đại Thiên Ma Công, Nam Bách Kiêu tu luyện đã đại thành, nhất cử nhất động trong đó đều mang theo vô hạn ma lực, vô hạn sát cơ, nữ nhân này có thể không hiểu chiến, hần nói rằng: "Nam Bách Kiêu, đủ rồi a!"

Nam Bách Kiêu khẽ mỉm cười, lúc này, Đồ Đồ Nhĩ vừa vận nhìn lên qua đi, nháy mắt, hần cảm giác trước mắt phảng phất bách hoa đủ phóng, đầu óc lại hôn mê một hồi, sợ đến hần dùng sức cắn một hồi lưỡi đầu, đau đến hần rên lên một tiếng.

Đồ Đồ Nhĩ liền lăn một vòng chạy đi, coi như Nhậm Hằng cũng giống vậy lao đảo đi ra ngoài, quả thực đáng sợ.

Tiểu lâu chỉ còn lại ba người, không người dám chứa ở tại chỗ, dù cho Nhậm Hằng loại này ở Tu Chân Giới coi là không tệ cao thủ, như cũ không dám ở lại chỗ này.

Nam Bách Kiêu bay vào phòng nhỏ, bàn chân của nàng căn bản không có giẫm trên mặt đất, nhẹ nhàng Xảo Xảo vẩy tay, một thanh nặng nề ghế Thái sư liền di động tới, nàng chậm rãi ngồi xuống.

Hùng Nhị có chút buồn bực mà nhìn Nam Bách Kiêu, hần chán ghét nữ nhân này, không nhìn được nói rằng: "Nam Bách Kiêu, ngươi tới làm gì?"

Nam Bách Kiêu một khi thu hồi Thiên Ma Công, liền không có như vậy để người kinh tâm động phách, nàng ngoẹo đầu nhìn chăm chăm Hùng Nhị, nói rằng: "Ngươi ngốc a. . . Chẳng trách họ Hùng, ta cảm thấy cho ngươi họ lộn càng vừa lúc làm ai!"

Hùng Nhị không phản ứng kịp, nói rằng: "Họ lộn?"

Nam Bách Kiêu hi hi nở nụ cười: "Đúng đấy, đúng đấy, ngươi không chỉ ngốc, còn có chút ngu!"

Hùng Nhị chợt quát một tiếng, một cái tát liền quát tới, hần có thể không hề có một chút thương hương tiếc ngọc ý nghĩ, gạt lại nói.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Liên thủ

Một lời không hợp liền động thủ, này ở Tu Chân Giới là thái độ bình thường.

Hùng Nhị cái tát vừa thô lại dày, lần này hần bị điều khiển, bị tức động thủ, một chương này nhưng là không nhẹ, cùng đánh Nhậm Hằng cái kia cái tát hoàn toàn khác nhau.

Hai người đều là đang ngồi, Nam Bách Kiêu không hề sợ hãi, duỗi ra yêu kiêu bàn tay nhỏ bé, một thanh liền tóm lấy Hùng Nhị cổ tay, tốc độ kia quả là nhanh vượt qua thiểm điện, bàn tay của nàng thậm chí đều nắm không được Hùng Nhị cổ tay, quá mức vai u thịt bắp.

Ngay ở nắm lấy Hùng Nhị cổ tay nháy mắt, liền nghe được răng rắc hai tiếng, hai người ngồi xuống ghế Thái sư đồng thời vỡ vụn, hai người cũng thuận

thể đứng lên.

Vô thanh vô tức hóa giải một tát này, Nam Bách Kiêu nở nụ cười xinh đẹp, Thiên Ma Công nháy mắt bạo phát, Hùng Nhị tim đập đột nhiên gia tốc, chỉ là hắn còn có thể không chế.

"Người cười chết rồi cũng đối với lão tử vô dụng!"

"Boong boong!"

Móng tay gãy tiếng vang dòn giã, khí sát phạt đại thịnh.

Hai người đột nhiên mà sợ, đồng thời lui về phía sau một bước.

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Đừng ở chỗ này đánh, muốn đánh ra đánh, đánh chết một cái so sánh tốt."

Hùng Nhị trong lòng một buồn rầu, hắn đương nhiên không muốn cùng Nam Bách Kiêu liều mạng, hơn nữa hắn tâm lý nắm chắc, thực lực của hắn không đủ để giết chết Nam Bách Kiêu, lưỡng bại câu thương có thể là lớn nhất, nữ nhân này không phải là hạng dễ nhằn.

Nam Bách Kiêu cười lạnh nói: "Hùng Nhị, nhớ kỹ, người dám ra tay với ta!"

Hùng Nhị trong lòng phát lạnh, hắn chính là biết nữ nhân này cỡ nào thủ dai, hừ một tiếng nói: "Nhớ kỹ lại có thể thế nào?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Được rồi, được rồi, đều là thành danh cao thủ, từng cái từng cái lòng dạ hẹp hòi. . . Đàn bà như thế, lão Hùng, này cũng không giống như là người!"

Nam Bách Kiêu dừng dừng như không cười nói: "Ta vốn là đàn bà, lòng dạ hẹp hòi. . . Hừ hừ, ta cũng không lớn độ, ai chọc ta, ta liền trêu chọc ai, dám hướng về ta chuyển móng vuốt. . ."

Hùng Nhị nén giận, trong lòng hắn cũng không mong muốn cùng Nam Bách Kiêu cạnh tranh, chỉ là nữ nhân này nói chuyện thật khó nghe, để hắn không có cách nào tỉnh táo lại, không nhịn được đã nghĩ quát nạt.

Diệp Thạch Cẩm cũng không muốn nhìn hai cái đại cao thủ lẫn nhau hận, hắn tạm thời còn cần sức mạnh của hai người.

Tu Chân Giới mỗi cái tông môn cũng là mâu thuẫn tầng tầng, lần này vận khí số may, ba bên đều không có gì cừu hận, còn tông môn trong đó bất bình, đến rồi bọn họ cái này tầng cấp, trái lại nhìn ra không phải rất nặng.

Không thể phía dưới đánh nhau, bọn họ những cao thủ này cũng theo đánh nhau, đương nhiên, nếu như sự tình thân thiết thân lợi ích, như vậy đừng nói đánh nhau, giết người cũng là bình thường sự tình.

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu hai người không có thù, chính là lẫn nhau thấy ngứa mắt, Hùng Nhị ghét bỏ Nam Bách Kiêu Thiên Ma Công, Nam Bách Kiêu nhưng ghét bỏ Hùng Nhị thô tục xấu xí, nàng đối với tất cả xấu xí sinh vật, trong đó bao quát người, đều có cảm giác chán ghét.

Nam Bách Kiêu nói: "Đi thăm dò qua sao?"

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Còn chưa kịp, ta nguyên bản dự định thoáng kéo sau điểm. . . Bất quá thêm vào người, ba người chúng ta thực lực đầy đủ đi kiểm tra một chút."

Nam Bách Kiêu kỳ thực cũng là đến tìm người đồng thời dò xét, đương nhiên, thực lực không đủ nàng có thể không muốn muốn, kết quả là nghe được một cái tin, nói là Thổ Ty Phủ có cao thủ ở, liền trực tiếp xông tới, không nghĩ tới đều là người quen.

Nam Bách Kiêu đúng là thoải mái, nói rằng: "Tốt, chúng ta toán một đường, ngược lại các nhà tông môn đều sẽ an bài người đi, thực lực lớn đều là cận bã, chúng ta hôm nay đi sao?"

Diệp Thạch Cẩm gật đầu nói: "Lão Hùng, đồng thời?"

Hùng Nhị tuy rằng hết sức không muốn cùng Nam Bách Kiêu một đường, nhưng là trong lòng hắn cũng nắm chắc, có thể tập hợp ba cái cao thủ liền hết sức không dễ dàng, nếu như đến một cái cừu gia, căn bản là tập hợp không nổi, không làm được còn muốn đánh nhau một trận.

Hiện tại ba người đầy đủ áp chế bất kỳ cùng đẳng cấp cao thủ, hắn nói rằng: "Đồng thời, đồng thời đi!"

Ba người này tụ tập cùng một chỗ tra xét, thực lực liền có chút dọa người.

Diệp Thạch Cẩm truyền âm, Đồ Đồ Nhi hết sức nhanh chạy vào, hắn căn bản cũng không dám nhìn Nam Bách Kiêu, hạ thấp xuống đầu đi tới Diệp Thạch Cẩm bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Tổ sư gia."

Diệp Thạch Cẩm phân phó vài câu, lại nói: "Nếu như trong tông môn người đến, dò xét thời điểm ghi nhớ kỹ không nên tiến nhập,

Phía bên ngoài là tốt rồi, nếu như không đối lập tức quay lại tông môn. . . Nhớ kỹ, mấy người các người đệ tử liền không cần đi, thủ tại chỗ này là được

rồi."

Đồ Đồ Nhĩ liền thanh đáp ứng, vội vàng lùi tới một bên, lúc này, Hùng Nhị chợt quát một tiếng: "Nhậm Hằng! Lăn tới đây!"

Nhậm Hằng hùng hục địa chạy vào, hần đồng dạng cũng không dám nhìn Nam Bách Kiêu, sợ mình xấu mặt, hần biết nếu như xấu mặt, tuyệt đối sẽ bị Hùng Nhị cái tát quất.

Nhậm Hằng nói: "Lão tổ. . ."

Hùng Nhị cũng phân phó vài câu, lúc này mới đứng dậy nói: "Cầm gia, chúng ta đi?"

Diệp Thạch Cầm cùng Nam Bách Kiêu đứng dậy, Nam Bách Kiêu nhìn hai cái hạ thấp xuống đầu không dám nhìn mình đệ tử, không nhìn được cười duyên một tiếng, sau đó liền thấy hai người run lên, nhất thời khanh khách cười không ngừng.

Một trận điên cuồng Phong Khởi, ba người nháy mắt biến mất, cái kia tiếng cười duyên còn vang vọng trên không trung.

Đồ Đồ Nhĩ nhắc đầu, Nhậm Hằng cũng nhắc đầu, hai người liếc mắt nhìn nhau, lòng vẫn còn sợ hãi biểu hiện biểu lộ không thể nghi ngờ.

. . .

La Tinh Hà bầu trời, ba người treo ngừng trên không trung, hai nam một nữ, đều tròn mắt há hốc mồm mà nhìn phía dưới.

Đó là một cái to lớn Yển Tắc Hồ, hồ nước lướt qua đập nhét vị trí, tạo thành một đạo to lớn thác nước, rộng chừng mấy trăm mét, oanh oanh tiếng nước, phun ra hơi nước, ở phía trên hình thành một đạo sáng lạng cầu vồng.

Lấy Diệp Thạch Cầm ánh mắt lập tức liền hiểu, đây là một toà trên đỉnh ngọn núi, không biết bị sức mạnh nào hút bay, cũng trừ đi, trực tiếp phá hỏng La Tinh Hà, mới hình thành như thế một mảnh to lớn Yển Tắc Hồ.

Đập nhét vị trí, có thể nhìn thấy mới mẻ bùn đất, mặt trên không có bất kỳ thực vật, nói cách khác, này Yển Tắc Hồ hình thành cũng không đến bao lâu.

Ba người đều đã từng tới nơi đây, nhưng ở đây đã kinh biến đến mức cực kỳ xa lạ, hoàn cảnh chung quanh tất cả đều thay đổi, vô số ngọn núi đổ nát hạ, hình thành từng đạo từng đạo đất đá trôi, đem thảm thực vật hướng về mờ, phẳng phát vô số miệng vết thương bố trí khắp mặt đất, nhìn thấy được nhìn thấy mà giật mình.

Diệp Thạch Cầm nói: "Đây không phải là người sức mạnh, mà là trận pháp cầm chế mang ra ngoài. . . Đáng sợ!"

Hùng Nhị nói: "Bất kể hần là cái gì sức mạnh mang ra ngoài, chúng ta mà vào xem xem!"

Nam Bách Kiêu cười lạnh một tiếng nói: "Hùng Nhị, người trắng dài lớn như vậy đầu, có thể hay không hơi hơi động hạ đầu óc suy nghĩ một chút? Trực tiếp vọt vào, người đang nói đùa a, người cũng không phải vừa vào tu chân, thật không biết người là thể nào tu đến loại độ cao này!"

Hùng Nhị ngược lại không phải thật đàn độn, mà là bởi vì có Diệp Thạch Cầm ở, hần liền chẳng muốn động não.

Đối với Diệp Thạch Cầm hần rất khâm phục, tuy rằng trong lòng cũng không phục người này sức mạnh, đều là cảm giác mình mạnh hơn hần điểm, nhưng nếu là luận đến đầu óc thông minh, hần là thật rất phục khí.

"Người. . ."

Diệp Thạch Cầm cáo đầu, hai người này một chút cũng bất tỉnh sự tình, nói rằng: "Tất cả câm miệng!"

Đừng xem Nam Bách Kiêu đối với Hùng Nhị chê cười, thế nhưng đối với Diệp Thạch Cầm nàng cũng thật là không dám, trước đây nàng trong tay Diệp Thạch Cầm ăn xong buồn rầu thiết thòi, tuy rằng không có thương cân động cốt, có thể đối với hần có kiêng kỵ.

Hùng Nhị cắn răng câm miệng, hần cũng biết ở đây không thích hợp đánh, một khi cùng Nam Bách Kiêu trở mặt, cái này đoàn đội nhỏ coi như rã đám, khi đó tự mình một người đối mặt di tích?

Di tích phương hướng hồng mang, đem xung quanh đều nhiễm phải nhân nhạ đồ đậm, La Tinh Hà khoảng cách di tích đã tương đương gần rồi.

Diệp Thạch Cầm một mực quan sát, Hùng Nhị chờ đến không nhìn được, nhưng hần không dám giục, hần có một rất lớn khuyết điểm, đó chính là đối với trận pháp nhận thức kỳ kém cực kỳ.

Bây giờ thấy Yển Tắc Hồ, Hùng Nhị đã rõ ràng, trong di tích cần phải có lượng lớn lợi hại đại trận, nếu không không thể đổ nát núi lớn, vừa này Nam Bách Kiêu xác thực nói không sai, mình là quá nóng lòng.

Tuy rằng bị Nam Bách Kiêu mắng không có đầu óc, có thể làm Hùng Nhị phản ứng lại, cũng sẽ không tức giận nữa, nói rằng: "Chúng ta làm sao bây giờ? Liền ở ngay đây nhìn?"

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Dĩ nhiên không phải, chúng ta tìm một địa phương thích hợp, cần thận quan sát một chút di tích."

Ba người lần này bay tương đương chậm, Diệp Thạch Cẩm mục tiêu là một toà núi tuyết.

Toà này núi tuyết ngọn núi cực cao, ở bản địa thổ dân trong mắt, đây là một toà thánh phong, Dát Cống Tuyết Phong, dát cống ý tứ, chính là thánh phong.

Coi như bay chậm, rơi ở thế tục người phạm trong mắt, cũng là ba đạo hư ảnh nhanh chóng bắn về phía tuyết phong, mấy hơi, ba người liền rơi vào Dát Cống Tuyết Phong đỉnh.

Lạnh thấu xương gió lạnh gọi lên áo bào, vạt áo bay phần phật, ba người nhìn về phía phía dưới, từng cái từng cái trở mất ngoác mồm.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Sở Phong Trần

Chỉ thấy một hoàn chỉnh, dài đến mấy ngàn thước di tích trình hiện ở trước mắt, một cái to lớn xích lòng ánh sáng màu đỏ bao phủ ở di tích trên, chẳng trách ở đây ngay cả trời cũng là màu đỏ, trên bầu trời tầng mây bị hào quang màu đỏ chiếu rọi, phảng phất là ánh nắng chiều giống như vậy, tỏa ra ánh sáng lung linh.

Liền ngay cả Hùng Nhị loại này thô phôi, cũng không nhịn được nói: "Thật là đồ sộ! Mẹ kiếp . . . Đẹp đề a!"

Nam Bách Kiêu tự lẩm bẩm: "Đây chính là viễn cổ Triều Tiên Tông? Tưởng thật không được! Thật đẹp!"

Hai tầng mây mù, một tầng ở phía trên ngọn núi, một tầng ở ngọn núi phần eo, phía dưới tầng mây thưa thớt, có thể xuyên thấu qua tầng mây nhìn thấy lòng ánh sáng một phần.

"Ta thấy không phải đẹp. . . Mà là bén nhọn sát cơ!"

Diệp Thạch Cẩm trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng, hần tinh thông cảm chế trận pháp, chỉ một cái liếc mắt liền nhận ra, phía dưới đại trận duy trì hoàn chỉnh.

Bên trong đại trận tầng tầng lớp lớp trù vào vô số cảm chế trận pháp nhỏ, rất nhiều đều là hiếm thấy sát trận, các loại cạm bẫy các loại nguy hiểm, nhất để người sợ hãi là, tất cả những thứ này toàn bộ ở mở ra trạng thái.

Hùng Nhị không có phần này nhận thức, Nam Bách Kiêu tốt hơn một chút, nòng đối với trận pháp hiểu rõ chỉ cao hơn Hùng Nhị một điểm, thế nhưng đối với bày rập độ nhạy cảm cực cao, nghe vậy thoáng quan sát, sắc mặt cũng lạnh xuống: "Xác thực hung hiểm!"

"Đi thôi, chúng ta đi xuống xem một chút làm sao? Có thể có thể trực tiếp xông vào!" Hùng Nhị có chút không nhịn được nói, hần cảm thấy Diệp Thạch Cẩm là ở lãng phí thời gian.

Diệp Thạch Cẩm lại không chịu đi, lạnh nhạt nói: "Ở đây phong cảnh không sai, mà xem phong cảnh một chút đi!"

Nói, tìm một khối thoáng địa phương bằng phẳng trực tiếp ngồi xuống, vị trí này vừa lúc dễ dàng nhìn thấy di tích toàn cảnh, chỉ là hiện tại có tầng mây che chắn, tạm thời chỉ có thể nhìn thấy một phần.

Nam Bách Kiêu rất là thông minh, biết Diệp Thạch Cẩm muốn quan sát di tích đại trận, vì lẽ đó cũng cười duyên nói: "Hi hi, ta cũng nghỉ ngơi một chút, lão nhị, ngươi nếu muốn đi, ngươi trước đi!"

Một câu lão nhị, suýt chút nữa để Hùng Nhị gầm hét lên, bất quá nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm quay về di tích xuất thần, hần cũng sẽ không dám loạn hô, hần hừ nói: "Ai lão nhị? Ai lão nhị. . . Ngươi mới lão nhị. . . Gọi lão Hùng rất khó sao?"

Nam Bách Kiêu hi hi cười không ngừng, phảng phất đùa giỡn Hùng Nhị, thành nòng tê nhạt bên trong lạc thú.

Diệp Thạch Cẩm hoàn toàn không có chú ý hai người ở đầu vô mồm, một cách hết sức chăm chú mà nhìn chằm chằm di tích, bởi tầng mây che chắn, hần chỉ có thể nhìn thấy trong khe hở bộ phận, chỉ có tầng mây di động, hần mới có thể thấy được mới khu vực.

Hần luôn luôn yêu thích nắm bắt tình huống, vì lẽ đó nhiệm vụ của hần không chỉ phải thấy rõ các cảm chế trận pháp, còn phải thấy rõ địa hình địa vật,

một khi tiến nhập di tích, là không thể nào thấy được toàn cảnh, hơn nữa hẳn còn phải tìm trọng điểm vị trí, tốt xác định chính mình đường tiến tới.

Tầng mây tốc độ di động không tính nhanh, vì lẽ đó Diệp Thạch Cẩm nhất định phải chờ đợi, trong thời gian này hẳn một mực yên lặng nhận ra, yên lặng ký ức.

Nam Bách Kiều nhắm mắt điều tức.

Hùng Nhị buồn bực ngán ngẩm, một cái đầu to lớn trong đó tả điều hữu hoảng, trong lòng hẳn hết sức thiếu kiên nhẫn, nhưng là lại không thể giục, cảm giác kia tương đối uất ức.

Đột nhiên, hẳn nhìn thấy xa xa bay tới mấy điểm đen, đó là có người tu chân tới rồi, không nhìn được liền đứng lên.

Nhìn còn đang xuất thần Diệp Thạch Cẩm, lại nhìn nhắm mắt điều tức Nam Bách Kiều, Hùng Nhị vẫn không thể nào nhìn xuống, nhún người liền từ trên đỉnh ngọn núi nhảy xuống, rơi xuống một nửa thời điểm đột nhiên bay lên.

Đừng xem Hùng Nhị thân thể khỏe mạnh thô to, có ở không trung nhưng mềm mại được như một con Hoàng Tước, nhảy mất liền bay đến phía dưới trong rừng cây, sau đó hướng về trí nhớ phương hướng phóng đi.

Chốc lát, Hùng Nhị liền thấy cái kia mấy điểm đen rơi xuống, ngay ở cấm chế đại trận biên giới, tầng kia hồng mang ở ở gần càng tăng lên.

Hùng Nhị lén lén lút lút rơi vào một cây cổ thụ chọc trời chọc cây trên, xuyên thấu qua cành cây khe hở, nhìn trộm tới mấy cái người tu chân.

Cầm đầu người tu chân Hùng Nhị nhận thức, bất quá người nọ là Hùng Nhị kẻ thù: "Đĩ nhiên là Sở Phong Trần! Tên khốn kiếp này cũng tới. . ." Hẳn nói thâm trong lòng, suy nghĩ như thế nào mới có thể hô cái tên này một hồi.

Sở Phong Trần thực lực cùng Hùng Nhị tương đương, hai người là oan gia đối đầu, chỉ cần đụng vào nhau không có không đánh,

Chỉ là bởi vì thực lực kém không nhiều, hai người đối chiến phần lớn đều là thế hoà, lẫn nhau bị tổn thương, vì lẽ đó Hùng Nhị không có trực tiếp nhảy đi ra đánh nhau, bởi vì đánh cũng vô dụng, hơn nữa đối phương còn có giúp đỡ.

Hùng Nhị tuy rằng thô tục thô bạo, nhưng là người khác cũng không ngốc, trốn ở một bên nhìn lén, tìm cơ hội muốn muốn âm đối thủ.

Sở Phong Trần bên ngoài đẹp trai, ở Tu Chân Giới tương khi có người duyên, chỉ là cái tên này trước người sau lưng mỗi người có một bộ, nội tâm nham hiểm độc ác, ở trước mặt nhiệt tình hào phóng, không người quen biết hẳn thường thường sẽ bị lừa xoay quanh.

Hùng Nhị đã bị hẳn đã lừa gạt, chỉ là Hùng Nhị thực lực siêu cường, phát hiện bị lừa trực tiếp hãy cùng hẳn làm hơn, hai người đánh cho lưỡng bại câu thương, cuối cùng trở thành từ thù.

Tổng cộng có bốn người, Sở Phong Trần hiển nhiên là người chỉ huy, mà ba người khác cũng là Tu Chân Giới tốt cao thủ, tuy rằng không đạt tới Hùng Nhị bọn họ trình độ như thế này, thế nhưng thực lực cũng không toán kém, rất rõ ràng ba người này là Sở Phong Trần gạt tới, Hùng Nhị loại này thô phôi mặc dù có thể nhìn ra, là bởi vì hẳn bị thiệt thòi.

"Trần sư huynh, đại trận này lồng ánh sáng. . . Tựa hồ rất lợi hại đáng vẽ, chúng ta như thế nào mới có thể đi vào?"

Hùng Nhị còn đang kỳ quái, tên khốn này đổi tên? Hẳn không phải họ Sở sao?

Nháy mắt, Hùng Nhị liền biết, cái tên này dĩ nhiên dùng tên một chữ cuối cùng, bụi cùng trần đồng thanh âm, hẳn trực tiếp dùng giả danh, hơn nữa tên khốn này sức sinh, dĩ nhiên đem tu vi giảm thấp xuống một cấp bậc.

Sở Phong Trần khẽ mỉm cười, nói rằng: "Đại trận này chẳng mấy chốc sẽ suy nhược, lồng ánh sáng không kiên trì được bao lâu. . . Các người nhìn, đại trận này trực tiếp đem nguyên lai sơn mạch san bằng, nói cách khác, đại trận này ít nhất tiêu hao hơn một nửa năng lượng, chúng ta chỉ cần kiên trì chờ đợi, chờ đại trận suy nhược lại vào đi."

Hùng Nhị giờ mới hiểu được, tại sao Diệp Thạch Cẩm căn bản cũng không gấp, nguyên lai còn có yếu tố này tồn tại.

Ba cái người tu chân rất là sùng bái mà nhìn Sở Phong Trần, này để hẳn cảm giác vô cùng tốt, cười nói: "Chúng ta có thể ở chỗ này chờ, không bao lâu nữa, nhiều nhất cũng là mấy ngày, đại trận này sẽ xuất hiện một ít dẫn ra địa phương. . . Khi đó chúng ta nhưng là nhóm đầu tiên người tiến vào, cũng có thể được không ít chỗ tốt, tiên cơ đều là chiếm tiện nghi, ha ha!"

Này ba cái người tu chân, cũng không biết là tông môn nào, ngu theo một tên như vậy, Hùng Nhị trong lòng buồn cười, chờ bị thiệt thòi liền biết Sở Phong Trần là người như thế nào.

Đương nhiên, nếu như có thể sống sót, dựa theo Hùng Nhị phỏng chừng, này ba người đã là người chết.

Hùng Nhị cười lạnh một tiếng.

Sở Phong Trần quát to: "Ai, ai đang rình coi!"

Hùng Nhị thân thể không lồ đột nhiên lên đến không trung, cười to nói: "Sở Phong Trần! Lại đang gạt người a, ha ha, là người Hùng gia gia. . . Ha ha, ha ha ha! Có bản lĩnh người tới đuổi a!" Hắn hóa làm một đạo cuồng phong, hướng về xa xa bay đi.

Hùng Nhị! Người khôn nạn!

Cái kia ba cái người tu chân sắc mặt nhất thời thay đổi, bọn họ chưa từng thấy Sở Phong Trần, cũng chưa từng thấy Hùng Nhị, lại biết hai người này là tu chân giới đỉnh cấp đại cao thủ.

Sở Phong Trần thật vất vả và lắc lư đến ba con pháo thí, bị Hùng Nhị câu nói đầu tiên rách sạch sành sanh, ba người trong mắt đều là khó tin ánh sáng, đối xử Sở Phong Trần có sợ hãi.

"Ha ha, chớ sốt sắng, ta đích xác là Sở Phong Trần, chỉ là gặp được ba vị huynh đệ, cảm thấy rất hợp duyên phận mới đi chung với nhau, cũng sợ ba vị huynh đệ gò bó, vì lẽ đó đề ép tu vi, các người sẽ không trách ca ca chứ?"

Sở Phong Trần cũng không có đuổi Hùng Nhị, hắn biết coi như đuổi kịp cũng bắt hắn không có cách nào, còn sẽ ném mất ba con pháo thí, loại chuyện ngu này hắn cũng không làm, vì lẽ đó ngay lập tức lựa chọn giải thích, trước tiên ồ hạ ba người lại nói.

Ba người cũng không biết Sở Phong Trần làm người, gặp được một một trường bối chịu như vậy cùng mọi người kết giao, trong lòng bọn họ có khi là cảm động, có khi là kích động, nhưng không có bị lừa gạt giác ngộ!

"Nơi nào, nơi nào. . . Tiên bối khách khí. . ."

"Đừng gọi ta tiên bối, gọi ta sư huynh, hoặc là gọi đại ca!"

Sở Phong Trần một mặt chân thành nói rằng, nhất thời để ba người nghe ngất xỉu, Sở Phong Trần là ai? Trong lòng bọn họ rất rõ ràng, Tu Chân Giới năm đại đỉnh cấp cao thủ một trong, dĩ nhiên cùng mình xưng huynh gọi đệ, trong lòng quả thực không nên quá thoải mái.

"Sư huynh!"

"Đại ca!"

"Cảm tạ Sở sư huynh!"

Sở Phong Trần nhất thời đại hỉ, hắn cười rạng rỡ nói: "Ha ha, ha ha ha, đây mới là anh em tốt của ta mà, sau đó đều kêu ta đại ca đi, ta nhận thức các người làm huynh đệ!" Trong lòng nhưng cực hận Hùng Nhị, tên khốn kiếp này, suýt chút nữa hỏng rồi chuyện tốt của ta!

"Chúng ta liền ở chỗ này chờ, ta tin tưởng, rất nhanh liền có thể đi vào di tích, đến thời điểm nếu như có thể tìm tới di tích bảo tàng, chúng ta đã phát tài! Ha ha!"

Tiếp tục hút du một câu, nghe được ba người con mắt phóng quang, tham niệm trong lòng bị một điểm điểm câu dẫn ra.

"Đại ca, ta nghe lời người!"

"Đứng đây, đứng đây, chúng ta nghe sư huynh chỉ huy!"

Sở Phong Trần trong lòng một khối tảng đá rơi xuống đất, cuối cùng cũng coi như có người chết thế dừng.

Hùng Nhị bay về Dất Cổng Tuyết Phong trên đỉnh ngọn núi, hắn rất tiếc nuối phát hiện, Sở Phong Trần cũng không có đuổi theo, hắn tin tưởng, chỉ cần Sở Phong Trần đuổi theo, chính mình cô động đây, đến thời điểm cảm gia ra tay, tuyệt đối có thể trọng thương Sở Phong Trần.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cao thủ hội tụ

Diệp Thạch Cẩm như cũ một cách hết sức chăm chú mà nhìn di tích, phảng phất có thể nhìn ra một đóa hoa tựa như, cứ như vậy không nói không động.

Diệp Thạch Cẩm phi thường cẩn thận, hắn biết rõ này chút cổ đại di tích hung hiểm, trước đây hắn chạy qua không ít di tích, thu hoạch tuy rằng cũng có,

có thể từ trước tới nay chưa từng gặp qua như vậy hoàn chỉnh loại cỡ lớn tông môn di tích.

Hùng Nhị không nhận được, hắn nói rằng: "Tại sao còn không có xem xong a!"

Hắn nguyên bản âm thanh cũng rất lớn, hết sức bên dưới âm thanh càng to lớn hơn, nhất thời liền đã kinh động Diệp Thạch Cẩm.

Diệp Thạch Cẩm không để ý đến Hùng Nhị, mà là nhắm mắt lại hồi tưởng, đem lễ tề ấn tượng chấp vá hoàn chỉnh.

Đạt đến Diệp Thạch Cẩm loại tầng thứ này cao thủ, trên căn bản đều có đã gặp qua là không quên được bản lĩnh, chỉ cần để hắn nhìn thấy, đặc biệt là hết sức đi xem, đều sẽ lưu lại sâu đậm ấn tượng.

Chấp vá một hoàn chỉnh di tích đồ, Diệp Thạch Cẩm vẫn là phát hiện thiếu giám rất nhiều, chi tiết nhỏ bộ phận cũng giải không đủ, hắn nói rằng: "Lập tức trời tối, ngày mai tiếp tục!"

A?

Hùng Nhị muốn điên rồi, ngay ở đỉnh núi thổi lạnh gió, quả thực tê nhát đến chết, hắn nói rằng: "Cẩm gia, còn muốn thời gian dài như vậy mà!"

Diệp Thạch Cẩm căn bản cũng không giải thích, hắn cũng lười giải thích, nói rằng: "Người muốn nhận không được. . . Người liền chính mình đi! Ta lại không muốn đi chịu chết!"

Liền một câu nói này, để Hùng Nhị triệt để hết chỗ nói rồi, hắn cười khổ nói: "Được rồi, chúng ta, chúng ta còn không được mà!"

Nam Bách Kiêu không nhận được cười ha ha.

Hùng Nhị mạnh mẽ nhìn nàng chằm chằm, nói rằng: "Cười cái gì cười, có gì đáng cười!"

Nam Bách Kiêu tiếng cười càng to lớn hơn, Diệp Thạch Cẩm không để ý hai người, hắn nhắm mắt lại bắt đầu tu luyện, lấy tính tình của hắn, xưa nay đều là bày mưu cẩn thận rồi mới hành động.

Hùng Nhị nói: "Đoán xem ta vừa mới thấy được người nào?"

Diệp Thạch Cẩm mờ mắt nói: "Ai?" Hắn biết nếu như là người bình thường, Hùng Nhị là sẽ không để ý, như vậy người này nhất định là cao thủ.

Sở Phong Trần!

Hùng Nhị nói: "Cái tên này mang theo ba ngu ngốc, liền ở vị trí này."

Nam Bách Kiêu nói: "Hóa ra là tên khốn kiếp này gia hỏa a, hi hi, có ý tứ."

Diệp Thạch Cẩm gật đầu nói: "Hắn sẽ đến, ta một chút cũng không kỳ quái, lần này không biết cái tên này muốn bắt người nào. . ."

Cõi đời này, có năm cái siêu cấp lớn cao thủ, lần này đã xuất hiện bốn cái, Diệp Thạch Cẩm, Nam Bách Kiêu, Hùng Nhị, còn có chính là Sở Phong Trần, người này coi như Diệp Thạch Cẩm cũng không muốn gặp, nổi danh hồ hàng, chỉ muốn người biết hắn, đều hiểu cái tên này âm hiểm xảo trá không biết xấu hổ, hại lên người đến không nháy mắt.

Cùng loại này người hợp thành đội, trên căn bản chính là bị cái hồ kết quả, vì lẽ đó mọi người đối với hắn có rất cao cảnh giác.

Nam Bách Kiêu nói: "Đám tới gần chúng ta. . . Làm thật hắn! Lấy ba người chúng ta thực lực, giết hắn dễ như trở bàn tay!"

Hùng Nhị cười to nói: "Ha ha, Nam Bách Kiêu, lời này ta thích nghe! Làm thật hắn!"

Sáng sớm ngày thứ hai, ngày mới nổi lên ngân bạch sắc, dựa vào ánh sáng yếu ớt, thêm vào đại trận phòng ngự lồng ánh sáng ánh sáng, Diệp Thạch Cẩm tiếp tục quan sát.

Dưới bất đắc dĩ phương như cũ có tầng mây, thậm chí so với ngày hôm qua còn nghiêm mật điểm, này để Diệp Thạch Cẩm cũng không nhận được lác đầu thờ dài, phảng phất di tích xấu hổ ở gặp người, từ đầu đến cuối đều che một tầng mây mù.

Liền tiếp ba ngày mây che sương mù lượn quanh, Diệp Thạch Cẩm thờ dài một cái, hắn biết đạo phòng ngự đại trận lồng ánh sáng muốn bắt đầu suy nhược, nếu là không hiểu người có thể không tìm được đi vào con đường, thế nhưng ở hắn loại này tinh thông cảm chế đại trận mắt người bên trong, này lồng ánh sáng bắt đầu lộ ra sơ hở.

Sở Phong Trần kỳ thực cũng tìm được lồng ánh sáng kẽ hở, chỉ là bây giờ lồng ánh sáng sức mạnh còn rất mạnh, nếu là muốn mạnh mẽ tiến nhập, phải hao phí cái giá không nhỏ, rất rõ ràng, Sở Phong Trần không tính trả bất cứ giá nào.

Này ba ngày, đã tới rất nhiều người tu chân, rải rác ở di tích bên ngoài, từng cái từng cái mắt nhìn chằm chằm, một khi lồng ánh sáng phá nát, bọn họ có thể ngay lập tức vọt vào.

Diệp Thạch Cẩm trong đầu, thoáng chỉnh sửa một chút lấy được di tích đồ hình, hần phát hiện mình gần như chiếm được bảy mươi phần trăm bản đồ, còn có 30% tả hữu địa phương không cách nào chấp vả đi ra.

Bất quá này đã cho hần rất nhiều lựa chọn,

Hơn nữa hần cũng biết, đã không thể tiếp tục chờ tiếp, ngay ở hôm nay, này lồng ánh sáng liền sẽ xuất hiện không ít kẻ hở.

Có người tu chân đã từng từng thử, đi vào hào quang màu đỏ bên trong, chỉ vài bước đường sẽ thấy cũng không đi vào được, phảng phất hãm sâu nước bùn bên trong, khắp toàn thân từ trên xuống dưới đều không thể khiến dùng sức mạnh, cuối cùng bị lồng ánh sáng sức mạnh chen ra ngoài.

Người tu chân từng cái từng cái giương mắt chờ ở bên ngoài, chỉ cần có người đi vào, bọn họ liền sẽ đi theo vào.

Diệp Thạch Cẩm mang theo hai người từ Dát Cống Tuyết Phong trên rơi xuống, lần này bọn họ vượt qua lồng ánh sáng, trực tiếp rơi xuống mặt khác một bên.

Diệp Thạch Cẩm gần đây đem toàn bộ di tích nhìn đại khái, đã sớm lựa chọn xong tiến vào điểm, hần biết đại trận này ở khi nào thì bắt đầu suy nhược, khi đó, hần có thể bảo đảm chính mình ba người là nhóm đầu tiên tiến vào.

Lại đợi một ngày, gấp đến độ Hùng Nhị trào nhĩ nạo tai, hần quả thực ngồi không yên, vẫn vòng tới vòng lui.

Rốt cục, nguyên bản tỏa ra mãnh liệt hồng mang lồng ánh sáng bắt đầu âm đạm xuống, thậm chí phát sinh nhỏ vụn kèn kẹt tiếng, Hùng Nhị nhất thời kích động, nói rằng: "Ài, các người nghe, các người nghe. . . Có phải là lồng ánh sáng muốn hồng mất?"

Nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm gật đầu, Hùng Nhị hưng phấn nhếch miệng cười không ngừng.

Nam Bách Kiêu rất là khinh bỉ nói: "Gấu nhỏ, người quá không nén được tức giận, thiết thời người chính là tu chân cao thủ, là thể nào dường khi?"

Diệp Thạch Cẩm một cái nhin không được, thối phù một tiếng, vội vàng điều quay đầu đi.

Hùng Nhị lập tức liền nói: "Này, cho ăn, Nam Bách Kiêu, người cũng quá đáng, cái gì gọi là gấu nhỏ. . . Cái gì gọi là gấu nhỏ. . . Ta. . ." Hần giơ cánh tay lên liền muốn rút ra người, không có chờ rút ra ngoài, liền gặp Nam Bách Kiêu bỗng bễnh lui về phía sau.

Diệp Thạch Cẩm nhìn thấy Hùng Nhị mặt đỏ lên, tiêu chuẩn táo bón mặt!

Diệp Thạch Cẩm quả nhiên nhin cười nhin được hết sức khổ cực, này Nam Bách Kiêu cũng quá tổn hại rồi, đối ai tới đều không chịu được.

Nam Bách Kiêu nói: "Cảnh cáo người a. . . Đừng tẩy máy tay chân!"

Hùng Nhị bị nàng chính không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là ăn nói khép nép nói: "Đối một cái xưng hô đi, nếu không lão Hùng đều không mặt mũi thấy người. . ."

Nam Bách Kiêu cũng không muốn thật sự chọc tới Hùng Nhị, cái tên này một khi mất lý trí, đó chính là một đầu điên gấu, vẫn là rất đáng sợ, nàng cười hi hi nói: "Được rồi, vậy thì gọi gấu con?"

Gấu con!

Hùng Nhị trong lòng buồn bực, nữ nhân này làm sao cũng khó dây dưa như vậy.

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên quay đầu lại quát lên: "Lăn ra đây!"

Phía sau lặng yên không một tiếng động, Hùng Nhị nói: "Không ai a!" Hần cảm thấy không có có cái gì có thể che giấu ánh mắt của hần.

"Lão Hùng, đánh cây kia!"

Hùng Nhị bàn tay lớn ở bên hông một vệt, nháy mắt, trong tay hần có thêm một thanh không lồ phủ đầu, có tới bánh xe lớn như vậy, tản ra nhàn nhạt ánh bạc, phủ đầu đầu trên khắc hoạ một cái kỳ dị quái thú đầu lâu, mọc ra miệng lớn, đầy miệng răng nhọn, mà quái thú này đầu lâu phảng phất sống giống như vậy, ở phủ trên mặt trình hiện rít gào hình.

Nguyệt Luân phủ!

Đây chính là Hùng Nhị vũ khí thành danh.

Thuận lợi liền chém đánh đi ra ngoài, Hùng Nhị đều không có tới gần cây kia, mà là ở năm mươi mét ở ngoài liền hừ chém một búa.

Đột nhiên, một con thú đầu quang ảnh liền bay bắn ra, vòng ngoài bao bọc một vòng ánh sáng, liền tiếp nổ vang, cái kia một vòng ánh sáng như bánh xe về phía trước nghiền ép, nháy mắt đem căn ở trên đường tất cả mọi thứ toàn bộ nát tan.

"Àm!"

Cái kia gốc cây khổng lồ cổ thụ, bị một búa chém thành mảnh vỡ, ngay sau đó, một người cười lớn bay lên, ở giữa không trung nói: "Cầm gia vẫn là như vậy nhảy bén a, ha ha, vậy thì không bởi các ngươi chơi. . ." Nháy mắt liền nhắc lên một luồng cuồng phong, người này đã chạy trốn.

Đồ hoàng phụ!

Diệp Thạch Cầm nghiêng răng nghiêng lợi, hấn có rất ít kẻ địch, bởi vì Diệp Thạch Cầm làm người luôn luôn ôn hòa, đương nhiên, đây là mặt ngoài, thế nhưng đối với người này nhưng là hận thấu xương.

Hùng Nhị kinh ngạc nói: "Đĩ nhiên là đồ tể!"

Đồ hoàng phụ bí danh chính là đồ tể, nếu như Sở Phong Trần không là đồ tốt, như vậy người này chính là bệnh thần kinh, chân chính người điên, giết người như ngóe, đây tay máu tanh.

Nam Bách Kiều cau mày nói: "Được rồi, năm người đều đến đông đủ, không nghĩ tới đồ tể dĩ nhiên trốn ở chỗ này. . ."

Nàng nói năm người, liền là đương kim tu chân giới năm cái đỉnh cấp cao thủ, thay biểu hiện ở Tu Chân Giới cao nhất thực lực trình độ.

Quả nhiên, không có cao thủ sẽ lơ là cái này di tích!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tiến nhập vòng ngoài

Diệp Thạch Cầm nói: "Cái tên này trốn ở chúng ta phía sau dự định nhất lấy tiện nghi đi, đều cẩn thận một chút, này người điên cái gì cũng dám làm, bị hấn đánh lên một hồi, có thể không chịu được."

Hùng Nhị nắm bắt tại hồ huy động một hồi cây búa lớn trong tay, nói rằng: "Ba người chúng ta chỉ cần vây lên, hấn cũng đừng nghĩ chạy, làm thịt hấn!"

Diệp Thạch Cầm nói rằng: "Đồ tể nếu như dễ dàng giết, sớm đã bị băm thành thịt băm."

Hùng Nhị nói: "Đừng để ta ở trong di tích gặp gỡ, nếu không chém chết cái tên này!"

Nam Bách Kiều không nhịn được nói móc một câu: "Ngươi giết hấn? Ngươi giết được roi mà, nếu như ta cùng cầm gia không động thủ, ai thua ai thắng còn chưa nói được đi!"

Hùng Nhị rốt cục thông minh một hồi, hấn chỉ là hừ một tiếng, cũng không có cùng Nam Bách Kiều tranh luận, hấn biết chính mình ăn nói vụng về, cùng nàng cãi vã thua nhất định là chính mình, đơn giản không nói.

Nam Bách Kiều rốt cục thắng một thanh, trong lòng vui vẻ, cũng sẽ không lại trào phúng Hùng Nhị.

Diệp Thạch Cầm nhìn Nam Bách Kiều một chút, ý kia rất rõ ràng, lại khi dễ người!

Nam Bách Kiều hi hi nở nụ cười che giấu lúng túng, nàng dám nói móc trào phúng Hùng Nhị, cũng không dám nói với Diệp Thạch Cầm lời khó nghe.

Đột nhiên truyền đến một tiếng chấn động mạnh, toàn bộ mặt đất đều đang kịch liệt lay động, phòng ngự đại trận phát sinh thanh thúy tiếng rắc rắc, thậm chí thanh âm này đều liền thành một vùng, nghe rất là đáng sợ.

Trên mặt đất cũng bắt đầu xuất hiện từng đạo từng đạo vết rách, có chút đại thụ kịch liệt lay động hạ ầm ầm sụp đổ, bụi mù cuốn cuộn, hỗn loạn tung bồng.

Tất cả người tu chân đều là nửa mừng nửa lo, chuyện này ý nghĩa là di tích đại trận bắt đầu có dấu hiệu hỏng mất, nếu như có thể tìm tới chỗ bạc nhược, liền nhất định có thể đủ đi vào!

Mỗi cái người tu chân đều đang đợi, chờ đợi đại trận lộ ra kẽ hở.

Thế nhưng có số ít người nhưng đã tìm được kẽ hở, vèn vẹn một trận này rung động, bọn họ liền có thể lấy tiến vào.

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nói rằng: "Lão Hùng, hướng phương hướng này bay một bữa! Đánh ác một chút!"

Nói chi về phòng ngự lòng ánh sáng gốc rễ một vị trí.

Ở đây rất rõ ràng ánh sáng lơ lửng, cũng đã gần không nhìn ra hồng mang.

Hùng Nhị nói: "Ta tới, ta tới! Aha!" Hắn dương tay đánh liền ra Nguyệt Luân phủ.

Diệp Thạch Cẩm cùng Nam Bách Kiêu đồng thời lui về phía sau, người này Nguyệt Luân phủ vẫn rất có uy lực.

"Àm!"

Này một bữa liền oanh mở một vết nứt, Diệp Thạch Cẩm quát lên: "Đi vào! Nhanh!"

Ba người nhanh như tia chớp xuyên thấu đi, lúc này đại trận còn có thừa lực, ba người mới vừa đi vào, này khe nứt liền khép lại.

Hai cái người tu chân từ trên trời rơi xuống, mắt thấy có người đi vào, lập tức đã nghĩ đục nước béo cò đi theo vào, kết quả vết nứt hợp lại, không có chen ra ngoài, lúc này một người lặng yên không hơi thở xuất hiện, chính là mới vừa rồi bị Hùng Nhị một bữa sợ chạy Đồ Hoảng Phụ.

Mà sau đó hai cái người tu chân, nhìn thấy Đồ Hoảng Phụ đều giật mình, bởi vì hắn xuất hiện quá đột nhiên.

Đồ Hoảng Phụ một tấm đen gầy mặt, thân thể một bộ nhỏ yếu đáng đáp, một cái áo bào màu xanh phảng phất treo ở trên giá, cái tên này dài đến cũng không khó nhìn, nhưng có một luồng không nói được lệ khí, phảng phất trên đời tất cả mọi người nợ hắn giống như vậy, nhìn cái gì đều là một bộ không vừa mắt đáng về.

Hắn đối với hai cái người tu chân đầy mặt xem thường, nói rằng: "Chỗ này, các ngươi cũng dám đến, muốn chết sao?"

Hai cái người tu chân cũng không biết đây là người nào, ở Tu Chân Giới, thường thường nổi tiếng không gặp người, đặc biệt là cao cấp người tu chân càng là rất ít người từng thấy, tỷ như Đồ Hoảng Phụ nếu như nói cho hai người chính mình tên gì, như vậy hai người này tuyệt đối sẽ tè ra quần chạy trốn, có thể Đồ Hoảng Phụ nói cho bọn hắn biết sao? Hiển nhiên hắn không biết.

Đồ Hoảng Phụ hững hờ trào phúng một câu, hắn mới vừa rồi bị Hùng Nhị đánh một bữa, tuy rằng không có thương tổn được hắn, có thể cũng mất đi lập tức cơ hội tiến vào, trong lòng thật là nổi nóng.

Mặt âm trầm, có chút không cam lòng nhìn, hắn không dám lập tức vọt vào, lấy thực lực của hắn, nhìn thấy Hùng Nhị phá mở phòng ngự, hắn kỳ thực cũng được, chỉ là muốn đến cầm gia ở, ai biết bọn họ có thể hay không mai phục tại bên trong, một khi đi vào, không làm được liền rơi vào trong bẫy, hắn có thể không có ngu như vậy.

Hai cái người tu chân không làm,

Dựa vào cái gì nói chúng ta muốn chết?

Dẫn đầu một cái Đại Hán, trên dưới quan sát một chút Đồ Hoảng Phụ, không nhìn ra hắn có cái gì đặc biệt.

Đồ Hoảng Phụ người này phi thường nham hiểm, hắn trực tiếp dùng thủ đoạn đặc thù, bề ngoài căn bản là không nhìn ra tu vi của hắn, bất kỳ người tu chân nhìn hắn, tựa hồ căn bản cũng không bắt mắt, mà người tu chân mỗi một người đều là hạng người tâm cao khí ngạo, làm sao có thể chịu được câu nói như thế này?

"Khí ồm, ngươi đáng là gì? Chúng ta muốn chết? Ngươi càng là muốn chết!"

Nhất thời, một cái khác người tu chân lá gan lớn lên, Đồ Hoảng Phụ trên mặt đột nhiên hiện ra nụ cười đến, hắn dù bận vẫn ung dung nói: "Tiếp tục, tiếp tục. . . Ta liền thích nghe người khác mắng!"

Hai người nhất thời chửi ầm lên, ngược lại làm sao khó nghe làm sao mắng, hai người bọn họ đều cho rằng, người chúng ta nhiều hơn người một cái, làm sao cũng đánh thắng ngươi, chỉ là đối phương quá mức trầm ổn, để cho hai người tạm thời không dám động thủ.

Đột nhiên, Đồ Hoảng Phụ di chuyển, này hơi động, tốc độ quả thực đáng sợ tới cực điểm, cầm đầu Đại Hán còn chưa phản ứng kịp, trước mắt liền đen, nháy mắt bị đánh ngất xỉu, hắn liền ngay cả Đồ Hoảng Phụ làm sao đánh chính mình cũng không biết.

Chờ hắn lúc tỉnh lại, liền phát hiện mình cùng đồng bạn bị treo ở một góc cây cổ thụ chạc cây trên, mà cái này gây yếu gia hỏa liền lơ lửng cách người không xa.

Đột nhiên, hắn phản ứng lại, người này vừa bắt đầu dĩ nhiên giả làm heo ăn thịt hổ! Người này nhất định là Tu Chân Giới nổi tiếng cao thủ! Cái kia mờ mờ lạnh nhất thời thì chảy ra.

Lúc này Đại Hán muốn giãy dụa, nhưng phát hiện tu vi của chính mình bị đóng, hắn làm sao cũng nghĩ không thông, người này làm sao mạnh như vậy?

Đồ Hoàng Phụ không dám lập tức theo vào Diệp Thạch Cẩm đi vào đường, hắn cần một quãng thời gian chờ đợi, chờ Diệp Thạch Cẩm bọn họ ly khai, nếu như bọn họ mai phục lời, không biết chờ bao lâu, điểm ấy hắn rất tin tưởng, vì lẽ đó hắn nhân rồi không chuyện gì, vừa vặn có hai cái người tu chân không có mắt, hắn mừng rỡ vui đùa một chút, đuổi hạ tạm thời nhằm chán thời gian.

"Không sai ai, đều có Nguyên Anh, khả khả, ngươi đại khái không biết, ta liền thích chơi Nguyên Anh. . ."

Hai cái người tu chân doạ thảm

"Ngươi, ngươi là ai a. . . Ngươi, tiền bối. . . Ngươi không thể như vậy. . ."

Đồ Hoàng Phụ hết sức thoải mái, hắn nói rằng: "Đến, nói điểm dễ nghe. . . Có thể ta tâm tình tốt, có lẽ liền tha các ngươi một mạng, ha ha."

"Tiền bối, ngươi đại nhân lượng lớn, tha vẫn bối đi, vẫn bối. . ."

"Đừng đừng!"

Đồ Hoàng Phụ dương tay chính là hai đòn tai quang, tay hắn như hai khối tấm thép, nháy mắt đánh liền biết dùng người hàm răng bóc ra, máu thịt tung toé.

"Ta muốn nghe dễ nghe!"

Hai người muốn khóc, cái gì gọi là dễ nghe? Nói thế nào dễ nghe? Ngươi cho một tiêu chuẩn? Kết quả một câu đều không nói được.

...

Diệp Thạch Cẩm ba người tiến nhập cấm chế bên trong đại trận, vừa lúc là một bức tường đá một bên, Diệp Thạch Cẩm nói: "Mà chờ một chút, chúng ta chuẩn bị ra tay!"

Hắn mang theo ba người đi tới tường đá sau, ở đây cây cỏ mọc rậm rạp, rất khó nhìn đến bên ngoài, tương tự, bên ngoài cũng không thấy rõ bên trong, thêm vào có lồng ánh sáng che chắn, âm thanh cũng lan truyền không được.

Nam Bách Kiêu nói: "Ngươi ở phòng bị đồ tể?"

Diệp Thạch Cẩm gật đầu nói: "Hắn có năng lực phá mở này đạo chỗ hồng, ta cũng không muốn cái tên này đi theo phía sau, nếu như hắn đi vào, giết chết hắn!"

Hùng Nhị nói: "Không thành vấn đề!"

Ba người đợi khoảng chừng một phút, Diệp Thạch Cẩm không nhìn được lắc đầu cười nói: "Không nghĩ tới đồ tể còn cẩn thận như vậy a, hắn tạm thời không biết tiến vào, đại khái đoán được chúng ta sẽ mai phục, đi! Dành thời gian, trước tiên tiến vào chỗ tốt mọi người đều biết, mặt khác, phân chia như thế nào, ta nhắc đến một cái đề nghị."

Nam Bách Kiêu nói: "Ngươi nói!"

Hùng Nhị cũng nói: "Tốt, ta nghe nghe."

"Thay phiên chọn, tỷ như, lần thứ nhất ta chọn trước, Hùng Nhị đón lấy, sau đó Nam Bách Kiêu, chờ sau đó một nhóm chính là Hùng Nhị trước tiên, Nam Bách Kiêu sau đó, ta cuối cùng. . . Cứ như vậy tuần hoàn!"

"Đương nhiên, chờ tất cả kết thúc, chúng ta còn có thể giao dịch, đổi lấy bị người khác giành trước lấy đi đồ vật."

Nam Bách Kiêu thoả mãn gật đầu: "Tốt như vậy!"

Hùng Nhị có chút mộng, bất quá hắn nhìn thấy Nam Bách Kiêu đáp ứng, liền biết vấn đề không lớn, Nam Bách Kiêu cỡ nào tinh minh một người, nàng như là đồng ý, trên căn bản chính mình cũng sẽ không chịu thiệt, nói rằng: "Tốt, nghe lời ngươi!"

Ba người đạt thành nhất trí, lúc này mới hướng về di tích đi đến.

Toàn bộ trong di tích mọc đầy cây cối thực vật, chỉ có điều những cây cối này cùng thực vật, màu sắc đều là màu vàng xanh, ở đây linh khí nồng nặc, để cây cối cùng thực vật cho dù ở trong bóng tối cũng có thể trưởng thành, chính là sinh trưởng có chút kỳ quái, các loại kỳ kỳ quái quái vạn vạn sinh trưởng, ước chừng là gặp được ánh sáng mặt trời, thực vật mới từ từ chuyển thành màu xanh lục.

Ở đây trên căn bản đã không có đường, đều là các loại chạc cây bụi cây, Hùng Nhị dương tay liền bay ra một búa, trực tiếp ở cây cỏ trong bụi rậm mở ra một con đường đến.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tầng chồng bạch cốt

Sở Phong Trần cũng tìm được một chỗ bạc nhược điểm, một kiếm nổ ra một vết nứt, mang theo ba con pháo thí liền vọt vào, ba người kia quả thực bội phục phục sát đất, không ngừng mà khen.

"Đại ca uy vũ!"

"Lợi hại, lợi hại, đại ca tuyệt đối là Tu Chân Giới đệ nhất cao thủ!"

"Vậy là sao, đại ca ra tay, cái gì cũng không ngăn nổi a, coi như đây là cổ di tích, cũng không ngăn được đại ca một đòn!"

Nịnh nọt như nước thủy triều, Sở Phong Trần đầy mặt đều là nụ cười, hắn liên tục nói: "Quá khen rồi, ha ha, quá khen rồi a! Các ngươi không như đại ca kém a, đều là nhất thời tuấn kiệt, ha ha, ha ha ha!"

Nhất thời, ba cái người tu chân trên mặt có ánh sáng, Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ tán thưởng, người bình thường có thể không nghe được, từng cái từng cái trên mặt phóng quang, sống lưng ưỡn lên đến mức thẳng tắp.

Bốn người vừa nói vừa đi, một đường thâm nhập xuống.

Đến đây, tu chân giới mấy đại cao thủ phần lớn tiến nhập di tích, còn những người khác tạm thời không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể ở lồng ánh sáng ở ngoài chờ đợi, chờ đợi phòng ngự đại trận tan vỡ.

Diệp Thạch Cẩm mục đích cũng không hoàn toàn đứng tâm bảo, hắn đang tìm kiếm một bí mật, một cái hắn vẫn nghi ngờ bí mật, có thể cái này di tích có thể cung cấp một số manh mối, vì lẽ đó hắn đối với lần này thăm dò, trong lòng vẫn là tràn ngập hy vọng.

Tu luyện thành tiên đã vô vọng, hơn nữa thành tiên chẳng qua là một cái nguy trang, Diệp Thạch Cẩm vẫn nghi ngờ là, cõi đời này có người hay không thật sự trường sinh, bí mật này vẫn chôn ở trong lòng hắn, vì lẽ đó hắn cần ở cái này trong di tích tìm tới một ít đáp án, tìm tới một ít manh mối.

Ở Dát Cống Tuyết Phong đỉnh thời điểm, Diệp Thạch Cẩm đã đem di tích phần lớn vị trí đều ghi tạc trong lòng, lúc này liền dễ dàng hơn, hắn đi tìm vị trí, đều là loại cỡ lớn kiến trúc đám, chỉ có ở nơi đó mới có thể tìm tới nào đó điều tuyến tìm, đặc biệt là hắn đã xác định, di tích chia làm ngoại vi, vòng bên trong, còn có chính là khu vực trung tâm, tổng cộng ba tầng, hắn thật đang địa phương muốn đi, chính là khu vực trung tâm.

Vòng bên trong là hắn hiện tại địa phương muốn đi, nơi đó có ba chỗ đại hình kiến trúc đám, còn này ba tháng đủ xây dựng đám, cụ thể là Triều Tiên Tông cái gì chức năng bộ đường, hắn còn không rõ ràng lắm, chỉ có tiến nhập mới biết.

Hùng Nhị ở đằng trước mở đường, Diệp Thạch Cẩm cùng Nam Bách Kiêu theo.

Nguyệt Luân Phù xác thực sắc bén, một đường chém đánh, thậm chí còn phá hết mấy cái cạm bẫy.

Đừng xem Diệp Thạch Cẩm ở Dát Cống Tuyết Phong đỉnh, nhìn phía dưới di tích tựa hồ không hề lớn, nhưng là chân chính ở trong đó cất bước liền hoàn toàn bất đồng, giờ khắc này, bọn họ tầm mắt bị đại lượng cây cối ngăn cản, trên đường cũng hiện đầy các loại các dạng cạm bẫy.

Ở đây muốn muốn phi hành rất khó, có trận pháp cấm chế áp chế, căn bản là bay không cao, nhiều nhất bay đến mười mét, Diệp Thạch Cẩm phỏng chừng chính mình có thể lại bay cao điểm, nhưng này không có tác dụng, một khi bay về phía trước, cả người phảng phất rơi trong vũng bùn, còn không bằng bước đi tới cũng nhanh điểm.

Ba người đều thí nghiệm một phen, cuối cùng lựa chọn bước đi, vẫn là Hùng Nhị mở đường, Diệp Thạch Cẩm chỉ điểm phương hướng.

Hùng Nhị âm thầm vui mừng chính mình theo Diệp Thạch Cẩm đồng thời, hắn sau khi đi vào hoàn toàn không tìm được phương hướng, xung quanh tất cả đều là cỏ dại bụi cây cây cối, căn bản là không thấy rõ hơi xa một chút cảnh tượng, nếu như chỉ là một mình hắn đến, như vậy lạc đường chính là nửa phút sự tình, căn bản là không có có biện pháp tìm tới chính xác con đường.

Ngắm lại chính mình cũng không có như người mù như thế xông loạn, Hùng Nhị liền cho mình một ngón tay cái, rất sáng suốt theo Diệp Thạch Cẩm, sự lựa chọn này cực kỳ chính xác, không phải sao?

Ngao kiêu cất bước về phía trước, một cước đạp đi, đột nhiên, Hùng Nhị liền mất đi cân bằng.

Lấy Hùng Nhị tu vi và thực lực, muốn muốn khôi phục cân bằng, vậy hẳn là là hết sức chuyện dễ dàng, có thể kết quả nhưng một cách không ngờ.

Càng không nghĩ tới là, Hùng Nhị dĩ nhiên tại mất đi thăng bằng nháy mắt liền té ra ngoài, liền ngay cả mình đều phát sinh kinh ngạc kêu to: "A. . . Mẹ kiếp !"

Diệp Thạch Cẩm phản ứng nhanh vô cùng, nháy mắt xuất hiện ở Hùng Nhị sau lưng, đưa tay vò một cái, liền dây lưng thịt mang theo áo khoác, mạnh mẽ về phía sau vung một cái, Hùng Nhị thân thể cao lớn liền hướng sau bay đi, lập tức, Diệp Thạch Cẩm lắc thân tránh ra.

Tổng cộng không tới hai giây đồng hồ, Hùng Nhị còn ở giữa không trung, liền thấy hắn muốn ngã chổng vó địa phương,

Đột nhiên tuôn ra một chùm ánh bạc, cái kia bén nhọn tiếng rít qua thực kinh tâm động phách.

Nguyệt Luân Phủ đột nhiên xuất hiện ở Hùng Nhị trước người, cái kia Nguyệt Luân Phủ tăng vọt ra, đem Hùng Nhị thân thể cao lớn ngăn trở, sau đó nghe được dày đặc leng keng tiếng, vô số thật nhỏ châm đánh vào phủ trên mặt.

Hùng Nhị dọa chạy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hắn sợ nhất cũng hận nhất này chút thâm độc vũ khí.

Nam Bách Kiêu ở Hùng Nhị té xuống nháy mắt, không tiến ngược lại thụt lùi, nháy mắt liền lùi lại xa mấy chục mét, nàng căn bản là không có có cứu người ý nghĩ.

Diệp Thạch Cẩm cũng âm thầm giật mình, này cạm bẫy ẩn giấu quá tốt rồi, một tia dấu hiệu cũng không thấy, liền ngay cả Hùng Nhị loại cao thủ này đều trúng chiêu, có thể tưởng tượng được, đối một cái người tu chân, căn bản đó là một con đường chết.

Hùng Nhị vron mình rơi xuống đất, hắn một chân quỳ, một chân cong, trong mắt lập lòe khó tin quang, hắn đã rất cẩn thận, có thể cạm bẫy này thực sự quá quý dị, coi như hắn thần kinh không ổn định, cũng bị dọa cho phát sợ, nói rằng: "Cảm gia, cảm tạ!"

Hắn là tính bộc trực, biết nếu không phải là Diệp Thạch Cẩm cứu trợ, có thể liền phải chịu khổ sở.

Này ánh bạc còn không cần mạng của hắn, nhưng tuyệt đối sẽ để hắn cực kỳ khó chịu, điểm ấy Hùng Nhị rất rõ ràng.

Liền cạm bẫy này, để ba người đều bắt đầu cẩn thận.

"Phía trước có nhà!"

Lần này là Diệp Thạch Cẩm dò đường, rất nhanh liền phát hiện một tòa kiến trúc, trước tiên thấy là rất cao tường vây, tường rào này có tới cao tám mét, lỗ mờ xuất hiện ở kẻ cây bên trong, có kiến trúc đương nhiên muốn kiểm tra.

Ba người thoáng độ lệch phương hướng, đi tới.

Hùng Nhị dùng Nguyệt Luân Phủ mở đường, hắn khống chế Nguyệt Luân Phủ, không chỉ chém gãy cây cỏ, công kích cũng hướng về mặt đất, mấy phủ xuống liền mở ra một cái an toàn con đường, mặc kệ cái gì cạm bẫy, trực tiếp công kích cũng là phá hết.

Diệp Thạch Cẩm chỉ điểm: "Phía bên trái biên điểm, tránh ra cây kia!"

Hùng Nhị đã hết sức tới gần tường vây, hắn nói rằng: "Yên tâm, ta biết mở ra một con đường tới!" Dương tay lại là một búa, này một búa không chỉ mở ra một con đường đến, cũng trực tiếp đánh vào trên tường rào.

Tường vây nháy mắt phá vỡ một cái miệng lớn, Diệp Thạch Cẩm đều sùng sốt một chút, tường rào này dĩ nhiên không có cấm chế, hắn nói rằng: "Đi vào!"

Ba người vọt vào, bên trong là một mảnh đất trống, hắc ngọc lót đất, cực kỳ bằng phẳng, phẳng phát một chiếc gương giống như, đều có thể nhìn đến trên bầu trời đám mây hình chiếu.

Thế nhưng trên quảng trường cũng rất kinh sợ, từng bộ từng bộ bạch cốt, ngổn ngang nằm thẳng trên mặt đất, y vật đều mục nát hơn nửa, Hùng Nhị giật nảy mình: "Mẹ. . . Tất cả đều là hài cốt, này tính là gì?"

Diệp Thạch Cẩm nhưng không có lên tiếng, mà là đi tới một bộ hài cốt trước, đem phá toái y vật để lộ, cẩn thận kiểm tra qua một lần, nói rằng: "Không có vết thương. . . Ồ. . ."

Ngón tay hắn chạm được xương ngực, đột nhiên, cái kia xương ngực liền vỡ vụn rơi xuống khỏi đi, tất cả đều là chùng đầu ngón tay mảnh vỡ.

Chấn vỡ dấu vết!

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đánh chết!"

Nam Bách Kiêu cau mày nói: "Ai giết?"

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Không biết, thật kỳ quái, chẳng lẽ là có người tán công ở đây?"

Nam Bách Kiều cùng Hùng Nhị đều là một đầu sương mù nước, không nghĩ ra tại sao sẽ như vậy.

Diệp Thạch Cẩm lại quan sát chốc lát, lập tức phủ định ý tưởng ban đầu, nói rằng: "Đều là giống nhau trang phục, cũng đều là Triều Tiên Tông đệ tử, những đệ tử này tu vi rất cạn, hẳn là đệ tử cấp thấp, ta không có tìm được ngoại nhân dấu vết."

Tìm tới một vòng sau, ba người đều không có phát hiện vật gì có giá trị, còn những đệ tử kia dùng vũ khí cùng pháp bảo, ba người căn bản là không có hứng thú, quá yếu, vì lẽ đó tìm một vòng sau, ba người đi ra ngoài.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Nơi này còn là ngoại vi, chúng ta muốn nghĩ cách tiến vào bên trong vòng."

Hùng Nhị nói: "Ngoại vi chán, đều là đệ tử gia quyến chỗ ở, vòng bên trong cần phải có chút thành tựu, mau vào đi thôi, người bên ngoài chẳng mấy chốc sẽ tiến vào, khi đó tranh đấu nhất định nhiều, muốn muốn tìm chút gì có thể khó khăn."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Chờ chốc lát."

Hắn nhất định phải hồi ức ra tiến vào bên trong vòng đường bộ, cũng may là hắn đã sớm kịp chuẩn bị, ở Dát Cống Tuyết Phong đỉnh không phải là trắng đọi, mặc dù có tầng mây che chắn, hắn vẫn thấy được phần lớn di tích, lúc này chính là hạch đối với trí nhớ trong đầu, cùng hiện thực vị trí đối chiếu.

Rất nhanh, Diệp Thạch Cẩm tâm lý nắm chắc, con đường này cũng không tốt đi.

Đáng tiếc không tìm được Triều Tiên Tông nguyên lai tiến vào bên trong vòng đường bộ, chỉ có thể lục lọi đi tới, nhìn thấy đầy đất hài cốt, Diệp Thạch Cẩm trong lòng đã phi thường cảnh giác, hẳn không cách nào đoán ra lúc trước chuyện gì xảy ra, trong điển tịch ghi chép cũng nói không tí mĩ, duy nhất biết đến chính là, Triều Tiên Tông xuất hiện hết sức đột nhiên, biến mất đồng dạng cũng hết sức đột nhiên.

Nhất định là chuyện gì xảy ra chuyện trọng đại, mới có thể dẫn đến Triều Tiên Tông đột nhiên biến mất, hiện tại cần càng nhiều hơn manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Bia đỡ đạn

Sở Phong Trần mang theo ba cái người tu chân cũng tiến vào vòng ngoài, ánh mắt của hắn không sai, rất nhanh tìm được kẻ hở, lẹ làng phá lối vào vào, hắn còn cố ý ở tại chỗ luyện chế một cái bẫy, nếu ai cùng theo vào, ai xui xẻo.

Ba cái người tu chân kích động vạn phần, đây chính là sớm tiến nhập, nếu như tìm được đúng địa phương, vậy thì phát tài.

"Đại ca thực sự là lợi hại!"

"Đúng đấy, đúng đấy, đại ca không hổ là tu chân giới đại cao thủ, dễ như trở bàn tay liền tiến vào."

Ba cái người tu chân không ngừng mà khen, Sở Phong Trần trên mặt tất cả đều là nụ cười, nói rằng: "Các ngươi nếu như có thể tìm tới chính mình hợp dùng đồ vật, không cần cùng đại ca khách khí, chỉ đề ý lấy đi!"

Cái gì đều trả không có, Sở Phong Trần đã hết sức hào phóng đưa ra hứa hẹn, thứ tầm thường hắn không lọt nổi mắt xanh, thứ tốt ba người này cũng không dám cùng mình cướp, mừng rỡ hào phóng.

"A, cảm ơn đại ca!"

Ba người cảm kích tới cực điểm, người này quả thực quá tốt rồi, trên mặt mỗi người đều lộ ra vui sướng biểu hiện, tới nơi này có thể không phải là vì tìm tới thứ tốt mà.

Trên đường tu chân, tài lực pháp địa thiếu một thứ cũng không được, một khi tu luyện tới cảnh giới nào đó cấp độ, cái nào không cần tiêu hao đại lượng tài nguyên.

Sở Phong Trần nói: "Ta ở đằng trước mở đường, các ngươi đuổi tới!"

Nhất thời, trong ba người to con liền nhảy ra: "Ta tới mở đường, ta tới!"

Sở Phong Trần tựa hồ do dự một chút, sau đó nói: "Tốt, người tới mở đường, ta tới chỉ điểm. . . Mọi người cùng nhau a."

Một đạo sườn dốc xuống, hai bên có vách đá, vừa nhìn liền biết đây là nhân công sửa sang lại, bất quá có rất nhiều vị trí mọc đầy cỏ dại cùng rêu, một cái dòng suối theo vách đá một bên chảy đi xuống, bên cạnh là đường nhỏ, cũng mọc đầy cỏ dại cùng bụi cây.

Bụi cỏ bên trong tất tất tốt tốt phát sinh nhỏ vụn tiếng vang, Sở Phong Trần nói: "Cẩn thận dưới chân, tựa hồ có vật gì. . ."

Một cái người tu chân nói: "Đại khái có xà trùng các loại đồ vật, không có chuyện gì, chúng ta chà xát bí được, hẳn là sẽ không cần chúng ta."

Giống như xà trùng bọn họ là không sợ, thế nhưng Sở Phong Trần biết, xà trùng cũng là có thể bồi dưỡng, một ít biến dị xà trùng tương đối biến thái.

Tu vi của hắn cực cao, kiến thức Quảng Bắc, so với cái này ba cái người tu chân có thể mạnh hơn nhiều lắm, tu chân giới tất cả, không thể lấy phạm nhân ánh mắt nhìn, vật kỳ lạ nhiều vô số kể, hơi không cẩn thận liền bị trúng chiêu, thế nhưng hắn cũng không nhắc lại nữa tính.

Dần dần, vách đá lui về phía sau, trảng diện dần dần lớn lên, sau đó Sở Phong Trần liền thấy một vòng phòng ốc, nhất thời hắn liền phản chấn lên, nói rằng: "Không biết ở đây là địa phương nào. . ."

Vừa dứt lời, dưới chân liền phát sinh một trận tiếng vỡ nát, cúi đầu nhìn lại, hắn vừa vặn giẫm nát một cái đầu lâu, nửa cái viên mắt đen ngòm nhìn hắn.

Ba cái người tu chân cũng ngạc nhiên kêu.

Ở đây mặc dù là bình địa, nhưng là cỏ dại rậm rạp, bụi cây đều liền thành một vùng, chỉ là không có đại thụ mà thôi.

Làm phát hiện hải cốt thời điểm, thoáng kiểm tra, đó chính là khắp nơi hải cốt, bụi cỏ bên trong thật là xương chất đầy đồng, sau đó Sở Phong Trần liền thấy trên vách đá, như tổ ong giống như lỗ nhỏ, dày đặc trình độ để người sờn cả tóc gáy.

Sở Phong Trần trong lòng có loại cảm giác không ổn, hắn một điểm điểm về phía sau ở ngoài lùi, mà ba người vẫn còn ở trên đất lay nỗ lực tìm kiếm một ít còn để lại bảo bối.

Này ba cái người tu chân cũng cũng có đặc sắc, một tên béo, một cái to con, một cái đầy mặt đều là chấm đỏ, đầu trên còn dựng thẳng một căn bím tóc hướng lên trời, trong ba người, có tiểu biện người vẫn tính cơ cảnh, hắn phát hiện Sở Phong Trần một điểm điểm lùi về sau, ngạc nhiên nói: "Đại ca. . . Người làm sao vậy?" Hắn tiếng nói rất lớn.

Sở Phong Trần dựng thẳng lên một ngón tay, ra hiệu hắn không cần nói chuyện, sau đó một bên lùi một bên nghiêng tai lắng nghe.

Lần này, ba người cũng khẩn trương.

"Anh!"

Như tổ ong giống như trên vách đá, đột nhiên bắn ra một đạo sợi bạc, quay về Sở Phong Trần phóng tới.

Trong phút chốc, Sở Phong Trần trong tay xuất hiện một thanh kiếm, đột nhiên một điểm.

Keng!

Cái kia sợi bạc đột nhiên bị mũi kiếm bắn trúng, phát sinh một tiếng vang lanh lảnh,

Sở Phong Trần không nói tiếng nào, kiếm trong tay đột nhiên biến mất, hắn một phát bắt được tên béo cùng tiểu biện hai người, ngoảnh đầu liền hướng ở ngoài chạy trốn, tốc độ kia quả là nhanh vượt qua thêm điện!

To con sững sờ, vội vàng theo trốn ra phía ngoài đi.

Coi như to con tốc độ không chậm, nhưng là cùng Sở Phong Trần so với vẫn là kém xa, mắt thấy hắn kéo hai người từ đi xa, không nhận được hét lớn: "Chờ ta a. . ."

"Anh! Anh! Anh! Anh. . ."

Trong thời gian ngắn, từng đạo từng đạo sợi bạc từ trên vách đá bắn ra, sợ đến to con lấy ra một thanh to lớn búa lớn, liều mạng ngăn cản, hơn mười đạo sợi bạc phóng tới, hắn lại có thể ngăn cản vài đạo?

Nháy mắt liền nghe được leng keng liên tiếp vang lên, to con miễn cưỡng ngăn trở ba năm đạo sợi bạc, cái khác tất cả đều bắn trúng hắn thân hình cao lớn.

Lập tức, hắn liền phát sinh thê lương bi thảm, vật kia là sống, trực tiếp va vào trong thân thể của hắn, ở trong người một đường gặm cắn qua đi.

Sở Phong Trần đã không nhìn thấy tung tích, hắn mang theo hai người đã sớm vọt ra ngoài.

To con ầm ầm ngã xuống đất, hấn liền thanh gào khóc nói: "Đại ca cứu ta, cứu ta a. . . A. . ."

Ném mắt búa lớn, hấn lấy ra một thanh đao nhọn, nhắm ngay bắp đùi chính là một đao chọn đi, nháy mắt liền từ trong thịt lấy ra một cái to bằng móng tay màu bạc sâu, hấn căn bản cũng không nhận thức đây là vật gì, vừa bên trong cũng không có thiếu, trong đó một cái đã xuyên vào trong bụng.

To con không nghĩ ra, cái gì sâu có thể lợi hại như vậy, tu luyện tới hấn thực lực như vậy cảnh giới, đừng nói trùng căn, chính là đao thông thường kiếm không có khả năng cắt mở da dễ.

Ngay vào lúc này, lại là vài đạo sợi bạc phóng tới, nháy mắt đánh liền ở trên đầu hấn, trong đó một cái càng là trực tiếp đánh vào con mắt của hấn, đau đến hấn một đầu ngã chổng vó, trong lòng đột nhiên xẹt qua một cái ý nghĩ: "Ta bị hãm hại a. . . Đây rốt cuộc là vật gì?"

Sắp chết, hấn rốt cục tỉnh ngộ, hấn bị Sở Phong Trần hãm hại.

Trước khi chết hiểu ra, để hấn hết sức hối hận, trong miệng tự lẩm bẩm: "Rõ ràng có người nhắc nhở a. . . Tại sao ta vẫn như thế ngốc a. . ."

Sở Phong Trần mang theo hai người điên cuồng chạy trốn, rất nhanh bỏ chạy đến xa xa, hấn thả xuống hai người, một bộ trầm thống đáng đáp: "Ai, ta chỉ có hai cái tay a!"

Kỳ thực coi như hấn có con thứ ba tay, cũng tuyệt đối sẽ không mang đi to con, bởi vì đó là duy vừa thoát khỏi nguy hiểm thủ đoạn, để to con hấp dẫn sâu.

Sở dĩ cứu hai người khác, là Sở Phong Trần còn cần bia đỡ đạn, nếu như để cho hai người cũng chết ở bên trong, như vậy đón lấy hấn thì đi đối mặt nguy hiểm.

Tên béo sắc mặt trắng bệch, luôn miệng nói cảm ơn: "Cám ơn đại ca cứu mạng!"

Cầm tiểu biện gia hỏa lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Đại ca, đó là vật gì. . . Làm sao đáng sợ như vậy?"

Ngân Tiên Cỗ!

Sở Phong Trần cũng nghĩ mà sợ nói: "Đây là ngân Tiên Cỗ! Cực kỳ khó dây dưa đồ vật, không có nghĩ tới đây còn còn sót lại một ít. . . Quả thực khó mà tin nổi!"

Tên béo hai người nghe đều chưa từng nghe qua, một cái sâu dĩ nhiên liền đem Tu Chân Giới nổi danh đỉnh cấp cao thủ sợ đến chạy trời chết.

Kỳ thực Sở Phong Trần cũng là lần đầu tiên gặp được ngân Tiên Cỗ, hấn chỉ là ở trong điển tịch biết có loại này cổ trùng, không nghĩ tới thật vẫn có, làm hấn một kiếm đánh ra, phát hiện cũng không có giết chết ngân Tiên Cỗ thời điểm, cũng đã quyết định chạy trốn.

Hấn cũng không muốn cùng một đám ngân Tiên Cỗ đấu, loại này cổ trùng rất quý dị, ở không chắc chắn giết sạch dưới tình huống, chạy trốn là lựa chọn tốt nhất.

Mập mạp nói: "Cái kia. . . Vậy hấn. . ."

Sở Phong Trần nói: "Xin lỗi, cứu không được, ta. . ." Hấn một bộ áy náy đáng đáp, để tên béo cùng bím tóc sâu bị cảm động.

Tên béo còn an ủi: "Đại ca, cái này cũng không trách ngươi, ai. . ."

"Đúng đấy đúng đấy, chúng ta không trách đại ca. . . Đều là chúng ta vô dụng, còn cần đại ca cứu!"

Sở Phong Trần nói: "Được rồi, tỉnh lại điểm, vừa nãy đó là bất ngờ, di tích mà, đều là kèm theo một ít bất ngờ, yên tâm đi, ta biết bảo vệ các ngươi!"

"Cám ơn đại ca!"

Hai người hết sức thành khẩn cảm ơn, Sở Phong Trần hơi nhếch khóe môi lên lên, gật đầu nói: "Được! Huynh đệ chúng ta đồng lòng, nhất định có thể có thu hoạch lớn! Ha ha, đi theo ta!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Độc Vĩ Độc Hạc

Đồ Hoảng Phụ cũng không có giết hai cái người tu chân, không phải hắn đột nhiên chuyển biến tính tình biến thành người tốt, mà là hắn đánh chủ ý cùng Sở Phong Trần giống như đúc, hắn cũng cần bìa đỡ đạn.

Chỉ là Sở Phong Trần dùng lừa gạt, mà hắn dùng thực lực mạnh mẽ, dùng uy hiếp thủ đoạn, bức bách bọn họ nghe theo mệnh lệnh, dám to gan không theo, vậy thì đào ra Nguyên Anh tới chơi.

Lấy ra hai tấm phù đến, Đồ Hoảng Phụ cười híp mắt nói: "Hai cái lựa chọn, tự xem các ngươi làm sao chọn. . . Khả khả."

Tiếng cười của hắn tương đương khiếp người, trong mắt tất cả đều là ác độc.

Hai cái treo trên tàng cây gia hỏa đã sắp hủ chết, trong mắt tất cả đều là Hoảng Sợ, có thể tu luyện tới bọn họ trình độ như thế này, tuyệt đối là trăm người chọn một hảo thủ, ở Tu Chân Giới cũng coi như là một phương thực lực bá chủ, đương nhiên không muốn chết.

"Tiền bối. . . Ngài. . . Ngài nói. . ."

"Tha chúng ta đi, tiền bối, ngài đại nhân lượng lớn. . ."

Đồ Hoảng Phụ cười lạnh một tiếng nói: "Một lựa chọn, chính là đào ra các ngươi Nguyên Anh, cho lão phu vui đùa một chút. . ."

Này vừa nói, sắc mặt hai người nhất thời trắng bệch, hủ chết, Nguyên Anh moi ra đến, người liền không sống nổi, nếu như bị luyện chế thành cái gì thâm độc pháp bảo, vậy thì càng thảm, tình nguyện chết không có khả năng muốn sự lựa chọn này.

"Tiền bối, không chọn cái này. . . Không chọn. . ."

Còn có một người tu chân lời đều không nói được, toàn thân run rẩy, kết cục này quá mức bi thảm, hắn chỉ là liều mạng lắc đầu.

Đồ Hoảng Phụ gật đầu nói: "Không chọn cái này a, như vậy thì còn lại một lựa chọn. . . Đó chính là nghe mệnh lệnh của ta, cùng đi thăm dò di tích, nhớ kỹ, nhất định phải nghe theo mệnh lệnh của ta, nếu không ta liền moi ra Nguyên Anh tới chơi. . . Khả khả, đừng nghĩ trốn, các ngươi cũng trốn không thoát đâu!"

Hai người nhất thời hiểu, đây là muốn để cho bọn họ làm bìa đỡ đạn, có thể sự lựa chọn này dù sao so với moi ra Nguyên Anh tốt, hơn nữa ai biết trong di tích có cái gì, có lẽ có cơ hội trốn, thậm chí có cơ hội hỏ cái tên này, bọn họ cũng không phải người ngu.

"Vâng, là, ta chọn cái này. . . Đi di tích!"

"Ta cũng là, ta cũng là!"

Hai người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cuối cùng cũng coi như thoáng thả lỏng, biết một chốc sẽ không chết.

Đồ Hoảng Phụ cười híp mắt lên trước, đưa tay liền đem một tấm phù đập ở một người trong đó trên người, tiếp theo lại đem mặt khác một tấm phù vỗ vào hắn lồng ngực, nói rằng: "Này phù không tật xấu, nếu như hai người các ngươi đảng hoàng, này phù thì sẽ không phát tác. . . Ha ha, như là hai người các ngươi không thành thật, ta biết để cho các ngươi biết, cái gì thì sống không bằng chết!"

Trong lòng hai người hoảng hốt, người này thật sự là quá âm độc, nguyên bản ý nghĩ nhất thời tan thành mây khói, này làm sao còn phản kháng?

Tu Chân Giới có các loại phù, bọn họ ánh mắt toán tốt, có thể cũng phân rõ không nhận ra đây là cái gì phù, trơ mắt nhìn phù vỗ vào lồng ngực, nháy mắt liền biến mất không còn tăm hơi, tay của người này đoạn xác thực để người tuyệt vọng.

Đồ Hoảng Phụ lúc này mới buông ra hai người, bởi trong lúc nhất thời không cách nào khôi phục tu vi, hai người trực tiếp liền từ không trung rơi xuống, rơi mũi mắt xanh tử, gãy dựa bò lên, lúc này mới coi như khôi phục một điểm.

Sau đó, hai người này từng người phục dụng một viên linh đan, cũng chính là cực kỳ thông thường linh đan, thoáng khôi phục một chút, đã bị Đồ Hoảng Phụ buộc tiến nhập cấm chế trong vòng, này lúc sau đã có không ít người tu chân tiến nhập.

Đồ Hoảng Phụ thúc giục, hai người ở trước, hắn núp ở phía sau mặt theo, hắn cũng quan sát qua di tích, chỉ là quan sát được không đủ cẩn thận, thế nhưng đại khái phương vị vẫn là biết.

Một đường đi về phía trước.

...

Diệp Thạch Cẩm ba người đi được hết sức thuận lợi, bởi cẩn thận quan sát qua di tích, vì lẽ đó hắn đi phương vị chính là di tích chủ yếu kiến trúc đám.

Dày đặc kiến trúc đám, thường thường là trọng yếu vị trí, vì lẽ đó hắn đối với cái kia một ít kiến trúc không có hứng thú gì, tận lực nhanh chóng về phía trước.

Hùng Nhị chính là cu li, một đường dùng Nguyệt Luân Phủ mở đường, Nam Bách Kiều cùng Diệp Thạch Cẩm đứng là tương đối nhẹ nhàng, vẫn đi theo hần đi.

Bầu trời hồng mang đã bắt đầu ảm đạm xuống, toàn bộ di tích phòng ngự trận một khi tan vỡ, liền là tất cả người hướng về lúc tiến vào, khi đó, phòng chừng có nhóm lớn người tu chân tiến nhập.

Bởi cây cối cỏ dại bụi cây phồn thịnh,

Vì lẽ đó là không có đường, một đám người đi vào rất dễ dàng liền lạc đường, may ở chỗ này cũng không tính lớn bao nhiêu, nhiều thăm dò cũng có thể tìm tới đúng đường.

Liên tục tránh được sáu bảy cạm bẫy, liền ngay cả Diệp Thạch Cẩm đều có điểm phiền, một cái trong tông môn dĩ nhiên bố trí nhiều như vậy cạm bẫy, quả thực không hiểu ra sao.

Trong tông môn bộ liên không nên có nhiều như vậy cạm bẫy, Diệp Thạch Cẩm trong lòng thoáng qua một cái ý nghĩ, này là có ý bố trí? Nhưng là tại sao? Hẳn là thật không nghĩ ra.

"Àm!"

Đột nhiên, cách đó không xa truyền đến một tiếng nổ đùng.

Ngay sau đó, tiếng rít vang lên, ba người vừa nghe liền biết đó là phi kiếm tiếng xé gió, Diệp Thạch Cẩm nói: "Qua xem một chút!"

Trong ấn tượng của hần, nơi đó chắc có một cái hết sức sâu rộng.

"Chít chít. . ."

Tiếng vang kỳ quái, phảng phất nhọn đao xẹt qua một khối cứng nhắc, âm thanh sắc nhọn chói tai, chấn động đến mức ngọn cây đều run run rẩy rẩy, nhất thời, Diệp Thạch Cẩm cau mày nói: "Đây là thanh âm gì? Khó nghe như vậy, mau mau tới nhìn."

Ba người tăng nhanh tốc độ, rất nhanh liền thấy cách đó không xa quảng trường, bọn họ ẩn giấu ở rừng cây bên trong, trên quảng trường đã đánh cho nhiệt liệt hướng lên trời.

Đây là một cái diện tích hơn ngàn thước vuông quảng trường khổng lồ, chung quanh quảng trường có tám mươi một căn to lớn trụ đá, mỗi căn trên trụ đá đều khắc các loại các dạng kỳ quái sâu, tới gần vị trí chính giữa có bảy căn màu đỏ Trụ Tử, mà bảy căn màu đỏ trên cây cột, kéo dài ra mười mấy căn màu bạc xiềng xích, buộc vào một đầu dài đến bảy thước lớn đại trùng tử.

Độc Vĩ Độc Hạt!

Đây là trước đây trong tông môn lưu hành thủ đoạn, hiện tại đã không có tông môn nào có loại này to lớn bò cạp độc, tương tự bò cạp độc đã sớm tuyệt diệt, không có nghĩ tới đây còn để lại một con.

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nhỏ giọng nói: "Không đúng, này bò cạp độc làm sao khổng lồ như thế! Đây là vật gì?"

Hùng Nhị sau khi thấy rõ rất là kinh ngạc, nói rằng: "Đây không phải là một con đại bò cạp sao?"

Vừa mới có Trụ Tử ngăn cản, này côn trùng độc đuôi không nhìn thấy, nhìn qua là cái thứ rất kỳ quái, không nghĩ tới càng là một con to lớn bò cạp độc.

Nam Bách Kiều nói rằng: "Bọn họ đám người kia muốn làm gì?"

Tổng cộng sáu cái người tu chân, vây công con bò cạp.

Diệp Thạch Cẩm rất nhanh phát hiện vấn đề, bởi vì ở bảy căn màu đỏ trong cột, vị trí trung ương bày bày đặt một cái hình tròn bàn ngọc, mặt trên có một tầng cấm chế.

Trên bàn ngọc bày bày đặt bốn cái hộp ngọc, hần vừa nhìn liền biết, đây chính là cái gọi là đan hộp, chuyên môn bày phóng linh đan, chẳng trách có người muốn giết bò cạp.

Linh đan này hết sức câu dẫn người, thế nhưng Diệp Thạch Cẩm nhưng nhìn ra chút vấn đề, này đan hộp xuất hiện không phải địa phương, nhìn thấy được càng giống như là cạm bẫy.

Hùng Nhị nhưng nóng lòng muốn thử, nói rằng: "Mấy tên tiểu tử kia quá yếu, căn bản là đánh không lại bò cạp độc, nếu không. . . Chúng ta đi cướp?"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Đánh không lại là phúc phận của bọn họ. . ."

Hùng Nhị nghi ngờ nói: "Cái gì?"

Nam Bách Kiều nói: "Ngu ngốc lão Hùng! Đó là một cái bẫy! Bảy căn màu đỏ Trụ Tử thêm vào xiềng xích, bản thân liền là một tổ cấm chế, người một khi vọt vào, chính là cái kia bò cạp độc đồ ăn. . . Đây bò cạp độc có cấm chế gia trì, thực lực bây giờ không đủ, là bởi vì cầm cố thời gian quá lâu, tạm thời còn không có có khôi phục mà thôi."

Hùng Nhị nổi nóng, nói rằng: "Người mới ngu ngốc!"

Diệp Thạch Cẩm có chút đau đầu, hai người này trời sinh xung khắc quá, ba câu nói nhất định nổi tranh chấp, hắn nói rằng: "Có thể đan trong hộp quả thật có linh đan, chỉ là linh đan này có thể không tốt thu được."

Diệp Thạch Cẩm tinh thông trận pháp cấm chế, thoáng lưu ý, lại thoáng tính toán, biến sắc, hắn nói rằng: "Đều chó vào đi, nơi này cũng không phải là giống như cạm bẫy, nầy cái này ngu ngốc công kích bò cạp độc, ắt sẽ dụ dỗ tu chân giả khác tiến vào đến cướp đoạt, một khi cái kia bảy căn hồng trụ bị kích phá, toàn bộ cạm bẫy coi như khởi động, đi vào người rất khó sống sót đi ra."

Hùng Nhị không hiểu nói: "Chúng ta đi vào, trận pháp này cần phải giữ không nổi chúng ta đi!" Hắn đối với thực lực của chính mình có rất mạnh tự tin.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Nếu như chỉ là một mình người đi vào, ta bảo đảm. . . Người không thể sống sót đi ra!"

A!

Hùng Nhị thật sự không tin, hắn rất trực tiếp nói: "Không tin! Ta vậy mới không tin!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Nhìn thấy cái kia tám mươi một căn trụ đá sao? Chỗ ấy trù vào một cái càng to lớn hơn càng hung ác trận, một khi nhân số nhiều tới trình độ nhất định, đợi đến hồng trụ phá vỡ. . . Khả khả, khi đó cái này trù vào trận đã bị khởi động, người còn cho là mình có thể trốn ra được? Ngược lại ta là không chắc chắn trốn ra được."

Hùng Nhị nhất thời há hốc mồm, hắn biết Diệp Thạch Cẩm là trận pháp đại gia, tinh thông các loại cấm chế cùng trận pháp, hắn nói rằng: "Thật hay giả?"

Nam Bách Kiều không nhịn được nói: "Vậy người tiến vào đi thử xem mà, hi hi."

Nàng một bộ không có hảo ý đáng đáp, nhất thời để Hùng Nhị không dám lộn xộn.

Diệp Thạch Cẩm cũng tốt cười, nói rằng: "Ở đây không có có chúng ta cần. . . Đi thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Tham lam

Rõ ràng như vậy cạm bẫy còn muốn đi vào, Diệp Thạch Cẩm mới không có ngu như vậy, bất quá này cũng để hắn đề cao cảnh giác, ở đây đơn giản là từng bước kinh tâm.

Ngay vào lúc này, Sở Phong Trần mang theo hai cái người tu chân chạy tới, hắn hết sức cảnh giác, để hai cái người tu chân đi vào trước, hắn đứng ở quảng trường biên quan sát, rất nhanh hắn cũng phát hiện bàn ngọc cùng hộp ngọc, biết đó là đan hộp, bất quá hắn như cũ không có đi vào, tiếp tục tại bên ngoài sân quan sát.

Hùng Nhị nhìn thấy Sở Phong Trần, không nhịn được phải mắng, Diệp Thạch Cẩm vươn ngón tay dọc tại môi trước, ra hiệu Hùng Nhị câm miệng, hắn nhỏ giọng nói: "Nhìn!"

Vừa nói xong, lại có bảy cái người tu chân vọt vào, lúc này nhân số đã rất nhiều, đứng trước sáu cái người tu chân, thêm vào Sở Phong Trần ba người, lại thêm bảy cái người tu chân, tổng cộng có mười sáu người.

Vẫn không tính là trên Diệp Thạch Cẩm ba người, kỳ thực ngoài sân rộng trong rừng cây, còn có một chút người tu chân ở quan sát, không phải mỗi cái người tu chân đều xúc động như vậy.

Sáu cái người tu chân công kích cũng hoà hoãn lại, bởi vì đến quá nhiều người, bọn họ chỉ là ở hồng trụ hướng ngoại bên trong công kích.

Các loại các dạng công kích, chỉ là bò cạp độc thân thể không biết dùng món đồ gì gia cố quá, làm sao đánh đều không phá vỡ, thực lực của bọn họ kỳ thực là không đủ.

Mà bò cạp độc không cách nào ly khai hồng trụ quá xa, này cũng cho mọi người một điểm cảm giác an toàn, chỉ cần không nhảy vào hồng trụ vòng phạm vi, đó chính là an toàn.

Sở Phong Trần quan sát chốc lát, phát hiện nguy hiểm không lớn, hơn nữa hắn cảm giác mình có thể giết chết bò cạp độc, này mới đi vào trong quảng trường.

Hùng Nhị chết nhìn chòng chọc Sở Phong Trần, hắn nhỏ giọng nói: "Cầm gia, Sở Phong Trần tên khốn kiếp này tiến vào, nếu ngươi không có lừa gạt lời của ta, hắn có phải hay không đã rơi vào bên trong đại trận?"

Diệp Thạch Cầm gật đầu nói: "Ngươi nói không sai."

Hùng Nhị nói: "Có thể hay không xúc động đại trận, để đại trận sớm phát động?"

Diệp Thạch Cầm ngoài ý muốn nhìn Hùng Nhị một chút, cái tên này dĩ nhiên cũng phải hại người, cảm giác thật là kỳ quái! Bởi vì Hùng Nhị cho người ấn tượng chính là thô lỗ chân chất, không lớn động não người, không nghĩ tới hắn còn có này một mặt.

"Không mở được!"

Hùng Nhị rất đáng tiếc nói: "Đáng tiếc. . ."

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Không có gì đáng tiếc, chúng ta đi! Tiếp tục lưu lại mới là lãng phí thời gian!"

Lúc này cũng phải tranh thủ từng phút từng giây, người tiến vào càng nhiều, ở đây thì càng hỗn loạn.

Hùng Nhị quay đầu lại nhìn xa xa Sở Phong Trần một chút, này mới có chút không cam lòng ly khai, hắn hết sức muốn nhìn một chút Sở Phong Trần bị vây ở bên trong đại trận đáng dấp, đáng tiếc Diệp Thạch Cầm không chịu, hắn hiện tại có thể không dám một mình xông loạn.

Nam Bách Kiêu không chút do dự mà theo Diệp Thạch Cầm đi, trong lòng nàng rất rõ ràng, này náo nhiệt không nhìn cũng được.

Ba người cấp tốc từ trong rừng cây bỏ chạy, giống như là xưa nay chưa từng đến ở đây như thế.

Sở Phong Trần chậm rãi tiếp cận hồng trụ, hắn đi khắp ở ở ngoài, cũng không có tính toán ra tay, mà là nhìn mười mấy người tu chân hăng say công kích tới, hắn mang theo hai cái người tu chân, sau khi hắn đi tới vẫn đứng ở hắn bên người.

Có người quát lên: "Hoặc là đồng thời đánh, hoặc là đi xa chút!"

Sở Phong Trần nhưng không có lên tiếng, hắn chậm rãi lui về phía sau, cũng không có về phía trước ý tứ, đương nhiên hắn vẫn ở trên quảng trường, dù sao quảng trường rất lớn.

Bên người hắn tên béo nói rằng: "Đại ca, chúng ta tại sao muốn đi?"

Sở Phong Trần cười nói: "Ha ha, đại ca không đánh lòng cạnh tranh a, mọi người cũng không dễ dàng, có thể để liền để một điểm đi, đại ca không tính đến."

Tên béo rất là cảm động, nói rằng: "Đại ca, Tu Chân Giới cho tới bây giờ không có giống đại ca cao thủ như vậy a! Đối với văn bối như vậy thông cảm"

Bím tóc cũng nói: "Đúng đấy, đại ca người thật tốt!"

Rốt cục, có người tu chân nói rằng: "Như vậy linh linh toái toái công kích, căn bản không cách nào lay động này con bò cạp, chúng ta tập hỏa công kích đi!"

Mười mấy người tu chân tập hỏa công kích, vậy thì rất khủng bố, coi như Sở Phong Trần cũng thẳng tắp eo nhìn chăm chăm, hắn một chút cũng không muốn ra tay, liền muốn làm sao chiếm tiện nghi, vì lẽ đó liền ngừng ở trên quảng trường nhìn.

Những người tu chân kia cũng không đưa hắn coi là chuyện to tát,

Dù sao bọn họ mới ba người, nơi nào có thể nhảy ra sóng lớn?

"Àm!"

Đòn đánh này ngược lại có một nửa bắn trúng hồng trụ, bởi vì bò cạp độc tán loạn, không ngừng mà phát sinh chói tai chít chít tiếng, nghe biết dùng người tâm phiền ý loạn.

Có người kêu lên: "Như vậy không được, nhất định phải có người phát hào ra lệnh, đồng thời đánh!"

"Ta tới! Ta tới!"

Một cái người tu chân lớn tiếng kêu lên: "Ta tới chỉ huy, tất cả công kích tập trung đến bò cạp độc đầu!"

Được!

Mọi người cùng nhau nghe lệnh lệnh!

Có người khởi xướng, đã có người hưởng ứng, đều mơ ước trên bàn ngọc linh đan, có thể chỉ có giết chết bò cạp độc mới có thể đến bàn ngọc trước, mới có thể nghĩ biện pháp loại bỏ trên bàn ngọc cấm chế, mà giết chết bò cạp độc nhất định phải mọi người đồng thời nỗ lực.

Có người quay đầu lại đối với Sở Phong Trần nói: "Các người cũng tới đi, đồng thời công kích, nếu không chờ một lúc phân linh đan, liền không có phần của các người!"

Sở Phong Trần cười hí mắt nói: "Chúng ta sẽ nhìn một chút, không có ý định muốn linh đan."

Hắn làm sao có khả năng ra tay, hắn ra tay lập tức sẽ bị bại lộ thực lực, nhiều như vậy bia đỡ đạn ở đằng trước, hắn cần gì phải lên trước, đến lúc đó lại ra tay cướp giật, đó chính là một chuyện rất dễ dàng.

Nhất thời trong đám người kia, có người liền nói: "Quên đi, người chúng ta tay vậy là đủ rồi, nhiều một người còn phải nhiều phân một điểm."

Bọn họ như vậy thì toán một cái tạm thời lợi ích thể cộng đồng, tuy rằng cái này lợi ích nhóm vô cùng yếu đuối, có thể không trở ngại bọn họ phát động tấn công.

"Răng rắc!"

Theo một tiếng chít chít vang, cái kia bò cạp độc đột nhiên thoát ra một đoạn dài thân thể, cao cao nâng lên hạt đuôi phảng phát roi giống như hướng phía dưới rút ra đánh.

Một tiếng thê lương bi thảm, vừa rồi vang lên liền đột nhiên ngừng lại, hạt đuôi màu đen gai độc, trực tiếp xuyên qua mặc một cái người tu chân đầu lâu, từ trên hướng phía dưới xuyên qua, cái kia đuôi đâm mũi nhọn thậm chí xuyên thấu qua ngực mà ra, lập lòe làm người sợ hãi hàn quang.

Lập tức hạt đuôi vung lên, người kia cứ như vậy treo ở hạt đuôi trên.

Trong đó một cái cao thủ hét lớn một tiếng, một đạo ánh sáng màu bạc phách chém tới, nhắm ngay đúng là hạt đuôi gốc rễ, hắn nỗ lực chém gãy bò cạp độc đuôi đâm, vật này uy hiếp quá to lớn.

"Đừng đừng!"

Đòn đánh này dĩ nhiên phá tan rồi bò cạp độc đuôi đâm gốc rễ, đánh ra một vết nứt đến, người kia vui vẻ nói: "Quay về nơi này đánh!"

Lời còn chưa dứt, bò cạp độc đột nhiên một chuỗi, tiền bộ hai cái to lớn cái kim liền cắn giết lại đây.

Người kia hoảng hốt bên dưới lui về phía sau, vô tình hay cố ý, hắn đẩy bên người một người công, người kia lao đảo một bước, kết quả bị bò cạp độc hai cái cái kim kẹp lấy, nháy mắt bị cắt thành tam đoạn.

Mùi máu tanh nhất thời đại thịnh, tràng diện cũng biến thành tàn khốc lên.

Các loại vũ khí cùng búa chú đổ ập xuống nện xuống đến, đánh cho bò cạp độc liều mạng phát sinh chít chít tiếng, trong đó một cái người tu chân, trong tay nắm giữ một căn kim loại trường thương, hắn đột nhiên quát lên: "Mau!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ thấy cái kia lấp loé ngân quang mũi thương liền đâm vào bò cạp độc trong miệng, nháy mắt liền tiến vào nửa đoạn, đau đến bò cạp độc táo bạo gãy dựa, phần sau gai độc lần thứ hai đâm xuống đến.

Gai độc trên còn treo móc một người, liền người có gai đồng thời hạ xuống, nháy mắt, người kia lồng ngực cũng bị đâm thủng.

Mượn cơ hội này, mấy cái người tu chân đã nhảy đến bò cạp độc trên lưng, một người trong đó bên trong một thanh cán dài búa lớn, đột nhiên một búa đánh xuống, nháy mắt liền đem đuôi đâm chém gãy.

Có người quát to: "Được!"

Mười mấy người tu chân, cũng liền chết đi hai người, bò cạp độc ở những người khác điên cuồng dưới sự vây công, rốt cục vẫn là không chống đỡ được, bị cấp tốc chém giết, sau đó mười mấy người tu chân liền xúm lại bàn ngọc, từng cái từng cái trong mắt phóng quang.

Bốn cái hộp ngọc, không biết bên trong có bao nhiêu linh đan.

Một cái người tu chân đưa tay chộp tới, kết quả bị cấm chế ngăn cản, không chờ hắn phản ứng lại, đột nhiên phát hiện lồng ngực đau xót, một đoạn mũi kim xuyên thấu qua ngực mà ra, hắn nỗ lực xoay đầu, nhìn đến một tấm cười gần mặt: "Muốn có được linh đan, người có không hỏi qua ta?"

Nháy mắt, một đám người tu chân phân thành hai nhóm người, chém giết lẫn nhau lên.

Sở Phong Trần không ngừng mà cười gằn, hần một điểm điểm dựa vào đi, trong miệng còn nhỏ giọng nói rằng: "Có muốn hay không muốn linh đan a?"

Đi theo hần hai cái người tu chân, ánh mắt lóe lên tham lam quang.

"Muốn!"

Tên béo là thật muốn, linh đan luôn luôn ít ỏi, tuy rằng còn không biết là dạng gì linh đan, có lẽ là chữa thương dùng linh đan, có lẽ là tăng cao tu vi linh đan, nhưng bất luận cái nào loại, hần đều phi thường thiếu.

Bím tóc nói: "Nhưng chúng ta. . . Bọn họ không biết phân cho chúng ta!"

Vừa nãy bọn họ không có xuất lực, vì lẽ đó không có lý do gì được linh đan.

Sở Phong Trần cười lạnh một tiếng nói: "Cướp! Muốn muốn liền cướp, vật vô chủ, dựa vào cái gì bọn họ có thể nắm, chúng ta liền không thể cướp!"

Câu này "Vật vô chủ" vừa ra miệng, nhất thời đánh động tên béo cùng bím tóc hai người.

Tu Chân Giới rất không nói lý nhiều chuyện chính là, dựa vào to bằng nắm tay, cướp đoạt không hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tao ngộ

Bên này rất nhanh phân ra được thắng bại, vẫn là vừa bắt đầu tới sáu người chiếm cứ thượng phong.

Bảy người tiểu đội đầu tiên là bị bò cạp độc giết hai người, thực lực bản yếu rất nhiều, lại bị sáu người liên thủ oanh giết một người, đã thương hai người, loại này cục diện thực sự vô lực kiên trì, chỉ có thể lùi lại, trở mặt nhìn sáu người bắt đầu phá mở phong ấn.

Lúc này, Sở Phong Trần mang theo hai người đã rất gần.

Ngay ở phong ấn được mở ra nháy mắt, Sở Phong Trần động thủ.

Khí thế khổng lồ trực tiếp nghiền ép lên đi, phi kiếm như gió, nháy mắt liền lột một người đưa về phía hộp ngọc tay, ngay sau đó hần liền chui vào trong đám người, một trận làm người sợ hãi tiếng tí tách qua đi, sáu người căn bản không phản kháng được, trực tiếp bị Sở Phong Trần đánh đổ trên mặt đất.

Sở Phong Trần cười lạnh một tiếng, đưa tay đã bắt lấy bốn cái hộp ngọc.

Sáu người kia bị đánh choáng váng, bọn họ liền hoàn thủ thời gian đều không có, đã bị đánh trên mặt đất trên lẫn lộn, thêm vào Sở Phong Trần hiển lộ khí thế, sáu người nhất thời rõ ràng, đây là gặp gỡ đỉnh cấp cao thủ.

Trong lòng thực sự là không cam lòng, có người kêu lên: "Người là ai?"

Sở Phong Trần cười nói: "Đi ngang qua. . ."

Lời còn chưa dứt, chung quanh quảng trường tám mươi một căn trụ đá đột nhiên bốc ra cường liệt đích quang mang, nháy mắt, vô số kỳ kỳ quái quái sâu từ trên trụ đá bay xuống, toàn bộ quảng trường mây gió biến ảo, phảng phất trong chớp mắt, quảng trường thì trở thành một mảnh vô biên vô tận đại sa mạc.

Sở Phong Trần trong lòng phát lạnh, hần lại cũng không nghĩ ra, ở đây dĩ nhiên là một cái sát trận lớn!

Làm người run vang lên sần sật lên, cái kia chút kỳ kỳ quái quái sâu, từ bóng mờ cấp tốc chuyển biến thành thực thể, đại sâu có một cao hai mét, tiểu nhân sâu chỉ lớn chừng quả trứng, các loại các dạng màu sắc, các loại các dạng hình dạng, người xem tê cả da đầu, trong đó còn có từng cái từng cái quái dị rắn độc.

Trận pháp bao phủ, coi như muốn bay cũng không được, chỉ có thể giết ra ngoài.

Sở Phong Trần biểu hiện nhất thời âm lạnh xuống, hần đã rất cẩn thận, như cũ không nghĩ tới này lại còn là cạm bẫy.

... . .

Diệp Thạch Cẩm mang theo Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu một đường lại đây, trên đường lại gặp gỡ mấy cái cạm bẫy, nếu không phải là Diệp Thạch Cẩm người tài cao gan lớn, thêm vào cẩn thận một chút, cũng thật là có thể sẽ rơi xuống trong bẫy.

Cũng may hần đều tránh nhường cho qua đi, trong đó một lần rất là hung hiểm, còn nhờ vào Hùng Nhị đánh ra một búa mới hóa giải nguy cơ.

Quanh co, trên đường còn gặp được mấy lần sóng người tu chân, gặp được ba người cấp tốc liền tránh ra, những người này có thể nhận thức Diệp Thạch Cẩm, hoặc là nhận thức Hùng Nhị, hoặc là biết Nam Bách Kiêu, bởi ba người tiếng tăm rất lớn, tụ tập cùng một chỗ tổng sẽ bị người nhận ra một cái đến, lấy bọn họ loại này Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ thân phận, không ai dám liều mạng đụng lên đến.

Diệp Thạch Cẩm vừa đi vừa nói: "Hầu như hết thấy biết đến tu chân môn phái đều có người đến, liền tây nam Man tộc cao thủ đều có đến, cũng thực sự là đủ náo nhiệt."

Rất nhanh đi tới một cái Diệp Thạch Cẩm ký ức khắc sâu địa phương, đó là một cái đại quần thể kiến trúc, đây là hần phải đi mục tiêu đầu tiên, trước đều không phải là chỗ hần muốn tìm

Đây đã là vòng bên trong kiến trúc, Diệp Thạch Cẩm trong lòng rõ ràng, nếu bên ngoài đều như vậy hung hiểm, ở đây tuyệt đối không phải một cái bình an địa phương, phòng chừng có nhiều hơn cạm bẫy, còn sẽ có nhiều hơn cơ quan trận pháp.

Ba người đi ra khỏi rừng cây, liền thấy có đại quán mọc từng sinh bình địa, mà cách đó không xa chính là khổng lồ kiến trúc đám, đầu tiên tại mọc đây có đại bụi cây trên đất bằng, có một toà năm mở thạch bài phòng, ở giữa đền thờ trên có ba cái cô triện chữ.

Triều Tiên Tông!

Quả nhiên là Triều Tiên Tông tông môn vị trí.

Diệp Thạch Cẩm có chút do dự, hần nhìn ra cái này đền thờ nhưng thật ra là một cái vũ khí, không biết có hay không có khởi động, hần có thể không có bia đỡ đạn dùng, nếu như muốn xông vào, cũng chỉ có thể là trong ba người một cái.

Ngay vào lúc này, một chuyển ba người nhanh chóng tới gần, Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nhỏ giọng nói: "Ngồi xổm xuống!"

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu nghe vậy lập tức ngồi xổm xuống, xung quanh bụi cây có đại lồng ngực sâu, ba người ngồi xổm xuống liền ẩn ở bụi cây trong có đại.

Diệp Thạch Cẩm tung hai khối ngọc phù, nháy mắt, ba người ẩn tung tích ẩn giấu hình.

Làm ba người nhanh chóng đi tới đền thờ trước, Hùng Nhị nhỏ giọng kinh ngạc nói: "Đồ Hoảng Phụ!"

Đồ Hoảng Phụ mang theo hai cái người tu chân một đường tới rồi, bọn họ cũng đến rồi đại quảng trường, chỉ là vừa tốt trên quảng trường đại trận khởi động, ở bên ngoài hần liền thấy phổ thiên cái địa sâu từ trên trụ đá hạ xuống, vì lẽ đó ba người chỉ là liếc mắt nhìn, ngay lập tức về phía trước ly khai.

Dưới đường đi đến, rất nhanh liền đuổi kịp Diệp Thạch Cẩm ba người.

Diệp Thạch Cẩm không nhận được muốn cười, thời khắc mấu chốt mỗi lần đều có bia đỡ đạn xuất hiện, không nghĩ tới lần này là Đồ Hoảng Phụ.

Không ai đối với đồ tể có hảo cảm, cái tên này tuyệt đối là một người điên, cho nên nhìn thấy ba người lại đây, Diệp Thạch Cẩm đầu tiên nghĩ tới chính là ẩn giấu đi, nếu là có thể, hần thậm chí không ngại ba người đi tới vây công cái tên này.

Ở đền thờ trước, Đồ Hoảng Phụ dừng bước, chỉ chỉ bên người một cái người tu chân, nói rằng: "Người hãy đi trước!"

Vừa nói, một bên cẩn thận một chút tra xét cảnh vật chung quanh, xác nhận bốn phía là có người hay không ẩn núp.

Giờ khắc này, cái kia bị Đồ Hoảng Phụ chỉ tên người tu chân một mặt không cam lòng, có thể lại không dám phản kháng, chỉ có thể toàn bộ tinh thần đề phòng, từng bước từng bước hướng đi đền thờ.

Thấy tình hình này, Hùng Nhị nhỏ giọng hỏi: "Có muốn hay không đánh lén hần?"

Diệp Thạch Cẩm cũng nhỏ giọng nói: "Không vội, chờ một lúc nghe sự chỉ huy của ta, đồng thời phát động tấn công, tốt nhất đánh chết hần, nếu như đánh không chết, trọng thương cũng tốt!"

Hùng Nhị vui vẻ nói: "Được!"

Nam Bách Kiêu gật đầu nói: "Không thành vấn đề! Đã sớm nhìn cái tên này không vừa mắt."

Cửa nàng trong tông môn, có không ít người tu chân chết ở đồ tể trong tay.

Người tu chân kia vừa tới đèn thờ hạ, cả tọa bài phượng liền lập loè ra vệt trắng nhàn nhạt, người kia thật là sợ mất mặt, thân hình thoát một cái vọt mạnh về phía trước.

Bởi vì hắn đột nhiên tỉnh ngộ lại, cứ như vậy chậm rãi đi, nếu như đèn thờ công kích, hắn căn bản là tránh không khỏi, còn không bằng điên cuồng hướng về, có thể còn có một tia cơ hội.

Đột nhiên, một đạo đeo ruybăng từ đèn thờ hạ xuống, nháy mắt liền đem người kia quán quanh thành một cái bánh chưng.

Dị biến!

Người kia sợ hãi kêu to, ngay sau đó một màn để mọi người kinh hãi, cái kia đeo ruybăng cũng không biết là cái gì, đột nhiên vung lên, không có bất kỳ triệu chứng nào đột nhiên nện xuống mặt đất.

"Àm! Âm! Âm!"

Đeo ruybăng đập đến bụi mù dựng lên, vừa bắt đầu người kia còn đang kêu to, rất nhanh thanh âm gì cũng không có.

Đồ Hoảng Phụ chết nhìn chòng chọc, người tu chân kia rất nhanh đã bị đập thành thịt nát, nháy mắt bị hút vào đèn thờ bên trong, nguyên bản màu trắng xanh đèn thờ đột nhiên biến thành màu đỏ nhạt.

Còn lại một cái người tu chân mặt tái mét, hắn chỉ lo Đồ Hoảng Phụ đem mình ném vào.

Đèn thờ hơi động, Diệp Thạch Cẩm thì nhìn ra sợ hãi, này đèn thờ kỳ thực không tính mạnh, xa xa công kích là có thể phá, vì lẽ đó cạm bẫy này đối với bên trong cấp thấp người tu chân hữu hiệu, đối với Diệp Thạch Cẩm cái giai tầng này cao thủ vô hiệu.

Đồ Hoảng Phụ đương nhiên cũng nhìn ra rồi, nếu như là hắn xông vào, tuyệt đối sẽ không bị đeo ruybăng quán lấy, hoặc là xông tới, hoặc là liền phá hủy đèn thờ.

Liền, hắn một phát bắt được bên người người tu chân, sợ đến người kia thét lên âm ỉ: "Ta không đi a, ta không đi!"

Đồ Hoảng Phụ quát lên: "Câm miệng!"

Mang theo người kia, Đồ Hoảng Phụ cũng không có đưa hắn ném đi, mà là mang theo hắn đồng thời xung kích đèn thờ, ngay ở hắn sắp đến đèn thờ phạm vi thời gian, đột nhiên, phía sau bên nhọn tiếng xé gió vang lên.

Nguyệt Luân Phủ lần lộn phách chém tới.

Đồ Hoảng Phụ mạnh mẽ xoay người, đem vật cầm trong tay người ném Nguyệt Luân Phủ, toàn bộ thân hình hóa thành một đạo cuồng phong, kiếm của hắn đã ra tay, hắn đánh cược đúng là trong nháy mắt.

Nguyệt Luân Phủ đem người tu chân kia chém vỡ, thời khắc này, Hùng Nhị coi chính mình thành công, đã thấy một thanh phi kiếm đến rồi trước mặt hắn, hắn hoảng hốt lùi về sau, nỗ lực tránh đề, nhưng hết sức hiển nhiên đã không còn kịp rồi.

Ngay vào lúc này, một vệt ánh sáng chói mắt nháy mắt đánh vào trên mũi kiếm, một tiếng chấn nhân tâm phách nổ vang, ngay sau đó một đóa trắng như tuyết hoa cúc ở Đồ Hoảng Phụ trước mặt tỏa sáng.

Trong nháy mắt, Đồ Hoảng Phụ sờn cả tóc gáy, hắn có thể cảm giác được phi kiếm của chính mình bị đánh rơi, tu vi của đối phương quả thực một cách không ngờ, tiếp theo hắn liền thấy trước mắt nở rộ bạch cúc hoa, nhất thời gào khóc nói: "Nam Bách Kiều. . . Ngươi một cái đồ đệ tiện!"

Bạch cúc hoa nở ra, hóa thành vô số đạo bạch mang, bốn phương tám hướng cắt chém đi qua.

Đồ Hoảng Phụ giống như quỷ mị giống như né tránh, ngay sau đó một đạo tia chớp, thêm vào Hùng Nhị bạo nổ rống: "Ngươi đi chết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Người lừa ta gạt

Gào!

Đồ Hoàng Phụ mặt bị lưỡi dao sắc vẽ ra từng đạo từng đạo vết máu, cho tới bây giờ, hắn mới cho đòi về phi kiếm của chính mình, lần này hắn cũng không dám nữa rời tay, vung lên phi kiếm liều mạng chống đối, đối phương cho áp lực của hắn quả thực giống như núi, ba đạo bén nhọn công kích khóa chặt hắn, điên cuồng công kích thật là liên tiếp.

Kỳ thực, Đồ Hoàng Phụ vừa bắt đầu liền phát hiện có người, chỉ là hắn không thèm để ý, bởi vì hắn cho rằng trốn ở nơi đó chỉ là một người, đây chính là Diệp Thạch Cẩm hai quả kia ngọc phù tác dụng, hắn đã sớm thiết kế xong, chính là muốn để Đồ Hoàng Phụ bất cẩn, để hắn xem thường, như vậy mới có cơ hội giết hắn.

Nhìn thấy Nguyệt Luân Phủ, Đồ Hoàng Phụ biết là Hùng Nhị, sau đó Đồ Hoàng Phụ lập tức rõ ràng, chính là Diệp Thạch Cẩm ba tên này.

Đều là cao thủ hàng đầu, hắn đương nhiên biết mình không phải là đối thủ, vì lẽ đó hắn cái thứ nhất ý nghĩ chính là trốn, nhưng đối phương công kích thực sự quá dày đặc, hoàn toàn không cho hắn bất cứ cơ hội nào, mà trong tay hắn lại cũng không có bia đỡ đạn.

Diệp Thạch Cẩm kiếm thật sự là quá nham hiểm, kẹp ở Nam Bách Kiêu trong công kích, quả thực khó lòng phòng bị, chiêu kiếm này liền tổn thương Đồ Hoàng Phụ một chân, suýt chút nữa đem này chân cắt xuống.

Đồ Hoàng Phụ cũng là kinh nghiệm lâu năm chiến trận người, nháy mắt phản ứng lại, thân thể có như bắn ra mũi tên về phía sau bay đi, trong tay đồng thời xuất hiện một viên lớn chừng quả trứng gà hạt châu, giro tay liền bắn ra ngoài.

"Àm!"

Càn Cương Lôi!

Tuy rằng không đã thương được ba người, có thể cũng ngăn trở đối phương liên miên bất tuyệt công kích, mà Đồ Hoàng Phụ trên đùi, lưu lại một đạo sâu có thể đục xương vết thương, cái kia huyết tung toé mà ra.

Ba người trình hình chữ phẩm bọc đánh tới, Diệp Thạch Cẩm quyết tâm muốn lưu lại cái tên này.

Đồ Hoàng Phụ không nhịn được gào thét: "Hùng Nhị. . . Nam Bách Kiêu. . . Diệp Thạch Cẩm! Nhớ kỹ, ta gặp được các ngươi tông môn đệ tử, có một giết một cái. . . Đừng để ta tìm tới cơ hội. . . A!"

Diệp Thạch Cẩm một kiếm bay ra, quán lấy Đồ Hoàng Phụ phi kiếm, Hùng Nhị lần này không có đánh ra Nguyệt Luân Phủ, mà là nhào tới, vung lên búa lớn liền chém đánh xuống, hắn kêu quái dị nói: "Đồ tể, ngươi giết còn thiếu sao? Cút mẹ mày đi, chết đi!"

Đồ Hoàng Phụ trong tay đột nhiên xuất hiện một mặt hình bầu dục tám chân nhỏ, đột nhiên dựng thẳng lên, trong lúc cấp thiết, hắn nỗ lực đón đỡ.

"Àm!"

Chặn là chặn lại rồi, nhưng này cổ rất không nói lý sức mạnh, đánh cho hắn trực tiếp phun ra một ngụm máu đến.

Nam Bách Kiêu lặng yên không một tiếng động bay tới Đồ Hoàng Phụ phía sau, lại đánh ra một đóa hoa mẫu đơn.

Chết dưới hoa mẫu đơn! Thành quỷ cũng phong lưu!

Đây là Nam Bách Kiêu sát chiêu một trong.

Hoa mẫu đơn mở, cánh hoa hóa thành từng đạo từng đạo vết máu, trực tiếp đánh liền ở Đồ Hoàng Phụ trên lưng, nháy mắt, phần lưng của hắn khắp nơi bừa bộn.

Đồ Hoàng Phụ biết nguy hiểm, lại tiếp tục quán đầu nữa, hắn tuyệt đối phải chết ở chỗ này, dù cho thực lực của hắn siêu cấp cường hãn, nhưng đối phương ba người tất cả đều không kém hơn hắn, thậm chí Diệp Thạch Cẩm thực lực so với hắn còn cao hơn điểm.

Làm cho hắn lấy ra ép đáy hòm bảo bối, một tấm hiêm thấy độn phù.

Vật này đã sớm thất truyền, không ai biết luyện chế, đây là Đồ Hoàng Phụ ở giết chết một người cấp thấp người tu chân sau, ở trên người tìm thấy được, người kia căn bản là không cách nào khởi động, tấm này độn phù thành hắn bảo mệnh tuyệt chiêu.

Liên tục nổ ra mấy viên Càn Cương Lôi, Đồ Hoàng Phụ không chút do dự khởi động độn phù, hắn hiện tại rất có điểm hối hận, ở lúc mới bắt đầu, nên khởi động độn phù.

Nháy mắt, cái tên này liền tiêu thất vô tung.

Diệp Thạch Cẩm đều có điểm mộng, hắn chính là phong tỏa ở đây, Đồ Hoàng Phụ căn bản không đường có thể trốn, làm sao đột nhiên liền biến mất không thấy?

Hùng Nhị đồng dạng cũng bối rối, hắn vừa nãy một búa đầu vũ xuống quả thực thoải mái bạo, còn muốn tiếp tục, đã bị một viên Càn Cương Lôi đánh

cho lùi lại hai bước, giờ phủ đầu còn muốn lại phách, người lại không!

Nam Bách Kiều nói: "Là độn phù! Hấn dừng độn phù!"

Nàng nhìn thấy một đạo hoàng mang ở Đồ Hoàng Phụ trong tay xẹt qua, một hồi liền nghĩ tới đây là cái gì.

Diệp Thạch Cẩm không nhịn được lắc đầu nói: "Vẫn còn có độn phù dừng. . . Vật này đã sớm không ai luyện chế a! Cũng không biết cái nào đạt được đến, vận khí thật tốt!"

Nam Bách Kiều nói: "Phòng chừng cũng cứ như vậy một tám,

Nếu như nhiều, vừa bắt đầu sẽ dừng."

Suy đoán của nàng không sai, Đồ Hoàng Phụ xác thực liền một tám, là dùng để bảo toàn tính mạng, dùng hết thật sự hết sức đau lòng.

Độn phù nháy mắt đem Đồ Hoàng Phụ truyền tới trong một rừng cây, cái tên này ngồi dưới đất thờ hỗn hển, vừa nãy thật sự quá mức hung hiểm, phạm là hấn hơi hơi do dự, liền thật sự không ra được, kiểm tra một chút thương thế, để hấn không nhịn được nghiêng răng nghiêng lợi.

Bắp đùi rìa ngoài có một đạo sâu có thể đục xương kiếm thương, trên mặt ngón ngang quệt làm bị thương, suýt chút nữa con mắt đều phải mù, phần lưng còng là xương cốt đều gãy được, cứng rắn chống đỡ Hùng Nhị chém đánh, cũng để hấn chịu đến chấn thương, quả nhiên toàn thân đều là tổn thương, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng để hấn bị thiệt thòi không nhỏ.

Ở loại địa phương này, một điểm bất cần cũng không thể có, Đồ Hoàng Phụ do dự mãi, vẫn là móc ra một cái hồ lô đến, đem linh dược chiếu vào trên vết thương.

Hồ lô này linh dược phần , tương tự cũng là cướp đoạt tới, hấn đã từng giết một cái Đan sư, kết quả cái kia Đan sư ở trước khi chết, đem phần lớn mang theo linh đan linh dược trực tiếp hủy diệt, chỉ để lại này một hồ lô linh dược phần.

Linh dược này phần đối ngoại tổn thương cực kỳ linh nghiệm, đáng tiếc còn dư lại không nhiều, lần này dùng, sau đó cũng chưa có.

Vốn cho là, lần này ở di tích có thể tìm được không ít thứ tốt, kết quả bảo bối còn không tìm được, đúng là tiêu hao một tám độn phù cùng non nửa hồ lô linh dược phần, cộng thêm một viên linh đan, linh đan này là dùng để trị liệu chấn thương.

Thiệt thòi lớn rồi!

Ngay ở Đồ Hoàng Phụ nghiêng răng nghiêng lợi thời khắc, một cái người tu chân lén lút lút ở mấy mét ra ngoài hiện, hấn liếc nhìn Đồ Hoàng Phụ, không khỏi ngây ngẩn cả người, lại cũng không nghĩ ra trong rừng cây rậm rạp, dĩ nhiên có người ẩn núp.

Đồ Hoàng Phụ đột nhiên nở nụ cười.

Hấn lập tức chứa thoi thóp đáng dấp, dùng sức giãy dụa, một bộ cũng nhanh muốn tắt thở thảm trạng, hấn hiện tại tóc tai bù xù, cái kia tóc dài hoàn toàn đem mặt che khuất, ai cũng nhìn không ra hấn là ai, chỗ chết người nhất chính là, hấn còn thờ hỗn hển phát sinh người nào chết tiếng hừ hừ.

Người tu chân kia nhìn ra tiện nghi, cho rằng đây là một cái sắp gặp tử vong gia hòa, nhất thời liền bất tỉnh đầu, hấn từng bước một chậm rãi tới gần, khoảng chừng khoảng cách còn có xa năm, sáu mét thời điểm, hấn dừng bước, nói rằng: "Đạo huynh, cần giúp một tay không?"

"Dừng tới đây, dừng tới đây. . ."

Âm thanh run rẩy, còn có một tia khẩn cầu.

"Dừng sợ, đạo huynh, ta tới giúp ngươi!"

Người kia một kiếm đánh ra, trong miệng còn nói rằng: "Ta giúp ngươi giải thoát!"

Đột nhiên, người kia thấy hoa mắt, đánh ra kiếm liền đánh vào người kia vị trí ban đầu, bảo kiếm cắm xuống đất, chỉ để lại chuỗi kiếm kịch liệt rung động, ngay sau đó hấn cảm thấy tâm miệng đau xót, người cũng chưa có khí lực, sau đó liền thấy Đồ Hoàng Phụ máu tươi đầy mặt.

Không!

Người kia toàn bộ đều bối rối, không khỏi hoảng hốt, người này có ý già chết!

"Ngươi giúp ta giải thoát? Ha ha, ha ha ha, ta là giúp ngươi giải thoát tổ tông!"

"Tiền bối tha mạng!"

"Ta tha cho ngươi. . . Ai tha ta a! Mẹ ngươi cái đầu. . ."

Đồ Hoàng Phụ đã sắp uất ức nổ, bị ba cái cao thủ đánh cho chết đi sống lại, còn dùng mất rồi bảo toàn tính mạng độn phù, khẩu khí này làm sao đều

không ra được, rốt cuộc tìm được một cái phát tiết miệng.

"Phốc!"

Một quyền đập vào trên mặt người kia, Đồ Hoàng Phụ nhẹ giọng nói: "Thoải mái chứ? Khả khả!"

Ngay sau đó, lại là một quyền nện ở lỗ tai hấn trên, liền lần này, người kia lỗ tai liền điếc, sống mũi cũng bị đập mờ, mura sa nắm đấm điên cuồng đâm vào trên mặt người kia.

"Hùng Nhị! Nam Bách Kiêu! Diệp Thạch Cẩm! Hùng Nhị! Nam Bách Kiêu. . ."

Mỗi nhấc tới một cái tên, liền đập một quyền, tên kia vừa bắt đầu bị đập được kêu loạn, theo một quyền tiếp theo một quyền, tiếng nói của hắn từ từ yếu hạ xuống, mãi đến tận vô thanh vô tức.

Người này dĩ nhiên tươi sống bị đồ tể đập chết.

Đồ Hoàng Phụ buông tay ra, chậm rãi đứng lên, hấn trên người tất cả đều là màu đỏ Ban Điểm, đó là tung tóe huyết điểm, hấn nhìn chăm chăm phương xa, trong miệng tự lầm bầm: "Quả nhiên. . . Như vậy mới có thể ý nghĩ hiểu rõ a!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thân phận phù bài

"Àm!"

Đền thờ ở ba cái cao thủ dưới sự công kích, rốt cục cũng sụp xuống, Diệp Thạch Cẩm không một chút nào muốn mạnh mẽ xông vào, vì lẽ đó tụ tập ba người công kích, trực tiếp tập hỏa nổ nát đền thờ.

Cũng bất quá là hơn tiêu tốn mấy phút mà thôi.

Đánh nát đền thờ, ba người hướng về cửa lớn đi đến.

Cửa lớn màu đỏ đóng chặt.

Đột nhiên, phía sau truyền đến từng trận tiếng rít, Diệp Thạch Cẩm quay đầu nhìn lại, không khỏi cũng sợ hết hồn, mười mấy người tu chân gào thét mà đến, tràng diện kia quả thực tùy tiện tới cực điểm.

Hùng Nhị có chút khó chịu, hắn vừa muốn nói chuyện, đã bị Diệp Thạch Cẩm ngăn cản, nói rằng: "Chúng ta lui về phía sau!"

Có sẵn bia đỡ đạn lại đây, tại sao muốn ngăn cản, lúc này trong di tích đã có rất nhiều người tu chân, trong đó không thiếu thực lực cao cường hạng người.

Nam Bách Kiêu theo Diệp Thạch Cẩm lui về phía sau, nàng đồng dạng nghĩ tới những người này là bia đỡ đạn, không ngại để cho bọn họ trước tiên hướng về.

Đám người kia nhìn thấy ba người cấp tốc lùi lại, trong đó có người cười to nói: "Ha ha, theo chúng ta đồng thời đi, nhiều người sức mạnh đại!"

Hùng Nhị không ưa bọn họ liễu lĩnh đáng ghét, không nhìn được liền muốn quát mắng, không nghĩ tới Diệp Thạch Cẩm hết sức ôn hòa nói rằng: "Không được, chúng ta không cùng người xa lạ hợp thành đội. . ."

Nhất thời, gây nên một trận cười vang.

Có người kêu quái dị nói: "Ba tên quý nhất gan a! Ha ha!"

"Theo chúng ta đồng thời liền có thể lấy đục nước béo cò! Ha ha!"

"Quên đi, thực lực thấp kém cũng không cần gia nhập, các người từ từ xem đi. . . Chúng ta đi vào rồi!"

Hùng Nhị nói rằng: "Lẽ nào bây giờ hài tử đều như vậy điên cuồng sao? May là không có có chúng ta tông môn người, nếu là có, xem ta không đánh không chết hẳn!"

Nam Bách Kiêu nói: "Ta ngược lại thật ra kỳ quái, bọn họ làm sao có thể hướng về tới đây?"

Diệp Thạch Cẩm chỉ chỉ bầu trời, nói rằng: "Trên trời tới được, lồng phòng ngự đã biến mất rồi một phần, có thể từ trên trời lại đây, đương nhiên mau hơn."

Hùng Nhị ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, hồng mang đã tiêu tán rất nhiều, từ phía dưới nhìn, xác thực có rất nhiều nơi đều thiếu hụt phòng ngự, chẳng trách có nhiều như vậy người tu chân tiến nhập.

"Chúng ta không thể bay vào trong kiến trúc sao?"

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Kiến trúc này đám có so với lồng phòng ngự lợi hại hơn trận pháp bao phủ, ta cũng không dám xông, ngươi dám?"

Hùng Nhị có chút lúng túng lâu bầu nói: "Đây không phải là không thấy được mà."

Nam Bách Kiêu cười duyên một tiếng: "Ngươi còn không bằng đám hài tử kia, bọn họ cũng đều biết từ cửa đi vào, hi hi."

"Àm! Âm! Âm!"

Mười mấy người tu chân đồng thời tập hỏa công kích, tiếng này xu thế nhưng lớn rồi, cũng là công kích gần mười cái, cửa lớn màu đỏ đã bị nổ nát, hoan hô một tiếng, đám người kia liền vọt vào.

Hùng Nhị nghi ngờ nói: "Không có cạm bẫy a?"

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, hắn nói rằng: "Nhà ngươi đem cạm bẫy đặt ở trên cửa chính a!"

Nam Bách Kiêu thổi phèo một tiếng vui vẻ.

Hùng Nhị đã không lớn dám đầu võ mồm, thật sự không đầu lại, lại không thể động thủ, uất ức chết, vì lẽ đó hắn liền làm không có nghe thấy.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Chúng ta vào đi thôi."

Ba người đi vào cửa lớn, vào cửa liền thấy một cái không lớn đất trống, một dòng nước, ba toà cầu nhỏ, phía sau chính là một cái đại gian, mà đám tu sĩ kia Chân giả nhưng không thấy tung tích.

Hùng Nhị ngạc nhiên nói: "Người đâu?"

Trước sau chân mà thôi, dĩ nhiên một người đều không nhìn thấy.

Diệp Thạch Cẩm cũng không gấp cất bước, chốc lát, hắn thì nhìn ra đầu mối, nói rằng: "Bị chuyển dời đi rồi."

Nam Bách Kiêu cũng nhìn ra rồi, nói rằng: "Chính là cái kia mảnh màu xanh mặt đất?"

Diệp Thạch Cẩm gật đầu nói: "Cái này không tính là cạm bẫy, nhưng là bọn hắn đáp lên, phòng chừng có hơi phiền toái. . . Chúng ta từ bên cạnh đi, nơi đó không có vấn đề."

Ở Diệp Thạch Cẩm dẫn dắt đi, ba người dán vào vừa đi, mới vừa đi tới nước chảy con đường một bên, bên ngoài lại xông tới năm, sáu cái người tu chân.

Những người này vọt tới cực nhanh, từ cửa lớn đi vào, thậm chí đều không có quan sát, liền trực tiếp nhảy vào trong đất trống, nháy mắt mặt đất lấp loé thanh mang, từng nét bùa chú lóe sáng, sau đó này năm, sáu cái người tu chân liền biến mất không còn tăm hơi,

Vô thanh vô tức.

Hùng Nhị nhất thời há to mồm, một lát, hắn nói rằng: "Này. . . Điều này khiến người ta khó lòng phòng bị a!"

Nam Bách Kiêu nói: "Ta đoán. . . Bọn họ bị truyền đưa đi địa phương, nhất định sẽ để người không vui, a, có lẽ là hung hiểm địa phương."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Nếu có chứng minh thân phận, ngươi muốn đi nơi nào, khối này đất trống liền có thể lấy truyền tống người đi đâu vậy, nhưng nếu là không có, như vậy thì chứng minh ngươi không phải tông môn người, truyền tống địa phương. . . Ha ha, không biết quá lạc quan."

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu không rét mà run, này tông môn đủ âm hiểm.

Rất nhanh, ba người đã vượt qua cầu nhỏ, sau đó liền tiến vào đại gian, gian phòng điêu khắc kẻ ca rô hoa cửa là đóng, Hùng Nhị nhắc theo Nguyệt Luân phủ, giành trước đẩy ra một cánh cửa.

Một bộ khô lâu ngồi ngay ngắn ở sau cái bàn mặt, tường gác nằm hai cổ khô lâu.

Lại là xương khô, Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Thật không biết lúc trước chuyện gì xảy ra, toàn bộ tông môn người đều đột nhiên tử vong."

Nam Bách Kiêu nói: "Hắn là độc chết. . . Xương cốt đều là màu xám tro. . ."

Hùng Nhị nói: "Nhìn ở đây, một đao đoạn đầu!"

Trên mặt đất hai bộ xương khô, không phải độc chết, mà là đoạn đầu chết.

Diệp Thạch Cẩm cũng đoán không ra, hướng tiên tông lúc trước chuyện gì xảy ra, toàn bộ tràng diện khó bề phân biệt.

Hắn không nghĩ ra, tại sao tông môn có nhiều như vậy người chết, nói cách khác, lúc trước hướng tiên tông người là tự giết lẫn nhau? Vẫn là ngoại địch xâm lấn?

Hai cái cũng không giống, tự giết lẫn nhau lời, luôn có phe thắng lợi, mà ngoại địch xâm lấn, ở đây thì sẽ không bảo tồn như vậy hoàn hảo, các loại dấu hiệu gần làm cho người ta trầm bệ không được giải.

Diệp Thạch Cẩm nhìn chằm chằm ngồi khô lâu, người này tuy rằng đã chết từ lâu, có thể khung xương lại không có sụp đổ, như cũ ngồi ở trên ghế.

Hùng Nhị hiếu kỳ nói: "Nhìn cái gì?"

Diệp Thạch Cẩm đưa tay khê vò, bộ kia khô lâu đai lưng trên, một mặt ngọc phù liền rơi ở trong tay của hắn.

Thân phận phù bài!

Hắn phát hiện đất trống bí mật sau, đối với thân phận phù bài liền trở nên coi trọng, tông môn phòng ngự phần lớn đều là người ngoài, nhưng sẽ không đối với tông môn đệ tử đề phòng, có chút cạm bẫy cần phải đối với tông môn đệ tử vô hiệu.

Đừng xem Hùng Nhị lỗ mãng, nhưng hắn người không ngốc, gặp được Diệp Thạch Cẩm bắt được thân phận phù bài, nhất thời liền hiểu, hắn đi tới mặt khác hai bộ thi thể một bên, quả nhiên tìm được khác hai khối thân phận phù bài.

Dương tay ném cho Nam Bách Kiêu một mặt, hắn nói rằng: "Hy vọng có thể đã lừa gạt tông môn đo lường."

Diệp Thạch Cẩm lẩn qua lộn lại coi, một lát sau, hắn nở nụ cười, nói rằng: "Quả nhiên có chút ý nghĩa!"

Nam Bách Kiêu tò mò ở một bên hỏi: "Làm sao vậy?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Bên trong có một cạm bẫy nhỏ, như là người xa lạ được thân phận phù bài, có thể lập tức đo lường đi ra, khi đó so với không có thân phận phù bài người còn phải xui xẻo, sẽ bị ngầm thừa nhận thành, người giết tông môn đệ tử lấy được thân phận phù bài. . ."

Hùng Nhị dương tay liền muốn vứt mất thân phận phù bài, đây cũng quá hăm hại!

Diệp Thạch Cẩm nói: "Chậm đã điểm vứt, ta có biện pháp giải quyết."

Nam Bách Kiêu kinh ngạc nói: "Cầm gia, người đây cũng sẽ?"

Diệp Thạch Cẩm khê mỉm cười, cũng không có giải thích, hắn không chỉ có riêng là tinh thông trận pháp cấm chế, còn tương đương tinh thông luyện đan chế tạo bùa, có thể coi là một cái tu chân toàn tài.

Hùng Nhị nói: "Cầm gia công công lượn quanh tới đây, ta chỉ thích chiến đấu đánh nhau, đó mới là ta lạc thú!"

Diệp Thạch Cẩm một tay cầm thân phận phù bài, một cái tay khác duỗi ra một ngón tay, này ngón tay chỉ giáp trường đạt đến một tấc, uốn lượn như đao, mặt trên nhàn nhạt ánh bạc lấp lánh, nháy mắt, chỉ giáp ở ngọc phù trên di chuyển nhanh chóng, một tên tiếp theo một tên phù văn xuất hiện, sau đó đi vào ngọc phù bên trong.

Chốc lát, toàn bộ thân phận phù bài liền lập lòe ra một mảnh thanh quang, Diệp Thạch Cẩm nói: "Cũng còn tốt, cũng còn tốt, ngọc phù này không tính phức tạp."

Tiếp đó, Diệp Thạch Cẩm đem hai người ngọc phù cũng sửa đổi xong, cười nói: "Chúng ta cũng là hướng tiên tông đệ tử, ha ha."

Mọi người trong lòng đều hiểu, một khi nắm giữ hướng tiên tông đệ tử thân phận, ở toàn bộ hướng tiên tông bên trong di tích cất bước, vậy liền nghi nhưng là chiếm lớn.

Hùng Nhị cười nói: "Không sai, không sai, ha ha, chúng ta đi vào!"

Ba người lá gan nhất thời lại lớn mấy phần.

Nam Bách Kiều nói: "Nơi này có một cánh cửa, từ nơi này đi!"

Từ phía sau cửa đi vào, liền thấy một gian nhà, trung gian là bể nước, một ngọn núi giả, một toà màu trắng cầu cử khúc, phía sau là một toà ba tầng cao lầu gỗ, xung quanh tất cả đều là cây cối, cái ao nước đã sớm khô cạn, trên đất tất cả đều là cành cây khô lá, dày đến một thước sâu, một bộ rách nát cũ nát bộ dạng.

Trên lầu gỗ bò đầy dây leo, xung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cung điện dưới lòng đất mật thìà

Hùng Nhị nói: "Ồ đây quanh què đến đáng sợ, ta làm sao có một loại linh cảm không lành. . ."

Lời còn chưa dứt, hần đã bị đánh bay.

Cái tên này oa oa gào thét bắn tới bầu trời, ngay sau đó, giữa bầu trời một đạo thanh mang xẹt qua, hần lại bị một luồng sức mạnh khổng lồ đập xuống, một đầu liền rơi khô khốc trong ao, nháy mắt liền dán một thân nước bùn, tức giận đến hần mắng to.

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Phù sét, không đủ thương được ngươi! Tên gì?"

Loại này phù sét uy lực không lớn, đối với bọn hần loại tầng thứ này cao thủ không có ảnh hưởng gì, nếu không phải là xuất kỳ bất ý, Hùng Nhị nhiều nhất bị nổ ra vài bước, không thể bị nổ thành bay lên.

Thế nhưng loại này phù sét, đối với đệ tử cấp thấp chính là ác mộng, nổ đoạn chân gì đó dễ như ăn cháo, thậm chí nổ thành gần chết cũng không phải là không thể.

"Chó má Triều Tiên Tông, cạm bẫy tông còn tạm được!"

Đột nhiên từ trong ao vọt lên, Hùng Nhị quả nhiên giận quá.

Diệp Thạch Cẩm cùng Nam Bách Kiều ung dung đi tới, đừng nói là phù sét, cái gì cạm bẫy cũng không có phát động, cứ như vậy thuận thuận coong coong địa đi xuống lầu dưới cửa.

Hùng Nhị dùng sức cào đầu, trong lòng hoàn toàn không hiểu bọn họ tại sao không có chuyện gì?

Nhìn thấy một mặt mơ hồ Hùng Nhị, Diệp Thạch Cẩm cũng tốt cười, hần nói rằng: "Là ngươi dẫm nát một tấm bố sọt phù sét trên, không nổ ngươi nổ ai vậy? Ha ha."

Hùng Nhị tức giận đến gào khóc, nguyên lai đây không phải là chuyên môn cạm bẫy, mà là mình không cẩn thận, chờ hần trở lại đến cửa, cũng không dám đi vào.

Nam Bách Kiều cười hi hi nói: "Một buổi bị rần rần. . . Mười năm sợ tỉnh thẳng! Gấu nhỏ, ngươi thật là đáng yêu! Hi hi."

Hùng Nhị nghe được run run một cái, nữ nhân này thực sự là đáng ghét! Hần không để ý đến, một cước liền đạp mở cửa lớn.

...

Sở Phong Trần bị một đám tiếp theo một đám sâu làm cho náo loạn, hần cho tới bây giờ không có chặt vật như vậy quá, đừng nói cướp bóc, hần cũng không biết nên làm gì phá vòng vây đi ra ngoài.

Tại chỗ người tu chân có thể không có hần mạnh như vậy, rất nhanh liền có mấy cái người tu chân bị một đám sâu gặm nhấm, thậm chí ngay cả huyết đều không lưu được một giọt, bị cắn được sạch sành sanh.

Đại tru diệt!

Sở Phong Trần liên tục đánh ra mấy tay Cương Lôi, thoáng tri hoãn những con trùng này công kích, hấn hướng ra phía ngoài lao nhanh, tu chân giả khác đều nhìn ra Sở Phong Trần là cao thủ, cũng đi theo hấn chạy, đem nguyên bản ở xa xa sâu cũng dẫn đi qua.

Đột nhiên, Sở Phong Trần chân bước chậm lại, có người hét lớn: "Tiền bối, tiền bối chờ chúng ta một chút!"

Trong thời gian ngắn, Sở Phong Trần liền nhảy vào trong đám người, những người tu chân kia còn đang cất lực chống đối côn trùng công kích, lúc này Sở Phong Trần không khách khí chút nào nắm lên người đến, trực tiếp liền ném đi.

"Đừng đừng đừng đừng!"

Một đám người bị ném đi hơn nửa, hấn tiện tay nắm lấy hai người, chính là lúc trước hấn mang theo tiến vào tên béo cùng bím tóc, hướng về bên ngoài điên cuồng bỏ chạy.

Bởi đám người bị Sở Phong Trần phân tán ném ra, chung quanh áp lực nhẹ đi, những côn trùng kia lần theo mà đi, nguyên bản tụ tập sâu nhất thời liền rải rác.

Tên béo bị Sở Phong Trần mang theo, trong lòng rất là cảm kích, lấy tu vi của hấn thực lực, là rất khó xông ra, nói rằng: "Cám ơn đại ca cứu mạng, cám ơn đại ca. . ."

Bím tóc nhưng có một loại cảm giác xấu, hấn bản năng cảm giác đến nào đó loại chột dạ, hấn tận mắt thấy Sở Phong Trần như vứt rác rưởi giống như vậy, đem người tu chân ném loạn tiến vào sâu trong đồng.

Lúc này, hai đầu cao tới một thước tám trào cự trùng chạy như điên tới, đồng thời bắn ra một đạo cánh tay to sọ tợ, trực tiếp đánh về phía Sở Phong Trần.

Mấy lần lấp loé, Sở Phong Trần phát hiện, chính mình trừ phi giết chết này hai cái to lớn trùng, nếu không rất khó thoát thân, hấn không chút do dự đem bím tóc ném đi, nói rằng: "Huynh đệ, giúp đại ca chặn một hồi, đại ca một lúc tới cứu ngươi!"

Nháy mắt, to lớn trùng lại phun ra một đạo trắng sáng tia, vừa vắn bím tóc khua tay múa chân bay ra, liền nghe bím tóc thê lương kêu lên: "Không muốn a. . ."

Sở Phong Trần không thèm nhìn bím tóc một chút, tiếp tục phóng ra ngoài.

Tên béo không dám nói tiếp nữa, lúc này hấn cũng phản ứng lại, này tiện nghi đại ca không có ý tốt,

Nhưng là hấn coi như hối hận cũng không kịp, lúc này hấn mới phát hiện, tu vi của chính mình lại bị Sở Phong Trần ngăn lại, không gãy dựa cũng còn tốt, gãy giữa lòi, hấn càng thảm hại hơn.

Ngay sau đó, hiểu được tên béo sắc mặt hoàn toàn trắng bệch, trong lòng hết sức khủng hoảng.

Mất thấy Sở Phong Trần đến rồi khu vực biên giới, khoảng chừng có hàng ngàn con bay múa trùng hướng về Sở Phong Trần đập tới, tốc độ kia nhanh vô cùng.

Sở Phong Trần tâm niệm điện thiểm, biết chính mình vẫn chưa thể hoàn toàn thoát thân, gờ tay liền đem tên béo ném qua.

Tên béo ở trên không bên trong tuyệt vọng hét lớn: "Sở Phong Trần. . . Ngươi súc sinh a!"

Hấn chân chính đã hiểu, Hùng Nhị là lời thật, đáng tiếc hấn không có thực lực tự cứu, cái kia đám bay múa sâu tất cả đều theo dõi hấn, nháy mắt hấn trên người rậm rạp chằng chịt tất cả đều là trùng.

Mượn cơ hội này, Sở Phong Trần lao ra trùng trận, cũng chỉ một mình hấn trốn thoát, những người khác căn bản là không đường có thể trốn.

Cái tên này còn quay đầu lại nói một câu: "Là đại ca có lỗi với các ngươi a. . ." Sau đó bỏ chạy hướng về rừng rậm.

Tên béo còn có ý thức, trong miệng hấn lẩm bẩm một câu: "Vô liêm sỉ. . ." Sau đó đã bị nhóm lớn sâu nhấn chìm.

Nhảy vào trong rừng cây, Sở Phong Trần lấy ra cướp được hộp ngọc, hấn tự tay mở ra, có thể thấy cũng không phải linh đan, mà là một con màu đỏ sâu, có một đôi đen nhánh mắt kép, một đạo dây hồng liền bắn đến trên mặt hấn.

Tốc độ quá nhanh, lấy tu vi của hấn cũng không kịp né tránh, con mắt đau xót, cái kia sâu đã đánh vào trong mắt.

Gào!

Sở Phong Trần gào lên thê thảm, hấn chính là một cái ngoan nhân, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản đao, dùng sức một đao liền đem tròng mắt của chính mình từ đánh bay, ngay sau đó phi kiếm bắn ra, nháy mắt liền đem tròng mắt của chính mình từ xoắn nát.

Một tay che mắt, hấn mắng to: "Hèn hạ vô sỉ. . ."

Dĩ nhiên là một cái bẫy!

Cái khác ba cái hộp ngọc, Sở Phong Trần căn bản cũng không dám đánh mở, hấn cắn răng khởi động phi kiếm, nháy mắt đem ba cái hộp ngọc xoắn nát, tiếp theo hấn lại là một tiếng hét thảm!

Bởi vì hấn nghe đến một luồng đan hương, trong đó một cái trong hộp ngọc là có linh đan, chỉ có điều bị hấn một kiếm xoắn nát.

Nói cách khác, bốn cái hộp ngọc, chỉ có một hộp ngọc trang bị linh đan, mặt khác ba cái hộp ngọc là sâu, hơn nữa còn là thâm độc sâu.

Này cạm bẫy bẫy Sở Phong Trần đều phải hoài nghi cuộc sống, làm sao có thể như vậy dễ tiện hạ lưu, như vậy vô liêm sỉ không có hạn cuối a!

Cắn răng móc ra một cái bình ngọc, nơi này có một viên chữa thương linh đan, bị hấn trực tiếp đặt tại trong hốc mắt, nháy mắt cảm máu, đau nhức cũng thoáng chậm rãi xuống.

Hấn lấy ra một căn dây lụa, nghiêng trời ở trên đầu, che khuất mùi roi một con mắt, lần này thiệt thòi lớn rồi, hận đến hấn nghiêng răng.

...

Diệp Thạch Cẩm, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiều đi vào tiểu lâu, bên trong gian phòng tích đầy thật đầy bụi bặm, tất cả mọi thứ đều là mờ mịt, trên đất như cũ có xương khô, cũng không phải hoàn chỉnh người, mà là một cánh tay.

Ở trên thang lầu nằm úp sấp một cỗ hài cốt, người này gãy một cái cánh tay, đầu lâu ở cửa cầu thang, cũng là bị lưỡi dao sắc chém đầu.

"Đâu đâu cũng có người chết xương cốt, mẹ kiếp, Triều Tiên Tông người điên sao?"

Hùng Nhị loại này kẻ lỗ mãng đều cảm thấy hoảng sợ, đâu đâu cũng có hài cốt.

Ba người lên lầu, không có ai ở, một tấm giường nhỏ, một cái giường lớn.

Lúc này, Nam Bách Kiều kinh ngạc một tiếng, bởi vì nàng ngẫu nhiên nhấc đầu, nhìn thấy ngang dọc trên xà nhà tựa hồ có đồ vật ở.

Diệp Thạch Cẩm bay lên, sau đó hấn liền thấy một cái nhỏ nhỏ hài cốt nằm úp sấp ở trên xà nhà, đó là một bộ tiểu hài tử hài cốt.

Mang theo gió, để hài tử cánh tay đột nhiên buông xuống, ngay sau đó một cái màu trắng vật phẩm rơi xuống, Hùng Nhị vừa vịn tại hạ một bên, hấn đưa tay chụp một cái liền nắm ở trong tay, ngạc nhiên nói: "Đây là vật gì?"

Diệp Thạch Cẩm bỗng bèn hạ xuống, hấn tự tay nói: "Ta xem một chút."

Hấn ở Tu Chân Giới là nổi danh học phái Tật Gia, cái gì đều hiểu, cái gì cũng biết, cũng không biết hấn là thế nào học, ngược lại Hùng Nhị tự nhận không bằng.

Đồ vật cũng không lớn, khoảng chừng thành nhân ngón tay dài, mặt trên lồi nhô nhứt tất cả đều là phù văn, ngoại hình giống như là một con cá.

Diệp Thạch Cẩm nhưng nhận thức, nói rằng: "Mật thi! Đây là một cái mật thi!"

Hùng Nhị nhất thời háng há, nói rằng: "Nơi này có mật thất sao?"

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Nếu như mật thất, này mật thi quá mức phức tạp, không sẽ là mật thất mật thi."

Nam Bách Kiều hiếu kỳ nói: "Không phải mật thất. . . Vậy sẽ là cái gì?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Cung điện dưới lòng đất! Đây cũng là cung điện dưới lòng đất mật thi."

Hùng Nhị không hiểu nói: "Nơi này có cung điện dưới lòng đất sao?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Trước đây không biết, hiện tại mà, phải có!"

Nam Bách Kiều như có điều suy nghĩ nói: "Trên thang lầu người, hấn là đang bảo vệ trên xà nhà hài tử. . . Đáng tiếc, đứa nhỏ này không có chịu đựng được, không biết bên trong cái gì, a, hấn là độc, trực tiếp chết ở mặt trên. . . Này mật thi rất trọng yếu?"

Diệp Thạch Cẩm gật đầu nói: "Ta tán thành, hấn là như vậy đi, phóng chừng coi như không có mật thi, người này cũng không sống nổi, xung quanh đều là người chết, đây là có kế hoạch tàn sát."

Chương 17: Con rồi

Nam Bách Kiều gật đầu nói: "Không sai, đây là có kế hoạch tàn sát, hầu như không ai có thể chạy trốn, đáng sợ, cũng không biết Triều Tiên Tông phát sinh biến cố gì."

Hùng Nhị nói: "Quần hần phát sinh cái gì điều sự, đã có cung điện dưới lòng đất, chúng ta tìm xem?"

Diệp Thạch Cẩm vuốt vuốt mặt thìa, dần dần, mặt thìa thoát ly bàn tay của hắn, nổi trước người của hắn, cũng lại chậm rãi lật qua lật lại.

Hùng Nhị nhìn, trong miệng còn lẩm bẩm: "Làm cái gì a?"

Nam Bách Kiều tò mò nhìn, nàng cũng không nhận ra Diệp Thạch Cẩm đang đùa, hắn là phát hiện cái gì.

Quả nhiên, Diệp Thạch Cẩm đánh ra một tay pháp quyết, cái kia mặt thìa chỉ là chấn động động đây, Diệp Thạch Cẩm vô ý thức đạn động một hồi chỉ giáp, liền nghe được "Tranh" một thanh âm vang lên, sau đó hắn lộ ra nhất ty hoảng nhiên biểu hiện.

Lại là một tay chú quyết đánh ra, đồng thời niệm động thần chú, mặt thìa đột nhiên tăng lớn, vẫn đạt đến dài một thước, từ hình cá miệng bắn ra một ánh hào quang đến.

Nhất thời xuất hiện một bức lập thể đồ, đó là một cánh cửa, một đạo kim sắc cửa, lập tức toàn bộ hình vẽ liền biến mất không còn tăm hơi, mặt thìa cũng trở về hình dáng ban đầu.

Đây là cung điện dưới lòng đất cửa hình ảnh?

Nơi nào mới là lối vào?

Đáng tiếc đều không có đáp án, Diệp Thạch Cẩm lại thí nghiệm mấy lần, như cũ không bắt được trọng điểm, nói rằng: "Quên đi, chúng ta còn tiếp tục sưu tầm đi, lần này mục tiêu chính là cung điện dưới lòng đất."

Hùng Nhị nói: "Cung điện dưới lòng đất có thể hay không ngay ở chúng ta dưới chân?"

Nam Bách Kiều không nhịn được cười nói: "Nếu không. . . Ngươi đào một hồi? Hi hi."

Hùng Nhị trừng nàng một chút, nói rằng: "Ngươi nghĩ ta kẻ ngu si sao?"

Nam Bách Kiều dùng sức gật đầu, nhưng không nói lời nào, ý kia chính là ngươi ngốc, ngươi rất ngu, tức giận đến Hùng Nhị nghiêng đầu sang chỗ khác, nữ nhân này thật sự là đáng ghét! Không để ý tới nàng!

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, hai người này gặp mặt liền không hợp nhau, hắn nói rằng: "Đi, chúng ta đi vào!"

Này ngôi nhà có cửa sau, Diệp Thạch Cẩm sau khi mở ra cửa đi ra ngoài, cửa sau hắn là một hoa viên, chỉ có điều đã sớm không có hoa, cây khô có đại một đồng lớn, liền ngay cả một cái đường đá cũng thấy không rõ lắm, lơ mơ trong cỏ dại lộ ra một khối nhỏ một khối nhỏ đường mặt.

Trên đất có thật dày mục nát lá rụng, đi lên phát sinh sát sát tiếng vỡ vụn.

Ở đây như thế u tĩnh, dọc theo lơ mơ có thể thấy được đường nhỏ đi qua, rất nhanh liền thấy mọc đầy dây leo thàng cửa, lần này vẫn là Hùng Nhị mở đường.

Không có cách nào, cái tên này chính là một cái tánh tình nóng nảy, không nhịn được liền muốn vọt tới nhất đẳng trước.

Xuyên qua mấy cánh cửa, trên đất thỉnh thoảng phát hiện từng bộ từng bộ hài cốt, ba người đều không để ý đến, chậm rãi đẩy về phía trước tiến vào.

Nếu có gian phòng, bọn họ cũng sẽ đẩy cửa đi vào quan sát một chút, nhưng ngoại trừ nhìn thấy càng nhiều hơn hài cốt ở ngoài, đúng là không có thu hoạch gì, còn phát hiện một ít người tu chân dùng vật phẩm, chỉ là ba người ánh mắt quá cao, căn bản cũng không thèm một chiếu cố.

Cấp bậc thấp tu chân vũ khí cùng vật phẩm rất nhiều, nhưng bọn họ căn bản cũng sẽ không thu lấy, nhiều nhất nhìn thấy phẩm chất tốt, mới có thể thu vào trong trữ vật đại, cái khác hồ hững biết.

Này chút bên trong cấp thấp tu chân vật phẩm, bọn họ chủ yếu là dùng để đưa cho văn bối, phần lớn đồ vật còn ở lại tại chỗ.

Ba người đều là tu chân giới phú ông, chỉ là môn phái cung phụng, mỗi năm đều có rất lớn một bút, căn bản cũng không thiếu tài nguyên.

Từ từ, ba người đến gần kiến trúc bảy hạc tâm khu vực, ở đây từ tông môn đại điện cùng ở ngoài quảng trường tạo thành, mà trên quảng trường có rất nhiều người tu chân, bọn họ vào cửa đã bị mạnh mẽ truyền tống tới đây, nguyên lý chính là một khi kẻ địch tiến nhập, quảng trường chính là chiến trường.

Ở đây, Triều Tiên Tông thực lực cường đại nhất, trong kiến trúc người tu chân có thể cấp tốc chạy tới, chỉ là Triều Tiên Tông người đã chết tuyệt, vì lẽ đó không biết có trong tông môn người lại đây trợ giúp.

Tuy vậy, trên quảng trường vẫn là có rất nhiều phòng ngự biện pháp, còn có các loại cấm chế sát trận, đồng thời còn có tông môn hộ pháp.

Này tông môn hộ pháp không phải là người, mà là con rối võ sĩ, ở trên quảng trường tổng cộng có 108 cái con rối võ sĩ, còn có mười tám tôn con rối hộ pháp.

Đặc biệt là này mười tám tôn con rối hộ pháp, mỗi một vị đều có Nguyên Anh kỳ thực lực,

Mà 108 cái con rối võ sĩ, cũng có Kim đan kỳ thực lực của người tu chân, đây là một luồng hết sức sức mạnh khổng lồ.

Làm Diệp Thạch Cẩm ba người đi tới dọc theo quảng trường, liền thấy trên quảng trường chết rồi rất nhiều người tu chân, có tới hơn ba mươi người chết ở trong đó, thấy chất đầy đồng, máu chảy đầy đất, một bức thảm thiết cảnh tượng.

Lúc này, trên quảng trường tụ tập hơn một trăm cái người tu chân, tu vi có cao có thấp, thế nhưng đỉnh cấp cao thủ một cái đều không có, mãi đến tận Diệp Thạch Cẩm ba người xuất hiện ở dọc theo quảng trường.

Đương nhiên, Diệp Thạch Cẩm ba người cũng không có gây nên trong sân người tu chân chú ý, giờ khắc này bọn họ thân hăm sát trận, mỗi một người đều sắp giết đỏ mắt.

Con rối võ sĩ đã vỡ vụn hơn bốn mươi tôn, trên mặt đất trải rộng các loại đoạn chi tàn cánh tay, trong đó rất lớn một phần đều là con rối võ sĩ lưu lại, còn con rối hộ pháp đều chặn ở cửa điện lớn miệng, hình thành một cái mười tám người đại trận.

Hùng Nhị đều bị rung động, Tu Chân Giới có rất ít loại trình độ này chém giết, quả thực đáng sợ, bất luận cái nào tông môn đều không chịu nổi nhiều đệ tử như vậy tử vong.

Cũng may lần này trên quảng trường chết người tu chân, đều là mỗi cái tông môn người, mò đến mỗi cái tông môn, người chết không coi là nhiều.

Lúc này, bất luận Hùng Nhị vẫn là Diệp Thạch Cẩm cùng Nam Bách Kiêu, đều thấy được nhà mình môn nhân, trong lòng biết chính mình môn nhân đệ tử nhất định có chút tổn hại.

Từng người phát sinh tông môn tín hiệu, nhất thời có mười mấy người lui ra chiến đấu, đi tới ba người trước mặt.

Trong những người này thì có mặc cho hằng ở, hần mang theo một ít đội người, gặp được Hùng Nhị lên trước hành lễ: Gặp qua lão tổ!"

Hùng Nhị nói: "Thương vong làm sao?"

Mặc cho hằng sắc mặt rất khó nhìn, nói rằng: "Tổn hại hai người đệ tử, bị thương nặng ba cái. . . Con rối này võ sĩ thực sự khó chơi cực điểm."

Diệp Thạch Cẩm bên này, cũng có tông môn đệ tử lại đây hành lễ, thoáng hỏi thăm một hồi, phát hiện cũng đã chết mấy người đệ tử.

Nam Bách Kiêu đệ tử liền tương đối ít, đều là nữ tính người tu chân, tổng cộng chỉ có bốn người, đúng là có không ít tông môn khác đệ tử tùy tùng.

Diệp Thạch Cẩm phân phó nói: "Đừng ở chỗ này chu toàn, các người từ con đường này đi qua, có không ít thứ có thể thu hoạch."

Hùng Nhị cũng đồng dạng nói rằng: "Thực lực của các người không đủ, bây giờ còn là con rối võ sĩ, muốn đi vào đại điện lời, cửa mười tám tôn con rối hộ pháp có thể giết sạch các người tất cả mọi người."

Ba người bọn họ ở tông môn, trên căn bản đều là nhất ngôn cửu đỉnh chủ, coi như tông môn tông chủ cũng không dám phản bác, vì lẽ đó những người này lập tức nghe theo chỉ lệnh, từ trong tranh đấu lui ra.

Lúc này hoàn nguyên nguyên không ngừng có người tu chân chạy tới, bọn họ lui lại cũng không có gây nên quá lớn chú ý, hết thấy người tu chân đều đỏ con mắt nhìn đại điện, biết ở đây nhất định có thứ tốt.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng rõ ràng, lấy đoạn đường này sang đây xem đến tình huống, Triều Tiên Tông nhất định xảy ra vấn đề lớn, chỉ là hần đoán không ra rốt cuộc là vấn đề gì.

Trải qua mấy cái điểm quan sát, tựa hồ lưu lại cũng đều như nhau vật phẩm, nói cách khác, chân chính tốt cái gì đã không thấy, là bị cướp đi, vẫn còn bị ẩn giấu, hần cũng giống vậy đoán không được.

Có thể khẳng định là, cung điện dưới lòng đất nhất định tồn tại, mà bây giờ đã rất rõ ràng, tiến nhập cung điện dưới lòng đất mới là tìm tới câu trả lời đường tắt duy nhất.

Nói cách khác, chỉ có tiến nhập cung điện dưới lòng đất, mới có thể tìm tới chân tướng, nếu như bên trong cung điện không có vật gì có giá trị, như vậy hẳn phán đoán liền tám chín phần mười.

Môn hạ đệ tử rời đi, ba người thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục lưu lại ở đây cùng con rối chiến đấu, hoàn toàn chính là cái được không đủ bù đắp cái mất, coi như muốn xông cũng là bọn hắn ba người xông, môn nhân đệ tử vẫn là tìm kiếm năng lực đủ địa phương tìm tòi, bất kể như thế nào, đều là yếu điểm thu hoạch.

Ba người cũng không nhúc nhích, mà là ở quảng trường vừa nhìn náo nhiệt, trước mặt bọn họ có không ít cây khô cành khô, vì lẽ đó không chú ý là không phát phát hiện được.

Diệp Thạch Cẩm đang quan sát những khối lối kia vô sĩ, loại này con rối vô sĩ, bây giờ còn có tông môn đang học luyện chế, nhưng có thể luyện chế được con rối, đều không có nơi này con rối mạnh mẽ.

Này 108 tôn con rối, mỗi một vị đều giống như đúc, hắc y hắc giáp, tay cầm trường thương, bên hông xứng đáng một thanh một thước 8 tấc màu đen chủ thủ, hình người đầu sói, chiến đấu với nhau cực kỳ hung hãn, thường thường đều là đồng quy vu tận chiêu số, hơn nữa ba, năm phần mười đám, một khi phát động tấn công, năm ba cái hình thành chiến đấu tiểu đội, một mình người tu chân nếu như thực lực không đủ mạnh, trực tiếp đã bị nghiền ép.

Mà ở cửa điện lớn miệng đứng nghiêm mười tám tôn con rối hộ pháp, thực lực càng là mạnh mẽ, tương đương với người tu chân bên trong Nguyên Anh kỳ tu vi cao thủ.

Đương nhiên, chân chính một đối một chiến đấu, dù cho yếu nhất Nguyên Anh kỳ người tu chân, cũng có thể đỡ xuống một vị con rối hộ pháp, nhưng là một khi ba tôn trở lên con rối hộ pháp liên hợp lại, Nguyên Anh kỳ người tu chân coi như cũng có ba người, đều là rất khó ngăn cản.

Hồng y phục hồng giáp, hình người đầu hổ, thân cao đạt đến ba mét, hùng tráng như núi, vũ khí trong tay đều là trọng khí, một mặt sắp tới ba thước thuần Cương Thuần bài, một thanh khổng lồ giới phong đao, làm cho người ta rất lớn cảm giác ngọt ngào.

Rất nhanh, trên quảng trường người tu chân thì đạt đến hơn hai trăm người, càng nhiều người nhô ra, đều là từ cửa lớn truyền đưa tới.

Hùng Nhị đột nhiên nói rằng: "Sở Phong Trần!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Kỳ quái, cái tên này mà một con mắt!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Tranh nhau chen lấn

Hùng Nhị nhất thời vui vẻ, nhỏ giọng nói: "Ha, Sở Phong Trần cái tên này dĩ nhiên tôn trọng một con mắt, ai làm? Quả thực quá tuyệt vời!"

Nam Bách Kiều nói: "Ồ, Đồ Hoàng Phụ cũng đến rồi!"

Đồ Hoàng Phụ hình tượng có chút thâm, trước bị ba người vây công, tuy rằng không có trọng thương, có thể cũng coi như bị bạo đánh cho một trận, chịu điểm đau khổ da thịt.

Chuyện này với hắn đã kích có chút trọng, hắn ăn rất ít loại này thiệt thòi, uất ức được suýt chút nữa nổ tung, ở đánh chết một người muốn muốn đục nước béo cò người tu chân phía sau, hắn rốt cục xả được con giận, rất nhanh lại lần nữa trở về.

Ở cửa chính đi vòng vo rất lâu, nhìn thấy từng nhóm người tu chân tiến nhập cửa lớn, rốt cục vẫn không kèm chế được vọt vào, kết quả lập tức bị truyền tống đến quảng trường.

Đồ Hoàng Phụ tìm tòi tỉ mỉ một vòng, hắn cũng thật là sợ gặp lại được Diệp Thạch Cẩm ba người, ba người liên thủ hẳn căn bản là không có cách phản kháng, tuyệt đối sẽ bị quần áo đánh chết, dù cho thực lực của hắn cực kỳ cường hãn, cũng không có một chút tác dụng nào.

Hắn đúng là thấy được Sở Phong Trần, kỳ thực hắn đối với Sở Phong Trần cũng hết sức căm ghét, hai người là bất đồng phong cách người.

Sở Phong Trần âm hiểm xảo trá, hèn hạ vô sĩ, bề ngoài xưa nay đều là đầy nhiệt tình, thực tế lại là giả tâm giả ý, coi như hắn muốn giết chết người, còn sẽ nói một tiếng xin lỗi.

Mà Đồ Hoàng Phụ chính là một tên khốn kiếp đồ tể, thẳng thắn, nhìn người không hợp mắt, trực tiếp đánh liền bạo nổ người!

Hắn sẽ không cái kia chút hư tình giả ý, hơn nữa hắn vô cùng tàn nhẫn, giết người cũng là muốn dần vặt người, bị bạo đánh cho một trận sau, thật là xem ai đều không hợp mắt.

Đối với Sở Phong Trần, Đồ Hoàng Phụ rất là cảnh giác, còn những người khác hắn liền triệt để bất chấp, chỉ cần không phải Diệp Thạch Cẩm, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu loại này cấp số cao thủ, hắn liền không thèm để ý.

Này năm cái đại cao thủ lựa chọn đều giống nhau, chờ cơ hội, nhìn tu chân giả khác đi tới đâu.

Sở dĩ có nhiều như vậy người tu chân trên đi chiến đấu, là bởi vì những con rối này vũ khí trong tay tương đương tinh xảo, uy lực cũng lớn, nếu như cướp đoạt lại, liền là một kiện tốt vũ khí, hơn nữa con rối trên người hắc giáp cũng coi như một món bảo vật, người tu chân đồng dạng có thể mặc mang.

Vì lẽ đó, những người tu chân này đều rất điên cuồng, hy vọng có thể được con rối trên người bảo vật.

Mà Diệp Thạch Cẩm bọn họ căn bản là không lọt mắt này chút, trái lại không nóng lòng công kích.

Bởi con rối võ sĩ không người chỉ huy, rất nhanh đã bị cuốn cuộn không ngừng chạy tới người tu chân nhấn chìm, 108 tôn con rối võ sĩ, cấp tốc bị oanh kích thành mảnh vỡ, vũ khí trong tay, trên người giáp trụ, tất cả đều bị người lột sạch.

Lúc này, trên quảng trường nhân số đạt đến hơn 200, trong đó cũng ẩn tàng rồi không ít cao thủ, lợi hại nhất đương nhiên chính là Diệp Thạch Cẩm năm người đỉnh cấp cao thủ, còn có một chút cũng là cao thủ nổi danh.

Sở Phong Trần cùng Đồ Hoàng Phụ đều che mặt, hai người có rất nhiều kẻ thù, cũng không có thiếu người biết bọn hắn.

Mà Diệp Thạch Cẩm bọn họ đã xê dịch đến bên cạnh một bên, tới gần nơi cửa chính, ở đây bụi cây cỏ dại rậm rạp, bọn họ ẩn ở đây, không chú ý rất khó bị phát hiện, hơn nữa ba người đều thu liễm bản thân khí tức, càng là để người không phát hiện được.

Đại cửa điện con rối hộ pháp, thực lực có thể so với con rối võ sĩ mạnh hơn nhiều, coi như ở đây người tu chân rất nhiều, cũng không có thiếu nhân tâm sinh do dự, nhưng này mười tám tôn con rối hộ pháp trên người giáp trụ cùng vũ khí càng tốt hơn, cũng để rất nhiều người đều đỏ mắt.

Có người đột nhiên nắm bắt cổ họng kêu gào: "Chúng ta có hơn 200 cao thủ, trên cung điện chỉ có mười tám cái rách nát con rối, một người đập một hồi cũng đập bể, bên trong cung điện nhất định có thứ tốt, hướng về! Hướng về! Hướng về! Đi vào liền phát tài a. . ."

Hơn 200 người tu chân, quả nhiên không tìm được là người nào nói chuyện, mà thanh âm này mọi người ở đây đều trên tắc, ngay sau đó thanh âm một nữ nhân nói rằng: "Bọn tỷ muội, lên a..., chúng ta cũng muốn xông vào đi. . ."

Diệp Thạch Cẩm ánh mắt ở trong đám người đảo qua, rất nhanh liền nhìn chăm chú vào một cái cúi đầu gia hỏa, hắn cười lạnh nói: "Sở Phong Trần!"

Sở Phong Trần hạ thấp xuống đầu, lại bắt đầu cử động: "Ta muốn khôi lỗi kia giáp trụ, ai cũng không muốn giành với ta!"

Hùng Nhị tròn mắt hốc mồm nhìn, một lát, hắn nói rằng: "Cái tên này làm sao vẫn bí ối như vậy vô liêm sỉ a!"

Đám người bắt đầu rối loạn lên, có người ở xa chuối, cũng có người đang gọi.

Cùng tiến lên! Người chúng ta nhiều không sợ!

Đúng đấy, đúng đấy! Hướng về! Đồng thời hướng về! Con rối căn bản cũng không có thể có thể ngăn cản.

Được! Hướng về! Giết!

Rốt cục có người lao ra bước thứ nhất, nhất thời, mọi người một khởi khai thủy xông về phía trước!

Hơn 200 tên người tu chân, đều cũng có thực lực nhất định trụ cột, cuối cùng cũng là Trúc Cơ kỳ, trong đó không thiếu Kim đan, Nguyên Anh chờ tu vi cao thủ, chân chính muốn xông tới, mười tám tôn con rối hộ pháp là không chống đỡ được.

Ở trong quảng trường, chỉ có rất ít người không có xông lên, trong đó liền bao quát Sở Phong Trần cùng Đồ Hoàng Phụ, đặc biệt là Sở Phong Trần, hạ thấp xuống đầu một mặt cười gằn.

Diệp Thạch Cẩm ba người cũng không nhúc nhích, ngoài ra còn có mười mấy người, bọn họ hoặc là chính là độc hành hiệp, hoặc là chính là có ý đồ riêng.

Trong nháy mắt, máu thịt tung toé, con rối trên người linh kiện bắn bay, từng từng từng từng công kích tiếng vang lên liên miên.

Xác thực, công kích người thực sự nhiều lắm, nháy mắt liền hủy diệt rồi ba tôn con rối hộ pháp, đồng thời cũng có sáu bảy người tu chân bị đánh bay ra ngoài, còn có hai cái Trúc Cơ kỳ người tu chân, bị nháy mắt băm.

Hầu như không có bất kỳ khả năng thỏa hiệp, tới chính là một mất một còn, mới ngần ngừ ba phút đồng hồ, liền đem mười tám tôn con rối hộ pháp nát tan, đồ vật bị cướp đoạt hết sạch.

Người tu chân chết rồi chừng mười người, nhưng là cùng 200 người so với căn bản cũng không tính là gì, mỗi người đều rất điên cuồng, ở con rối hộ pháp còn không có có giết cho tới khi nào xong, đã có người xông vào bên trong cung điện.

Mà vọt vào trong đám người, liền bao gồm Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần, hai người này một chút cũng không khiêm tốn, nhìn thấy con rối hộ pháp bị bao vây sau, lập tức liền vọt vào.

Diệp Thạch Cẩm, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu cũng giống vậy, lặng yên nhảy vào bên trong cung điện, người thông minh kỳ thực không ít, vì lẽ đó mượn cơ hội nhảy vào có tới bốn mươi, năm mươi người.

Toàn bộ đại điện có mười tám căn to lớn màu đỏ Trụ Tử, khi tất cả người nhảy vào đại điện, trong thời gian ngắn thì có một lớp cấm chế bay lên, xung quanh một mảnh hồng mang, nhất thời có người cả kinh kêu lên: "Nhanh lui ra, nguy hiểm!"

Tất cả mọi người thất kinh, dù cho Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ loại cao thủ này cũng giống vậy, chỉ có Diệp Thạch Cẩm ba người rất bình tĩnh.

Dưới sự chỉ huy của Diệp Thạch Cẩm, bọn họ cấp tốc đến đại điện phía sau, ở đây đồng dạng có cấm chế vây nhốt, bất quá ba người đều có một thứ, Diệp Thạch Cẩm cầm thân phận phù bài, nháy mắt liền vượt qua cấm chế.

Hùng Nhị mừng lớn, vẫn còn có chuyện tốt như thế, theo liền xông ra ngoài, Nam Bách Kiêu khẽ mỉm cười, cũng theo vọt tới.

Lúc này, có không ít người tu chân cũng xông vào hậu điện, gặp được ba người thuận lợi lao ra, cũng theo một đầu đụng tới.

"Àm! Âm!"

Hai cái đuôi nhất gặp người tu chân, trực tiếp đã bị cấm chế va trở về đầu, phăng phát đánh vào trên vách tường sắt thép như thế, những người khác cũng gần như, trực tiếp đã bị va đi trở về.

Ít nhất năm, sáu cái người tu chân, cứ như vậy ngu ngơ dưới đất, nhìn Diệp Thạch Cẩm ba người biến mất ở khúc quanh, đánh chết cũng nghĩ không thông, ba người này là làm sao qua?

Mười tám căn màu đỏ Trụ Tử, đột nhiên phát sinh từng đạo từng đạo hồng mang, giao nhau ngang dọc, vật này dị thường biến thái, chỉ cần bị hồng mang quét trúng, thân thể lập tức đã bị cắt ra.

Một cái người tu chân cắn răng tay lấy ra ngọc phù, đột nhiên vỗ vào cấm chế trên, lập tức lắc mình, ngọc phù nháy mắt đại bạo nổ, trực tiếp ở cấm chế trên mở ra một cái lỗ thủng lớn, người kia điên cuồng chạy trốn ra ngoài.

Ngọc phù này nhưng là một tấm bảo phù, tên là phá cấm phù, tương đương quý giá, vì thoát thân cũng chỉ có thể dùng.

Ngay ở hần nhanh muốn xông ra nháy mắt, bên người đột nhiên có một luồng gió thổi qua, sau đó hần trở mắt nhìn, một bàn tay khoát lên hần lồng ngực.

Hần thậm chí có thể nhìn thấy cái kia trên ngón tay vết máu khô, một luồng vô cùng sức mạnh xông tới, đem hần cả người đánh cho rút lui, nguồn sức mạnh này để hần lồng ngực dường như vỡ vụn.

Ngay sau đó, lại là một đạo gió thổi qua, hần phát hiện mình bị người xách bắt đi, hướng về bắt đầu súc tiểu cấm chế lỗ thủng bay đi, tốc độ này để hần cảm giác mình mới có thể đi qua.

Lúc này, mấy cái người tu chân điên cuồng hét lên phát sinh công kích, những công kích này tất cả đều rơi vào phá cấm người tu chân trên người, bởi vì cái tên này bị người mặt hướng ra ngoài ngăn ở phía sau.

Ngay sau đó, hần liền phát hiện mình lại bay, không phải bay ra đi, mà là bị người đập về phía đuôi theo phía sau người.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cấu kết với nhau làm việc xấu

Đồ Hoàng Phụ một chương đánh bay phá cấm người tu chân, chính mình trốn chạy trốn ra ngoài.

Sở Phong Trần càng là độc ác, trực tiếp đưa hắn làm thành bia đỡ đạn, đang bay ra cấm chế nháy mắt, còn đem hắn đập về phía đuổi tới người tu chân, mà hắn thì lại chạy ra ngoài.

Tro mắt nhìn cấm chế đóng kín, mấy cái người tu chân tuyệt vọng kêu to.

Lúc này, cái kia chạy trốn ra ngoài người tu chân xoay đầu nhìn bọn họ một chút, sau đó liền biến mất không còn tăm hơi, cho bọn họ lưu lại duy ấn tượng đầu tiên chính là người này mù một con mắt.

Cái kia phá cấm người tu chân bởi bị mấy cái người tu chân công kích, đã thoi thóp, hắn còn bị người bóp lấy cái cổ quát hỏi: "Phá cấm phù, nhanh lên một chút lấy ra. . . Ta muốn phá cấm phù!"

Người kia bị siết đến nói không ra lời, hắn hai tay nỗ lực bẻ mở cổ tay của đối phương, đúng vào lúc này, hắn phát hiện thân thể đột nhiên nhẹ đi, người kia đầu lâu bị một đạo hồng mang đào qua, nháy mắt nửa cái đầu liền chảy xuống, coi như người tu chân kiến thức rộng rãi, cũng bị tình cảnh này sợ đến oa oa kêu loạn.

Ở chết rồi mấy chục người sau, những người tu chân này rốt cục phát hiện một bí mật, đó chính là nằm trên mặt đất, liền có thể lấy tránh thoát hồng mang giết chóc.

Chết, tổn thương, còn có cơ trí, toàn bộ tất cả nằm xuống đất, sau đó nhìn từng đạo từng đạo hồng mang xẹt qua đỉnh đầu của chính mình bầu trời, trong lòng mỗi người đều đang run rẩy, lần này thật tử thương nặng nề.

Diệp Thạch Cẩm ba người cũng không biết hồng trụ phát ra hồng mang, ra cấm chế sau, ba người liền hướng sau xông vào.

Đại điện sau là từng hàng kiến trúc, đỉnh đài lầu các đầy đủ, vẫn là hài cốt đầy rẫy, cũng không biết chết rồi bao nhiêu người.

Rất nhanh, ba người liền thâm nhập trong đó, mà Đồ Hoàng Phụ cùng Sở Phong Trần cũng tiến nhập phía sau trong khu nhà.

Đại điện cấm chế ở hồng mang co rút lại về cây cột thời khắc, đột nhiên liền biến mất không còn tăm tích, nói cách khác, cấm chế không lại vây rồi, loại này thiết kế nhưng thật ra là nhằm vào kẻ xâm lấn, một khi kẻ xâm lấn ngã xuống, liền mang ý nghĩa đầu hàng.

Khi đó cấm chế đóng, Triều Tiên Tông người tu chân liền có thể lấy bắt người.

Có người lớn tiếng nhắc nhở: "Ai cũng dừng mệ nó đứng lên, muốn quay đầu liền bò ra ngoài đi, muốn đi vào phía sau, cũng giống vậy bò ra ngoài đi, nếu như ai dám lại kinh động cấm chế, đừng động là ai, chúng ta cùng tiêu diệt hắn!"

Dù sao vẫn là có người thông minh, vì thoát thân, vì lẽ đó mở miệng uy hiếp.

Còn dư lại hơn một trăm cái người tu chân, từng cái từng cái yên lặng mà bò đi ra ngoài, bất luận là trọng thương muốn muốn bò ra ngoài đại điện chữa thương, hay là muốn tiếp tục sau khi tiến vào mặt kiến trúc, mỗi người đều đang hoảng sợ.

Coi như Kết Đan cùng Nguyên Anh kỳ cao thủ, mỗi một người đều không dám can rờ, ngoan ngoãn dùng loại này hết sức bất nạt phương thức ly khai.

Diệp Thạch Cẩm nhìn một toà hùng vĩ kiến trúc, thần tình nghiêm túc lên, bởi vì đây là Triều Tiên Tông Tàng Kinh Các, một cái tông môn nơi quan trọng nhất.

Tàng Kinh Các tầm quan trọng, đối với một cái tông môn mà nói, là không thể nghi ngờ, từng cái Tàng Kinh Các đều sẽ bố trí cấm chế dày đặc, này không chỉ có riêng là chăm sóc với người ngoài, tương tự cũng nhằm vào tông môn đệ tử, có chút điển tịch có thể nhìn, có chút điển tịch là không thể nhìn, cho dù là tông môn đệ tử thân phận cũng không dễ xài.

Ba người chỗ dựa lớn nhất, không phải riêng mình sức mạnh, mà là Diệp Thạch Cẩm trước lấy được ba viên thân phận phù bài, đây là bọn hắn tiến nhập Tàng Kinh Các to lớn nhất yểm hộ, coi như không thể phòng ngự, chỉ ít cũng có thể chống đối một phần cấm chế.

Ba người đi vào Tàng Kinh Các không tới gần mười phút, Đồ Hoàng Phụ liền chạy tới, hắn nhìn chăm chăm bảng hiệu trên "Tàng Kinh Các" ba chữ, trên mặt lộ ra một vẻ vui mừng.

Triều Tiên Tông Tàng Kinh Các, nhất định có chính mình cần điển tịch, từ khi biết được thăng tiên là một cái to lớn cạm bẫy sau, trường sinh chính là một cái giấc mơ, mỗi cái người tu chân đều muốn tìm được giấc mộng của chính mình.

Có thể Tàng Kinh Các trong điển tịch liền ghi lại đáp án.

Lấy bọn họ tầng thứ này cao thủ, bất luận là tu vi vẫn vũ khí, vẫn là của cải quyền thế, cũng đã không để vào mắt, coi như Đồ Hoàng Phụ như vậy một cái đồ tể, cũng đang đeo đuổi giấc mộng của chính mình.

Ngay ở Đồ Hoàng Phụ chuẩn bị đi vào thời điểm, Sở Phong Trần đến rồi.

Đồ Hoàng Phụ nhìn thấy Sở Phong Trần cúi đầu lại đây, nhất thời vui mừng khôn xiết, hắn hiện tại đang thiếu bia đỡ đạn dò đường, không nghĩ tới sẽ đưa

đến một cái, nhảy mất hẳn liền xông tới, nỗ lực nắm lấy Sở Phong Trần.

"Àm!"

Hai người đứng rồi một chiêu, đồng thời về phía sau lui nhanh, làm Sở Phong Trần ngẩng đầu nhìn lại, không nhận được kinh ngạc nói: "Đồ tể!"

Bởi Sở Phong Trần mù một con mắt, vì lẽ đó Đồ Hoàng Phụ dĩ nhiên một hồi không có nhận ra đến, thế nhưng hai người đứng rồi một chiêu sau, hẳn lập tức liền biết cái tên này là ai.

"Sở Phong Trần!"

Đồ Hoàng Phụ đột nhiên cười ha ha: "Ha ha, ta còn tưởng rằng là ai vậy, Sở Phong Trần. . . Độc nhãn nữa à, ngươi làm cái gì mất trí sự tình, đem con mắt cũng làm vỡ vụn một con. . . Ha ha, ngươi cứ gọi rõ phong mất quên đi!"

Làm tức giận hẳn, sau đó giết chết hẳn, đây chính là Đồ Hoàng Phụ ý nghĩ.

Hai người kỳ thực tiếp xúc không nhiều, lẫn nhau kiêng kỵ đối thủ, vì lẽ đó rất ít giao tiếp, bình thường coi như gặp gỡ cũng là từng người đề phòng, sau đó cấp tốc ly khai, đều biết tu vi cảnh giới cấp độ gần như, một khi đánh nhau, ai cũng không chắc chắn thắng.

Sở Phong Trần đột nhiên nở nụ cười, Đồ Hoàng Phụ cảnh giác nhìn đối diện này không giải thích được gia hỏa.

"Hóa ra là Đồ đại ca a. . . Khó gặp, không nghĩ tới ở đây gặp gỡ đại ca. . ."

Đồ Hoàng Phụ nhất thời ngẩn ngơ, hẳn làm người tàn nhẫn hiếu sát, ngang ngược không biết lý lẽ, thích nhất thẳng thắn, nhìn ngươi không hợp mắt liền rút gân lột da, bình thường cực nhỏ cùng người giao lưu.

Hắn vốn là muốn làm tức giận cái tên này, lại không nghĩ rằng Sở Phong Trần mở miệng một tiếng đại ca gọi, gián làm cho người ta không thể tin được.

Đồ Hoàng Phụ trong lòng vô cùng rõ ràng, Sở Phong Trần nắm giữ không kém ở võ lực của mình, đối phương nói chuyện như vậy, để trong lòng hắn thoáng có chút vui vẻ cảm giác, đây là đối với thực lực hắn thừa nhận.

Nếu như đối phương là nhỏ yếu người tu chân, bất kể như thế nào nịnh hót thổi phồng, Đồ Hoàng Phụ cũng sẽ không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng đối phương là không khác mình là mấy thực lực người, vậy thì để hắn có loại bông bênh cảm giác, đương nhiên, hẳn như cũ hết sức cảnh giác.

"Ngươi muốn làm gì?"

Đồ Hoàng Phụ có chút mộng, hẳn người này không có bằng hữu, thiên hạ người tu chân đều là kẻ địch của hắn, bỗng nhiên gặp gỡ một cái cùng đẳng cấp cao thủ, mở miệng chính là đại ca, nhất thời để hắn cực kỳ cảnh giác.

"Đồ đại ca, kỳ thực trong lòng ta vẫn kính ngưỡng đại ca, biết đại ca tu vi cao thâm, là Tu Chân Giới cao thủ lợi hại nhất, chỉ là vẫn vô duyên nói chuyện giao du. . ."

Sở Phong Trần một bộ hết sức kích động dáng dấp, giọng nói vô cùng kỳ chân thành, phảng phất đây là hắn phát ra từ nội tâm sùng bái kính ngưỡng.

Đồ Hoàng Phụ nói lần nữa: "Ngươi muốn làm gì?"

Hắn cũng không phải người ngu, ở Tu Chân Giới cũng coi như nổi danh khôn khéo, mấy câu nói đã nghĩ đánh động hắn, nhất định chính là nằm mơ.

Sở Phong Trần nói: "Đại ca, ngươi không cảm thấy chúng ta liên hợp lại, hành động chung. . ."

Đồ Hoàng Phụ đột nhiên nghĩ lên, trước Diệp Thạch Cầm ba người đối với mình tập kích, hẳn một người cô đơn, kết quả bị thiệt thòi, như không phải ở một cái địa phương bao la, lần trước tập kích hẳn rất khó chạy trốn.

Sức mạnh của một người không đủ mạnh, dù cho hắn đối với thực lực của chính mình tràn ngập tự tin, nhưng bị Diệp Thạch Cầm ba người đồng thời công kích, trong lòng cũng là phát lạnh.

"Cái này. . . Sở Phong Trần, ai là đầu?"

Sở Phong Trần trong lòng nhất thời vui vẻ, luôn mỉm cười nói: "Đồ đại ca, đương nhiên ngươi dẫn đầu! Tiểu đệ duy như Thiên Lôi sai đâu đánh đó a!"

Đồ Hoàng Phụ suy nghĩ một chút, phát hiện không có gì chỗ hỏng, hơn nữa hắn đối với Sở Phong Trần không hiểu nhiều, chỉ là nghe được một số nghe đồn, nói là cái tên này hết sức đề tiện, trong lòng nhưng không để ý lắm.

"Tốt, cứ quyết định như vậy."

Một cái đồ tể, một cái đề tiện khôn nạn, cứ như vậy thành hai người tổ hợp.

Sở Phong Trần có mình Tiểu Toán Bàn, Đồ Hoàng Phụ càng là có quyết định của chính mình, hai người lẫn nhau lợi dụng, dĩ nhiên không phải vương bát

trùng đậu xanh đôi mắt, mà là đều dự định lợi dụng đối phương, tuyệt đối là bạn gay tốt đồng thời, dự định tương ái tương sát.

Đồ Hoằng Phụ nói: "Nếu lấy ta dẫn đầu, như vậy ngươi đi vào trước!"

Sở Phong Trần cười nói: "Đó là đương nhiên, đại ca hạ lệnh, tiểu đệ nhất định vâng theo. . . Bất quá, ta đi trước không có vấn đề, nếu là có phát hiện, ta cần phải chọn trước chọn nha!"

Đồ Hoằng Phụ trong lòng đương nhiên không muốn, suy nghĩ một chút, nói rằng: "Vậy thì đồng thời xông đi!"

Hai người câu tâm đầu đầu giác.

Được!

Hai người nhìn nhau cười to, nếu là có người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng hai người này là muốn tốt bằng hữu, ai có thể nghĩ tới hai người đều kìm nén một bụng xấu nước.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Tàng Kinh Các

Đồ Hoằng Phụ cùng Sở Phong Trần, liên thủ nhảy vào Tàng Kinh Các.

Sau đó liền thấy một mảnh sáng bóng mặt đất, xung quanh dĩ nhiên là mây che sương mù lượn quanh, quay đầu nhìn lại, cửa lớn đã biến mất không còn tăm hơi, hai người đều là kinh hãi, biết đã rơi vào bên trong đại trận, lại cũng không nghĩ ra Tàng Kinh Các dĩ nhiên như vậy hung hiểm.

Hai người công đối với công, bất kể như thế nào, lúc này có một người lọt công đều là chuyện tốt.

Lẫn nhau lợi dụng ý nghĩ, thời khắc này liền bắt đầu bày ra, hai người vừa phải phòng bị đại trận công kích, cũng phải phòng bị sau lưng gia hỏa mấy chuyện xấu, tinh thần bắt đầu khẩn trương cao độ.

Hai người cẩn thận mà di động tới, này lúc sau đã hoàn toàn không tìm được đường, chỉ có thể nhìn thấy dưới chân tròn bóng bằng phẳng mặt đất, trên đất không nhiễm một hạt bụi, không nhìn thấy bất luận là đồ vật gì, liền ngay cả tro bụi đều không có.

Đây là cái gì quỷ trận pháp, là nơi quái quỷ gì a!

Hai người cẩn thận mà một điểm điểm di chuyển, rất nhanh liền thấy phía trước trên mặt đất có biến hóa, trên mặt đất xuất hiện các loại phù văn, tạo thành từng cái từng cái đồ hình.

Hai người dù sao cũng là thâm niên cao thủ, cũng coi như kiến thức rộng rãi, cùng Diệp Thạch Cầm không cách nào so sánh được, có thể đã so với đại đa số người tu chân tri thức uyên bác rất nhiều.

Đồ Hoằng Phụ nói: "Này, Sở Phong Trần, đi như thế nào?"

Sở Phong Trần trong lòng cũng đang đánh trống, hắn biết đây là phù văn tạo thành cấm chế, nhưng lại không biết cấm chế này có ích lợi gì, trong lòng có chút hối hận không có nhiều ở phù văn trên bỏ công sức, hiện tại liền có chút luống cuống.

"Đồ đại ca, ngươi cũng không hiểu sao?"

"Phí lời, nếu như hiểu, ta hỏi ngươi làm gì?"

Sở Phong Trần âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngươi cũng không hiểu vậy thì tốt, ngược lại tất cả mọi người không hiểu, sai rồi cũng chẳng có gì ghê gớm, hắn nói rằng: "Có thể tiếp xúc được phù văn, chúng ta liền đi qua. . ."

Hắn há mồm chính là nói hươu nói vượn.

Dựa theo Sở Phong Trần ý nghĩ, coi như xúc động cấm chế đại trận, cũng là hai người đồng thời chống đối, vì lẽ đó bất luận hậu quả gì hắn đều không để ý, lấy thực lực của hai người, một khi liên thủ, cũng có thể tự vệ.

Hai người dời đến phù văn trên, nhất thời phù văn liền lánh sáng lên, trong lòng hai người thấp thỏm, nhưng từng người một bộ bộ đáng trấn định, kỳ thực bọn họ cũng không biết sẽ có thay đổi gì, từng người thận trọng đề phòng.

Sở Phong Trần nói: "Đừng dừng, đừng dừng, tiếp tục, tiếp tục hướng phía trước. . ."

Đột nhiên, một luồng to lớn sức hút xuất hiện.

Hai người kỳ thực đều không có đứng trên mặt đất, mà là treo ở khoảng cách mặt đất một tác vị trí, nhìn là đạp ở mặt đất, thực tế là lung lay cách mặt đất, hai người đều không ngóc, biết đạp ở mặt đất hại, vì lẽ đó địa phương mặt xuất hiện không lộ sức hút, hai người đồng thời hướng lên trên giấy dựa.

Mắt tối sầm lại, nháy mắt, hai người liền rơi vào một vùng tăm tối bên trong, ngay sau đó, hai người trước mắt lại là sáng ngời, cảnh sắc chung quanh sột sắng.

Đồ Hoảng Phụ nhìn chằm chằm Sở Phong Trần nói: "Đây chính là ngươi muốn kết quả?"

Sở Phong Trần lơ đãng nói: "Đúng, Đồ đại ca, không có thay đổi mới đáng sợ, có biến hóa. . . Sợ cái rắc a!"

Đồ Hoảng Phụ vừa nghĩ cũng đúng, nếu như một mực tại chỗ di chuyển, xác thực để người buồn bức, đúng là xung quanh thay đổi, để hấn cảm giác tốt lắm rồi.

Đây là một cái phong bế hoàn cảnh, không gian rất lớn, cao ước chừng mười mét, mặt trên có một cái tám giác đèn lồng, xung quanh yên vụ cuộn cuộn, nhưng có thể nhìn thấy xa xa trên vách tường vẽ.

Vị trí giữa, có một vị to lớn vật thể, chân chừng hai người cao, đường kính ít nhất ba người độ dài, nhìn thấy được chính là một cái đánh hình tròn đại đỉnh.

Đây là vật gì?

"Ngươi đi hát mở chiếc đỉnh kia!"

"Ngươi đi! Đồ đại ca, có lẽ có chỗ tốt, ngươi hát mở đều là ngươi. . ."

Đồ Hoảng Phụ cười lạnh nói: "Ngươi tình nguyện bỏ qua sao?"

Sở Phong Trần nói: "Đúng, ta đối với đỉnh. . . Không có hứng thú!"

Để hấn làm người chết thế, vậy làm sao có thể? Gọi ngươi một tiếng đại ca, là muốn lác lư ngươi, làm thật sự coi chính mình là đại ca?

Đồ Hoảng Phụ suýt chút nữa không nhận được muốn động thủ, đột nhiên nghĩ lên, cái tên này cùng mình thực lực kém không nhiều, nếu đánh thật còn không biết ai thắng ai thua, mạnh mẽ ngăn chặn động thủ ý nghĩ, để hấn cực độ khó chịu, có thể cũng biết, ép buộc Sở Phong Trần là không có tác dụng.

Hai người dây dưa không rõ thời điểm, Diệp Thạch Cẩm bọn họ nhưng đến rồi chân chính Tàng Kinh Các bên trong.

Ba người mới vừa tiến vào Tàng Kinh Các cửa thời điểm, tương tự cũng nhìn thấy trên đất phù văn, này phù văn hình thành cảm chế, Diệp Thạch Cẩm một chút liền nhận ra được.

Hấn học được hết sức tạp, rất nhiều thứ đều hiểu, cất bước ở bên ngoài, chiếm rất lớn tiện nghi.

Lần này nhìn thấy phù văn cũng hiểu, hấn nói rằng: "Đây là truyền tống phù văn, trong đó có hai cái đồ hình là cạm bẫy, chỉ có một là bình thường truyền tống phù văn đồ, đừng đi nhầm, các ngươi theo ta!"

Hấn một chân đạp lên, nháy mắt liền biến mất không còn tăm hơi, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu bởi vì Diệp Thạch Cẩm nhắc nhở, vì lẽ đó cũng không hoảng loạn, một tên tiếp theo một tên bước vào trong đó, tương tự cũng biến mất không còn tăm hơi.

Diệp Thạch Cẩm ba người liền tiến vào chân chính Tàng Kinh Các, cũng chính là Triều Tiên Tông Tàng Kinh Các bên trong.

Đây là một cái vô cùng sự rộng rãi không gian không lộ, phóng tầm mắt nhìn, tất cả đều là rậm rạp chằng chịt bạch ngọc án kiện, từng hàng bạch ngọc án kiện sắp hàng chỉnh tề, mỗi cái bạch ngọc trên bàn đều có cảm chế bảo vệ, cảm chế bên trong có các loại điện tịch.

Đại lượng bên trong cấp thấp điện tịch, cuối cùng mặt là đẳng cấp cao người tu chân dùng điện tịch, nhưng một quyển cũng không thấy, nghĩ đến hấn là tất cả đều bị người khác lấy mất.

Đối với Diệp Thạch Cẩm ba người mà nói, bên trong cấp bậc thấp điện tịch hầu như không dùng được, bọn họ cần chính là cấp bậc cao điện tịch.

Tìm tòi một vòng sau, mỗi người đều lấy một ít điện tịch, chỉ là rất không vừa ý, bọn họ cần điện tịch một bộ đều không có.

Ở đây đồng dạng phát hiện không ít hải cốt, trong đó còn có một chút bạch ngọc án kiện bị vỡ vụn, rõ ràng, ở đây cũng giống vậy trải qua giết chóc.

Diệp Thạch Cẩm trầm ngâm chốc lát, nói rằng: "Ở đây có lẽ có đi cung điện dưới lòng đất tư liệu! Chúng ta tìm tòi một hồi."

Tàng Kinh Các cũng chia công pháp, luyện khí, luyện đan, bùa chú chờ phân khu, muốn tìm được Triều Tiên Tông bản đồ hoặc là tư liệu, cần ở hạng mục phụ khu vực tìm kiếm.

Kết quả Triều Tiên Tông tư liệu hết thảy không có, trong đó một cái bày phóng Triều Tiên Tông tư liệu bạch ngọc án kiện, thậm chí trực tiếp bị vỡ vụn.

Bất quá, Diệp Thạch Cẩm vẫn là ở một bộ hài cốt một bên, tìm được một cuốn sách nhỏ, đó là ghi chép Tàng Kinh Các cấm chế đại trận sách nhỏ, là dùng để giải thích làm sao ra vào, trong đó có Diệp Thạch Cẩm cần nội dung.

Cung điện dưới lòng đất ra vào vị trí!

Rất cuộc tìm được!

Nam Bách Kiều tới nói: "Không tìm được thứ hữu dụng, đều là một ít rác rưởi điển tịch."

Hùng Nhị càng là thiếu kiên nhẫn tìm, đứng là hấn tiện tay đập mở một ít cấm chế, thu lấy không ít bên trong cấp bậc thấp người tu chân cần điển tịch, đây là hấn dự định mang về tông môn, cho các đệ tử dùng.

Hùng Nhị hùng hùng hổ hổ lại đây, nói rằng: "Không có tìm được, cái gì cũng không có, mẹ kiếp, dù cho có một bộ đẳng cấp cao điển tịch cũng được a. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta tìm tới cung điện dưới lòng đất lối vào, bất quá chỉ là đơn giản đánh dấu một hồi, còn làm sao tiến nhập, còn cần đến cửa mới biết."

Hùng Nhị lúc này mới cao hứng, nói rằng: "Xem ra cung điện dưới lòng đất mới là then chốt địa phương!"

Nam Bách Kiều hỏi: "Làm như thế nào đi?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đi theo ta!"

Ba người về phía sau đi đến, Diệp Thạch Cẩm rất nhanh đi tới giữa một căn phòng, ở đây rất loạn, tất cả đều là phá toái bạch ngọc án kiện, còn có đồ hỗn tạp.

Hắn dương tay quét ngang, một luồng sức mạnh khổng lồ, lập tức đem này chút tạp vật na di đến một bên, lúc này liền có thể lấy nhìn thấy trên mặt đất phù văn đồ.

"Ở đây đi qua!"

Ba người lập tức đứng trên không được, nháy mắt liền biến mất không còn tăm hơi.

Đây là vô cùng cự ly ngắn truyền tống, cổ thời gian tu chân trong tông môn thường thấy nhất cấm chế truyền tống.

Sau đó, ba người liền xuất hiện ở một cái phong bế trong không gian, ở đây cái gì cũng không có, chỉ có một bức tường, mặt trên có kỳ quái đồ hình, giống như là một cái vòng xoáy, vòng xoáy màu bạc.

Này đồ là động tĩnh, đang chậm chậm chuyển động.

Cái khác đều là vách đá, cái này bịt kín không gian chỉ có thể dựa vào truyền tống đồ ra vào, đây mới là Triều Tiên Tông khu vực trung tâm, trên mặt đất mới là vòng bên trong cùng ngoại vi phân chia.

Diệp Thạch Cẩm lấy ra mật thiếp đến, nói rằng: "Có thể đây là chúng ta có thể tìm được lối đi duy nhất."

Nam Bách Kiều gật đầu tán thành, chỗ khác có lẽ có, nhưng bọn họ chưa chắc có thể tìm tới.

Đánh ra một đạo pháp quyết, mật thiếp liền nổi giữa không trung, miệng cá bên trong đột nhiên bắn ra một đạo ánh bạc, nháy mắt, ánh bạc đi vào vòng xoáy màu bạc bên trong, vòng xoáy màu bạc chuyển động tốc độ bắt đầu biến nhanh, hết sức sắp xuất hiện rồi một cái màu đen cửa động.

Mở ra!

Chương 21: Cung điện dưới lòng đất tế đàn

Hùng Nhị nói: "Ta ở trước, các người đuổi tới!"

Điểm ấy hẳn làm được tốt vô cùng, ý vào tu vi cao thâm, thêm vào da dày thịt béo, mỗi lần hẳn đều giành trước tiến lên.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Được!"

Hùng Nhị nhún người tập trung vào vòng xoáy màu đen trong động khẩu, Nam Bách Kiêu ở phía sau theo sát, Diệp Thạch Cẩm cuối cùng cũng không có thu lấy mật thi, bởi vì hẳn biết một khi thu lấy mật thi, cái này cửa động liền biến mất rồi, chỉ có thể lưu lại mật thi ở tại chỗ, mặc dù có mầm họa nhưng cũng không có cách nào.

Diệp Thạch Cẩm là cuối cùng dẫn thân vào đi vào, nháy mắt, thân thể của hắn như là như con quay cấp tốc chuyển động, mấy hơi, hẳn liền xuất hiện ở một cái không lồ bên trong cung điện dưới lòng đất.

Cao tới mấy trăm thước Thiên Khung, tầng tầng lớp lớp kiến trúc, ở đây dĩ nhiên tự thành một cái thế giới, một cái thế giới dưới lòng đất!

Ba người cứ như vậy bỗng dưng xuất hiện, phía sau có thể nhìn thấy một cái vòng xoáy, phảng phất một cái bình mặt dục tại không trung, quái dị cảnh tượng.

Trong khu nhà, có một tòa tế tự bình đài.

Hết thấy kiến trúc đều còn quần toà này bình đài, Diệp Thạch Cẩm khoảng cách cái kia bình đài còn có một khoảng cách lớn.

Hùng Nhị vừa muốn bay về phía tế tự bình đài, đã bị Diệp Thạch Cẩm một phát bắt được, hắn nói rằng: "Đừng nóng vội, ở đây tất cả đều là cấm chế, theo ta tránh ra những cấm chế này. . ."

Hùng Nhị ngoan ngoãn theo Diệp Thạch Cẩm, hắn đối với cấm chế gì gì đó đáng ghét nhất, hắn yêu thích mặt đối mặt chiến đấu, không thích loại này vô hình vô sắc cấm chế.

Diệp Thạch Cẩm phảng phất có thể nhìn thấy ảnh hình cấm chế, hắn quanh co quanh co, rốt cục rơi xuống.

Mãi đến tận đứng tại trên mặt đất, Diệp Thạch Cẩm mới thật to thở phào nhẹ nhõm, nói rằng: "Quả thực đáng sợ, nơi này cấm chế, mới thật sự là cấm chế lợi hại!"

Hùng Nhị ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời, mỏng như giấy mảnh vòng xoáy như cũ treo ở mặt trên, hắn nói rằng: "Quá thần kỳ, lão Hùng cũng coi như phòng kiến thức a!"

Nam Bách Kiêu thần tình nghiêm túc, nói rằng: "Đâu đâu cũng có cấm chế, đâu đâu cũng có cấm chế, này Triều Tiên Tông. . . Đến tốt cùng xảy ra biến cố gì, khiến cho kinh khủng như thế?"

Diệp Thạch Cẩm nhưng không có lên tiếng, sự chú ý của hắn một mực toà kia như tế đàn trên đài, không biết đang suy nghĩ gì.

Rất nhanh, Diệp Thạch Cẩm di chuyển, hắn đột nhiên lấy ra một hộp lớn hạt châu, mỗi hạt châu chỉ có chỉ bụng lớn, một cái hộp lớn đủ để chứa 108 hạt châu.

Nam Bách Kiêu trên mặt lộ ra một tia kinh sợ: "Đây chính là Tham Dò Châu? Nhiều như vậy!"

Diệp Thạch Cẩm hơi nhếch khóe môi lên lên, cười nói: "Đây là 108 viên Tham Dò Châu, trong lúc rảnh rỗi chính mình luyện ra đùa, không nghĩ tới ở đây phải trên tác dụng."

Cái gọi là Tham Dò Châu, là một loại cổ xưa tài nghệ, dùng để dò xét cấm chế, đồng thời có thể trở ngại cấm chế phát huy, là cấm chế Trận pháp sư công cụ, cũng là bọn họ vũ khí.

Phải biết, Diệp Thạch Cẩm võ lực của ở Tu Chân Giới có thể coi là đỉnh cấp cao thủ, lại vẫn tinh thông trận pháp, đồng thời còn có thể luyện chế ra Trận pháp sư vũ khí.

Một tay pháp quyết đánh ra, 108 viên Tham Dò Châu liền bắt đầu sáng lên.

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu nhìn kỹ, hai người xưa nay cũng không quá quan tâm này chút, lần thứ nhất gặp được nhiều như vậy Tham Dò Châu, trong lòng đều có một phần hiếu kỳ.

Tham Dò Châu nổi lên, phảng phất bay lơ lửng ở trong nước, lập tức hấn lại liên tục phát sinh một chuỗi pháp quyết, đồng thời cũng niệm động chú quyết, 108 viên Tham Dò Châu tự động tổ hợp thành trận, chậm rãi xoay quanh người hấn.

Đi!

Nháy mắt, chừng mười viên Tham Dò Châu bay ra, phảng phất giọt nước bắn ra, nháy mắt liền biến mất không còn tăm tích, ngay sau đó lại là một chuỗi Tham Dò Châu bay ra, mấy phút sau, Diệp Thạch Cẩm quanh người đã không có Tham Dò Châu.

Xung quanh không có một tia biến hóa, Hùng Nhị không hiểu nói: "Không có phản ứng? Ở đây không có cấm chế sao?"

Kỳ thực Nam Bách Kiêu trong lòng cũng có tương tự nghi vấn, thế nhưng nàng so sánh rụt rè, không có trực tiếp hỏi đi ra, mà là chờ nhìn Diệp Thạch Cẩm trả lời như thế nào.

Diệp Thạch Cẩm khẽ mỉm cười, nói rằng: "Muốn thấy được cấm chế biến hóa?"

Hai người đồng thời gật đầu, trong lòng cũng hiếu kì tới cực điểm.

Diệp Thạch Cẩm chỉ giáp đột nhiên bắn ra, liền nghe được lanh lảnh hết sức tiếng vang.

"Coong!"

Trong thời gian ngắn, thiên địa đều biến thành đủ mọi màu sắc, cấm chế lại bị Tham Dò Châu ánh sáng chiếu rọi đi ra, quả thực tầng tầng lớp lớp lít nhít, toàn bộ tế đàn bình đài hoàn toàn bị phong tỏa, liền một cái đi vào đường đều không có, chẳng trách Diệp Thạch Cẩm ở đây dừng lại.

Đáng sợ! Đồ sộ! Chấn nhân tâm phách!

Toàn bộ tế đàn bình đài, giống như là lột bỏ đỉnh nhọn Kim tự tháp, xung quanh tất cả đều là kiến trúc, sau đó Tham Dò Châu đem cấm chế rọi sáng ra đến, toàn bộ khu vực giống như là đèn đuốc sáng trưng thành thị, từng đạo từng đạo quang ảnh, từng đạo từng đạo cấm chế tuyền, vừa mỹ lệ lại khủng bố.

"Coong!"

Lại là chỉ giáp gây tiếng vang dòn giã, trong thời gian ngắn, tất cả như cũ, phảng phất sáng lạng ánh nắng chiều lóng lánh ra chói mắt hào quang, sau đó đêm đen đến.

Hùng Nhị không ngừng mà đứng đưa to lớn đầu lâu, hấn cười khò nói: "Không có đường! Thật là đáng sợ. . ."

Nam Bách Kiêu quả thực hoa mắt mê mẩn, nàng tự lẩm bẩm: "Thật là đẹp! Nhưng như thế nào đi tới?"

Ba người đều biết, toà kia như tế đàn giống như kiến trúc, mới là bọn hấn phải đi mục tiêu.

. . .

Sở Phong Trần cùng Đồ Hoàng Phụ hai người, nhìn ở giữa đại đình, trong mắt lập loè tham lam ánh sáng, chỉ là ai cũng không chịu đi lên trước, vật này cho người cảm giác rất quái dị.

Hai người liền vây quanh đại đình chuyển, cẩn thận quan sát trên chiếc đình lớn có cái gì.

Hai người đều đang suy nghĩ đây là cái gì đình, nếu như Diệp Thạch Cẩm ở đây liền không có vấn đề này, kiến thức của hấn ở Tu Chân Giới đều là số một số hai, mà không luận võ lực, coi như tạp học một hạng, hấn chính là ghê gớm mọi người.

Đi vòng vài vòng, Đồ Hoàng Phụ nhìn thấy thân đình xẹt qua vài chữ, vội vàng nói: "Mau nhìn! Mau nhìn. . . Đây là chữ gì?"

Sở Phong Trần mắt lớn trừng mắt nhỏ, nói rằng: "Nó. . . Nhận thức ta. . ."

Đồ Hoàng Phụ nói: "Ngươi biết?"

Sở Phong Trần hai tay mở ra, nói: "Ta không quen biết nó. . ."

Đồ Hoàng Phụ không nhịn được mắng: "Phi! Không quen biết liền không quen biết, cái gì lông chim nó nhận thức ngươi, ngươi không quen biết nó, xúi quẩy!"

Sở Phong Trần ánh mắt lóe lên một đạo lệ mạng, chỉ bất quá hấn đầu đã độ lệch, Đồ Hoàng Phụ không nhìn thấy mà thôi, hấn cười nói: "Đại ca, ta đây không phải là sinh động bầu không khí mà. . . Đây cũng là chữ cổ đi, tiểu đệ trước đây mặc dù đã gặp, nhưng là không có học a, ta gặp được chữ cổ nhưc đầu, người nào thích học ai học. . ."

Điểm ấy Đồ Hoàng Phụ cũng là đồng ý, hấn chính là nhìn thấy chữ cổ liền khó chịu, hấn yêu thích giết người dẫn vật người, chưa bao giờ thích đọc sách nhận thức chữ, tuy rằng hấn cũng biết chữ, nhưng là đối với chữ cổ liền không thể ra sức.

Sở Phong Trần cũng biết, như vậy vòng xuống đi không phải biện pháp, muốn muốn thu thu được vẫn còn cần mạo hiểm, trong lòng hắn rất thù hận không có lác lư một con pháo thí đến, hiện tại hai người cũng không muốn ra tay, cũng không tìm được bia đỡ đạn cũng chỉ có thể tự đến.

"Như vậy đi, đại ca, chúng ta đồng thời. . . Trực tiếp hất mờ nắp?"

Đồ Hoàng Phụ cũng biết không cách nào cưỡng bức Sở Phong Trần động thủ, nếu là mình không gia nhập, hắn khẳng định cũng sẽ không động thủ, nói rằng: "Được rồi, vậy thì đồng thời!"

Hai người đồng thời nắm ra phi kiếm của chính mình, cũng không phải là chặn đánh nát đại đỉnh, mà chỉ dùng kiếm nhọn đánh bay đại đỉnh nắp đỉnh.

Đồ Hoàng Phụ nói: "Được rồi, nghe ta khẩu lệnh. . . Một! Hai! Ba! Chạy!"

Hai người mũi kiếm nhảy mắt xen vào thân đỉnh nắp đỉnh trong đó khe hở, Đồ Hoàng Phụ khởi động phi kiếm đột nhiên một chọn, lúc này Sở Phong Trần phi kiếm đã co về, vòn quanh thân thể lượn vòng, hắn căn bản là không có hữu dụng lực.

Nắp đỉnh rất lớn, ở Đồ Hoàng Phụ sức mạnh hạ đột nhiên bay lên, ầm ầm đập xuống đất, nhảy mắt, một luồng nồng nặc linh đan mùi thơm tản ra, Sở Phong Trần vui vẻ nói: "Đây là lò luyện đan! Đan đỉnh! Ha ha, chúng ta phát ra!"

Hai người đồng thời xông lên.

Bay thẳng đến đỉnh biên lơ lửng, thò đầu ra nhìn về phía đỉnh bụng, hy vọng có thể nhìn thấy có linh đan, hai người đầu đều đưa rất dài, trong thời gian ngắn, đỉnh trong bụng hồng mang lóe lên, một tiếng vang thật lớn, cũng không biết làm sao lại nổ.

Lực xung kích cực lớn đánh vào hai người đầu trên, hai người thẳng tắp ở trên không bên trong lật sáu bảy gió lớn vòng giống như bỏ nhào, từng cái từng cái oa oa kêu loạn, đều lấy tay bịt mắt, đòn đánh này để mắt của hai người suýt chút nữa bị đánh nát.

Sở Phong Trần bởi vừa mù một con mắt, bị nguồn sức mạnh này tác động, càng là đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, gào gào kêu loạn.

"Ầm! Ầm!"

Hai người một trước một sau ngã ngửa vào địa, liền ngay cả phi kiếm đều không thể cứu chủ, hai người đều giận điên lên, đây cũng quá bất ngờ, đều là lòng dạ chật hẹp có thù tất báo chủ, bị thiệt thòi liền muốn tìm trở về, vì lẽ đó hai người đồng thời phát động tấn công.

"Đừng đừng đừng đừng!"

Một trận chém lung tung, coi như đan đỉnh là thiên hạ ít có cứng rắn đồ vật, cũng đỡ không được hai đại cao thủ công kích.

Liên tiếp hiện ra vang sau, một toà tương đối khá đan đỉnh đã bị hai người liên thủ đánh nát, trong thời gian ngắn, chung quanh vách tường đột nhiên biến hóa, trên mặt đất đột nhiên xuất hiện vô số khổng khiêu, đại lượng Địa hỏa phun bắn lên, bọn họ đánh nát đan đỉnh, cũng đánh nát nguyên bản trấn ép Địa hỏa cấm chế.

Dù cho hai người là tu chân giới đỉnh cấp cao thủ, cũng bị này hỏa thiêu được oa oa kêu loạn, Sở Phong Trần không nói tiếng nào, hướng về vách tường liền phát động tấn công.

Đồ Hoàng Phụ cũng giống vậy, hai người đồng thời công kích một cái cứ điểm, nhảy mắt nổ vang, cấm chế phong bế vách tường đã bị oanh mở!

Hai đại cao thủ đồng thời công kích, uy lực của nó hung mãnh dị thường.

Đánh bật đánh hạ, hai người dĩ nhiên mở ra một con đường, nếu như công kích hơi hơi méo một điểm, dù cho đánh vỡ vách tường, sau lưng cũng là tầng tầng nham thạch, không nghĩ tới công kích được vừa khéo như thế, ở đây bản thân thì có một con đường, ngay ở vách tường phía sau.

Hai người một trước một sau xông vào, theo đường nổi một đường hướng phía dưới mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Kẻ thù gặp lại

Diệp Thạch Cẩm nói: "Căn bản là không có có đường đi tới, đều thấy rõ ràng chưa?"

Hùng Nhị gật đầu, hần có chút mộng, nói rằng: "Giết tới đi?"

Ý của hần là một đường phá tan cấm chế phá mở trận pháp, gắng gượng xông qua, hần thực sự không nghĩ ra biện pháp khác, lấy kiến thức của hần cùng tính cách, ngoại trừ sức mạnh liên không có khác biệt tuyền hạng.

Nam Bách Kiều nói: "Gấu nhỏ, không muốn bạo lực như vậy mà. . ."

Hùng Nhị tròn tròn mắt, nữ nhân này quả thực, siêu cấp đáng ghét!

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta có thể không chế một bộ điểm cấm chế, mọi người theo ta là tốt rồi, đi tới vẫn là rất dễ dàng. . . Nếu như dùng vũ lực, muốn muốn lên đi cũng không phải không làm nổi, bắt quá cứng rắn tới, có lẽ sẽ đánh đổi khá nhiều."

Hùng Nhị nhất thời không tiếp tục nói nữa, trong lòng hần rõ ràng, phương diện này cùng Diệp Thạch Cẩm chênh lệch quá lớn, nói cái gì cũng biết biểu hiện hần vô tri.

Theo Diệp Thạch Cẩm một đường hướng về tế đàn đầy mạnh, mỗi đi một khoảng cách, Diệp Thạch Cẩm liền điều động Tham Dò Châu quấy rầy cấm chế, tốc độ này rất chậm, cũng rất an toàn, không cần chiến đấu cũng không cần mạnh mẽ phá cấm.

Diệp Thạch Cẩm rất nhanh liền đã nhận ra, bất kỳ một tòa kiến trúc, bất kỳ một con đường, đều hoàn toàn bị cấm chế phong tỏa, hơn nữa rất nhiều cấm chế đều dị thường ác độc, nếu như không phải hần tính thông phương diện này, này muốn lên đi nhưng là khó khăn.

Ba người đều dị thường cẩn thận, ở Diệp Thạch Cẩm sự khống chế, không có một chỗ cấm chế bị xúc động.

Thời gian chậm rãi đi qua, đầy đủ dùng hơn một canh giờ, ba người mới từ từ tiếp cận này tòa bình đài.

Hùng Nhị kinh thán không thôi, tòa tế đàn này rất lớn, ở phía dưới nhìn khá tốt, nhưng là chân chính đi tới liền hoàn toàn bất đồng, phảng phất leo lên một tòa núi cao.

Nam Bách Kiều hoàn toàn không thể lý giải, nàng nói rằng: "Kỳ quái, Triều Tiên Tông làm sao sẽ xây như vậy kỳ quái tế đàn?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đi tới nhìn, mới có thể tìm tới manh mối đi, đoán là đoán không được."

Nơi đây thật là giống như chết yên tĩnh, không có bất kỳ tiếng vang, thậm chí một tia gió đều không có, bởi vì có đại lượng cấm chế, ở đây liền ngay cả tro bụi đều không có, phảng phất một tòa phân mộ.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng đều có một chút bất an, hần nói rằng: "Địa phương đáng sợ!"

Hùng Nhị luôn luôn là gan rất lớn, nhưng đã đến nơi này, cũng có chút đảm không khí hơi có vị lạnh lạnh, hần nói rằng: "Đều chết hết, sẽ không có cái gì. . ." Nghe giống như là trong đêm tối đánh bạo tiếng ho khan.

Đến rồi nơi này, đã không cho phép bọn họ rút lui, coi như nguy hiểm nữa đáng sợ nữa, bọn họ cũng phải nhắm mắt lại đi.

Ngay vào lúc này, đột nhiên nghe đến đỉnh đầu ùng ùng vang rền, nháy mắt, vô số hòn đá từ mặt trên rơi xuống, sau đó cấp tốc bị cấm chế vắt thành bụi phấn, tung bay ra.

Diệp Thạch Cẩm ba người nhắc đầu nhìn tới, chỉ thấy thật cao khung trên đỉnh xuất hiện một cái hang miệng, ngay sau đó hai người ngự kiếm từ cửa động đi ra.

"Sở Phong Trần!"

"Đồ tề!"

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiều đồng thời kinh ngạc kêu ra tiếng, lại cũng không nghĩ ra hai người này, dĩ nhiên trực tiếp từ bên trên đánh ra đường nổi đến, thế này thì quá mức rồi?

Diệp Thạch Cẩm nhìn chăm chăm hai người, nói rằng: "Bọn họ muốn tiếp xúc cấm chế. . ."

Nháy mắt, hai người liền rơi vào cấm chế bên trong, vẫn còn có thể cố gắng hướng về tế đàn bình đài bay.

Diệp Thạch Cẩm mạnh mẽ vẫy tay một cái, Tham Dò Châu đột nhiên co rút lại, nguyên lai hần Tham Dò Châu đã ức chế cấm chế phát huy, làm Tham Dò Châu thu hồi nháy mắt, toàn bộ cấm chế đại trận nhất thời bạo phát.

Lúc này, coi như Diệp Thạch Cẩm cũng không cách nào trấn định, trong lòng thầm mắng hai tên khốn kiếp, hần quát to: "Hướng về! Theo ta hướng về!"

Ba người điên cuồng hướng về tế đàn phóng đi.

Mà cấm chế bị xúc động sau, vô số công kích đánh về Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ, hai người cũng giống vậy oa oa kêu loạn, ý vào phi kiếm mạnh mẽ hướng phía dưới xông.

Bởi lúc mới bắt đầu, cấm chế bị Diệp Thạch Cầm áp chế khổng chế, cấm chế này bị xúc động sau muốn phải hoàn toàn bạo phát, còn cần một chút xíu thời gian, nhưng dù là điểm này chút thời gian, cho hai người cơ hội.

Diệp Thạch Cầm cũng giống vậy, hấn hiện tại chính là tranh thủ này một chút xíu chậm chạp thời gian, nếu không liền thật muốn bị vây ở bên trong đại trận.

Hùng Nhị Nguyệt Luân phủ như bánh xe giống như, trực tiếp về phía trước phách chém tới, mà Nam Bách Kiêu ở xung quanh thả ra từng đoá từng đoá "Hoa tươi", phảng phất một cái hoa đường, liền điên cuồng như vậy về phía tế đàn hướng về.

Diệp Thạch Cầm thỉnh thoảng xuất kiếm, đem nguy hiểm nhất công kích oanh mở, ba người phối hợp tương đương hiểu ngầm, một đường cứ như vậy xung kích đi tới.

Lúc này, Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần cũng nhìn thấy ba người, bọn họ ở trên không bên trong tự nhiên thấy rất rõ ràng, cũng biết ở đây cấm chế tầng tầng, nếu như không thể đứng lúc rơi xuống trên tế đàn, hai người coi như cuối cùng thoát vây, cũng bị Diệp Thạch Cầm bọn họ đoạt tiên cơ, đương nhiên là đánh bạc tính mạng hướng phía dưới bão táp.

Cho dù có cấm chế công kích được trên người, bọn họ có thể ngăn liền chặn, không thể ngăn liền cứng rắn kè bên, liền lĩnh địa muốn hạ xuống.

Không hổ là cao thủ mạnh nhất, phán đoán được một chút cũng không có sai, hai nhóm người hết sức sắp xếp cận tế đàn.

Diệp Thạch Cầm Ám đạo đáng tiếc, nếu như ở rất gần, hấn nhất định sẽ phát động tấn công, đem hai người đánh về cấm chế bên trong đi, đáng tiếc khoảng cách vừa lúc là hai đầu, bọn họ ở một bên, Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ ở một bên khác, căn bản là không kịp công kích bọn họ.

Song phương gần như cùng lúc đó rơi xuống tế đàn, toàn bộ cấm chế đã phát sinh hồng mang chói mắt, còn kém ngắn ấy chút thời gian, hai nhóm người đều vọt tới trên tế đàn.

Sở Phong Trần trong lòng thầm nói thật may, hấn thấy rất rõ ràng, cấm chế này là bị Diệp Thạch Cầm bọn họ hạn chế, nếu không cũng sẽ không như vậy, hấn không ngừng mà nhìn quanh, muốn phải hiểu rõ mình tới nơi nào.

Đồ Hoảng Phụ rơi xuống, về mặt nhất thời dữ tợn, cái gọi là kẻ thù gặp lại đặc biệt đỏ mắt, chỉ là ở đây thực sự không phải địa phương chiến đấu, hơn nữa. . . Ở đây là địa phương nào?

Hai bên đều ở đây đề phòng.

Ba đối với hai!

Diệp Thạch Cầm nơi này ưu thế rất rõ ràng, đều là tu chân giới đỉnh cấp cao thủ, lại cũng không nghĩ ra, dĩ nhiên sẽ ở như vậy chật hẹp địa phương mặt đối mặt, hơn nữa song phương vẫn là kẻ thù.

Sở Phong Trần mù một con mắt, Đồ Hoảng Phụ đầy người đều là tổn thương, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng vừa nãy hạ xuống lại liền vói đã trúng không ít công kích, hai người lúc này tương đương suy yếu, mà đối phương thần hoàn khí túc.

Một khi đánh nhau, trong lòng hai người đều có điểm run cầm cập, rất khó đánh thắng, hơn nữa xung quanh tất cả đều là cấm chế, căn bản là không cách nào chạy trốn.

Trong lòng hai người có sợ hãi, khí thế yếu xuống.

Đồ Hoảng Phụ quát: "Giếng nước không phạm nước sông!"

Hùng Nhị nhất thời nở nụ cười, hấn nói rằng: "Chuyện tốt như thế làm sao sẽ phát sinh a, đồ tể, ngươi đáng chết!"

Đồ Hoảng Phụ ngoài mạnh trong yếu nói: "Hai chúng ta liều mạng, các ngươi cũng không tốt đẹp được! Ta biết đem ở đây đánh cho nát bét!"

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Tế đàn này đỉnh cũng lớn như vậy địa phương, ba người chúng ta đầy đủ làm chết hai người các ngươi. . ."

Sở Phong Trần vội vàng nói: "Này cho ăn, này không phải chuyện của ta, ta là hữu hảo. . ."

Đồ Hoảng Phụ đột nhiên xoay đầu, đỏ mắt lên quát: "Ngươi ngu xuẩn? Bọn họ nếu như giết ta, ngươi chạy thoát? Không liều mạng mệnh, chúng ta đều phải bị giết chết! Ném xuống ngươi điểm tiểu tâm tư kia, mẹ kiếp, chưa từng thấy ngươi loại này ngu xuẩn! Lúc này, không phải ngươi con mẹ nó chiếm tiện nghi thời điểm!"

Hùng Nhị ha ha cười nói: "Là rất ngu! Ha ha, ha ha ha ha, các ngươi chết chắc rồi!"

Liền ở thời khắc mấu chốt này, toàn bộ tế đàn đột nhiên rung rung, kịch liệt lung lay, năm cái đại cao thủ nghi ngờ không thôi.

Đột nhiên, Sở Phong Trần phía sau chỗ không xa mở ra một vết thương, ngay sau đó bay lên một thứ.

Trong lúc nhất thời, giương cung bạt kiếm bầu không khí giảm bớt rất nhiều, Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần này mới có cơ hội quay đầu nhìn lại, mà té đần một phía khác chính là Diệp Thạch Cẩm ba người, cũng đồng dạng nhìn chăm chăm vết nứt bên trong dâng lên đồ vật nhìn.

Một cái hình chữ nhật hộp, dài hẹp ba mét, rộng khoảng hai mét, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì chế luyện, không phải vàng không phải gỗ, cũng không phải ngọc thạch sắt thép, màu đen thui lù lút tính chất lập loè điểm điểm tinh mang, đây là vật gì?

Diệp Thạch Cẩm ba người chậm rãi ép lên đi, Sở Phong Trần cùng Đồ Hoảng Phụ một điểm điểm lùi về sau, rất nhanh liền đến gần hình chữ nhật hộp.

Ngay vào lúc này, Diệp Thạch Cẩm trong đầu xẹt qua một cái ý nghĩ, hần đột nhiên phản ứng lại: "Đây là trong truyền thuyết Tinh Quan! Đây là một cổ quan tài!"

Hùng Nhị cũng ngây dại, quan tài? Người đang nói đùa sao?

Nam Bách Kiêu nói: "Ta nghe nói qua Tinh Quan. . ."

"Răng rắc!"

"Keng!"

Năm người sự chú ý nhất thời bị hấp dẫn lại đây, đây là Tinh Quan phát ra âm thanh.

Ngay sau đó, Tinh Quan phong nắp cũng theo mở ra, toàn bộ Tinh Quan bắt đầu từng tầng từng tầng giải khai, đồ vật bên trong rất nhanh hiển lộ ra.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tinh Quan người sống

Một người trung niên nằm ở Tinh Quan bên trong, gối lên gối đầu, đầu trên mang đỉnh đầu ngút trời quan, một thân màu trắng tiên bào, tóc trắng như tuyết, lông mày râu mép đồng dạng trắng như tuyết, cái kia râu bạc dĩ nhiên thẳng đến kéo dài tới lồng ngực, hai cái tay đặt ở ngực bụng bộ, trong tay hần còn ôm một cái hạt táo hình tảng đá.

Tinh Quan sau khi mở ra, người kia như cũ không nhúc nhích, trong tay tảng đá nhưng phát sinh nhàn nhạt bảo quang.

Vừa nhìn liền biết, vật này bất phàm

Sở Phong Trần đột nhiên bay lên đi, hần đã nhận ra đây là cái gì, trong nháy mắt tham niệm, quả thực không thể át chế hướng về trên trán, hần cả người đều phải sôi trào.

Đồ Hoảng Phụ ngẩn ngơ, hần cũng không nghĩ tới Sở Phong Trần lại dám động thủ, mặc kệ nơi này có bất luận là đồ vật gì, ai động thủ người đó chính là bia ngắm, điểm ấy không thể nghi ngờ.

Hần không quen biết này tảng đá là cái gì, thế nhưng hần biết, Sở Phong Trần lúc này ra tay, nhất định là có rất giỏi phát hiện.

Một kiếm liền oanh kích tới, dám cướp? Giết người!

Sở Phong Trần tay còn không có có chạm đến khối này thần bí tảng đá, cảm giác nguy cơ mãnh liệt liền làm cho hần không thể không xoay người lại, không xoay người lại sẽ chết, điểm ấy hần vẫn rõ ràng, hần là một cái hết sức cơ cảnh người, đối với nguy hiểm cảm giác rất mạnh.

"Keng!"

Sở Phong Trần trong tay xuất hiện phi kiếm, lần này hần là nắm phi kiếm, mạnh mẽ gõ mở công kích tới phi kiếm, hần hét lớn nói: "Người điên rồi!"

Đồ Hoảng Phụ cười lạnh nói: "Dám cướp. . . Ta đòi mạng người!"

Đúng vào lúc này, Hùng Nhị Nguyệt Luân Phủ đột nhiên chém đánh hạ xuống, hần cách hai người khoảng chừng hơn ba mươi mét, này một phi rìu là bổ

về phía Đồ Hoảng Phụ.

Đồ Hoảng Phụ xoay người chống đối, mà lúc này Sở Phong Trần nhưng chẳng ngó ngang gì tới, lần thứ hai đánh về phía Tinh Quan, tức giận đến Đồ Hoảng Phụ nháy mắt hướng về một bên thối lui, nhất thời, Nguyệt Luân Phủ liền bỏ về phía Sở Phong Trần.

Bởi vì cái tên này nguyên bản là sau lưng Đồ Hoảng Phụ, hấn nỗ lực để Đồ Hoảng Phụ chống đối một hồi, chính mình liền có thể lấy bất được khối đá kia đầu.

Không nghĩ tới Đồ Hoảng Phụ căn bản cũng không chống đối, trực tiếp hướng về bên cạnh biên bùng lên, nháy mắt nhường ra vị trí, này để Nguyệt Luân Phủ chạy hấn chém đánh mà xuống.

Làm cho Sở Phong Trần không thể không chặn, bởi vậy lần thứ hai bị bức ép mở, tức giận đến hấn chính là gào khóc.

Hùng Nhị gầm thét lên xông về phía trước, thời khắc này hấn đích xác như là một đầu giận dữ Đại Hùng.

Diệp Thạch Cẩm bên trái một bên, Nam Bách Kiêu bên phải một bên, ba người trình hình chữ phẩm xông về phía trước, Diệp Thạch Cẩm đã quyết định quyết tâm, giết chết hai người này!

Sở Phong Trần gắng đón đỡ một chiêu, phi kiếm đánh ra mạnh mẽ ngăn cản, hấn phát sinh kiếm quyết sau, một cái tay kiên định đưa về phía khối đá kia đầu, hấn như là đã nhận ra đây là cái gì, đương nhiên không chịu từ bỏ, cơ hội cũng là một sát na, nếu như không nắm chắc được, hấn sẽ cả đời tiếc nuối.

Vì lẽ đó, hấn liều mạng đã bắt qua đi.

"Àm!"

Nguyệt Luân Phủ cũng không yếu, phẩm chất có thể không như Sở Phong Trần phi kiếm tốt, thế nhưng Nguyệt Luân Phủ thể tích to lớn, phủ trọng lực trầm, đi con đường chính là dốc hết toàn lực, lấy sức mạnh thủ thắng, lần này liền bắn bay Sở Phong Trần phi kiếm, làm cho hấn không thể không lui, nếu không hấn liền muốn dùng thân thể để ngăn cản búa lớn.

Coi như Sở Phong Trần thực lực siêu cường, cũng đồng dạng không dám dùng thân thể cùng Nguyệt Luân Phủ liều, cái kia là muốn chết.

Một búa bức mở Sở Phong Trần, Hùng Nhị rít gào một tiếng: "Sở Phong Trần, chớ né! Ăn ngươi Hùng gia một búa! Oa nha nha. . . Giết!"

Kiểm khí ngang dọc, phủ ánh tầng tầng, mang theo quý dị "Hoa tươi", trong lúc nhất thời, toàn bộ tế đàn như sôi giống như sôi trào.

Diệp Thạch Cẩm quát lên: "Buộc bọn họ lùi vào cấm chế bên trong đại trận!"

Trong lúc cấp thiết giết không chết hai người, thật sự là tu vi của hai người cực cao, năm người này sở dĩ trở thành tu chân giới đỉnh cấp cao thủ, là bởi vì tu vi cảnh giới không kém nhiều, Diệp Thạch Cẩm ý nghĩ không sai, ba người thực lực một hồi đánh không chết đối phương, thế nhưng bức bách đối phương lùi vào cấm chế bên trong, bọn họ cũng có đủ thời gian nghiên cứu thu lấy Tinh Quan.

Ba người như cũ trình hình chữ phẩm, bất quá lần này trao đổi vị trí, Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu trái phải áp bức, Diệp Thạch Cẩm ở chính giữa công kích, bởi vì vì là lực công kích của hấn cường đại nhất, đánh cho hai người oa oa kêu loạn, áp lực này nhưng là quá lớn.

Vèn vẹn mấy phút, Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần đều bị đá thương, tuy rằng thương thế không nặng, có thể tiếp tục nữa liền thật sự không chống đỡ được.

Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần bị ba người bức mở, vẫn lui về phía sau, Diệp Thạch Cẩm phương pháp xử lý hết sức tổn hại, hấn không cầu đánh thắng, cũng không cầu đánh chết bọn họ, chỉ là yêu cầu đem hai người đẩy vào cấm chế bên trong, không nói vậy chết bọn họ, chỉ ít hai người liền không có cách nào quấy rầy bọn họ.

Rất nhanh, hai người liền đưa lưng về phía cấm chế, lại tiếp tục lui xuống đi, liền trực tiếp tiến nhập cấm chế, đây chính là Diệp Thạch Cẩm thủ đoạn.

Diệp Thạch Cẩm cười lạnh một tiếng nói: "Chúng ta gia tăng kinh lực! Để cho bọn họ không ra được!"

Sở Phong Trần không nhịn được chửi ầm lên, Đồ Hoảng Phụ con mắt đỏ đậm, hấn nổi trận lôi đình: "Ngươi con mẹ nó đừng oa oa loạn hống, tập trung tinh thần lên, theo ta hướng về!"

Sở Phong Trần kêu quái dị nói: "Hắn ngồi dậy a, hắn ngồi dậy. . . Thật sự. . . A, thật sự ngồi dậy!"

Hùng Nhị hét lớn: "Ta nhỏ vào! Ngươi con mẹ nó liền sẽ lừa ngươi!"

Lúc này, Đồ Hoảng Phụ cũng kêu lớn nói: "Thật sự ngồi dậy!"

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên quay đầu lại, Tinh Quan bên trong người thật sự ngồi dậy, nhìn thấy được cực kỳ đáng sợ, người kia còn nhắm mắt lại, trong tay nắm thật chặt khối đá kia đầu.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng nhảy một cái, trực giác của hắn luôn luôn rất nhạy, nhất thời dĩ nhiên có loại đại họa lâm đầu cảm giác, trong chớp mắt, cấp thiết quát: "Chúng ta lùi!"

Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu đều rất tin tưởng Diệp Thạch Cẩm, người này ngang dọc Tu Chân Giới nhiều năm như vậy, có thể không phải nói xuông, bất luận kinh nghiệm thủ đoạn đều là hàng đầu, hắn nói lùi liền nhất định có lui lý do, dù cho lại dùng điểm lực liền có thể mang Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần đánh vào cấm chế bên trong, hai người vẫn là nghe lời theo sát Diệp Thạch Cẩm lui ra.

Đồ Hoảng Phụ cùng Sở Phong Trần đều ở đây miệng lớn thở hỗn hển, vừa nãy cái kia một đợt công kích, thiếu chút nữa thì không ngăn được, thật sự hết sức đáng sợ.

Hai người không ngừng bận rộn móc ra Bồi Nguyên Đan ăn, đây là khôi phục công lực tốt nhất linh đan.

Diệp Thạch Cẩm ba người cũng đồng dạng lấy ra Bồi Nguyên Đan đến, linh đan này có thể khôi phục nhanh chóng tu vi, tuy rằng không thể chữa thương, có thể là dùng để khôi phục là cực tốt linh đan, tu sĩ cấp cao trên người đều sẽ mang một ít.

Vật này so với chữa thương linh đan nhiều một chút, tại đấu giá thị trường đều là có thể thấy được.

Năm người đều nhìn chăm chăm Tinh Quan bên trong người kia nhìn, chỉ thấy hắn hạ thấp xuống đầu, nhắm hai mắt, phảng phất còn chưa có tỉnh ngủ đáng đáp, thân thể đang chậm chậm lay động.

Hùng Nhị nói: "Cái tên này. . . Là ai? Lại vẫn sống sót? Có muốn hay không ta cho hắn một bữa?"

Diệp Thạch Cẩm ngăn cản nói: "Chớ lộn xộn, chúng ta nhìn, người này hết sức quái lạ!"

Nam Bách Kiêu nói: "Ta cũng có cảm giác nguy hiểm. . . Nơi này có quái lạ!"

Ăn Bồi Nguyên Đan, năm người tất cả đều khôi phục như cũ, thần hoàn khí tức, đề phòng cũng tăng lên tới cao nhất, ở đây thật sự là thật là quý dị, đặc biệt là gặp được một cái nằm ở trong quan tài người ngồi xuống, càng là hiện ra đến đáng sợ.

Đây chính là cổ đại Triều Tiên Tông di tích, khoảng cách hiện tại đã rất nhiều năm, coi như là người tu chân, không có khả năng sống lâu như thế, mà hắn vẫn còn sống?

Người khác đều có thể bình tĩnh, thế nhưng Sở Phong Trần dễ kích động, hắn từng ở một bộ trong điển tịch từng thấy, đây là cổ đại trong truyền thuyết thần thạch, dĩ nhiên thật sự có loại này tảng đá!

Hắn vô luận như thế nào cũng không chịu buông tha, hơi hơi có một chút điểm cơ hội, hắn liền muốn xông lên.

Lực chú ý của chúng nhân đều tập trung ở người kia trên người, người kia còn đang lay động, thân thể đang đưa phạm vi cũng đang gia tăng.

Sở Phong Trần lén lút đi về phía trước mấy bước, tiếp theo lại đi mấy bước, một điểm điểm về phía trước sụt đi, nỗ lực hơn nữa tiếp cận điểm.

Lúc này, Diệp Thạch Cẩm sự chú ý, cũng tập trung đến người kia ôm trên tảng đá.

Cái kia tảng đá không hề lớn, ngoại hình cũng hết sức đặc biệt, phảng phất một viên hạt táo, hai đầu nhọn, ở giữa nhô lên, hiện ra hào quang nhàn nhạt.

Nam Bách Kiêu nói: "Người kia ôm tảng đá. . . Là vật gì?"

Diệp Thạch Cẩm nỗ lực phân rõ, hắn thấy qua điển tịch rất nhiều, một chỗ dĩ nhiên không nghĩ tới đây là cái gì.

Trong năm người, chỉ có Sở Phong Trần một người nhớ tới, tuy rằng còn không dám xác định, thế nhưng hắn đã âm thầm xin thề, vô luận như thế nào đều phải đoạt vào tay, mặc kệ trả ra bao nhiêu đánh đổi, hắn đều muốn chiếm được khối này trong truyền thuyết thần thạch.

Hùng Nhị đối với thần thạch không có khái niệm, cũng không muốn để ý tới, hắn vừa bắt đầu còn nhìn chăm chăm Tinh Quan bên trong người nhìn, bất quá rất nhanh, sự chú ý của hắn đã bị Sở Phong Trần hấp dẫn tới, sau đó sợ hết hồn.

Sở Phong Trần mất đồ cả, phảng phất một con sói nhìn chăm chăm một tảng lớn thịt, cảm giác cái tên này nước bọt đều phải chảy ra, hơn nữa hắn cả người khoảng cách Tinh Quan rất gần.

"Này! Sở Phong Trần, ngươi muốn làm gì!"

Chương 24: Bỏ mình

Tất cả mọi người bị Hùng Nhị một tiếng này hét lớn giật mình.

Sở Phong Trần vừa vịn ra tay, cả người như như cuồng phong xông tới, chừng mười thước khoảng cách, lấy bọn họ những người này thân thủ, vốn là trước mắt.

Phi kiếm ra, trực tiếp đâm hướng thần thạch, đồng thời hấn vung ra một chưởng, mạnh mẽ nhắm ngay ngòi người kia, một chưởng này muốn đánh ở trên đầu, tuyệt đối có thể đập nát đầu lâu.

Ngồi người kia mắt vẫn nhắm như cũ, tay nhưng là hơi động, trong tay tảng đá đánh vào trên mũi kiếm, trong thời gian ngắn, cái kia tảng đá nổ lên tia sáng chói mắt.

Mọi người tro mắt nhìn thanh phi kiếm kia, từ mũi kiếm bắt đầu tan vỡ, phảng phất một thanh thạch cao chế luyện kiếm, cứ như vậy đứt thành từng khúc.

Lại nhắc mắt nhìn đi thời gian, người kia chạm nát phi kiếm sau, tay lại không có ngừng, giờ thần thạch liền đối mặt Sở Phong Trần bàn tay.

"Phốc!"

Sở Phong Trần thủ đã ở thần thạch trên, nháy mắt, Sở Phong Trần phát sinh kinh thiên động địa kêu thảm thiết, thân thể về phía sau lui nhanh, hấn gior tay, không ngừng mà lớn tiếng gào thét.

Sau đó, mọi người liền thấy làm người hoảng sợ một màn, Sở Phong Trần bàn tay dĩ nhiên hóa thành tro tàn, một điểm điểm rơi xuống dưới.

Mấy hơi, Sở Phong Trần bàn tay đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ còn lại trọc lốc cẳng tay, đã hoàn toàn đen sì.

Diệp Thạch Cẩm sợ hãi nói: "Đây không phải là độc. . . Đây là. . ." Nháy mắt, hấn nghĩ tới đây là cái gì.

Trong truyền thuyết thần thạch!

Ngay sau đó, người kia mở mắt ra, thân thể chậm rãi hiện lên, tay áo lớn bay bay, tóc trắng phơ cũng bay múa. . . Cái kia loại tiên phong đạo cốt đáng đáp, nhất thời chấn nhiếp mọi người.

Khổng lồ uy thế theo người kia thân hình hiện lên, tùy theo khuếch tán ra, người này tu vi cực cao, thế nhưng Diệp Thạch Cẩm lại biết, hấn cho dù cao hơn chính mình, cũng cao đến có hạn, một chọi một có thể không nhất định có thể thắng, nhưng là bọn hấn hiện tại có năm người.

Coi như Đồ Hoàng Phụ cùng Sở Phong Trần không phải một phe, nhưng này người muốn muốn phát động tấn công, cũng không phải dễ dàng như vậy thắng.

Người kia vũ khí gì cũng không có, chính là nâng một khối tảng đá, trong mắt hấn phun ra nuốt vào hào quang nhàn nhạt, nhìn chăm chăm năm người liếc mắt nhìn, nói rằng: "Là các ngươi thức tỉnh ta?"

Lời này tuy rằng lộ ra hết sức cổ kính, nhưng mỗi người đều nghe hiểu.

"Người là ai?" Đồ Hoàng Phụ liếc mắt nhìn vẫn còn ở điên cuồng bật nhảy loạn Sở Phong Trần, lạnh lùng hỏi.

Người kia tóc bạc phảng phất sóng như thế ở trên không bên trong bông bênh, cười to nói: "Ta là ai? Ha ha, ở đâu ra hạng người vô danh, cũng dám hỏi lão phu tục danh! Biết tên của ta người đều chết hết, ngươi cũng phải biết sao?"

Đồ Hoàng Phụ chính là một cái lòng dạ độc ác đồ tể, dũng khí đương nhiên rất cường tráng, đối mặt uy hiếp, hấn một chút cũng không thêm để ý, lạnh nhạt nói: "Lão phu? Món đồ gì, liền tên cũng không dám nói gia hòa. . ."

Người kia nhìn chăm chăm Đồ Hoàng Phụ nhìn, một lát, hấn nói rằng: "Ta gọi Mãng Thiên Tinh!"

Vừa dứt lời, Mãng Thiên Tinh liền di chuyển, nháy mắt đến rồi Đồ Hoàng Phụ trước người, trong tay hấn cầm lấy thần thạch, cứ như vậy một hồi đập xuống, tốc độ kia quả là nhanh vượt qua thiểm điện.

Đồ Hoàng Phụ điên cuồng lùi về sau, trong tay đột nhiên xuất hiện phi kiếm, một kiếm quét ngang, hấn muốn muốn chém đoạn cánh tay của đối phương.

Mãng Thiên Tinh cổ tay chìm xuống, thần thạch liền nện ở trên phi kiếm, nháy mắt, cái kia kiếm liền vỡ vụn.

Diệp Thạch Cẩm hét lớn: "Chúng ta tiến lên!"

Hắn biết không có thể khoan tay đứng nhìn, dù cho Đồ Hoảng Phụ lại đáng chết, cũng không thể để Mãng Thiên Tinh giết hắn đi, nếu không bọn họ thiếu một người, cũng sẽ bị đối thủ mỗi người đánh tan, hắn sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này.

Hùng Nhị nghe vậy, buông tay chính là một búa bay đi.

Một đóa hoa, đột nhiên ngay ở Mãng Thiên Tinh cái ót nở rộ.

Mãng Thiên Tinh cũng không nghe không hỏi, thần thạch trong tay tiếp tục đập về phía Đồ Hoảng Phụ đầu.

Đồ Hoảng Phụ từng thấy Sở Phong Trần thảm trạng, biết nếu là bị đập trúng, đầu liền tro bụi, hắn lúc này không lùi mà tiến tới, trực tiếp đánh về phía Mãng Thiên Tinh trong lòng, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh thước dài đoản kiếm, hét lớn nói: "Cái kia thì cùng chết!"

Dùng mãnh khí nháy mắt bạo phát, đến rồi tuyệt cảnh thời điểm, hắn trái lại thả.

Sợ chết thì chết nhanh hơn, điểm ấy Đồ Hoảng Phụ biết được rõ ràng rành rành.

Cũng không sợ chết, cũng giống vậy bị chết rất nhanh!

Vì lẽ đó sự phản công của hắn cực nhanh, ngay ở đầu muốn bị đập trúng nháy mắt, hắn đoản kiếm cũng đâm trúng Mãng Thiên Tinh bụng.

Đồ Hoảng Phụ quả nhiên hội tụ toàn thân tu vi, chiêu kiếm này đâm vào kiên quyết triệt để, toàn thân tu vi bạo phát, cái kia thước dài đoản kiếm dĩ nhiên phát sinh tia sáng chói mắt.

"Phốc! Đùng!"

Mãng Thiên Tinh dĩ nhiên không che không đỡ, cứ như vậy dụng thần đá nện ở Đồ Hoảng Phụ đầu trên.

Thần thạch một đòn đánh vào Đồ Hoảng Phụ trên đầu, nháy mắt, đầu toàn bộ liền đen, sau đó một điểm bắn tia hơi, Đồ Hoảng Phụ vẫn duy trì cầm kiếm động tác, cả người cứng đờ, một đòn sẽ phải mạng của hắn.

Mãng Thiên Tinh màu trắng bào phục, đột nhiên phát sinh nhức mắt ánh bạc, vô số phù văn ở bào phục thượng du động, có thể coi là hắn bào phục có cực tốt phòng ngự, nhưng Đồ Hoảng Phụ liều mạng một đòn, há lại là bào phục có thể ngăn cản.

Đoản kiếm đâm vào, Mãng Thiên Tinh cũng không nghĩ tới mình sao bào phòng ngự sẽ bị xuyên thủng, thước dài đoản kiếm nháy mắt không vào bụng bộ.

Ngay vào lúc này, sau gáy của hắn bị tầng tầng đánh một cái, tóc trắng phơ bay lượn, trực tiếp đem công kích hóa giải ra, có thể Nam Bách Kiều công kích cũng không phải tốt như vậy hóa giải, hắn rít gào một tiếng xoay người đến, liền thấy một thanh không lồ phù đầu chen lẫn tiếng gió, cứ như vậy mạnh mẽ phách chém tới.

Thân hình lấp lóe, nháy mắt, Mãng Thiên Tinh liền vọt đến Sở Phong Trần bên người, Nguyệt Luân Phủ đột nhiên chuyển hướng, cũng theo phách chém tới.

Nháy mắt giết chết Đồ Hoảng Phụ, làm cho tất cả mọi người đều kinh tâm động phách, người này quá mạnh mẽ, hơn nữa trong tay tảng đá quả thực biến thái tới cực điểm, phi kiếm tiếp xúc một chút liền trực tiếp tan vỡ, vật này quả thực chưa từng nghe thấy.

Diệp Thạch Cảm thân hình hơi lóe lên, đã vọt tới nhất trước, phi kiếm của hắn hóa thành một đạo lưu tinh, từ giữa bầu trời bay xuống.

Sở Phong Trần vẫn còn ở quỹ gọi quỹ kêu, có thể làm hắn nhìn thấy Mãng Thiên Tinh từ bên người nhô ra, hắn đột nhiên đánh ra một tấm bùa chú, này phù cứ như vậy đánh về Mãng Thiên Tinh bụng, nơi nào còn cắm vào Đồ Hoảng Phụ đoản kiếm.

Không có chờ Mãng Thiên Tinh thần thạch nện ở trên đầu, Sở Phong Trần đột nhiên bình té xuống mặt, hai chân đạp ra, mục tiêu vẫn là Mãng Thiên Tinh bụng, hắn hi vọng đem đoản kiếm này trực tiếp đánh vào Mãng Thiên Tinh bụng bên trong.

Mãng Thiên Tinh chỉ phải dụng thần đá chọc bên trong bùa chú, cái kia phù nháy mắt hóa thành bột phấn, thế nhưng Sở Phong Trần hai chân, vẫn là đánh trúng đoản kiếm chuỗi kiếm.

Đòn đánh này đồng dạng sắc bén, Mãng Thiên Tinh không nghĩ tới đối phương dĩ nhiên như vậy vô lại, như vậy dễ tiện, một cước để đoản kiếm trực tiếp đâm vào, từ sau eo ở đây đâm thủng, coi như Mãng Thiên Tinh tu vi cao thâm, cũng không nhịn được gầm rú một tiếng, hắn một cước giẫm xuống.

"Răng rắc!"

Trực tiếp liền dẫm lên Sở Phong Trần trên đùi, Sở Phong Trần bấp đùi nhất thời liền đứt đoạn mất, một cước này quả là nhanh vượt qua thiểm điện, Sở Phong Trần căn bản là không kịp trốn, đây là Mãng Thiên Tinh cho hắn giật một cước, kỳ lực số lượng to lớn, phảng phất một thanh không lồ cây búa nện ở trên đùi.

"Ầm!"

Nguyệt Luân Phù rút cục chém đánh ở Mãng Thiên Tinh trên lưng.

Lúc này liền nhìn ra Mãng Thiên Tinh bắt phàm, cái tên này dài đến hơn một thước tóc bạc, nhất định chính là một thanh vũ khí tốt nhất, nháy mắt bay múa.

Nguyên bản hung hãn một búa bị tóc bạc cách trở, sức mạnh ít nhất đánh tan hơn một nửa, Hùng Nhị thực lực có thể không kém, coi như còn dư lại sức mạnh không nhiều, bổ vào Mãng Thiên Tinh phần lưng, cũng để hấn phun ra một ngụm máu đến.

Lúc này, Diệp Thạch Cẩm phi kiếm cũng đến rồi, hấn nhắm ngay Mãng Thiên Tinh chân mắt cá, một kiếm bay qua, Mãng Thiên Tinh một con chân đã bị phi kiếm chém gãy.

Kỳ thực Mãng Thiên Tinh vừa tỉnh lại, thần trí còn chưa đủ tỉnh táo, bị một đám cao cấp người tu chân vây công, trong lúc nhất thời cũng lòng rối như tơ vò, hấn xưa nay cũng không nghĩ tới, bây giờ người tu chân dĩ nhiên cường hấn như vậy, liền tiếp công kích để hấn đều cảm thấy sợ hãi.

Sở Phong Trần hướng ra phía ngoài bỏ tới, hấn mù một con mắt, đứt đoạn mất một chân, một cái tay hóa thành tro tàn, loại đả kích này đã để hấn đau đến không muốn sống, có thể hấn còn không chịu từ bỏ khỏi này thần thạch, tuy rằng hướng ra phía ngoài bỏ, ánh mắt lại như cũ nhìn chằm chằm Mãng Thiên Tinh.

Hùng Nhị một kích thành công, bỗng nhiên thời gian hưng phấn không thôi.

Lúc này, ba người đã ép tới gần, mà Mãng Thiên Tinh bị đứt rồi một con chân, hành động chịu đến rất lớn hạn chế, hấn xoay người hướng về Diệp Thạch Cẩm, chết nhìn chòng chọc hấn, nói rằng: "Người là ai?"

Diệp Thạch Cẩm căn bản cũng không phản ứng hấn, chỉ huy nói: "Lão Hùng, người bên trái công kích, Nam Bách Kiêu phòng ngừa hấn về Tinh Quan!"

Diệp Thạch Cẩm có loại cảm giác hết sức nguy hiểm, hấn không dám có bất kỳ do dự nào, duy nhất ý nghĩ chính là giết đối thủ chết sống.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Khóc liệt

Nam Bách Kiêu nháy mắt bạo phát lớn, thực lực của nàng ở trong năm người là yếu nhất, nhưng cũng là quý dị nhất.

Nàng vũ khí chân chính, nhưng thật ra là Thiên Ma đại pháp, đáng tiếc loại đại pháp này, đối với Mãng Thiên Tinh loại này cấp số cao thủ hoàn toàn vô dụng, nàng chỉ có thể dùng kiếm hoa của chính mình công kích.

Sự công kích này không đủ sắc bén, nhưng nham hiểm quý dị.

Mãng Thiên Tinh nỗ lực trở lại Tinh Quan bên trong, đúng lúc này, Sở Phong Trần đột nhiên ép sát mặt đất bay lượn, cứ như vậy gắt gao ôm lấy Mãng Thiên Tinh hậu vệ, hoàn hảo cái tay kia, nhưng chụp vào Mãng Thiên Tinh thần thạch trong tay.

Đùng đùng đùng đùng một trận vang rền, tóc bạc bay lượn, đây chính là Mãng Thiên Tinh vô cùng lợi hại vũ khí, nháy mắt đánh liền được Sở Phong Trần máu me đầy mặt vết, mỗi một sợi tóc bạc đều giống như đao nhỏ, đem Sở Phong Trần hoa được hoàn toàn thay đổi.

Bởi thiếu mất một con chân, Mãng Thiên Tinh không đứng được, nhất thời liền quăng xuống, Hùng Nhị lần này trực tiếp giữ phủ, cứng rắn chém đánh hạ xuống, nếu như để hấn bắn trúng, Mãng Thiên Tinh cùng Sở Phong Trần đều không sống nổi.

Mãng Thiên Tinh dùng sức vỗ một cái bụng đoán kiếm, cây đoán kiếm kia nháy mắt bắn ra ngoài, Sở Phong Trần liền ôm Mãng Thiên Tinh, hấn bụng dán sát Mãng Thiên Tinh eo, đoán kiếm kia trực tiếp bắn vào Sở Phong Trần bụng.

Sở Phong Trần gào gào kêu to, mạnh mẽ cắn một cái ở Mãng Thiên Tinh lỗ tai, hấn đã triệt để điên mất rồi, mở miệng liền đem Mãng Thiên Tinh lỗ tai cắn xuống đến.

Mãng Thiên Tinh thân thể như như du ngư, tránh thoát này từ vong ôm ấp, một hồi liền vọt ra ngoài.

Thời khắc này, Hùng Nhị một búa cũng bổ xuống, hấn căn bản không kịp thu phủ, cứ như vậy bổ vào Sở Phong Trần trên cổ.

Một búa chặt đầu!

Hùng Nhị một búa chặt đứt Sở Phong Trần đầu, tuy rằng hắn không ngại giết chết Sở Phong Trần, có thể là đối phương dĩ nhiên tránh thoát Sở Phong Trần ôm ấp, thật sự là ra ngoài dự liệu của hắn, cứ như vậy sững sốt một chút, Mãng Thiên Tinh đột nhiên va vào Hùng Nhị trong lòng.

Tóc bạc cuốn lấy Hùng Nhị hai cái tay cánh tay, thần thạch trong tay của hắn như một cây chùy thủ, điên cuồng đánh ở Hùng Nhị lồng ngực.

Diệp Thạch Cẩm cũng không kịp phát sinh phi kiếm, người đã trải qua vọt tới Hùng Nhị bên người, bàn tay của hắn nháy mắt phát sinh chói mắt thanh mang, đặc biệt là một căn móng tay, đột nhiên hình thành một điểm ánh bạc.

Một chương đánh vào Mãng Thiên Tinh đầu trên, cổ tay hơi một phen, liền xẹt qua Mãng Thiên Tinh cổ, nháy mắt hoa mở một đạo lỗ máu, một tát này, đánh cho Mãng Thiên Tinh đầu óc choáng váng, hắn đột nhiên đem Hùng Nhị đánh ra ngoài.

Hùng Nhị toàn bộ lồng ngực đều bụi, phảng phất cây cối thiêu đốt sau hơi, mà sắc mặt nhưng là xanh tím một mảnh, tuy rằng còn chưa chết, nhưng đã tiếp cận tử vong.

Hắn trợn mắt lên, nhìn chòng chọc vào Mãng Thiên Tinh, trong miệng còn lẩm bẩm một câu: "Không nghĩ tới. . . Ta lão Hùng. . . Sẽ chết ở chỗ này. . . Mẹ nó. . ."

"Đang lang lang!"

Nguyệt Luân Phủ rơi trên mặt đất, hắn loạn choa loạn choạng đứng cạnh, chậm rãi ngồi chồm hổ xuống, một chân cong, một chân quỳ xuống, lại không chịu nằm xuống, một cái tay khác nỗ lực đi bắt Nguyệt Luân Phủ.

Diệp Thạch Cẩm đã hiểu, tuyệt đối không thể đụng vào Mãng Thiên Tinh trong tay tảng đá, hắn liên tục không ngừng công kích, quyền anh chương võ, căn bản không kịp xuất kiếm.

Mãng Thiên Tinh bị đánh đầu óc choáng váng, Diệp Thạch Cẩm thực lực cực mạnh, mỗi nhát kích đều có thể lay động Mãng Thiên Tinh trên người phòng ngự.

Nam Bách Kiều không dám lên trước, nàng quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, cứ như vậy trong thời gian thật ngắn, liên tục chết rồi ba cái đỉnh cấp cao thủ, Hùng Nhị nàng không cho là còn có thể sống sót, ngực hơi đang một điểm điểm bay xuống, chẳng mấy chốc sẽ trở thành một chỗ trống.

Một người ngực đều hết rồi, mặc kệ hắn là tu vi gì, trên căn bản không có có thể có thể sống sót.

"Đừng đừng!"

Mãng Thiên Tinh tóc bạc đột nhiên múa, trực tiếp quét vào Diệp Thạch Cẩm trên người, để sự công kích của hắn vì đó vừa chậm, cứ như vậy trong nháy mắt ngăn ngừa, Mãng Thiên Tinh hét lớn một tiếng, trong tay tảng đá liền đâm đi ra.

Diệp Thạch Cẩm liên tục lùi về sau, người này thật sự là cường hãn, cho dù hắn liên tục bị trọng thương, nhưng vẫn sức chiến đấu kinh người, Diệp Thạch Cẩm đột nhiên hiểu được, đây cũng là khối đá kia đầu công lao.

"Viễn công!"

Diệp Thạch Cẩm liên tục không ngừng đánh ra bùa chú, mà Nam Bách Kiều cũng là như thế, đáng tiếc đến rồi bọn họ trình độ như thế này, trong tay bùa chú uy lực tuy rằng rất lớn, nhưng là số lượng lại rất ít.

Một viên phù đánh ra, một đạo lưu tinh từ trong tay hắn bắn ra, lưu tinh phù!

Mãng Thiên Tinh gầm to bày động trong tay tảng đá, đột nhiên, từ hạt tảo hình thần thạch một mặt bắn ra một đường quang đến, nháy mắt liền đánh trúng bay tới lưu tinh.

Lưu tinh đột nhiên biến mất, trực tiếp liền hóa thành bụi, đạo kia quang tiếp tục bay ra, Diệp Thạch Cẩm liên tục không ngừng né tránh, tốc độ của hắn nhanh đến không thấy rõ bóng người.

Thế nhưng Mãng Thiên Tinh mục tiêu cũng không phải là Diệp Thạch Cẩm, mà là Nam Bách Kiều, đòn đánh này thực sự quá ngoài ý muốn, Nam Bách Kiều căn bản cũng không có nghĩ tới sẽ như vậy, đến không kịp né tránh, đạo kia cực nhỏ quang đánh liền ở trên người nàng.

Diệp Thạch Cẩm tiếng gào, lúc này mới truyền tới trong tai của nàng.

"Trốn!"

Căn bản là không kịp trốn, Nam Bách Kiều khoảng cách Mãng Thiên Tinh chỉ có hơn ba mươi mét, từ thần thạch kích thích ra quang cực nhỏ vô cùng mờ mờ, không chú ý căn bản là không nhìn thấy.

Nam Bách Kiều sắc mặt nhất thời trắng bệch: "Cầm gia. . . Ta. . ."

Này đạo chỉ từ Nam Bách Kiều bên hông đảo qua, nếu như Nam Bách Kiều kéo mở quần áo nhìn, liền có thể lấy nhìn thấy bên hông có một cái cực nhỏ hòi, từ trái sang phải, phảng phất một đạo xẹt qua, chẳng qua là hòi tuyến không phải huyết tuyến, thế nhưng này hòi tuyến, đủ để muốn mạng của nàng.

Phảng phất bị sét đánh bên trong, Nam Bách Kiều đã cứng lại rồi, đáng sợ là nàng còn tạm thời sống sót, có thể nhìn thấy tất cả, cũng đã không có thể động.

Cười thâm một tiếng, Nam Bách Kiều đột nhiên truyền âm nói: "Cầm gia. . . Đem hân hấp dẫn lại đây. . . Gần một chút, gần chút nữa. . ."

Diệp Thạch Cầm trong lòng như sôi trào nổi chảo, như thiêu như đốt, hân lại cũng không nghĩ ra, trong tay đối phương tăng đá dĩ nhiên như vậy biến thái, quả thực chặn không thể chặn, chạm được sẽ chết, quét đến sẽ chết.

Hân hiện tại chỉ có thể tránh né, cũng may Mãng Thiên Tinh kích phát rồi một đạo quang sau, sẽ thấy cũng kích không phát ra được đạo thứ hai.

Phi kiếm của hân đã đem Mãng Thiên Tinh cuốn lại, thế nhưng là rất khó công kích, trong lòng hân rất rõ ràng, một khi công kích, chỉ cần Mãng Thiên Tinh trong tay tăng đá đụng tới phi kiếm, như vậy kết quả đều rất rõ ràng, phi kiếm nhất định sẽ bị hủy diệt.

Làm Nam Bách Kiều truyền âm lại đây, Diệp Thạch Cầm lập tức hướng về nàng áp sát đi qua.

Mãng Thiên Tinh đã bắt chấp Nam Bách Kiều, hân toàn lực khởi động thần thạch hậu quả, chính là tiêu hao hơn phân nửa tu vi công lực, đã không có công lực đánh ra đạo thứ hai hết, hơn nữa Diệp Thạch Cầm có chuẩn bị sau, hơn nữa khó có thể bắn trúng đối phương, hân nhất định phải giết chết Diệp Thạch Cầm.

Một điểm điểm ép tới.

Diệp Thạch Cầm không ngừng mà lùi về sau né tránh, hân không biết Mãng Thiên Tinh còn có thể hay không kích thích ra đạo thứ hai quang.

Ngay ở Mãng Thiên Tinh khoảng cách Nam Bách Kiều bên cạnh người không tới mười mét khoảng cách thời điểm, Nam Bách Kiều mất đột nhiên trợn mắt.

Trong nháy mắt, nàng xinh đẹp trên mặt một mảnh đỏ tươi, trong miệng phun ra vài chữ: "Thiên Ma tưng!"

Sau đó thân thể của nàng liền nổ tung, sương máu bốc lên, hóa thành một cái hình người Huyết Ảnh.

Thê thâm một tiếng rít, cái kia Huyết Ảnh liền đánh về phía Mãng Thiên Tinh.

Đây là Nam Bách Kiều tuyệt mệnh một đòn, là Thiên Ma đại pháp ác độc nhất thủ đoạn đồng quy vu tận tuyệt diệt đại pháp.

Mãng Thiên Tinh cả mặt đều là màu đỏ, hân liều mạng múa động trong tay hòn đá, có thể Huyết Ảnh như một mảnh sương máu, căn bản là không ngăn được, hân tóc bạc nháy mắt bay lượn, nỗ lực ngăn cản Huyết Ảnh.

Diệp Thạch Cầm ở cách đó không xa nhìn ra rõ ràng, nháy mắt, Mãng Thiên Tinh bay múa tóc bạc liền đỏ, sau đó tóc bạc từng căn từng căn vỡ vụn, cái kia sương máu nhào lên, Mãng Thiên Tinh tiên bào trên phù văn lấp lóe, nhưng vẫn không chống đỡ được.

Mắt thấy phù văn hòi tối lại, mà sương máu phun ở trên mặt của hân, trong chớp mắt này, mặt của hân hiện ra đỏ tươi màu sắc, sau đó liền phát sinh nhỏ bé tiếng xèo xèo.

Mãng Thiên Tinh đột nhiên phát sinh thê lương bi thảm tiếng, trên mặt tầng da này cấp tốc tan rã, lộ ra um tùm Bạch Cốt.

Sau đó, Diệp Thạch Cầm thấy được một màn kinh người.

Mãng Thiên Tinh vẫn nắm đá tay đột nhiên buông ra, một mảnh xanh mờ mịt chiếu sáng ở trên mặt hân, Mãng Thiên Tinh mặt dĩ nhiên đang nhanh chóng khôi phục, da thịt mọc ra lần nữa, tốc độ kia quả thực nhanh đến cực điểm.

Tầng đá kia một mặt có thể giết người, một phía khác lại vẫn có thể trị liệu!

Diệp Thạch Cầm trong lòng hết sức ngạc nhiên, hân không dám tiếp tục du đấu, trực tiếp liền nhào tới, trong lòng hân rất rõ ràng, nếu như không thể lập tức đánh chết đối phương, người chết nhất định là chính mình!

Chương 26: Đoạt đá

Này hạt táo như thể tảng đá, một mặt giết người, một mặt dĩ nhiên có thể cứu người! Đây là dạng gì một loại bảo vật a!

Diệp Thạch Cẩm kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, đây là cơ hội!

Một kiếm bay ra, nháy mắt liền gây tại trong tảng đá, Keng! Cái kia tảng đá dĩ nhiên phát sinh kim loại tiếng vang, bị Diệp Thạch Cẩm toàn lực bắn ra, tảng đá rớt cục bay ra.

Mãng Thiên Tinh hoảng hốt, này tảng đá chính là của hần mệnh, hần vừa nãy sờ dĩ buông tay, là bởi vì hần cần trị liệu con mắt, cứ như vậy thời gian cực ngắn, con mắt của hần đúng là trị, có thể tảng đá nhưng bay ra ngoài.

Kỳ thực lấy Mãng Thiên Tinh thực lực, hoàn toàn không đủ để nghiền ép năm người, thực lực của hần nhiều nhất so với Diệp Thạch Cẩm nhô cao điểm đều là cùng một cảnh giới cao thủ, thế nhưng có khối này thần thạch sau, sức chiến đấu liền vượt xa năm người.

Thêm vào xuất kỳ bất ý hiệu quả, mới không tới mười phút chiến đấu, hần liền lấy được thành tích kinh người, trực tiếp giết chết bốn cái tu chân giới đỉnh cấp cao thủ, còn dư lại một cái hần cũng có đầy đủ tin giết chết.

Dù cho hần hiện ở bị trọng thương, có thể chỉ cần giết chết Diệp Thạch Cẩm, hần ắt có niềm tin khôi phục thương thế.

Cho tới bây giờ, Diệp Thạch Cẩm đều không hữu thụ đến lợi hại gì thương tích, hần vẫn phi thường cẩn thận, tuy rằng bị hơi có chút bị thương, thế nhưng như cũ giữ vững trạng thái tốt cùng sức chiến đấu.

Mãng Thiên Tinh trong mắt căn bản là không có có Diệp Thạch Cẩm, thần thạch bị đánh bay, tâm thần của hần liền rối loạn, hơn nữa hần vẫn nắm tảng đá, kỳ thực cũng là ở áp chế thân thể tổn thương.

Hần một con chân bị Diệp Thạch Cẩm chém gãy, bụng còn bị một cây đoản kiếm xuyên qua, thêm vào trên lưng bị một búa chém đánh, tuy rằng dựa vào tóc trắng ngăn cản tàn di đại bộ phận phân uy lực, có thể mái đầu bạc trắng vẫn còn bị Nam Bách Kiêu công kích hóa đi, chỉ còn dư lại một đầu tàn phát, thừa thớt đã không ra thể thống gì.

Hơn nữa, hần còn bị Nguyệt Luân Phủ phách được thổ huyết, bị Diệp Thạch Cẩm móng tay xẹt qua cổ, nhất thương tổn nghiêm trọng chính là Nam Bách Kiêu cái kia đồng quy vu tận tuyệt mệnh một đòn, để hần rớt cục lộ ra kẻ hở.

Hầu như không có chút gì do dự, làm thần thạch bị đánh bay nháy mắt, Mãng Thiên Tinh hãy cùng nhào đi ra ngoài, hần nhất định phải bắt phục hồi đá, điểm ấy so với cái gì đều trọng yếu.

Diệp Thạch Cẩm cười lạnh một tiếng, trong lòng cảm giác cực độ uất ức, người này phải dựa vào một khối tảng đá bấy chết bốn cao thủ, bây giờ nhìn lại, hần cũng không phải không thể chiến thắng.

Đồ Hoàng Phụ cùng Sở Phong Trần chết, Diệp Thạch Cẩm không đáng kể, nhưng là Hùng Nhị cùng Nam Bách Kiêu chết, thật sự để Diệp Thạch Cẩm lửa giận ngút trời, chỉ là hần tinh thông chiến đấu, biết ở chiến đấu trong lúc tuyệt đối không thể kích động, bình tĩnh mới là thắng lợi pháp bảo.

Hai người đồng thời bay ra, Diệp Thạch Cẩm phi kiếm lấy ra, nháy mắt đem thần thạch lần thứ hai đánh bay, hơn nữa còn là hướng về hần bên này bay tới.

Mãng Thiên Tinh quả thực muốn điên rồi, không có thần thạch áp chế, toàn thân hần như giống như lửa thiêu, khó chịu đến cực điểm, hần không thể không ở trong lúc cấp bách lấy ra linh đan nuốt phục.

Trước là có thần thạch trấn áp, hần căn bản cũng không sợ bị thương, hơn nữa thần thạch nơi tay, sau khi bị thương đau nhức, thần thạch cũng hoàn toàn có thể áp chế, vậy thì để hần vẫn gắng giữ tinh táo, duy trì trạng thái.

Liên tục hai kiếm đều chọn ở thần thạch trên, đem thần thạch xa xa mang rời khỏi Mãng Thiên Tinh có thể rất nhanh nhanh đến phạm vi.

Lúc này, Mãng Thiên Tinh cũng phản ứng lại, lần theo thần thạch nhất đại chương ngại chính là Diệp Thạch Cẩm, chỉ có giết chết hần, mới có thể chân chính cướp phục hồi đá.

Vì lẽ đó hần đột nhiên thay đổi phương hướng, đột nhiên đánh ra phi kiếm của chính mình, cho đến lúc này, mới là hai người cao thủ chân chính giao chiến, phía trước mọi người còn không có có phát huy, đã bị thần thạch hại chết.

Rất nhanh, Mãng Thiên Tinh liền phát hiện mình đánh không lại Diệp Thạch Cẩm, không là thực lực chân chính không bằng, mà là trước kia tổn thương thêm vào vì kích phát thần thạch công kích, để thực lực của hần giảm xuống một đoạn dài.

Kiếm như gió, kiếm như mưa!

Dày đặc tiếng leng keng, hai người đều ở đây ngự kiếm, rất rõ ràng Diệp Thạch Cẩm ung dung chiếm cứ ưu thế.

Mãng Thiên Tinh bị bức phải liên tục lùi về sau, hần một con chân đứt rời, vì lẽ đó nhất định phải bay, có thể Diệp Thạch Cẩm phi kiếm gắt gao ngăn chặn hần, để hần không cách nào bay cao, đồng thời nỗ lực đưa hần ép về mặt đất.

Một khi ép trở về, hần căn bản là không đứng vững.

Diệp Thạch Cẩm càng đánh càng bình tĩnh, càng đánh đối thủ lộ ra kẽ hở càng nhiều, trong lòng hần đã chắc chắn giết chết người này.

Đột nhiên, Diệp Thạch Cẩm liên tục phát sinh kiếm quyết, hai thanh phi kiếm quán quýt lấy nhau, lúc này, Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nhào tới.

Mãng Thiên Tinh một tấm máu thịt be bét mặt, hai con mắt hoàn toàn đỏ đậm, hần nhìn cái gì đã rất mơ hồ, thế nhưng hần có thể đủ cảm nhận được Diệp Thạch Cẩm nhào tới.

Ở Triều Tiên Tông thời kì, Mãng Thiên Tinh chính là một cái siêu cấp cao thủ, giết người vô số, kinh nghiệm chiến đấu cực kỳ phong phú, vì lẽ đó hần biết không kịp cho đòi về phi kiếm, quả quyết phát động tấn công, hần cũng nhào tới.

Chiến đấu tuyệt đối không thể lùi bước, dù cho yếu hơn nữa xu thế, cũng phải biểu hiện ra hung hăng.

Hai người nháy mắt quyền cước đối công, đánh tới lúc này, đã không đáng kể pháp bảo gì phi kiếm, trực tiếp liên tiến vào nguyên thủy nhất tranh đấu.

Mãng Thiên Tinh nháy mắt đã bị Diệp Thạch Cẩm điên cuồng đánh, hần căn bản không chống đỡ được Diệp Thạch Cẩm công kích.

Một chương chính diện vỡ vào Mãng Thiên Tinh trên mặt, nháy mắt mũi liền bằng nhau, cái kia loại đau thấu tim gan cảm giác, để hần lớn tiếng gào lên, ngay sau đó tiếng tí tách vang rền, Mãng Thiên Tinh muốn dùng tóc bạc để ngăn cản, có thể lúc này hần mới nhớ tới, mình tóc bạc đã điều linh, dài nhất tóc bạc bất quá thước, làm sao còn dùng?

Mà tiên bào trên phù văn cũng triệt để ảm đạm, bị Nam Bách Kiêu Thiên Ma tụng hình thành Huyết Ảnh triệt để tiêu trừ, hần tiên bào cùng phổ thông áo bào cũng không xê xích gì nhiều.

Mãng Thiên Tinh đột nhiên cảm giác bụng đau nhức, Diệp Thạch Cẩm dĩ nhiên một quyền đánh vào bụng của hần, nơi này chính là bị Đồ Hoàng Phụ đoàn kiếm đâm thủng qua địa phương, lại bị Diệp Thạch Cẩm lợi dụng.

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên kéo ra năm ngón tay, trong lòng bàn tay một cái hạt châu liền rơi vào Mãng Thiên Tinh trong bụng, đột nhiên vừa kéo, bèn nhọn móng tay nháy mắt kéo mở một cái miệng lớn, ngay sau đó năm tay, một quyền đánh vào Mãng Thiên Tinh lồng ngực.

Cú đấm này để Mãng Thiên Tinh bay ra ngoài, đồng thời hần máu phun phè phè, bụng huyết cũng hoàn toàn không ngừng được.

Không chờ Mãng Thiên Tinh rơi xuống đất, Diệp Thạch Cẩm theo sát lại là một quyền, mạnh mẽ nện ở trên đầu hần, cú đấm này đập đến cái tên này đầu óc choáng váng, chiến đấu đã rơi vào Diệp Thạch Cẩm tiết tấu.

Mãng Thiên Tinh hai cái tay loạn xạ vung vẩy, liều mạng chống đối Diệp Thạch Cẩm công kích, đột nhiên, hần há mồm phun ra một viên hạt châu màu vàng óng, nháy mắt ngay ở giữa hai người nổ ra.

Diệp Thạch Cẩm chỉ kịp hai tay giao nhau ngăn trở bộ mặt, người đã bị nổ bay ra ngoài.

Mãng Thiên Tinh đồng dạng cũng bị nổ bay, hơn nữa hần là bay thẳng rơi xuống cấm chế bên trong đại trận, Diệp Thạch Cẩm Âm đạo không tốt nhưng là hần đã tới không kịp đuổi kịp.

Đây là Diệp Thạch Cẩm vẫn nỗ lực tránh khỏi, để Mãng Thiên Tinh tiến nhập cấm chế phòng ngự đại trận, tuyệt đối không phải lựa chọn tốt, bởi vì hần mới là Triều Tiên Tông chủ nhân chân chính.

Diệp Thạch Cẩm vừa nhìn Mãng Thiên Tinh rơi vào cấm chế đại trận, hần không chút do dự nào, ngoảnh đầu liền hướng thần thạch phóng đi, hần biết vật này nhất định có to lớn bí mật, nhất định phải không tiếc hết thầy đoạt vào tay.

Mãng Thiên Tinh mơ mơ màng màng nhìn thấy một cái cái bóng, đánh về phía thần thạch vị trí, hần quả thực đều phải điên mất rồi, điên cuồng gào thét, phát tiết trong lòng sự phẫn nộ cực độ cùng hoảng sợ.

Vừa ra vào cấm chế phòng ngự bên trong đại trận, Mãng Thiên Tinh đánh liền ra liên tiếp pháp quyết, bắt đầu điều động cấm chế sức mạnh.

Đại trận này nhưng là tụ tập Triều Tiên Tông vô số người tâm huyết, uy lực của nó hần rõ ràng nhất.

"Àm!"

Toàn bộ cấm chế đại trận, liền với phía ngoài đại trận đồng thời khởi động, ở trên mặt đất người nhất thời gặp vận rủi lớn, nguyên bản chỉ có tiếp xúc được trận pháp mới sẽ khiến cho phản kích, hiện tại toàn bộ Triều Tiên Tông đại trận đồng thời bạo phát.

Nếu như không có roi vào trận pháp bên trong cái kia khá tốt, có thể chỉ cần ở trận pháp bên trong, bất kể là đại trận trận nhỏ đều tập thể bạo phát, nháy mắt liền diệt sát rất nhiều người tu chân.

Diệp Thạch Cầm đã bắt được thần thạch, thế nhưng hắn cũng không cách nào rời đi nơi này, bởi vì đại trận bị Mãng Thiên Tinh thao túng.

Một phát bắt được thần thạch, Diệp Thạch Cầm lúc này mới phát hiện, vật này dĩ nhiên kỳ trọng cực kỳ.

Tảng đá cũng không tính lớn, dài hơn một thước nửa bộ dạng, hạt táo hình, một đầu hiện ra hồng mang, một đầu hiện ra nhân nhợt màu xanh biếc ánh sáng.

Diệp Thạch Cầm không dám nắm chặt hồng mang phía kia, mà là nắm chặt hiện ra hào quang màu xanh biếc một mặt, mới nắm lấy đi, một luồng ám áp liền tràn vào lòng bàn tay.

Ngay sau đó, hắn vừa nãy bị thương lập tức khôi phục nhanh chóng, hắn thậm chí có thể cảm nhận được, trong thân thể cái khác tổn thương cũng đang nhanh chóng khép lại.

"Người coi như bắt được thần thạch. . . Không có khả năng đi ra, người sẽ chết ở chỗ này!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sau cùng điên cuồng

Mãng Thiên Tinh ở cấm chế bên trong đại trận không cam lòng tru lên, đồng thời không ngừng mà đánh ra pháp quyết, trong lòng hắn rõ ràng, như là không thể đoạt phục hồi đá, hắn tự không khả năng còn sống.

Vì viên này thần thạch, hắn tru diệt Triều Tiên Tông tất cả người tu chân, coi như thần thạch đến rồi Diệp Thạch Cầm trong tay, hắn cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Diệp Thạch Cầm lạnh nhạt nói: "Ta bây giờ minh bạch, nắm giữ viên này thần thạch, ta một chốc tuyệt đối sẽ không chết, đúng là người. . . Mất đi viên này thần thạch, người nên sống không lâu đi. . . Ta rất hiếu kỳ, lúc tiến vào ven đường đều là hải cốt, cái kia chút đều là người giết sao? Vì viên này tảng đá?"

Mãng Thiên Tinh khởi động cấm chế sau, liền liền mạng nuốt phục linh đan, hắn nhất định phải áp chế lại thương thế, cũng nhất định phải một lần nữa trở lại trên bình đài, đi cướp phục hồi đá.

Mặc kệ can bỏ ra cái giá gì, cho dù là chết cũng phải đoạt phục hồi đá.

Cấm chế đại trận đang hướng ra bên ngoài mở rộng, Mãng Thiên Tinh cực kỳ hối hận, hối hận lúc trước bố trí cấm chế thời điểm, không có đem bình đài tính toán đi vào.

Nếu như lúc trước bố trí đại trận thời điểm, đem toàn bộ bình đài tính toán đi vào, lớn như vậy trận một khi mở rộng ra, nên có thể đem Diệp Thạch Cầm kéo vào trong đó, khi đó hắn chính là Chúa Tể, muốn muốn Diệp Thạch Cầm chết, là một chuyện rất đơn giản.

"Ha ha, không sai! Ta giết sạch rồi Triều Tiên Tông người, toàn bộ chết hết, ai có thể biết ta nắm giữ thần thạch. . . Ha ha, bọn họ không thể, người cũng giống vậy không thể. . ." Hắn điên cuồng gầm rú.

Mãng Thiên Tinh kêu hung, nhưng là một trái tim nhưng không ngừng chìm xuống phía dưới đi, hắn phát hiện thân thể của chính mình đang nhanh chóng suy lão, cả người tinh thần bắt đầu uể oải, đó là một loại mục nát cảm giác.

Hắn nhìn chăm chăm xa xa Diệp Thạch Cầm, nhìn chăm chăm Diệp Thạch Cầm trong tay thần thạch, một loại sợ hãi cực độ dâng lên trên.

Hắn cảm giác mình liền muốn mất đi thần thạch!

Vừa nghĩ tới đây, Mãng Thiên Tinh toàn thân phát lạnh, lúc này thương thế của hắn bắt đầu tăng thêm, coi như ăn mấy viên linh đan, cũng đã không hữu hiệu, lấy ra một bộ y phục dùng sức đâm vào bên hông, ngăn chặn còn đang chảy máu miệng vết thương, cắn răng nghiêng lợi quát: "Người chờ. . ."

Khẩu khí kia giống như là một cái đường phố đầu tên côn đồ cắc kè, bị người đánh toi bởi sau, một bên trốn một bên gọi, người chờ!

Diệp Thạch Cầm lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, từ tốn nói: "Ngươi có bản lĩnh liền đi ra đánh! Ta chờ ngươi, a, này liền là cái gì của ngươi thần thạch, ngươi tới cướp a! Đừng giống một điều chó nhà có tang như thế, chỉ có thể gào thét!"

Lời này ác độc tới cực điểm, Mãng Thiên Tinh bị kích thích được cả người run rẩy, hấn xung vương xung bá quen rồi người, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám đối với hắn như vậy nói chuyện, dám đối với hắn như vậy người nói chuyện, sớm đã bị chém thành muôn mảnh.

Lập tức Mãng Thiên Tinh từ trong đáy lòng nổi lên cảm giác vô lực, hắn từ Tinh Quan bên trong hồ đồ tỉnh lại, lập tức liền rơi vào trong chém giết, hắn bản năng muốn giết chết bất kỳ sống đồ vật, dựa vào thần thạch uy lực, thêm đi lên người cũng không biết thần thạch thần kỳ, bị hắn cường sát bốn người, nhưng đối phương không phải người yếu, ở giết chết bốn người đồng thời, hắn đồng dạng bị bốn người gây thương tích.

Đã không có thần thạch trị liệu, Mãng Thiên Tinh cũng bó tay toàn tập, còn có thể làm sao đánh?

Mãng Thiên Tinh trong lòng một trận tuyệt vọng, hắn biểu hiện đã hoàn toàn điên rồi, quát: "Đừng cho là ta không có cách nào, quá mức. . . Chúng ta đồng quy vu tận!"

Diệp Thạch Cầm từ đầu tới cuối duy trì một đoạn khoảng cách an toàn, cười lạnh nói: "Thật sao?"

Mãng Thiên Tinh ngoài miệng trong yếu quát: "Ngươi thả xuống thần thạch. . . Ta, ta thả ngươi ly khai. . ."

Diệp Thạch Cầm theo dõi hắn, đột nhiên cười to nói: "Ha ha, ha ha ha! Ngươi có bao nhiêu ngu xuẩn mới có thể nói ra như vậy lời nói? Thả xuống thần thạch? Thả ta ly khai? Muốn ly khai. . . Ta cần ngươi phóng?"

Mãng Thiên Tinh sắc mặt đã xám trắng, vô số nếp nhăn bắt đầu chùng chát, đặc biệt là trước máu thịt be bét mặt, giờ khắc này càng là không ra hình thù gì, hắn nhìn bàn tay, da dẻ giống như là nhão khăn lau, treo ở xương cốt trên.

Hắn tuyệt vọng kêu to: "Trả lại cho ta. . . Ngươi trả lại cho ta. . . A. . ."

Thanh âm kia thâm trầm, bất lực, tuyệt vọng!

Mất thấy tất cả những thứ này, Diệp Thạch Cầm da dẻ dĩ nhiên nổi lên rậm rạp chẳng chịt da gà, nói rằng: "Này thần thạch. . . Có bí mật gì?"

Mãng Thiên Tinh trong mắt lộ ra huyết như thể ánh sáng, thanh âm hắn đã hoàn toàn khàn giọng, nói rằng: "Nếu ta không chiếm được. . . Như vậy thì cùng chết đi!"

Diệp Thạch Cầm con ngươi co lại nhanh chóng, hắn nghe ra trong lời nói của đối phương quyết tuyệt, lạnh lùng nói: "Cùng chết? Không thể!" Nói về động thủ chỉ, màu bạc móng tay đột nhiên phát sinh một tiếng kim loại vang vọng.

"Coong!"

Mãng Thiên Tinh bụng đột nhiên nổ ra, đây là Diệp Thạch Cầm một quyền đánh vào hắn bụng sau, lặng yên lưu lại một viên Lôi Chấn Tử!

Một loại dùng cương nguyên luyện chế lôi châu.

Đây là hắn dự lưu thủ đoạn, mãi đến tận nguy hiểm đến thời khắc, Diệp Thạch Cầm mới không chút do dự làm nổ, hắn có thể không muốn tiếp tục mạo hiểm xuống.

Mãng Thiên Tinh khó có thể tin nhìn bụng, uy lực nổ tung cũng không lớn, có thể trực tiếp phá hủy bụng của hắn đan điền, để hắn một tia sức mạnh đều không phát huy ra được.

Mãng Thiên Tinh ngực bụng xuất hiện một cái hang lớn, trong nháy mắt, hắn liền mất đi năng lực hoạt động, vẫn còn không có triệt để chết đi, hắn cúi đầu nhìn ngực bụng bộ, trên mặt lộ ra thê lương nụ cười.

"Được. . . Thủ đoạn cao cường. . . Thật, thật không nổi! Có thể, có thể. . . Nhưng là. . . Ngươi biết không? Lần này không cách dùng quyết, cũng không cần chú quyết. . . Dù cho ngươi tước đoạt ta tất cả tu vi công lực, nhưng là tám bùa này. . . Chỉ cần rơi xuống đất. . . Khái khái. . ."

Mãng Thiên Tinh ho khan một tiếng, da trên mặt thịt đều tại một cái khối bóc ra, mặt của hắn hiện ra đến mức dị thường âm u khủng bố, hơn nữa còn lôi kéo khóe miệng cười.

"Tám bùa này chỉ cần rơi xuống đất, toàn bộ cấm chế đại trận liền. . . Liên triệt để hủy diệt. . . Ha ha! Liên quan Triều Tiên Tông. . . Đồng thời hủy diệt. . . Ngươi, ngươi cũng giống vậy không sống nổi. . . Khái khái. . . Ngươi, ngươi nghĩ đến không có?"

Mãng Thiên Tinh cười gần buông tay ra, cái kia phù là ngọc chất, thẳng tắp rơi xuống khỏi đi.

Diệp Thạch Cầm nhìn chằm chằm khối này ngọc phù, lòng trầm xuống, hắn biết đối phương không có nói dối, vào lúc này cũng không cần thiết lừa gạt mình, hắn nói hủy diệt liền nhất định sẽ hủy diệt.

Mãng Thiên Tinh cười ha hả.

Ha ha! Ha ha ha!

Hắn chậm rãi quỳ xuống, mắt thấy ngọc phù này vỡ vụn, một đạo thanh mang xẹt qua, toàn bộ đại trận bắt đầu kịch liệt rung động.

Sau đó, Mãng Thiên Tinh liền thấy Diệp Thạch Cẩm chớp động bóng người, hắn dữ tợn nói rằng: "Trốn không thoát đâu. . . Ha ha, trốn, trốn không thoát đâu. . ."

Ngay sau đó, hắn liền thấy Diệp Thạch Cẩm nằm ở Tinh Quan bên trong, khó tin hô lên câu nói sau cùng: "Không! Không. . ."

Thật là chết không nhắm mắt, trơ mắt nhìn Tinh Quan thu về.

Duy nhất đào mạng cơ hội, ngay ở Tinh Quan!

Tinh Quan thu về, cấp tốc chìm vào trong đất.

...

Triều Tiên Tông di tích động đất, vô số cấm chế bạo phát, đỉnh tai nhức óc tiếng nổ vang rền, như lời bạo giống như vậy, từ dưới đất vẫn lần tới mặt đất, vô số kiến trúc sụp đổ, vô số người tu chân chết ở cấm chế bên trong.

Cái kia chút ở trong cấm chế người tu chân, liều mạng nỗ lực chạy đi, thế nhưng cấm chế đại bạo phát kết quả, không ai có thể chống đối.

Bụi mù cuộn cuộn, vô số bùn đất nham thạch bị mạnh mẽ bắn bay đến không trung, mảng lớn quần thể kiến trúc sụp đổ, nguyên vốn đã tiêu tán hồng mang lần thứ hai bốc lên, toàn bộ Triều Tiên Tông di tích lần thứ hai bị triệt để vùi lấp.

Các loại cấm chế sai vị, các loại cấm giết cấm chế bốc lên, di tích triệt để biến dị, ở đây cấp tốc trở thành một mảnh tử địa, bất luận người nào dám ở tiền nhập, liền sẽ không giải thích được tử vong, cho dù là người tu chân cũng không ngoại lệ.

Lần này di tích thám hiểm, Tu Chân Giới mỗi cái tông môn phái, thật là từ thương nặng nề, đặc biệt là Tu Chân Giới năm đại đỉnh cấp cao thủ, tập thể bỏ mạng ở Triều Tiên Tông di tích, càng là đưa tới oanh động to lớn.

Qua đi trong mấy tháng, như cũ cũng không có thiếu tông môn phái ra người tu chân, nỗ lực tìm tới thất lạc ở trong di tích các đệ tử người, thế nhưng kết quả đều rất bi thảm, phạm là tiến vào môn nhân đệ tử, dĩ nhiên không ai có thể một lần nữa đi ra, toàn bộ đều chết ở trong di tích.

Cuối cùng, tất cả tu chân môn phái hạ lệnh, không phải tiếp tục thăm dò di tích, ở đây bị Tu Chân Giới trở thành một cái kinh khủng vùng cấm.

Dần dần, nơi đây lần nữa khôi phục bình tĩnh, có ba cái tông môn trực tiếp phái môn nhân đệ tử, ở chỗ này xây nhà mà ở, muốn phải đợi môn nhân đệ tử từ di tích trở về.

Một năm rồi lại một năm, bọn họ trước sau không nhìn thấy có người đi ra di tích.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chạy ra đường sống

Đầu mùa xuân thời tiết, La Tinh Hồ bên.

La Tinh Hồ là một cái to lớn đập nhét hồ, có người nói ở 200 năm trước, một lần trời long đất lở động đất đem La Tinh Hà cắt đứt, cuối cùng trở thành hơn trăm cây số hồ nước.

Nơi này là nổi danh tây nam Côn Ngô Sơn mạch, có núi non trùng điệp, vách núi cheo leo, Tuyết Sơn hồ nước, có người nói La Tinh Hồ sau chính là đại hung nơi, là một mảnh có tiến vào không ra tử vong khu vực.

Đầu mùa xuân mưa phùn làm dịu đại địa, ở đây thực vật phồn thịnh, phóng tầm mắt nhìn tới, vàng nhạt, xanh nhạt, lục nhạt, màu phấn hồng, màu đỏ, phẳng phất mọc giáp trụ ở trên mặt đất đeo ruybăng, cái kia cổ tươi non hương thơm khí tức, cái kia sinh cơ bừng bừng, cứ như vậy phủ vào mặt.

La Tinh Hồ bên có mảng lớn hoa mai, dưới đất còn có một chút hoa dại không biết tên, hoa đón xuân hoa đua nhau nở rộ, trong rừng cây phồn hoa điểm điểm, ý xuân đang nung.

Một con Mai Hoa Lộc bước nhàn nhã bộ pháp, cất bước ở trong biển hoa, nó đi tới bên hồ cẩn thận nhìn chung quanh, sau đó cúi đầu uống nước, một con chim hoàng anh rơi vào hươu con trên lưng.

Mai Hoa Lộc đuôi vung vẩy, chim hoàng anh bay lên, lần này để Mai Hoa Lộc kinh ngạc một chút, ngoảnh đầu hướng về rừng cây chạy đi, nơi đó có hươu đằm ở.

Ngay ở Mai Hoa Lộc trì hoãn bộ pháp thời gian, nó đã tới dưới một cây đại thụ, đột nhiên một vết bóng đen lấp lóe, một con báo gấm từ trên cây nhào hạ xuống, nháy mắt liền nhào tới hươu trên lưng.

Này cổ lực xung kích cực lớn, đem Mai Hoa Lộc nhào lật trên mặt đất, báo gấm miệng đã chết chết cắn Mai Hoa Lộc cổ.

Mai Hoa Lộc bốn con móng liều mạng đá lung tung, có thể báo gấm cắn vào cổ tuyệt không nhả ra, dần dần, Mai Hoa Lộc động tác càng ngày càng chậm, ngay vào lúc này, một người đột nhiên từ trong bụi hoa đi ra.

Báo gấm cắn cái cổ không có cách nào gào thét, chỉ là từ mũi phát sinh ô nói nhiều uy hiếp tiếng, hai cái mắt báo chết nhìn chòng chọc người kia.

Đây là một cái tiểu cô nương, một cái vác lấy bảo kiếm, trên người mặc nguyệt sắc quần dài tiểu cô nương, nàng nhìn thấy báo gấm cũng nhìn thấy Mai Hoa Lộc, khoát tay, trên lưng bảo kiếm đột nhiên bay ra, sau đó rơi vào trong tay nàng, nháy mắt, tiểu cô nương khí thế tăng mạnh.

Báo gấm rốt cục không nhịn được uy hiếp, buông ra miệng, thân thể vẩy quanh lên, trong cổ họng phát sinh ô ô kêu to, đó là uy hiếp cử động.

Tiểu cô nương không nhúc nhích, chỉ là mũi kiếm chỉ con báo, tương tự từng mất thanh tú mắt, một người một báo cứ như vậy giằng co.

Không cần thiết chốc lát, báo gấm liền chột dạ, nó có loại cảm giác nguy cơ mãnh liệt, cũng không dám trốn, nó bản năng cảm giác được, chỉ cần trốn liền nhất định mất mạng.

Lúc này, Mai Hoa Lộc đã ngẩng đầu, giấy dựa suy nghĩ muốn đứng lên.

Đột nhiên, đại địa chấn động kịch liệt.

"Ầm!"

Xa xa vang lên tiếng nổ mạnh, thanh âm này là to lớn như thế, chấn động đến mức đại thụ đều ở đây ào ào run rẩy, mượn cơ hội này, báo gấm đột nhiên hướng về bên cạnh biên một chuỗi, điên cuồng trốn.

Con kia Mai Hoa Lộc tuy rằng trên cổ đang chảy máu, cũng đã triệt để sống lại, cũng ngoảnh đầu chạy trốn.

Tiểu cô nương bị nổ tung hấp dẫn, nhẹ buông tay, chuỗi này bảo kiếm tự động bay vào trên lưng trong vỏ kiếm, lập tức nàng nhún người nhảy lên, như viên hầu giống như cấp tốc bò thượng cổ cây.

Mấy hơi, tiểu cô nương đã đến ngọn cây, xa xa dâng lên một luồng nồng nặc bụi mù, đang nhanh chóng khuếch tán, lúc này một cổ cuồng bạo gió lớn đem đại thụ thổi đến mức kịch liệt đong đưa, tiểu cô nương phảng phất ghim dính lên cây, theo ngọn cây đong đưa.

Nàng trên mặt lộ ra một tia kinh dị, một tia hiếu kỳ, chỉ là trong lòng nàng rõ ràng, tông môn là tuyệt đối không cho phép bọn họ đi vào, nơi đó nhưng là nổi tiếng nhất vùng đất từ vong.

Một trận đến giờ phút này, giữa bầu trời đột nhiên rơi xuống vô số điểm đen nhỏ, ùng ùng ùng ùng nện xuống đến, tiểu cô nương nhất thời chặt vật từ trên ngọn cây nhảy xuống.

Ở giữa không trung, bảo kiếm của nàng liền bay ra vỏ kiếm, nháy mắt múa bảo kiếm, rơi xuống bùn đất hòn đá, leng keng coong coong bị xô ra hai bên.

Cách đó không xa một thân cây, bị một khối trầu nghé đại hòn đá trực tiếp đập đoạn, ầm ầm ngã xuống đất, tiếng tí tách vang rền, tiểu cô nương cũng bị sợ hết hồn, vội vàng trốn ra phía ngoài đi.

Ngay sau đó, lại là một nhóm đá vụn cục đất nện xuống đến, này một mảnh cây cối hoa cỏ tất cả đều bị đập đến lung ta lung tung, nguyên bản xinh đẹp cảnh sắc bị triệt để phá hủy, còn lại cây khô trụi trụi, cành lá hoa cỏ toàn bộ đánh rơi.

Tiểu cô nương tức giận đến giậm chân, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Ở đây thường thường như vậy, cách mỗi mấy năm đều sẽ phát sinh một hai lần nổ tung, có lúc sẽ phát sinh chấn động to lớn, thường thường chính là núi lở đất nứt chấn động mạnh, sẽ khiến cho không ít thôn trại phòng ốc sụp đổ, tiểu cô nương đứng là gặp qua không ít lần, hằm hừ xoay người ly khai.

Đi tới bên hồ, rong biên có một con bè trúc, tiểu cô nương từ trong bụi cỏ cầm lấy một căn dài cây gậy trúc, lúc này mới nhảy đến bè trúc trên, theo La Tinh Hồ nước bên bờ, tiểu cô nương chống cây gậy trúc, hướng thượng du mà đi.

La Tinh Hồ rất bình tĩnh, nước cũng trong suốt dị thường, bề trúc theo bên hồ nước bờ đi, đúng là bình ổn định rất tốt.

Cây gậy trúc hơi điểm nhẹ bờ hồ, bề trúc ngay lập tức hướng thượng du lướt qua một khoảng cách, tiểu cô nương khí lực rất lớn, mỗi lần một điểm bờ hồ, bề trúc tốc độ liền rất nhanh.

Đột nhiên, tiểu cô nương nhìn thấy bên hồ rong bên trong lộ ra một đoạn màu đen vật, nhìn giống là vật gì, tay nàng nắm cây gậy trúc nhẹ nhàng một chọn, rầm một tiếng tiếng nước chảy, liền thấy một người lật lộn lại.

Đĩ nhiên là một người!

Một người mặc rách rưới Hắc Bào người, sắc mặt trắng bệch, có một nửa ngâm nước ở bên trong nước, cái kia Hắc Bào vạt áo còn ở bên trong nước bông bênh, tiểu cô nương kinh ngạc nói: "Người chết?"

Nàng cũng không có có sợ hãi, là một người người tu chân, người chết đã sớm từng thấy, hơn nữa tiểu cô nương này rõ ràng cho thấy một cái gốc lớn mặt.

Cây gậy trúc xuyên qua phá toái Hắc Bào, tiểu cô nương dùng sức một chọn, người kia đã bị đánh bay đến trên bờ, ngay sau đó, nàng dùng sức đem cây gậy trúc từ bề trúc khe hở nơi mạnh mẽ xen vào đáy nước, nhún người nhảy lên bờ.

Hắc Bào người không nhúc nhích nằm, mặt nửa trên đều là bùn đất, lộ ra tương đương dơ bẩn, người này thân hình cao lớn, da dẻ nhẵn nhụi, nhìn thấy được như là hơn hai mươi tuổi người.

Tiểu cô nương từ nhìn kỹ một lúc, rốt cục xác định không phải nàng người quen biết, cũng không phải bọn họ kỳ kiếm điện đệ tử, còn có phải là Ván Đạo Phong đệ tử, hoặc là Chiến Ngẫu sơn trang người, nàng cũng không cách nào xác định, từ quần áo nhìn lên tựa hồ không giống.

Người kia là ai?

Tiểu cô nương củ kết có phải là lật động đập đồ trên người hắn, cũng có thể tìm ra một ít manh mối đến, nàng do dự một chút, ngồi xổm ở người kia bên người, đưa tay phải đi đào người kia áo bào.

Đột nhiên, một cái mạng theo từ tính âm thanh vang lên.

"Loạn lạc đồ của người khác có thể không tốt. . . Ho khắc, khắc Khái khái. . ."

Tiểu cô nương sợ đến nhảy dựng lên, "Sặc oang oang" một thanh âm vang lên, trên lưng bảo kiếm ra khỏi vỏ, nháy mắt liền rơi vào tiểu cô nương trong tay, nàng sử dụng kiếm chỉ vào Hắc Bào người: "Ngươi. . . Ngươi là người. . . Vẫn là Thủy Quý?"

Nhớ hắn là từ trong nước đi ra, có thể chính là một cái Thủy Quý.

"Tiểu nha đầu chó nói lung tung, Khái khái, cái gì Thủy Quý a, ta nhưng là một cái người!"

Người kia chậm rãi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn bốn phía: "Đây là nơi nào a?"

Trong mắt hắn có chút mờ mịt.

Tiểu cô nương nói: "Nơi này là La Tinh Hồ a! Ngươi là Chiến Ngẫu sơn trang người, vẫn là Ván Đạo Phong người? Ngươi tên là gì?"

Liên tiếp vấn đề bật thốt lên, hết cách rồi, tiểu nha đầu thật sự là rất hiếu kỳ.

Chiến Ngẫu sơn trang? Ván Đạo Phong?

Người kia nghe đều chưa từng nghe nói, dùng sức lắc lắc đầu, trên mặt có điểm hoang mang, có chút không giải, nói rằng: "Không biết, ta gọi. . ."

Đột nhiên, hắn dĩ nhiên nhớ không nổi chính mình tên gọi là gì, ký ức phảng phất bị kín một tầng ra, tốt muốn biết chút gì, rồi lại một hồi không nghĩ ra.

Tiểu cô nương nói: "Tên gì mà, ập a ập ứng bất dứt khoát!"

Người kia đột nhiên nở nụ cười, nói rằng: "Tiểu cô nương, ngươi tên gì?" Tiếng nói của hắn rất êm tai, cũng hết sức ôn hòa, làm cho người ta một loại Thần định khí rảnh rồi cảm giác.

"Ta gọi Lam Tiên Nhi! Không đúng, ngươi còn cũng không nói gì tên. . ."

Người kia nói: "Ta gọi. . . Ta gọi. . . Diệp. . . Cẩm. . ."

Lam Tiên Nhi hiếu kỳ nói: "Diệp Cẩm? Chưa từng nghe nói. . ."

Diệp Thạch Cẩm đứng lên nói: "Ta đi tắm một cái. . ."

Lam Tiên Nhi nói: "Này, cho ăn, người cũng không thể ở trước mặt ta tắm a. . . Xấu quá!"

Diệp Thạch Cẩm ngồi xổm ở bên hồ, sao nước rửa mặt, hần nói rằng: "Ta chỉ là rửa mặt mà thôi. . . Tiểu nha đầu nói cái gì đó?"

Lam Tiên Nhi nói: "Cái gì tiểu nha đầu a, ta là Lam Tiên Nhi! Là kỳ kiếm điện Đại sư tỷ!" Nàng rất là tự hào không cong ngực, một mặt kiêu ngạo nói.

Diệp Thạch Cẩm một cái nhìn không được, thổi phồng một tiếng vui vẻ, hần nói rằng: "Há, vẫn là Đại sư tỷ a, ghé góp!"

Lam Tiên Nhi không vui: "Cười cái gì a, ta đúng là Đại sư tỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Kỳ Kiếm Điện

Diệp Thạch Cẩm tuy rằng chỉ nhớ đặt tên bên trong hai chữ, tuy rằng quên mất rất nhiều thứ, có thể là tu vi của hần vẫn còn, trí tuệ của hần vẫn còn, chỉ là tạm thời nhớ không nổi mình tại sao sẽ xuất hiện ở đây.

Ở cảm giác của hần bên trong, tựa hồ có một việc không nghĩ ra, việc này đối với hần rất trọng yếu, suy nghĩ một chút nói rằng: "Tiểu Tiên Nhi. . . Người là Kỳ Kiếm Điện người tu chân?"

Lam Tiên Nhi hết sức kiêu ngạo nói: "Đó là đương nhiên!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta có thể hay không ở nhờ mấy ngày a?"

Lam Tiên Nhi nói: "Người muốn đi Kỳ Kiếm Điện? Lẽ nào người muốn gia nhập chúng ta Kỳ Kiếm Điện sao? Đúng rồi, người cũng là người tu chân chứ?"

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Ta chỉ là ở nhờ mấy ngày mà thôi, cái này. . . Ta cũng coi như là một cái người tu chân đi."

Lam Tiên Nhi không dám xác định Diệp Thạch Cẩm có phải hay không người tu chân, bất quá thu nhận giúp đỡ một người, đối với nàng mà nói hoàn toàn không là vấn đề, nói rằng: "Được rồi, Diệp Cẩm. . . Người muốn mượn ở mấy ngày không thành vấn đề, thế nhưng muốn thủ chúng ta Kỳ Kiếm Điện quy củ. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Cái này không có vấn đề."

Lam Tiên Nhi nói rằng: "Được rồi, ta mang người đi!" Nàng nhảy lên bè trúc nói: "Lên đây đi!"

Diệp Thạch Cẩm tuy rằng trong đầu bừa bộn, có thể bè ngoài nhưng giấu diếm chút nào kẻ hở, theo Lam Tiên Nhi nhảy lên bè trúc.

Lam Tiên Nhi rút ra cây gậy trúc, tiếp tục chống bè trúc hướng thượng du mà đi.

Rất nhanh, bè trúc tiến nhập một dòng sông, Lam Tiên Nhi nói: "Đây chính là La Tinh Hà, lập tức phải đến tông môn."

Trong sông đã có thể nhìn thấy một ít thuyền nhỏ, có thôn trại dân chúng ở trong sông đánh cá, gặp được Lam Tiên Nhi dõn dập chào hỏi.

"Lam chị gái và em gái đã về rồi. . ."

"Ta chỗ này bắt một cái cá chép đỏ, lam chị gái và em gái có muốn không?"

Diệp Thạch Cẩm nhìn ra được, Lam Tiên Nhi ở đây rất biết dùng người duyên.

Bè trúc đứng ở một cái tiểu bến sông một bên, nơi này có một cái rất nhỏ thị trấn, bởi vì là Kỳ Kiếm Điện sơn môn vị trí, vẫn luôn có người tu chân ở đây tuần tra, vì lẽ đó vô cùng an toàn, dã thú hoặc là những nơi khác tới người tu chân, là không dám ở nơi này càn rỡ, cũng được một mảnh tương đối an toàn khu vực, tới đây định cư người miền núi không ít.

Tây nam khu vực, có rất nhiều kỳ kỳ quái quái người Man cùng thợ săn, ăn mặc cũng là đủ loại, này chút Diệp Thạch Cẩm tựa hồ đã sớm thành bình thường.

Tây nam một vùng trên căn bản không có quan phủ người, đều là thổ ty quản lý, mà người tu chân tông môn ở chỗ này thế lực rất lớn, một cái tu chân tông môn, thường thường đã khống chế một mảnh vùng núi linh vực.

Bất quá, La Tinh Hà một vùng so sánh đặc thù, tổng cộng có ba cái tông môn, Kỳ Kiếm Điện, Chiến Ngẫu sơn trang, Ván Đạo Phong, lẫn nhau lẫn nhau phân cao thấp cũng không phải một ngày hai ngày, bất quá bọn hắn ngoài mặt vẫn là duy trì tương đối hoà thuận, lén lút liên trời mới biết.

Vì lẽ đó, vùng này là ba cái tông môn định đoạt, mà Kỳ Kiếm Điện tương đối tương đối cường thế điểm.

Ba cái tông môn thành lập thời gian không lâu lắm, hai trăm năm, trong tông môn cũng là cao thủ xuất hiện lớp lớp, bởi vì bọn họ thỉnh thoảng có thể tìm được một ít tiền nhân lưu lại bảo vật, có vũ khí, cũng có linh thạch, thậm chí còn có công pháp tu luyện.

Cái thị trấn nhỏ này tên là Lam gia tự tập, Kỳ Kiếm Điện tông chủ liền họ Lam, tên là Lam Thiên Hộ, là một cái thực lực cao cường người tu chân.

Lam Tiên Nhi là Lam Thiên Hộ ít nhất con gái, nàng phía trước có chín người ca ca, nàng là Kỳ Kiếm Điện được sủng ái nhất tiểu công chúa.

Lam Thiên Hộ tổng cộng có mười bảy cái lão bà, ban đầu cưới lão bà đã chết rồi, sau đó lục tục lại chết đi tám cái, còn sót lại tám cái tiểu lão bà. Ở tây nam một vùng, cưới mười mấy thế thiếp là chuyện bình thường.

Lam Thiên Hộ kỳ thực có mười sáu con trai, chỉ là chết rồi bảy cái, cái thời đại này coi như người tu chân, cũng không thể bảo đảm sinh ra hài tử liền có thể sống sót.

Mà sống sót chín con trai, nhưng chỉ có một có thể tu chân, ngược lại Lam Tiên Nhi nhưng biểu hiện kinh tài tuyệt điểm, bảy tuổi liền Luyện Khí thành công, mười tuổi Trúc Cơ, đến rồi mười sáu tuổi, đã có Kết Đan dấu hiệu, là nhất có hi vọng kế thừa Lam Thiên Hộ y bát người, cũng là nhất bị Lam Thiên Hộ sủng ái hài tử.

Vì lẽ đó Lam Tiên Nhi ở Kỳ Kiếm Điện địa vị rất cao, nàng nói mình là Đại sư tỷ, đúng là không có nói lung tung, Kỳ Kiếm Điện một đời đệ tử, thật sự của nàng chính là Đại sư tỷ, tuy rằng nàng mới 16 tuổi, ở trong mắt Diệp Thạch Cẩm vẫn là một đứa bé.

Nhưng chính là tiểu hài tử này, ở Kỳ Kiếm Điện có rất cao địa vị, sắp xếp một cái người ngoại lai là một chuyện rất dễ dàng.

Lam Tiên Nhi căn bản không có bao nhiêu muốn, mang theo Diệp Thạch Cẩm liền xuyên qua thị trấn, tiến nhập Kỳ Kiếm Điện sơn môn, trên đường gặp người tu chân đều tò mò nhìn Diệp Thạch Cẩm.

Diệp Thạch Cẩm bên ngoài tuy rằng cùng người trẻ tuổi gần như, có thể có trầm ổn khí chất, vừa nhìn cũng biết là từng trải phong phú người, hơn nữa trên mặt hắn vẫn mang theo mỉm cười nhân nhật, phảng phất cái gì đều không quá để ý đáng vẻ, tự có một loại uy nghiêm khí chất, để người không dám khinh nhờn.

Non xanh nước biếc, cây rừng xanh ngắt, đầu mùa xuân khí hậu đột ngột ấm còn hàn, tiến nhập sơn môn sau liền thấy thành phiên kiến trúc, đều là tây nam một vùng đặc hữu trúc lầu, đều là chân cao lầu, có cây gậy trúc chống đỡ lấy.

Hết sức rất khác biệt kiến trúc, Diệp Thạch Cẩm biết, loại này trúc lầu là rất đơn sơ, tâm trạng âm thầm thờ dài, muốn không tới đây người tu chân sẽ như vậy nghèo.

Lam Tiên Nhi nói: "Ồ đây đều là đệ tử cấp thấp chỗ ở, ta tìm người an bài cho ngươi một toà trúc lầu, người khoan đã hạ lại nói."

Nàng ngược lại là vô cùng nhiệt tình.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng rõ ràng, tiếp xúc ngoại giới càng ít, càng là thuần phác, trong núi lớn tu chân tông môn, chỉ sợ bọn họ là người tu chân, bởi vì kém kiến thức nguyên nhân, cũng thường thường hết sức dễ tiếp xúc, nếu như gặp gỡ lão gian cụ hoạt người tu chân, vậy thì thật sự phải cẩn thận.

Đương nhiên, loại này người hắn cũng không sợ, Tu Chân Giới nhĩ ngu ngã trá sự tình, hắn thực sự gặp quá nhiều.

Đối với cái này cái nhiệt tình tiểu cô nương, Diệp Thạch Cẩm rất có hảo cảm, đây là một cái con ngoan, nếu là có cơ hội, hắn cảm giác mình mới có thể trợ giúp nàng.

"Người nghịch ngợm! Người nghịch ngợm!"

Lam Tiên Nhi tuy rằng gọi rất lớn tiếng, có thể âm thanh còn là rất tốt nghe, mềm mại lạnh lạnh, mang theo từng tia đồng âm.

Một cái tuổi tác gần như mười bảy mười tám tuổi cậu bé chạy tới, hắn nói rằng: "Đại sư tỷ. . . Đến, đến. . ."

Một đường bước chậm, đi tới Lam Tiên Nhi trước mặt, hắn còn hiếu kỳ nhìn thoáng qua Diệp Thạch Cẩm.

Diệp Thạch Cẩm chỉ là mỉm cười, một bộ cao thâm khó dò dáng dấp.

"Người nghịch ngợm, ta nhớ được nơi này có mấy toà trúc lầu là trống không, an bài cho hắn một toà trúc lầu, ân, hắn là ta nhặt được bằng hữu. . ."

Nhật được bằng hữu?

Diệp Thạch Cẩm mặt đen lại, lời nói này thật kỳ quái.

Người nghịch ngợm hơn nữa kỳ quái, hắn vừa liếc nhìn Diệp Thạch Cẩm, thầm nghĩ: "Đây là nơi nào nhô ra gia hòa, Đại sư tỷ chó bị người lừa a!"

Sau đó Lam Tiên Nhi vỗ vỗ tay, hết sức tiêu sái nói: "Được rồi, ngươi theo người nghịch ngợm đi thôi, ta còn có việc, đi về trước."

Nàng cười hi hi rồi rời đi.

Người nghịch ngợm cung kính mà tiến đưa Đại sư tỷ sau, quay đầu đối với Diệp Thạch Cẩm nói: "Được rồi, xin hỏi quý tính đại danh?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Hừm, ta gọi Diệp Cẩm . . . Ngươi có thể gọi ta cẩm . . . Ân, gọi ta Diệp Cẩm là tốt rồi." Hắn nuốt chút nữa nói ra, ngươi kêu ta cẩm gia.

Người nghịch ngợm nói: "Diệp Cẩm a, được rồi, ngươi sau đó gọi ta người nghịch ngợm là được rồi, ngươi là người tu chân sao?"

Diệp Thạch Cẩm gật đầu nói: "Đúng, ngươi có thể gọi ta Diệp đại ca."

Người nghịch ngợm nhất thời nổi lòng tôn kính, hắn cho đến bây giờ, cũng bắt quá là luyện khí kỳ người tu chân, sở dĩ gọi Lam Tiên Nhi Đại sư tỷ, là bởi vì Lam Tiên Nhi không cho bọn họ gọi sư thúc, dựa theo Lam Tiên Nhi lời giải thích, đều bị gọi già rồi.

Người nghịch ngợm mang theo Diệp Thạch Cẩm đi tới một toà trúc trước lầu, nói rằng: "Toà này trúc lầu là trống không, cho ngươi ở đi, ăn cơm gì gì đó có thể đi trên thị trấn, cũng có thể chính mình đốt, trúc lầu có lò sưởi."

Diệp Thạch Cẩm cũng sớm đã ịch cốc, bắt quá đối với ăn hắn cũng không phản đối, hiện nay hắn gấp cần chính là nghỉ lại một hồi, mình rốt cuộc quên lãng một ít gì, hắn nhìn bề ngoài không nhanh không chậm đáng về, kỳ thực trong lòng sớm liền muốn yên lặng ngồi một chút.

"Tốt, ngươi đi đi, ta liền ở đây toà trúc lầu, ân, nhớ tới thay ta cảm tạ Đại sư tỷ. . ."

Người nghịch ngợm rất dứt khoát đáp ứng một tiếng, xoay người rời đi.

Diệp Thạch Cẩm tung trên người trúc lầu, hắn có thể không có bỏ cái thang trúc quen thuộc.

Trúc lầu xác thực phi thường đơn sơ, liền một cái căn phòng lớn, mặt đất đúng là dày tấm ván gỗ bày ra, thế nhưng có rất nhiều khe hở, có thể trực tiếp nhìn thấy trúc lầu dưới mặt đất, ở giữa có lò sưởi cùng treo nổi.

Toà này trúc lầu bốn mặt xuyên thấu qua gió, chỉ có trúc lầu nóc nhà vẫn tính thâm hậu, nơi đây nước mưa nhiều, nếu như nóc nhà không được, bên ngoài hạ mưa to, trong phòng liền xuống mưa nhỏ.

Có thể tuy vậy, Diệp Thạch Cẩm cũng rất hài lòng, dù sao cũng hơn đã ngoại mạnh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hai trăm năm sau

Ngồi xếp bằng rỗng rã một ngày, Diệp Thạch Cẩm hết sức muốn làm rõ, tại sao mình lại ở chỗ này, hắn vẫn cho rằng chính mình quên lãng một chuyện trọng yếu tình, chỉ là hắn làm sao cũng nhớ không chân thực.

Trong lúc hắn chỉ nhớ lại là Tinh Thành, nhớ lại đều nhà lão gia, nhớ lại đều đồ người, còn có nhớ lại di tích.

Di tích này chính mình tựa hồ đi vào tra xét qua, nhưng là chuyện về sau nhưng quên mất.

Diệp Thạch Cẩm lại kiểm tra một chút tu vi của chính mình, so với ban đầu muốn cao hơn một chút, tựa hồ cũng không có cao ra bao nhiêu, đúng là công lực hơn nữa tinh thuần.

Tiếp đó, hắn lại kiểm tra rồi thân thể của chính mình, cũng không có phát hiện có bị thương gì sẹo vết thương các loại, trong lòng rất là kinh ngạc, bởi vì

hắn ở đi di tích trước, trên người nhưng là có không ít vết sẹo vết thương, bây giờ lại liền một chút dấu vết cũng nhìn không ra.

Hắn hoàn toàn không hiểu nổi là chuyện gì xảy ra, có thể cần phải lưu lại kiểm tra một chút.

Lúc này, Diệp Thạch Cẩm đột nhiên phát hiện mình dĩ nhiên đói bụng, này ngược lại là một cái ngạc nhiên sự tình, hắn không dính khói bụi trần gian rất lâu rồi, cảm giác cái bụng đói bụng, mang ý nghĩa có thể ăn no nê, cái này cũng là một sự hưởng thụ.

Không biết tại sao, hắn đã không có phía trước thanh quy giới luật, có một loại muốn tùy tâm sở dục ý nghĩ.

Lúc còn trẻ, Diệp Thạch Cẩm nhưng là một cái kẻ tham ăn, yêu thích các loại ăn, mãi đến tận nào đó một ngày, hắn bước vào nào đó một cánh giới sau, đột nhiên đối với đồ ăn cảm ghét lên, phía sau chậm chậm bắt đầu ích cốc, cuối cùng chỉ cần ăn chút trái cây các loại thức ăn chay, thậm chí đến hậu kỳ liền thức ăn chay cũng không nguyện ý ăn, chỉ là ăn một ít hoa quả liền trên căn bản có thể.

Bây giờ thân thể phản ứng tuyệt đối hiếm thấy, có thể ăn đồ ăn, liền có thể lấy nhớ tới chuyện lúc trước? Hắn cũng không dám xác định, đứng dậy đi ra ngoài.

Bước chậm đi tới Lam gia tụ tập, ở đây đúng là rất náo nhiệt, này ngày vừa lúc là nơi này một cái tiểu tụ tập, xung quanh sơn trại người miền núi, các thợ săn đều đến bày sạp thiết điểm, cũng có bán đạo tới rồi buôn bán phía ngoài bách hóa.

Ở trên thị trấn, Diệp Thạch Cẩm rốt cục hiểu được, hắn trong trí nhớ thế giới dĩ nhiên đã qua hai trăm năm, núi lở đất nứt cũng chưa chắc để hắn cau mày, thế nhưng tin tức này nhưng để hắn kinh hãi không thôi.

Làm sao có khả năng!

Diệp Thạch Cẩm rất là kinh hãi, dĩ nhiên một hồi nhớ lại Triều Tiên Tông, cũng nhớ lại Hùng Nhị, nhớ lại Nam Bách Kiêu, còn nghĩ tới cái khác một ít chuyện, thế nhưng hắn không nhớ ra được, chính mình sau đó ra sao, phảng phất đoạn trí nhớ kia đột nhiên liền biến mất không còn tăm hơi.

Nhìn phía xa Tuyết Sơn, trong đầu của hắn đột nhiên bốc lên một cái hình tượng, hắn ngồi ở trên đỉnh núi, nhìn chăm chăm phía dưới biển mây, nhưng vì cái gì muốn nhìn chăm chăm biển mây nhìn, hắn cũng không nhớ ra được, nhưng có thể ký ức lên toà kia tên Tuyết Sơn.

Kết công Tuyết Phong, Thánh Sơn Tuyết Phong!

Ánh mắt lóe lên một tia mờ mịt, ngay sau đó, hắn đã bị một luồng mùi thơm hấp dẫn.

Thức ăn mùi thơm, Diệp Thạch Cẩm trước đây xưa nay cũng sẽ không lưu ý, có thể bây giờ lại cảm thấy đói bụng, hơn nữa nước bọt cũng không ngừng mà tuôn ra, loại cảm giác đó lại là xa lạ, vừa thấy kì quái.

Người hương vị đi qua, rất nhanh, hắn liền thấy một cái sạp nhỏ, mặt trên có vài mảnh che nắng, cũng chính là dùng hai căn tế trúc can bốc lên một tầng lớn vải trắng, dùng để che chắn mãnh liệt ánh sáng mặt trời.

Vài mảnh vật áo mấy cái bàn vuông, phòng ngoài cửa có mở miệng to lớn nổi, trong nồi tất cả đều là khối lớn khối lớn thịt, màu sắc khó coi, nhưng mùi thơm nức mũi.

Diệp Thạch Cẩm ở trúc lầu thời điểm liền trao đổi một thân thanh y, hắn có túi chứa đồ, vì lẽ đó thay áo bào không ít, làm 200 năm trước Tu Chân Giới đệ nhất cao thủ, hắn chưa bao giờ thiếu cái gì.

Kéo mở một tấm băng ghế, Diệp Thạch Cẩm liền ngồi xuống, tiệm ăn vật ông chủ chào đón, nói rằng: "Gia, ta chỗ này có Tuyết Sơn bò Tây Tạng thịt, bán địa đặc sắc, có muốn tới hay không một bát?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Chính là cái kia một nồi thịt?" Hắn chỉ chỉ cửa phòng miệng chiếc nồi sắt lớn kia.

Mập mập ông chủ gật đầu nói: "Đúng, tiểu điểm còn có hành dầu bánh tráng, trâu tạp cây cải củ canh. . . Gia, có muốn tới hay không điểm?"

Diệp Thạch Cẩm thật rất hiếu kỳ, hắn đã nhớ không rõ thời kỳ niên thiếu ăn cơm cảm giác, gật đầu nói: "Không thành vấn đề, đều đến điểm!"

Mập mập ông chủ nhất thời mừng miệng cười mở, hắn hôm qua thiên thu một đầu giết tốt bò Tây Tạng, hôm nay mới bán ra chừng mười bát, trong lòng còn đang rầu rĩ, kết quả Diệp Thạch Cẩm đã tới rồi.

Hắn cầm một cái chậu đồng, đi trước trong nồi lớn mò ra hai khối lớn bò Tây Tạng thịt đến, đây là đã nước sốt tốt tương bò Tây Tạng thịt, nóng hôi hai khối lớn.

Trên cân nhìn xuống, ông chủ cười hí mắt nói rằng: "Năm cân sáu lạng, toán năm cân. . . Gia, có đủ hay không?"

Diệp Thạch Cẩm căn bản là không có có khái niệm, hắn nói rằng: "Được rồi."

Ông chủ vô cùng vui vẻ, hắn vừa nãy là cố ý lấy thêm điểm, vạn nhất khách nhân muốn đây? Không nghĩ tới thật vẫn muốn, chậu đồng xếp vào hai khối lớn thịt đặt ở bên cạnh, hắn dùng dao quệt một cái thớt, từng dao từng dao cắt lên, bò Tây Tạng thịt bề ngoài đã màu đen, có thể cắt ra đến nhưng là hồng thông thông màu sắc.

Lão bản đạo công rất tốt, cắt cuộn phim cực mỏng, hơn nữa tốc độ cực nhanh, rất nhanh, hai mâm gỗ lớn bò Tây Tạng thịt liền đã bung lên, lão nước sốt một đội, mùi thơm nức mũi, nhìn thấy được rất là đẹp mắt, vừa nhìn liền rất có muốn ăn đáng về.

Tiếp đó, ông chủ lại bung ra mâm lớn hành dầu bánh trắng, đặt ở bò Tây Tạng thịt một bên, lại đi bung tới một chén gỗ lớn trâu tạp cây cải củ canh, mặt trên còn vẩy lá tỏi cây hành.

Diệp Thạch Cẩm dĩ nhiên có loại tay chân luống cuống cảm giác, vật này làm sao ăn?

Mập mập ông chủ rất là hiểu ý, hần nói rằng: "Dùng bánh trắng cuốn lên bò Tây Tạng thịt ăn. . ."

Diệp Thạch Cẩm có chút vụng về cuốn lên bánh trắng, chỉ là bò Tây Tạng thịt thả hơi nhiều, vòng lên bánh trắng, hình thành một cái thành người to bằng cánh tay cuốn, thử cắn mở miệng, một luồng nồng nặc mùi thịt, chen lẫn bánh mì hành thơm nức, cứ như vậy xông thẳng lên đến.

Liền này mở miệng, Diệp Thạch Cẩm sẽ thấy cũng không dùng được, mở miệng tiếp theo mở miệng, rất nhanh liền ăn đi một quyển thịt, hần không nhận được khen: "Ăn ngon! Ăn ngon!" Nói, lại cuốn lên một cái đến.

Lão bản nói: "Gia, thử uống ngụm canh. . ."

Diệp Thạch Cẩm hiện tại hết sức nghe lời, để hần ăn canh liền ăn canh, mở miệng canh xuống, hần lần thứ hai than thở, này canh nhẹ nhàng mà sung sướng, bởi bỏ thêm cây cải củ, vì lẽ đó trong súp không có một tia tanh nồng vị, đúng là có một luồng cây cải củ đặc hữu mùi thơm ngát, để hần khá là thoả mãn.

Sau đó để ông chủ hoảng sợ một màn liền xuất hiện, Diệp Thạch Cẩm gió cuốn mây tan vậy ăn sạch hết thấy, hần dĩ nhiên cảm giác vẫn là không no, nói rằng: "Vô cùng tốt, lại chiêu nguyên dạng đến một phần!"

A?

Ông chủ mập dọa sợ, này một phần đủ ba, bốn người bình thường ăn, lại vẫn muốn một phần?

"Vẫn là. . . Vẫn là nguyên dạng?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Này bò Tây Tạng thịt nhiều hơn nữa đến điểm, ân, trâu tạp cây cải củ canh, hai bát!" Vừa này một bát căn bản cũng không đủ hần uống.

Ông chủ mập lại là vui mừng lại là kinh ngạc, người này làm sao có thể ăn như vậy? Kinh ngạc sau khi, hần nhưng nịnh hót liền thanh đáp ứng nói: "Lập tức liền tốt, lập tức liền tốt. . ." Hùng hực địa đi lấy chậu đồng.

Diệp Thạch Cẩm cũng nghĩ không thông tại sao mình như vậy có thể ăn, hơn nữa ăn sau đó, trong bụng cũng không buồn phiền, mà là nhiệt hỏ hỏ cảm giác rất thoải mái.

Có lẽ là quá lâu không có ăn, như là trước kia hần tính toán đúng, như vậy hần có tới hai trăm năm chưa từng ăn bất cứ vật gì, cũng không biết làm sao sống đến bây giờ.

Nhóm thứ hai đồ ăn rất nhanh đã bung lên, Diệp Thạch Cẩm ung dung thông thả địa cuốn lên bò Tây Tạng thịt, từng miếng từng miếng ăn, ông chủ mập tròn mắt hốc mồm nhìn, hần phát hiện Diệp Thạch Cẩm lại không có thay đổi gì, cái bụng cũng không có nhô lên đến, này đồ ăn ăn đi nơi nào?

Lam gia tụ tập đột nhiên một trận âm ỉ, có người nói: "Có thuyền lớn đến, có thuyền lớn đến."

Thuyền lớn?

Diệp Thạch Cẩm ở thị trấn biên giới, có thể liếc nhìn La Tinh Hà, căn bản là không có có cái gì thuyền lớn, bất quá rất nhanh là hần biết, đích thật là có thuyền tới, bởi vì từ Kỳ Kiếm Điện sơn môn đi ra một đám người.

Người cầm đầu là từng cái từng cái đầu không cao người đàn ông trung niên, tóc hoa râm, trên mặt có nếp nhăn, một đôi mắt rất có điểm thô bi cảm giác, hần bên người chính là Lam Tiên Nhi, còn có một đám người.

"Mau nhìn, mau nhìn, Lam môn chủ cũng tới. . ."

Kỳ Kiếm Điện môn chủ gọi Lam Thiên Hộ, một tay Phong Lô Kiếm ở Tu Chân Giới có danh tiếng không nhỏ, hần là Kỳ Kiếm Điện đời thứ ba môn chủ, có người nói trên hai đời lão môn chủ vẫn còn, chỉ là tới nay không hỏi môn phái sự vụ, một lòng ở sau núi tiềm tu.

Diệp Thạch Cẩm vừa ăn, một bên xem trò vui, Lam Tiên Nhi liếc mắt liền thấy đại cay cay ngồi Diệp Thạch Cẩm, nàng thoáng gật đầu, sau đó cùng cha của hần hướng về tiểu bến sông đi đến.

Bất quá Diệp Thạch Cẩm phát hiện, Lam Tiên Nhi trên mặt không có vẻ tươi cười, tựa hồ rất không cao hứng đáng đáp.

Cái gọi là thuyền lớn, kỳ thực cũng chính là có thể chứa mấy chục người thuyền, bất quá chừng mười thước chiều dài, hết sức đơn sơ tạo hình, động lực

chính là người đến mái chèo, thuyền đuôi còn cắm vào một cây cò, mặt trên ba chữ, Ván Đạo Phong!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Ván Đạo Phong người đến

Từ trên thuyền lớn hạ xuống một đám người, cầm đầu gia hỏa đứng là hùng tráng cực kì, thân cao đạt đến hai thước người khổng lồ, Lam Thiên Hộ đầu chỉ có thể đến người kia bên hông.

Cái này cao lớn người khổng lồ, nghe nói là Ván Đạo Phong nhân tài mới xuất hiện, ở Ván Đạo Phong đã là xếp hạng thứ mười cao thủ, Hùng Ván Thiên!

Hắn không phải Ván Đạo Phong phong chủ, mà là Ván Đạo Phong trẻ tuổi trưởng lão, ở vùng này rất nổi tiếng, ở Ván Đạo Phong bên trong địa vị khá cao, cũng khó trách Lam Thiên Hộ muốn đích thân nghênh đón.

Hùng Ván Thiên đứng bên người một cái hơn hai mươi tuổi trẻ tuổi người, người này rất có đặc điểm, gương mặt hạt gai, còn yêu thích lôi kéo khoe miệng hướng phía dưới cúi, làm cho người ta khắc nghiệt cảm giác.

Nhìn thấy Hùng Ván Thiên, Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nghĩ lên Hùng Nhị, Hùng Nhị có thể so với Hùng Ván Thiên dũng mãnh hơn nhiều, khí thế cũng không giống nhau, Hùng Ván Thiên thực lực cùng Hùng Nhị so với, căn bản cũng không là cùng một đẳng cấp người.

Lấy Diệp Thạch Cẩm tu vi, tuy rằng khoảng cách hai, ba trăm mét xa, nhưng những người này tiếng nói, hắn vẫn như cũ có thể nghe được rõ ràng rành rành.

Hùng Ván Thiên tiếng cười lớn truyền đến: "Ha ha, Lam thúc, đã lâu không gặp!"

"Hùng hiền chất đại giá quang lâm, hoan nghênh, hoan nghênh a!"

Hùng Ván Thiên nói: "Lam thúc, ta cho giới thiệu một chút, đây là ta huynh đệ tây mạch trụ, ha ha, là chúng ta phong chủ Tam công tử. . ."

Tây mạch trụ ở Tu Chân Giới đúng là có một bí danh, Tây Ma Từ!

Cái gọi là mặt rỗ điểm quan trọng nhiều, 108 viên, cái tên này trên mặt tất cả đều là hố, hắn là một cái siêu cấp sắc quỷ, so với Lam Thiên Hộ còn muốn sắc, Lam Thiên Hộ mười mấy lão bà, mặc kệ đại lão bà vẫn là tiểu lão bà, đều là lấy về nhà, có thể Tây Ma Từ không phải như vậy, cái tên này gặp được mỹ nữ liền cướp về nhà, chơi xong liền bỏ đi như lý, căn bản cũng không phụ trách.

Tây Ma Từ chấp tay nói: Gặp qua bá phụ. . . Đây là Tiên Nhi em gái chứ?" Ánh mắt lại nhìn chăm chăm Lam Tiên Nhi nhìn, nước bọt đều phải chảy ra.

Lam Tiên Nhi lạnh rên một tiếng, quay đầu đi, nàng nhìn thấy tây mạch trụ liền rất đáng ghét, người này con người liên tục nhìn chăm chăm vào chính mình chuyển, lại là một mặt mặt rỗ, làm cho nàng hết sức không thích.

Lam Thiên Hộ nhất thời âm trầm mặt, Hùng Ván Thiên thăm nghĩ không tốt hắn làm người thận trọng, đương nhiên biết tự gia công tử bệnh cũ lại tái phát, tăng hắng một cái nói: "Lão tam!"

Tây Ma Từ cũng không ngốc, hắn chỉ là nhất thời không khống chế được, vội vàng nói: "Ha ha, bá phụ, gia phụ giao phó ta, hướng về bá phụ vẫn an."

Lam Tiên Nhi tròn tròn mắt, nàng để ý cũng không muốn để ý, xoay người rời đi.

Tây Ma Từ không nhịn được liền muốn theo sau, bị Hùng Ván Thiên một phát bắt được ống tay áo, dùng sức kéo một hồi, nhắc nhở hắn đừng thất lễ.

Lam Tiên Nhi thực sự quá đáng ghét Tây Ma Từ, xoay người liền hướng trong thị trấn đi, Tây Ma Từ trong lòng nóng nảy, lần này hắn liền là hướng về phía Lam Tiên Nhi tới, lần trước hắn nghe một cái tu chân bằng hữu nói, kỳ kiểm diện tiểu công chúa, tuy rằng còn không có có lớn lên, nhưng đã trở mĩ như hoa như ngọc, vì lẽ đó lần này cố ý lôi kéo Hùng Ván Thiên lại đây.

Không nghĩ tới liếc nhìn, Tây Ma Từ tâm liền mềm nhũn một nửa, tiểu nha đầu quá đẹp, để hắn hoàn toàn không khống chế được, nếu là ở Ván Đạo Phong phạm vi, hắn căn bản là lười nói chuyện, trực tiếp liền cướp đi trở về.

Hắn liên tục nhìn chăm chăm vào Lam Tiên Nhi, chỉ thấy nàng đi tới cách đó không xa sập nhỏ, dĩ nhiên cùng một người tuổi còn trẻ nam tử ngồi cùng một chỗ, nhất thời con mắt đều đỏ.

Diệp Thạch Cẩm nhất thời nở nụ cười, lấy kinh nghiệm của hắn, đương nhiên rõ ràng Lam Tiên Nhi tính toán gì, bất quá hắn thật sự không để ý.

"Đến, ăn chút bò Tây Tạng thịt, này bánh trắng không sai, trâu tạp cây cải củ canh càng là mỹ vị!"

Lam Tiên Nhi thanh tú chân mày hơi nhíu lại, nàng nói rằng: "Ồ đã quen thuộc chưa?"

Diệp Thạch Cẩm cười híp mắt nói: "Cũng không tệ lắm, ta ngược lại thật ra không để ý ở nơi nào, có một chỗ thể nghỉ ngơi địa phương là tốt rồi."

Lam Tiên Nhi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tây Ma Tử ánh mắt còn rơi trên người tự mình, cảm giác kia giống như là có con kiến bò qua, nàng hàm hồ nói: "Phiền quá à. . . Lá cẩm, ta muốn đánh người!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đánh người a, muốn đánh cái kia mặt rỗ sao?"

Lam Tiên Nhi dùng sức gật đầu, nói rằng: "Ta muốn đào ra cái kia đôi mắt chó!"

Diệp Thạch Cẩm bật cười nói: "Cũng bởi vì hắn nhìn người?"

Lam Tiên Nhi cắn răng nói: "Đúng!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta ủng hộ người! Đi đào hắn một đôi mắt chó. . . Ha ha."

Lam Tiên Nhi ngẩn ngơ, nhất thời khí cấp bại phôi nói: "Người. . . Đàn ông các người đều không phải là người tốt!"

Diệp Thạch Cẩm hai tay mở ra, nói rằng: "Là người muốn phải đào hắn mắt chó nha, ta chỉ là ủng hộ một chút, không đến nỗi ngay cả ta cũng được xấu người đi, ta muốn là phản đối, người không càng thêm tức giận, ta thật oan uổng!"

Hắn nhàn rỗi tè nhọt, theo miệng treu ghẹo tiểu nha đầu vài câu, đối với hắn mà nói, Lam Tiên Nhi vẫn là một đứa bé.

Lam Tiên Nhi bị Diệp Thạch Cẩm mấy câu nói nghẹt thở, nhất thời á khẩu không trả lời được, nàng đột nhiên cười nói: "Diệp đại ca, người muốn giúp ta một chút nha. . ."

Diệp Thạch Cẩm sờ mũi một cái, nói rằng: "Ta làm sao nghe đến mùi vị âm mưu. . ."

Lúc này, đám người kia chạy tới tiểu thực than bên cạnh, Lam Thiên Hộ nói: "Tiên Nhi, chúng ta trở lại."

Tây Ma Tử ân cần nói: "Tiên Nhi em gái, cùng đi a."

Lam Tiên Nhi lạnh lùng nói: "Người đi của người, đừng gọi ta!"

Tây Ma Tử sắc mặt cứng đờ, hắn lại cũng không nghĩ ra, Lam Tiên Nhi căn bản không để ý chính mình, nhất thời cảm giác mất hết bộ mặt, trên mặt mặt rỗ đều trở nên càng đen hơn, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Diệp Thạch Cẩm, hắn cảm thấy là Diệp Thạch Cẩm mới để Lam Tiên Nhi không để ý tới mình.

Nếu như ở Ván Đạo Phong, Tây Ma Tử căn bản không sẽ thêm lời, trực tiếp hạ khiến, mặc kệ Diệp Thạch Cẩm là ai, đánh chết coi xong, hiện tại dù sao cũng là ở kỳ kiểm điện địa bàn, hắn vẫn chưa thể trắng trợn không kiêng dè.

Diệp Thạch Cẩm ở Tu Chân Giới lăn lộn nhiều năm như vậy, đồng thời ở 200 năm trước liền đã trở thành tu chân giới người số một, đối với Tây Ma Tử ánh mắt không thể quen thuộc hơn nữa, Tu Chân Giới có số ít người tu chân, ý vào thực lực cao cường muốn làm gì thì làm, trắng trợn không kiêng dè, loại này người Diệp Thạch Cẩm gặp một cái giết một cái.

Tây Ma Tử đột nhiên cảm thấy trên người phát lạnh, hắn cũng không biết tại sao, chỉ là phát hiện Diệp Thạch Cẩm ánh mắt rất lạnh rất lạnh, thật giống như đang nhìn người chết, trong lòng nhất thời giật dử, hắn vẫn tính hơi nhỏ thông minh, biết lúc này không thể phát tác, âm thầm cắn răng, theo Hùng Ván Thiên đồng thời hướng về kỳ kiểm điện sơn môn đi đến.

Diệp Thạch Cẩm chú ý tới, Tây Ma Tử đi vài bước liền quay đầu lại liếc mắt nhìn, trong mắt uy hiếp căn bản cũng không thêm che giấu.

Lam Tiên Nhi đồng dạng cũng nhìn thấy, nàng sắp bị cái này Tây Ma Tử tức chết rồi, người này không chỉ háo sắc hạ lưu, còn hèn hạ vô sỉ, đây chính là ở kỳ kiểm điện phạm vi thể lực, hắn liền dám kiêu ngạo như thế, nếu như ở Ván Đạo Phong còn không biết muốn thế nào.

Diệp Thạch Cẩm hơi lắc đầu, bây giờ người tu chân để hắn có hơi thất vọng.

Lam Tiên Nhi không tiếp tục để ý Tây Ma Tử, nàng nhìn Diệp Thạch Cẩm, đột nhiên kinh ngạc nói: "Ồ, tóc của người thật giống nhìn rất nhiều a, kỳ quái, hơn nữa tóc dài rất nhiều. . ."

Diệp Thạch Cẩm đối với loại biến hóa này căn bản là không để ở trong lòng, cười nói: "Hả, trắng liền trắng đi. . ."

Lam Tiên Nhi rất là kỳ quái: "Ngươi không đề ý?"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Mọi người sẽ chết, điểm trắng tóc lại tính là gì?"

Lam Tiên Nhi nói: "Tóc bạc, ta nên gọi ngươi đại thúc. . . Ngươi sẽ không đề ý?"

Diệp Thạch Cẩm cười đến hết sức ôn hòa, nói rằng: "Vậy ngươi liền gọi ta chào đại thúc."

Lam Tiên Nhi phẫn một cái mặt quý, cười hi hi nói: "Đại thúc!"

Diệp Thạch Cẩm rất phối hợp nói rằng: "Ừm!"

Lam Tiên Nhi trở mặt ngoác mồm, một lát nói rằng: "Thật đáp ứng a!"

Diệp Thạch Cẩm cười ha ha: "Tại sao lại không chứ?"

Lam Tiên Nhi nhất thời thất bại, nàng đứng lên nói: "Được rồi, đại thúc, ta đi trước a. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đợi lát nữa. . ."

Bên trên ông chủ mập đều nhìn sững sờ, hần đường nhiên nhận thức Lam Tiên Nhi, đây chính là kỳ kiếm điện tiêu công chúa, thân phận cao quý, nhưng cùng người trẻ tuổi này nói giỡn trên ghẹo, sẽ không phải người trẻ tuổi này cũng rất lợi hại đi.

Lam Tiên Nhi nói: "Làm gì đợi lát nữa?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Trả tiền a, ta không có tiền."

Lam Tiên Nhi nghe được tròn tròn mắt, cộng lại cái tên này ăn không uống không a! Nàng móc ra một khối bạc, có tới năm lạng trọng, để lên bàn nói rằng: "Được rồi, đại thúc, này bạc đủ ngươi ăn mười bữa ăn. . . Ta đi rồi."

Kỳ thực Diệp Thạch Cẩm có bạc, chỉ là qua hai trăm năm, hần cũng không biết bây giờ thế tục xã hội dùng cái gì làm tiền.

Ông chủ mập nhìn Lam Tiên Nhi ly khai, lại nhìn Diệp Thạch Cẩm, trong ánh mắt liền toát ra vẻ khinh bỉ, dĩ nhiên để tiêu công chúa trả tiền.

Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Bạc liền ở lại ngươi ở đây, ta có không sẽ trở về ăn." Nói đứng dậy tiêu sái ly khai.

Ông chủ mập không dám nói thêm cái gì, có thể cùng Lam Tiên Nhi nói đùa người, nhất định là người tu chân, đối với người tu chân, người bình thường đều là hết sức kính nể, mặc dù không bằng 200 năm trước, nhưng cũng so với địa phương bánh mì nướng địa vị cao.

Ông chủ mập trong lòng còn là rất hài lòng, năm lượng bạc, xác thực đủ ăn rất nhiều dùng, nơi này giá hàng hết sức tiện nghi.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tâm tình khoan khoái

Diệp Thạch Cẩm ăn no sau, có một loại kỳ quái cảm giác thỏa mãn, loại này cảm giác thỏa mãn hần đã rất lâu không có thường thức được, cùng trước đây cảm giác không linh hoàn toàn khác nhau, này để hần rất là mới mẻ.

Diệp Thạch Cẩm đi rất chậm, phảng phất ở cẩn thận tỉ mỉ thời gian trôi qua.

Hết thấy nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm người, đều hoảng sợ phát hiện, Diệp Thạch Cẩm tóc ở lấy mắt thường thấy rõ tốc độ một điểm điểm dài ra, đồng thời từ từ trở nên hoa râm, cuối cùng biến thành trắng như tuyết, không chỉ tóc biến trắng, liền hần một đôi Kiếm Mi cũng từ từ trắng như tuyết.

Không ai dám hỏi, không ai dám nói chuyện, người tu chân trên người có rất nhiều chuyện quái dị phát sinh, bọn họ chỉ là người bình thường, căn bản cũng không dám hỏi đến người tu chân sự tình, chỉ là một cái sau khi về nhà, sẽ xem là một cái chuyện kỳ dị nói một chút, nói cách khác nói mà thôi.

Trở lại trúc lâu, Diệp Thạch Cẩm phát hiện tóc của chính mình đã trắng phau, dài đến bên hông, trong lòng đúng là khẽ động, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhưng lại không rõ ràng lắm, để hần cảm giác có chút đau đầu.

Vỗ nhẹ đầu trán, tiện tay gảy một hồi chi giáp, "Tranh" một thanh âm vang lên.

Diệp Thạch Cẩm không nhịn được cười khổ một tiếng, thầm nghĩ: "Hay là phải đi vào di tích thăm dò một chút, cũng có thể nhớ tới chút gì."

Xoay cổ tay một cái, một thanh phi kiếm xuất hiện ở trong tay, sau đó hần kinh ngạc phát hiện, trên phi kiếm dĩ nhiên hiện đầy vết rách, khe nhú mảy, hần thực sự không nhớ ra được, phi kiếm của chính mình vì sao lại chịu đến tổn thương.

Chi giáp gảy tại phi kiếm trên thân kiếm, một tiếng nặng nề rung động, phi kiếm này bị thương không nhẹ.

Suy tư chốc lát, Diệp Thạch Cẩm liên tục phát sinh mấy đạo pháp quyết, dùng phi kiếm mũi kiếm cắt ra ngón tay, đem huyết thoa lên kiếm tích trên, đây cũng không phải là đơn thuần tô huyết, mà là một tên tiếp theo một tên Huyết phù văn, lấy máu của mình đến dưỡng kiếm.

Đây là một loại so sánh tà phương thức, thể nhưng hiệu quả nhưng vô cùng tốt, mắt thấy trên phi kiếm tỉ mỉ vết rách dần dần biến mất.

Diệp Thạch Cẩm sắc mặt tái nhợt lên, huyết luyện là cần phải hao phí tinh huyết, hần sau khi luyện chế hoàn tất, đem phi kiếm thu vào trong đan điền uẩn dưỡng, ngồi xếp bằng liên bất đầu tu luyện khôi phục.

Này vừa tu luyện, nhất thời để Diệp Thạch Cẩm kinh ngạc không thôi, tu vi của hần cảnh giới dĩ nhiên tăng lên rất nhiều, thực lực so với hơn 200 năm trước còn cao hơn, cảm giác kia phảng phất trở lại nguyên trạng.

Tại sao lại như vậy? Này hai trăm năm, ta một mực tu luyện sao?

Diệp Thạch Cẩm biết rõ, đến rồi chính mình trình độ như thế này, tu vi khó hơn nửa tiến lên trước một bước, thật không nghĩ đến cứ như vậy không giải thích được đột phá, hần rất nhanh từ trạng thái tu luyện lui ra, ngồi ngầy người, thực sự quá không thể tưởng tượng nổi.

Mình rốt cuộc đã trải qua cái gì?

Bất luận Diệp Thạch Cẩm làm sao suy tư, chính là nhớ không nổi tiến nhập di tích sự tình, hần còn có thể nhớ chính là mình cùng Hùng Nhị, nam trăm yêu kiều ở kết công đỉnh núi tuyết, nhìn phía dưới cảnh tượng, ngoài ra, chuyện về sau dĩ nhiên một điểm cũng nhớ không được.

Có người ở trúc lâu ở ngoài nói chuyện, Diệp Thạch Cẩm nghe được người nghịch ngợm đang nói: "Hần thì ở lại đây. . ."

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nở nụ cười, thật là một khắc cũng không chờ, bây giờ người tu chân đều như thế táo bạo sao? Còn không thể nào dạng, cũng đã tìm tới rồi, thực sự là không biết sống chết.

"Này, trong trúc lâu gia hỏa, đi ra đi!"

Diệp Thạch Cẩm trong lòng có chút bất đắc dĩ, hần đánh người là muốn chọn đối tượng, loại đứa bé này tử đánh nhau một chút ý tứ đều không có, hần thật sự không muốn lấy lớn ép nhỏ, có thể người nơi này lại có ai biết, hần liền là năm đó tu chân giới đệ nhất cao thủ đây.

Làm Diệp Thạch Cẩm đi xuống trúc lâu, liền thấy người nghịch ngợm mang theo hai người đứng ở trúc lâu ở ngoài, bên cạnh còn có kỳ kiếm điện mấy cái tu chân đệ tử, tò mò nhìn náo nhiệt.

Làm Diệp Thạch Cẩm lúc đi ra, người nghịch ngợm hầu như đều phải sợ đến nhảy còn lên, Diệp Thạch Cẩm khuôn mặt cũng không hề biến hóa, nhưng là tóc trắng phơ, dài đến đến eo, hơn nữa liền lông mày đều trắng, hình thành một cổ quái dị khí chất, trầm ổn bên trong mang theo từng tia tà khí.

Người nghịch ngợm nói: "Diệp đại ca, có người tìm ngươi. . ."

Hần cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là bởi vì có người dặn dò hần dẫn đường tìm Diệp Thạch Cẩm, vì lẽ đó hần liền mang theo đến, còn tưởng rằng là Diệp Thạch Cẩm bằng hữu tìm đến.

Làm hần nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm thời điểm, cả người đều ngây dại, bởi vì ngày hôm qua nhìn thời điểm vẫn là mái tóc màu đen, hôm nay dĩ nhiên toàn bộ đều trắng.

Diệp Thạch Cẩm nhìn thấy hai người, một cao một thấp, một gầy một mập, cao gầy lùn mập, hai người đứng ở nơi đó, giống như là vại nước bên cạnh lập một rế cây đầu.

Hai người này Diệp Thạch Cẩm ở bờ sông trên bến tàu từng thấy, đều là Ván Đạo Phong người, lấy Diệp Thạch Cẩm ánh mắt, trên căn bản gặp liền sẽ không quên, tuy rằng hần quên rồi nhân sinh là tối trọng yếu một màn.

Hai người đều là Tây Ma Tử hộ vệ bảo tiêu, hai cái Trúc Cơ kỳ người tu chân, nếu như đối đầu người bình thường, như vậy bọn họ chính là Thần, thể nhưng đối đầu Diệp Thạch Cẩm, bọn họ không bằng con kiến.

"Có chuyện gì sao?"

Diệp Thạch Cẩm biết hai người tới làm gì, thật sự là không động dậy nổi bất nạt tiểu hài tử, liền liền Thần định khí rảnh rồi khoanh tay, thần tình lạnh nhạt mà nhìn hai người.

Người cao gầy thực lực hơi mạnh một chút, hần nói rằng: "Đến, tìm người có chút việc, đi theo chúng ta một chuyến. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Phía trước dẫn đường!" Hần cũng lười nhiều lời, thì nhìn hai người này có thể như thế nào.

Hai người vô cùng phấn khởi mà dẫn dắt Diệp Thạch Cẩm hướng sau núi đi đến, chốc lát, xung quanh đã một người đều không có, liền ngay cả người nghịch ngợm cũng ở lại chỗ cũ.

Kỳ thực người nghịch ngợm cũng không để lại, mà là tò mò địa lặng lẽ theo ba người, một đường lần theo đến phía sau núi.

Diệp Thạch Cẩm theo hai người tới phía sau núi, hơn nữa hần cũng biết, người nghịch ngợm hãy cùng ở phía sau mặt, nhưng vẫn bất động thanh sắc nhìn hai người, lạnh nhạt nói: "Được rồi, ở đây không có người nào, các người dự định làm sao?"

Trong lòng lại nói: "Đánh ta a, đánh ta a! Người dám đánh ta, ta mới có lý do ra tay."

Đối với cái này loại tu chân đệ tử, hần thật ngại chủ động ra tay, thật sự là quá khó coi.

"Đúng rồi, ta còn không biết hai vị tên gọi là gì."

"Ta gọi Tung Cao!"

Đây là buồn bã gia hóa nói.

"Ta gọi Hùng Anh!"

Đó là cao to nói.

Kỳ thực Diệp Thạch Cẩm nghe được họ Hùng, thật là có điểm không hạ thủ được, hần cùng Hùng Nhị tuy rằng không được tốt lắm bằng hữu, nhưng hai người cũng có chút giao tình, mỗi lần nghe được Hùng tính, hần đều là có một phần tình hương hỏa.

Rất nhanh, đi tới nơi yên tĩnh, hai người liền lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Thật giống hai người các người muốn đánh ta à?"

Hùng Anh hung ác nói: "Đâu chỉ là đánh người, chúng ta muốn giết người!"

Diệp Thạch Cẩm không nhin được buồn cười, hần nói rằng: "Này, các người từng giết người sao? Không đúng, là giết qua người tu chân sao?"

Hai người này, nếu nói là giết qua người phạm bình thường, Diệp Thạch Cẩm đúng là tin tưởng, nhưng muốn nói giết qua người tu chân hần cũng thật là không tin.

Hùng Anh hung ác nói: "Ta cái gì đều giết qua!"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Như vậy, là tôi giết ta sao?"

Tung Cao nhìn chăm chăm Diệp Thạch Cẩm, hần có loại cảm giác xấu, đối phương quá mức trấn định, hơn nữa một bộ dừng đứng như không đáng đáp, loại này người hoặc là thần kinh không ổn định, đồng thời không làm rõ ràng được tình hình, hoặc là chính là lấy thực lực của đối phương, căn bản cũng không sợ chính mình hai người.

Hùng Anh nói: "Nói nhảm nhiều như vậy làm gì, giết chết quên đi. . ."

Tung Cao lại không có ngu như vậy, hần càng ngày càng cảm giác không đúng, đối phương nghe được Hùng Anh, khóe miệng hơi khẽ động một hồi, đó là hết sức tiêu chuẩn xem thường vẻ mặt.

"Người. . . Người rốt cuộc là ai?"

Hùng Anh có chút kỳ quái nhìn một chút đồng bạn, hần không biết Tung Cao tại sao như vậy do dự.

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Lo được lo mất, lưỡng lự, chỉ các người người như vậy, cũng dám ra đây gọi đánh tiếng kêu giết? Tu Chân Giới có các người loại này người, cũng là bi ai!"

Cực điểm giễu cợt giọng điệu, để sắc mặt hai người cũng thay đổi, cái kia lửa giận nhất thời liền dâng lên đầu đi.

Hùng Anh tay tại bên hông một vết, một thanh kô quang chủy thủ rút ra, nhún người liền hướng Diệp Thạch Cẩm nhào tới.

Bên tai đột nhiên vang lên một tiếng thờ dài, Hùng Anh mặt bị hung hăng quất một cái, cái kia lực lượng là to lớn như thế, cái tên này nhất thời đã bị tát

bay.

Nằm ngang bay ra ngoài, phải chết là Tung Cao ngay ở bên cạnh, lần này đứng lên đi, hai người căn bản đứng không vững, nháy mắt ngã lật cút cùng nhau.

Hùng Anh cả khuôn mặt đều mọc roi mắt, đột nhiên cảm thấy trong miệng nhiều hơn không ít đồ vật, hắt vôi vàng phun ra, lại là huyết, lại là hàm răng.

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, nhìn Hùng Anh trên mặt năm cái rõ ràng dấu tay, hắt thở mẫn gật đầu nói: "Ta thật sự không có tác dụng kinh lực a, nếu như ra sức, đầu của ngươi liền rơi mất. . . Ha ha."

Rất lâu không có đánh người, một tát này để Diệp Thạch Cẩm tâm tình cực kỳ khoan khoái.

Tung Cao từ dưới đất bò dậy, hắt kéo Hùng Anh, trong lòng là hết sức hoảng sợ, Hùng Anh thực lực hắt là biết đến, đối phương một tát này nhanh như thiểm điện, căn bản muốn tránh cũng không được, trốn không thể trốn, Hùng Anh thậm chí đều chưa kịp phản ứng đã bị quất bay đi ra ngoài, người này đến tột cùng mạnh bao nhiêu?

Rít gào một tiếng, Hùng Anh trong tay đã trao đổi một thanh trường kiếm, điên cuồng nhào tới.

"Đừng đừng!"

Lần này đi nhanh, trở lại càng nhanh hơn, nháy mắt hai đòn tai quang, trực tiếp đưa hắt rút ra được dịp tại chỗ đảo quanh.

Ngay sau đó, Diệp Thạch Cẩm một cước bay ra, Hùng Anh lần thứ hai bay lên trời, văng té ra xa sáu, bảy mét, bụng lồng ngực lời đều không nói ra được.

Tung Cao căn bản cũng không dám lên trước, lùi tới Hùng Anh bên người, nhỏ giọng nói: "Chúng ta. . . Chúng ta đi. . . Người này lợi hại. . ."

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Cáo trạng

Hùng Anh trong mắt tất cả đều là vòng vòng, hắt đầy miệng nha bị ba đòn tai quang đánh không còn, liền ngay cả răng cửa cũng không có bảo vệ, phun ra răng vỡ sau miệng đều xẹp.

Diệp Thạch Cẩm hỏi hột ba đòn tai quang, triệt để đánh thức hắt, người ta thực lực căn bản cũng không quan tâm hai người, đừng nói giết người, bị giết còn tạm được.

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Đứng rồi, nói cho các ngươi cái kia cái gì mặt rồi. . . Cái gì mặt rồi tới?"

Hùng Anh cùng Tung Cao suýt chút nữa không có tức chết, phải biết Tây Ma Tử ở Vân Đạo Phong nhưng là hoành hành bá đạo người, hơn nữa còn là phong chủ nhi tử, Vân Đạo Phong công tử lại bị Diệp Thạch Cẩm gọi là cái gì mặt rồi! Quả thực khinh người quá đáng!

Có thể hai người thật sự không dám động thủ, hai người bọn họ đều không nhìn ra Diệp Thạch Cẩm là tu vi gì, nhưng cái tên này đánh người thực sự quá ung dung, này hay là đối phương chỉ giật ba đòn tai quang, nếu là thật động thủ, phỏng chừng trên người không có mấy khối xương đầu có thể hoàn chỉnh bảo tồn đi, vì lẽ đó hai người không dám tiếp tục lưu lại, muốn muốn ly khai.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta để cho các ngươi đi rồi chưa?"

Hùng Anh đã không dám tiếp tục, hắt trực tiếp giả chết, mà Tung Cao cũng không dám đi, nói rằng: "Ngươi, ngươi. . . Ngươi muốn thế nào? Chúng ta, chúng ta nhưng là Vân Đạo Phong người!"

Diệp Thạch Cẩm chà chà nói: "Chà chà, đánh không lại liền báo tông môn tên, ta xem thường nhất chính là các ngươi loại này người, nếu dám ra đây khiêu khích, phải có mình chịu trách nhiệm a, thực sự là làm mất đi người tu chân tên tuổi. . . Chiều ta nói, các ngươi cũng đừng tu chân, chính mình tìm khối đậu hũ, một đầu chạm chết quên đi!"

"Còn có cái kia cái gì mặt rồi. . . Đứng rồi, Tây Ma Tử đứng không? Để hắt an ổn điểm thiếu gây chuyện với ta, ta người này tính khí khá tốt, có thể cũng không thích người khác đều là đến gọi đánh tiếng kêu giết, thật sự đem ta chọc giận, ta không ngại tiêu diệt các ngươi cái kia cái gì Vân Đạo Phong, còn

hỏi đạo? Cũng không biết các người hỏi cái gì đạo! Tu cái gì thật!"

"Cút đi!"

Hùng Anh cùng Tung Cao tè ra quần về phía ở ngoài chạy đi, lấy tu vi của hai người chạy đi đúng là nhanh chóng, mấy hơi chạy hình bóng đều không

Diệp Thạch Cẩm hướng về rừng cây nơi sâu xa liếc mắt nhìn, cũng không nói gì, trực tiếp hướng về trúc lầu phương hướng đi đến.

Chốc lát, một bóng người lén lút lút đi ra, hẩn lau một thanh mồ hôi lạnh trên đầu, thầm nói: "Trời rồi, hẩn làm sao lợi hại như vậy!"

Người nghịch ngợm xem như là mờ mắt, hẩn vẫn là lần đầu tiên kiến thức đánh người như vậy đánh, liền rút ra tai quang, nhìn ra hẩn đều mặt đau ghê răng, quả thực không thể tin được, người này một bộ ôn tồn lễ độ đáng đáp, đánh người nhưng ác như vậy.

Hùng Anh cùng Tung Cao hạ hạ bò bò hướng về trở lại, rất nhanh sẽ đến kỳ kiểm điện quý khách phòng, đó là một cái độc lập khu nhà nhỏ, hai người mới vừa vào cửa nghe được Tây Ma Từ.

"Hùng ca, ta bắt kẻ, người nghĩ biện pháp, giúp ta làm được Tiên Nhi!"

Tây Ma Từ vừa nói xong, liền thấy Hùng Anh cùng Tung Cao chạt vật đi vào, Hùng Anh nhìn thấy Hùng Ván Thiên, nhất thời tố cáo: "Nhị thúc. . . Nhị thúc. . ."

Hẩn nha toàn bộ đã không có, nói chuyện đều ở đây bay hơi: "Nhị thúc, người muốn báo thù cho ta a. . . Ta, ta bị người đánh, răng đều đánh không còn. . ."

Hùng Ván Thiên lập tức liền biết chuyện gì xảy ra, hẩn nói rằng: "Người để cho bọn họ đi?"

Tây Ma Từ nói: "Người kia là cao thủ? Hai ngu ngốc, đánh người cũng sẽ không sao?"

Hùng Ván Thiên nói: "Cao thủ? Chính là cái kia nói chuyện với Tiên Nhi người?"

Hùng Anh tuy rằng không khóc, có thể cũng oan ức nhanh hơn khóc, còn tưởng rằng là một con mèo nhỏ, không nghĩ tới là một con mãnh hổ, hẩn nói rằng: "Rất lợi hại! Thật sự rất lợi hại a. . ."

Hùng Ván Thiên nói: "Cao thủ cảnh giới nào?"

Tung Cao nói: "Không biết a. . . Hẩn, hẩn liền giật Hùng Anh ba đòn tai quang, răng đều đánh nát. . ."

Hùng Ván Thiên nói: "Người làm sao không có chuyện gì?"

Tung Cao về mặt đưa đám nói: "Ta, ta không dám lên đi. . ."

"Đừng! Đừng!"

Hùng Ván Thiên giận dữ, trực tiếp hai đòn tai trên ánh sáng đi, rút ra được Tung Cao đầu óc choáng váng, vẫn tính hẩn hạ thủ lưu tình, nếu không cũng giống vậy hàm răng vỡ vụn.

"Biết tại sao đánh người không? A? Biết không?"

Tung Cao run lấy bầy, hẩn thật sự bị tỉnh mộng, căn bản không biết Hùng Ván Thiên tại sao muốn đánh hẩn: "Ta, ta không biết. . ."

"Người con mẹ nó khoanh tay đứng nhìn!"

Tung Cao đầy bụng oan ức, trước hẩn căn bản cũng không dám lên, thực lực của đối phương để hẩn cho rằng, đi tới cũng là bị đánh.

"Ta, ta sai rồi. . . Ta sai rồi. . ."

Tây Ma Từ mặt âm trầm, nói rằng: "Được rồi, người này. . . Tìm một cơ hội, vây chết hẩn!"

Hùng Ván Thiên cũng là đau đầu, hẩn thật sự không thích Tây Ma Từ treu hoa gheo nguyệt, hơn nữa còn hình dáng đáng ghét, chỉ là bị vương bởi cha hẩn, chỉ có thể không ngừng mà giúp đỡ chùi dít, trong lòng cũng là đủ phiền, có thể vẫn chưa thể mặc kệ, nếu không cũng không hào giao chờ.

"Được rồi, được rồi, đến thời điểm ta tự mình dẫn người đi vây chết hẩn!"

Tây Ma Từ nói: "Đến thời điểm ta cũng đi, mẹ kiếp, người nào dám giành với ta nữ nhân, làm không chết hẩn! Ta cũng không tin!"

Hùng Ván Thiên vẫn là rất tỉ mỉ, hẩn nói rằng: "Anh nhị, người kia tên gọi là gì? Có phải là kỳ kiểm người trong điện?"

Hùng Anh điểm ấy vẫn được, sớm liền hỏi thăm rõ ràng, cũng là bởi vì biết, cho nên mới dám trắng trợn không kiêng dè, hẩn nói rằng: "Hẩn họ Diệp, thật

giống gọi là cảm . . Ân, không phải kỳ kiểm diện người, nghe kỳ kiểm diện đệ tử nói, là Lam Tiên Nhi mang về người. . ."

Tây Ma Từ nhất thời nổi giận, nói rằng: "Cái gì? Là Lam Tiên Nhi mang về? Mẹ kiếp . . . Cái này không đàn bà không biết xấu hổ, ta không tha cho nàng!"

Hùng Văn Thiên trong lòng khinh bỉ, người là Lam Tiên Nhi người nào?

Bất quá hắn không có khuyển nhũ, cũng không nói gì, làm Vấn Đạo Phong cao thủ, hắn lấy giữ gìn Vấn Đạo Phong tất cả vì là hành vi của chính mình chuẩn tắc, dù cho Tây Ma Từ là một tên khốn kiếp, dù cho hắn bắt nạt đàn ông trông ghêo đàn bà, dù cho hắn vô liêm sỉ khốn nạn, hắn đều phải giữ gìn.

"Ta biết nghĩ biện pháp!"

... . .

Diệp Thạch Cẩm trở lại trúc lầu, chút chuyện nhỏ này căn bản cũng không đáng giá hắn buồn phiền, dạy dỗ một trận cũng cho qua, lúc này hắn còn không có muốn giết người, một lần nữa nắm ra phi kiếm của chính mình, tiếp tục tế luyện.

Huyết luyện sau phi kiếm, đã khôi phục một phần vết rách, dùng lần trước huyết luyện, lần này hắn dùng chính là Tam Muội Chân Hỏa rèn luyện.

Lấy ra một ít vật liệu, dùng Tam Muội Chân Hỏa hòa tan sau, trực tiếp đánh vào kiếm thể bên trong tiến hành gia cố.

Diệp Thạch Cẩm thực sự không nghĩ ra, thanh phi kiếm này vì sao lại có như vậy trọng tổn thương, dựa theo phi kiếm vết thương nhìn, hắn là gặp được một cái không khác mình là mấy cao thủ, đồng thời trải qua một hồi cực kỳ chiến đấu khốc liệt, nếu không không thể chịu đến như vậy trọng thương.

Nhưng vấn đề là, chính mình đến tốt cùng cùng ai chiến đấu qua, Diệp Thạch Cẩm quả thực một đầu sương mù nước.

Dựa vào tinh xảo luyện khí thủ đoạn, phi kiếm của hắn từ từ khôi phục nguyên khí, tuy rằng còn không đạt tới trạng thái đỉnh cao, thế nhưng đã không ảnh hưởng sử dụng, trước phi kiếm một khi sử dụng, rất có thể sẽ lập tức đổ nát, cái này cũng là hắn không tiếc tất cả sử dụng huyết luyện nguyên nhân.

Một khi huyết luyện, phi kiếm có thể khôi phục nhanh chóng, sau đó sẽ dùng Tam Muội Chân Hỏa, dùng luyện kiếm vật liệu tu bổ, đây là luyện khí thủ đoạn của đại sư.

Phải hoàn toàn khôi phục, còn cần Diệp Thạch Cẩm đem phi kiếm thu vào Tử Phủ trong đan điền uẩn dưỡng, này liền phải cần một khoảng thời gian, gấp là không vội vàng được.

Tu bổ xong xuôi, Diệp Thạch Cẩm hài lòng dùng chỉ giáp bắn ra, liền nghe "Tranh" một thanh âm vang lên, chỉ bằng này một tiếng lanh lảnh vang vọng, hắn trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn, điều này nói rõ phi kiếm đã cũng không có vấn đề lớn lao gì.

Phi kiếm kia nổi giữa không trung, Diệp Thạch Cẩm đánh ra một tay pháp quyết, nháy mắt, phi kiếm đã bị hắn thu vào Tử Phủ trong đan điền.

Vườn người một cái, Diệp Thạch Cẩm nâng cầm lên, hắn bắt đầu cân nhắc khi nào đi di tích nhìn, cũng có thể ký ức lên cái gì.

Đi tới trúc lầu một bên, Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Người nghịch ngợm, ta chỗ này có thể không có gì tốt nhìn coi, chó núp. . ."

Người nghịch ngợm cực kỳ kinh ngạc, hắn không nghĩ ra vì sao lại bị phát hiện, phải biết hắn ngay cả hô hấp cũng không dám, ức đến hết sức khổ cực, kết quả còn trong chớp lát liền bị phát hiện, người này thực sự là lợi hại.

Từ khi nhìn trộm Diệp Thạch Cẩm đánh toi bởi Hùng Anh sau, hắn liền bội phục sát đất, người này thật sự rất mạnh, không hổ là Đại sư tỷ bằng hữu, vì lẽ đó hắn đối với Diệp Thạch Cẩm rất tò mò, muốn nhìn một chút Diệp Thạch Cẩm làm cái gì, kết quả lập tức liền bị phát hiện.

Nắm nắm niết niết địa từ trong bụi cây đi ra, hắn cười hi hi nói: "Ta có thể không có nhìn trộm nha, ta, ta đúng là đang trong bụi cây. . . Kéo ngâm nước cắt. . . Không nghĩ tới bị người phát hiện. . . Ha ha."

Diệp Thạch Cẩm có chút Tiểu Khiết thích, thấy hắn nói tới khó nghe, chỉ giáp bắn ra, một điểm vệt trắng liền bắn ra ngoài.

Người nghịch ngợm nhất thời liền che miệng thẳng bật, răng cửa bị bắn rớt một viên, đương nhiên đau đến khó có thể chịu đựng, hắn mắt lệ uông uông nói rằng: "Người, người. . . Ta nha. . ."

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Đây chỉ là một viên mà thôi!"

Ý tứ, còn dám nói hươu nói vượn, thì không phải là một cái răng sự tình.

Sợ đến người nghịch ngợm che miệng lại không dám lên tiếng, tuy rằng hắn vẫn đau đến giờ chân, nhưng nghĩ tới Hùng Anh đầy miệng răng đều bị quất ra rơi, hắn liền triệt để kinh sợ bao rồi.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Nói đi, có chuyện gì? Đừng nói cho ta. . . Người thật chỉ là vì nhìn trộm!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chỉ là giáo dục

Người nghịch ngợm thật vất vả và thờ bình thường đau nhức giường ngà voi, dù sao hắn không phải người bình thường, là một cái cấp thấp người tu chân, vẫn có chút biện pháp, hắn mím môi, hàm hồ nói rồi vài câu, kết quả Diệp Thạch Cẩm một câu cũng nghe không hiểu.

"Nói rõ một chút!"

". . . Muốn. . . Đi đan phòng. . ."

Lần này Diệp Thạch Cẩm nghe hiểu vài chữ, hiểu kỳ nói: "Đi đan phòng?"

Cuối cùng hắn mới hiểu rõ, hóa ra là Lam Tiên Nhi mời hắn đi đan phòng, cũng chính là phòng luyện đan.

Diệp Thạch Cẩm đúng là không có chuyện gì, suy nghĩ một chút nói rằng: "Được rồi, người dẫn đường!"

Người nghịch ngợm che miệng ở phía trước dẫn đường, dọc theo đường nhỏ, sau đó quẹo vào một cái vắng vẻ đường nhỏ, xung quanh cây xanh tỏa bóng phồn hoa như gấm, vừa vãn mùa xuân lúc, đây khắp núi đồi đều là hoa đại nở rộ.

Rất nhanh, hai người liền tiến vào một cái thung lũng, trên đường người cũng từ từ bắt đầu tăng lên, đều là kỳ kiếm điện các đệ tử.

Bọn họ nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm đều rất kinh ngạc, bởi vì Diệp Thạch Cẩm mái đầu bạc trắng, đặc biệt là hai đạo Kiếm Mi đồng dạng trắng như tuyết, dung mạo nhưng là tuổi trẻ cực điểm, da kia tốt đến để một ít nữ tu thật đều hâm mộ.

Hơn nữa, Diệp Thạch Cẩm ăn mặc cũng cùng mọi người bất đồng, nếp xưa vị mười phần, tay áo lớn áo bào rộng tóc dài bay bay, có một loại tiên phong đạo cốt cảm giác, không ít người ở khe khẽ bàn luận, muốn biết đây là người nào.

Phải biết, Diệp Thạch Cẩm đáng về hiện tại, quả thực tiêu vãi tới cực điểm, không thiếu nữ tu chân con mắt đều phải bốc lửa, quá tuần tú.

Diệp Thạch Cẩm còn thật không phải là đùa bỡn chơi, hắn có thể không có phu thiếp như vậy, then chốt ở chỗ hắn là 200 năm trước người, bản thân lại là đạo pháp cao thâm hạng người, tự nhiên mang theo một loại khí chất, thêm vào trang điểm đều cùng cái thời đại này bất đồng, nhiều hơn một phần kiểu khác phong thái.

Lại thêm mái đầu bạc trắng, trẻ tuổi khuôn mặt, rồi lại quý dị mang theo cảm giác tang thương, một cách tự nhiên liền khả năng hấp dẫn người.

Người nghịch ngợm ở phía trước dẫn đường, hắn là thật sợ Diệp Thạch Cẩm, nhân gia gây một hồi chỉ giáp răng của mình thì ít đi nhiều một viên, loại này người làm sao có thể đắc tội, căn bản không đắc tội được.

Rất nhanh sẽ đến phía sau núi, ở đây đã là kỳ kiếm điện hậu viện khu vực, không phải kỳ kiếm điện người tu chân, là rất khó tới đây.

Từng toà từng toà tinh xảo toàn làm bằng gỗ nhà lầu, đều ở đây đường hai bên, nơi này kiến trúc so với Diệp Thạch Cẩm trước ở trúc lầu, không biết muốn mạnh bao nhiêu, hơn nữa ở đây còn có tường viện cách trở, có người tu chân đội tuần tra, bởi Diệp Thạch Cẩm ngoại hình thực sự quá xuất sắc, vì lẽ đó hắn không ngừng mà bị ngăn cản đề ra nghi vấn.

Đáng thương người nghịch ngợm đều không ngừng giải thích, hắn vừa rụng một cái răng, nói chuyện mồm miệng đều không rõ ràng lắm, còn cần không ngừng mà giải thích, không ngừng mà nói chuyện, làm cho hắn khô miệng khô lưỡi.

Nhưng nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm một bộ người không liên quan đáng đáp, hắn căn bản cũng không trả lời này chút đề ra nghi vấn, một bộ lạnh nhạt đáng đáp, thật sự là để người tức giận.

Nhưng là Lam Tiên Nhi tiểu công chúa mệnh khiến, người nghịch ngợm căn bản không dám làm trái, không thể làm gì khác hơn là không ngừng mà giải thích.

Cũng may Lam Tiên Nhi danh hiệu rất tiện dụng, hầu như không người dám thật sự ngăn cản Diệp Thạch Cẩm, từng cái từng cái nhìn ánh mắt của hắn đều rất không đúng, phải biết ngưỡng mộ Lam Tiên Nhi người tu chân không biết có bao nhiêu, trong lòng bọn họ đương nhiên hết sức đồ kị.

Chỉ là Diệp Thạch Cẩm vừa nhìn liền không hiểu chiến, người này khí chất, có loại làm người bất khả xâm phạm cảm giác.

Chốc lát, đi tới một cái đại cửa cổng sân.

Người nghịch ngợm cười theo, đối với nột phạm nhân bình thường nói rằng: "Đại sư tỷ khách nhân. . . Ha ha, phiền phức ngươi đi báo cáo một hồi."

Đó là một người trung niên, hẳn đối với người nghịch ngợm đúng mức nói: "Ngươi mà chờ, ta đi báo cáo."

Chốc lát, người kia đi ra, nói rằng: "Tiểu thư để khách nhân đi vào."

Người nghịch ngợm ở đằng trước dẫn đường, bảy lượn quanh tám rẽ, ở đây kiến trúc rất nhiều, đình đài lầu các đều có, rường cột trạm trổ, một bộ nhà giàu trạch viện.

Đi tới hậu viện, liền thấy một bức cao tới trăm thước vách đá, nơi này có một cái mở ra tới hang đá, trong hang đá có Địa hỏa, vì lẽ đó nơi này là một chỗ chỗ luyện đan.

Diệp Thạch Cẩm đi vào liền thấy một đám người vây quanh một cái lò luyện đan, mồm năm miệng mười địa nghị luận cái gì.

Lam Tiên Nhi liếc mắt liền thấy Diệp Thạch Cẩm đi vào, thật sự là Diệp Thạch Cẩm quá mức chói mắt, nàng kinh ngạc nói: "Ai nha, đại thúc, tóc của ngươi làm sao trắng phau. . . Ố, tóc dài như thế. . . Oa, lông mày đều trắng, ngươi là bị bệnh sao?"

Vây quanh Lam Tiên Nhi mấy cái người tu chân, nghe được Lam Tiên Nhi đối với Diệp Thạch Cẩm xưng hô, nhất thời Đô Tùng thờ ra một hơi, đại thúc a! Vây nhất định không phải Lam Tiên Nhi người theo đuổi.

Diệp Thạch Cẩm cũng không thêm đề ý, nói rằng: "Ta có thể không có bệnh, còn tóc lông mày nhìn, cái kia không có gì." Khẩu khí của hắn cùng thái độ đều rất hào hiệp.

Lam Tiên Nhi bên người một cái nữ tu thật cười hi hi nói: "Oa, này đại thúc vẫn đúng là soái a! Hắn là tông môn nào cao thủ a? Tên gọi là gì?"

Một cái khác thân hình cao lớn sắc mặt xanh đen hán tử nói rằng: "Là Ván Đạo Phong người sao? Vẫn là chiến ngẫu sơn trang người?"

Cái kia sọi địch ý, coi như hắn cất lực che giấu, cũng vẫn là lộ ra.

Diệp Thạch Cẩm căn bản cũng sẽ không lưu ý, đối với hắn mà nói, này chút đều là trẻ con thôi, hỏi: "Gọi ta tới làm gì?"

Lam Tiên Nhi nói: "Nghe nói có người tìm làm phiền ngươi đi?"

Diệp Thạch Cẩm trong lòng đúng là kinh ngạc một chút, này tiểu nha đầu tin tức linh thông, nhanh như vậy liền biết rồi?

"Hai thằng nhóc đến khiêu khích, bị ta giáo dục một hồi, ân, tha đi."

Diệp Thạch Cẩm hơi hột nói, người nghịch ngợm chỉ cảm thấy nha đầu dữ dội, cái này gọi là giáo dục một chút? Hùng Anh mở miệng tốt nha nhưng là toàn bộ bị đánh rớt, hắn đều đang hoài nghi, người này sau đó làm sao ăn thịt gặm xương cốt?

Đen thui da đen hán tử trong lòng hết sức khó chịu, bởi vì Diệp Thạch Cẩm căn bản là không có có lý sẽ hắn, hắn vẩy tay kêu lên người nghịch ngợm, hỏi: "Hắn nói giáo dục người là ai? Là chúng ta kỳ kiểm diện người sao?"

Người nghịch ngợm nói: "Cung sổng sư thúc, là, là Ván Đạo Phong người. . ."

Cung sổng nói: "Ván Đạo Phong người, đều là ai?" Hắn nhận thức lần này tới người, trong lòng còn đang suy nghĩ là ai, nhờ vào lần này Ván Đạo Phong tới người tu chân, thực lực cũng không tính là kém.

"Là Hùng Anh cùng Tung Cao. . ."

Người nghịch ngợm như thế cũng biết bọn hắn, bất luận kỳ kiểm diện vẫn là Ván Đạo Phong, hay hoặc là chiến ngẫu sơn trang người tu chân, lẫn nhau đại đều biết, đừng xem mọi người bề ngoài hoà hợp êm thấm, ngầm hạ nhưng ám đấu không ngừng, thậm chí ở không có ai nhìn thấy dưới tình huống, lẫn nhau đều không tiếc hạ tử thủ.

Cung sổng trong lòng chấn động, hắn cùng Hùng Anh so với cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, hắn cũng không tin chỉ là giáo dục một chút, nhận định hai người nhất định bị thiệt thòi, như vậy trước mắt thực lực của người này cao hơn chính mình, điểm ấy thông minh hắn vẫn phải có, nhất thời liền bắt đầu cẩn thận.

Lam Tiên Nhi nói: "Đại thúc, ngươi biết luyện đan sao?"

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Thật giống sẽ một điểm. . ."

Lam Tiên Nhi bất mãn nói: "Sẽ chính là sẽ, không biết thì sẽ không, cái gì gọi là sẽ một điểm. . . Cũng còn tốt giống?"

Nhất thời, xung quanh mấy cái người tu chân đều cười.

Lam Tiên Nhi nói chuyện từ trước đến giờ trắng trợn không kiêng dè, nghĩ cái gì thì nói cái đó, xưa nay cũng sẽ không lưu ý người khác nghĩ cái gì, tính cách của nàng cực kỳ ngay thẳng, yêu thích liền là ưa thích, không thích chính là không thích, này tính khí có người yêu thích có người chán ghét.

Diệp Thạch Cẩm coi Lam Tiên Nhi là thành hài tử nhìn, một đứa bé nói chuyện, hần làm sao sẽ dễ bụng?

"Thật sự thật giống. . . Sẽ một điểm. . ."

Diệp Thạch Cẩm không nhìn được pha trò một câu, cũng không biết tại sao, gặp được Lam Tiên Nhi hần liền thích đùa với chơi, nhìn nàng đáng đáp gấp gấp, hần liền sẽ cảm thấy rất vui vẻ.

Lam Tiên Nhi hết sức không nói nhìn Diệp Thạch Cẩm, nói rằng: "Nhưng là ta tại sao luyện đan luôn thất bại a?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Người luyện chế là linh đan gì?"

Lam Tiên Nhi có chút ngượng ngùng, nói rằng: "Kim Sang Tán. . ." Nàng kỳ thực cũng không biết luyện đan, luyện chế là một mực chữa thương dùng tán thuốc.

Kim Sang Tán là bên trong cấp thấp người tu chân thường xài thuốc, bởi vì người tu chân không chỉ lẫn nhau thời điểm chiến đấu sẽ bị thương, ở ở ngoài rèn luyện cũng có các loại nguy hiểm, Kim Sang Tán là không sai giá rẻ tán thuốc, mỗi cái người tu chân đều sẽ chuẩn bị trên một ít.

Kim Sang Tán đại đều là mình bố trí, trong đó có mấy vị thảo dược là cần đan đỉnh đến luyện chế, này mấy vị thảo dược nếu như luyện chế thật tốt, như vậy hợp thành Kim Sang Tán thời điểm, thuốc này hiệu quả là tốt rồi.

Chính là dùng lò luyện đan luyện chế này mấy vị thảo dược, không ngừng mà thất bại, để Lam Tiên Nhi nhớ lại Diệp Thạch Cẩm, nàng cảm thấy người này hết sức thần bí, có thể liền biết luyện đan? Vì lẽ đó để người mời tới Diệp Thạch Cẩm, hỏi dò nên làm gì luyện chế này mấy vị thảo dược.

Diệp Thạch Cẩm thấy buồn cười, hần nguyên lai cho là luyện chế linh đan, vật này kỳ thực hần không tính tinh thông, thế nhưng cấp thấp linh đan vẫn là không làm khó được hần, không nghĩ tới là Kim Sang Tán, vật này đối với hần căn bản là không có có bất kỳ độ khó.

Giống như là một cái tư thâm thợ rèn, tinh thông rèn luyện đao kiếm, đột nhiên có người hỏi dao phay làm sao rèn đúc, vậy thì quá đơn giản điểm.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chỉ điểm

Diệp Thạch Cẩm nhìn toà kia không lớn lò luyện đan, nghiêm chỉnh mà nói, cái này cũng không toán luyện chế linh đan đan đỉnh, chỉ có thể nói là dùng tới xử lý dược liệu lò luyện đan, sau đó hần kiểm tra một chút, lại nghe Lam Tiên Nhi nói rồi quá trình, liền không nhìn được muốn cười.

"Người học từ ai vậy?"

Lam Tiên Nhi ngoác mồm là lưỡi, nàng căn bản cũng không phải là theo người học, mà là đọc sách tự học, tuy rằng loại vết thương này thuốc rất nhiều người đều sẽ, có thể nàng không chịu được mất mặt cầu người, quật cường liền tự học.

"Người, người. . . Đại thúc, người chớ xía vào ta cùng ai học, nói cho ta. . . Chỗ đó có vấn đề."

Người chung quanh đều là nàng sau khi thất bại gọi tới đồng bọn, vốn là muốn muốn hỏi bọn họ, nhưng là nàng lại thật không tiện, cũng làm người ta mời tới Diệp Thạch Cẩm.

Cung Lăng nói: "Làm gì tự mình luyện chế a, Kim Sang Tán nơi nào đều có, ta chỗ này thì có thượng hạng Kim Sang Tán. . ."

Lam Tiên Nhi tròn tròn mắt, nói rằng: "Phí lời, ta cũng có, thế nhưng ta muốn tự mình luyện chế! Không được sao?"

Cung Lăng nhất thời á khẩu không trả lời được, bị Lam Tiên Nhi sắc một câu nói cũng không có, đại tiểu thư muốn chính mình thử nghiệm, hần còn có thể nói cái gì?

Diệp Thạch Cẩm đứng là hết sức tán thành tiểu nha đầu quan niệm, hần nói rằng: "Người thứ tự. . . Ân, có vài chỗ làm phản. . ." Sau đó hết sức cặn kẽ tự thuật một lần.

Kỳ thực luyện chế loại này Kim Sang Tán cũng không khó, chỉ cần trình tự đối đầu, trên căn bản liền không thành vấn đề, chỉ là dược hiệu thật là tẻ khác nhau.

Nếu như luyện chế linh đan liền khá là phiền toái, ai cũng biết linh đan khó luyện, không cẩn thận liền sẽ nổ đan thành tro.

Lam Tiên Nhi chính là không có ai chỉ điểm, bản thân nàng cũng không tiện hỏi, hiện tại trái lại thỉnh giáo một người ngoài, bất quá một khi Diệp Thạch Cẩm chỉ điểm, nàng nhất thời liền hiểu.

Lam Tiên Nhi dựa theo mình lý giải, thêm vào Diệp Thạch Cẩm giải thích, nàng lại bắt đầu lại từ đầu luyện chế, cũng là trong chốc lát, một luồng mùi thuốc nồng nặc liền tung bay ra, nhất thời nàng liền mừng miệng cười mở, thành công!

Kỳ kiểm diện cũng không thiếu Kim Sang Tán, đây là bình thường dùng đến nhiều nhất trị thương thuốc, tuy rằng thường dùng thế nhưng cũng không tiện nghi, giống như đệ tử còn không lớn có thể mua được, phần lớn đều là tông môn bán phân phối phúc lợi, vì lẽ đó không ít người đều sẽ tự mình đi nghĩ biện pháp luyện chế.

Lam Tiên Nhi xưa nay cũng không thiếu này chút, chỉ là nàng làm người thật mạnh, hi vọng chính mình cũng có thể luyện chế được, như vậy mới xứng đáng trên thân phận địa vị của nàng.

Diệp Thạch Cẩm nhìn nhảy nhót nhót nhót, vui vẻ đến không biết rõ làm sao dạng mới khá Lam Tiên Nhi, không nhìn được buồn cười, lúc này mới tới chỗ nào? Chính là hợp thành một mực thuốc chữa thương mà thôi, nếu như luyện chế ra linh đan, nàng tuyệt đối muốn nhảy đến bầu trời.

Cung Lăng liền tiếng chúc mừng, một bộ rất vui vẻ dáng dấp, nhưng là ánh mắt lại thỉnh thoảng sẽ ngấm một cái Diệp Thạch Cẩm, cái kia cổ ánh mắt chán ghét, để Diệp Thạch Cẩm thấy buồn cười, loại này thẳng thắn, hẳn căn bản là không để vào mắt.

Người nghịch ngợm hết sức sợ hãi Diệp Thạch Cẩm, hẳn có thể coi là biết này mới đầu bạc trắng gia hỏa, tuyệt đối không phải người dễ trêu chọc.

Một đám người vây quanh Lam Tiên Nhi lủ ra lủ rủ nói lời, tuy nhiên cũng có ý đem Diệp Thạch Cẩm tách ra, đương nhiên, trong đó có mấy cái tu chân nữ đệ tử, nhưng có ý hướng về Diệp Thạch Cẩm bên người tập hợp.

Diệp Thạch Cẩm chẳng muốn cùng đám hài tử này phân cao thấp, đối với hắn mà nói, những đệ tử này căn bản không có bất kỳ uy hiếp, hắn cũng không nói gì, xoay người liền đi ra ngoài.

"Ai, đại thúc, người chạy cái gì, buổi tối ở chỗ này của ta ăn cơm a!"

Lam Tiên Nhi ở phía sau mặt gọi, Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Các người làm việc đi, ta buổi tối còn muốn tu luyện, liền không ở nơi này ăn cơm. . ." Vừa nói vừa đi, rất nhanh liền rời đi gian phòng.

Lam Tiên Nhi tức giận đến giậm chân, nàng cũng không cứng quá kéo Diệp Thạch Cẩm, trơ mắt nhìn hắn ly khai.

Không biết tại sao, Lam Tiên Nhi cũng chưa có cao hứng kinh lực.

Cung Lăng nói: "Tiểu sư muội, đến chỗ của ta đi thôi, ta đã sắp xếp người lập yến hội, chúc mừng tiểu sư muội thành công luyện đan!"

Lam Tiên Nhi nói: "Muốn ăn chính các người đi ăn, ta lại không muốn đi. . ." Nàng xoay người cũng đi rồi.

Cung Lăng trong lòng hết sức khó chịu, gia gia hắn nhưng là kỳ kiểm diện trưởng lão, Nguyên Anh kỳ đại cao thủ, ở kỳ kiểm diện địa vị cực cao, vì lẽ đó hẳn cho là mình cùng Lam Tiên Nhi mới là một đôi.

Đối với Diệp Thạch Cẩm, hắn duy trì độ cao cảnh giác, tuy rằng hắn cũng nhìn ra, Diệp Thạch Cẩm nhìn Lam Tiên Nhi thời điểm ánh mắt trong suốt, không có một chút nào tình dục ở trong đó.

Có thể tuy vậy, Cung Lăng trong lòng vẫn là khó chịu, bởi vì hắn nhìn ra Lam Tiên Nhi đối với Diệp Thạch Cẩm có một phần hiếu kỳ, vậy thì hết sức đáng sợ, một khi nữ nhân đối với nam nhân hiếu kỳ, sau này biến hóa, hẳn có thể không dám khinh thường.

Diệp Thạch Cẩm một đường tới lui về nhà, hắn hiện tại thành kỳ kiểm diện một phong cảnh, đặc biệt là một đầu đến eo tóc dài, một khi đi lại, cái kia tóc dài không gió mà bay, nhìn thấy được quý dị tuyệt luân.

Trong lòng hắn có chút vắng vẻ, không phải là vì Lam Tiên Nhi, mà là cảm giác mình thiếu một món đồ trọng yếu, theo thời gian trôi qua, hắn tựa hồ nhớ ra cái gì đó, có thể lại ký ức không nổi, một luồng cực độ cảm giác mất mát.

Là vật gì thất lạc? Vẫn là có chuyện gì không có làm được?

Một đường suy tư về, rất nhanh sẽ đến một con đường mòn trên, ở đây đã không có người đi đường, đường nhỏ biên tất cả đều là cây cối cùng cỏ dại dây leo, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh.

Người nghịch ngợm vẫn ở chỗ cũ xa xa theo, hẳn nhất định phải theo, bởi vì lúc trước Lam Tiên Nhi liền bàn giao hắn, để hắn nghe theo Diệp Thạch Cẩm dặn dò, một ít tạp vụ sự tình đều là nhiệm vụ của hắn, nhưng hắn sợ chết Diệp Thạch Cẩm, lại không dám không cùng, vì lẽ đó chỉ có thể yên lặng

mà ở phía xa theo dõi.

Vừa trở lại trúc lâu phụ cận, liền thấy một đám người ở nơi đó chờ, Diệp Thạch Cẩm không để ý đến, tiếp tục đi hướng mình trúc lâu, sau đó đã bị người ngăn trở.

Diệp Thạch Cẩm quét mắt qua một cái, phát hiện đều là kỳ kiếm điện đệ tử cấp thấp.

Diệp Thạch Cẩm lúc này mới ngẩng đầu nhìn lại, hắn vẫn muốn tâm tư của chính mình, bởi vì đối phương khí tức căn bản không uy hiếp được hắn, vì lẽ đó hắn cũng không thêm để ý.

Một cái ngăn cản người của hắn nói rằng: "Người từ bên kia đi, nơi này có sự tình đang nói!" Khẩu khí kia là không thể nghi ngờ.

Không để đi!

Diệp Thạch Cẩm tò mò nhìn này đám đệ tử cấp thấp, đều là thuộc về cái kia chút tư chất bình thường, rồi lại tu luyện không thiếu thời gian, thuộc về tông môn lão du điều.

Những người này ở đây tu chân trước đều là người miền núi, dũng mãnh dị thường, tu chân sau rồi lại rất khó tăng lên, ở trong tông môn bọn họ chính là địa đầu xa.

"Các người đang làm gì? Nhiều người như vậy tụ tập cùng một chỗ, đánh nhau sao?"

Diệp Thạch Cẩm bất luận là hơn trăm năm trước, vẫn là hiện tại, đối với cấp thấp người tu chân kỳ thực đều không hiểu nhiều, hắn là cái kia loại bắt đầu tu chân liền kinh tài tuyệt diễm người, tu chân tốc độ nhanh vô cùng, những người này là không có cách nào so với hắn, nhân rồi cũng là nhân rồi, hắn nổi lên tâm tư xem náo nhiệt.

"Đừng nói nhảm, hoặc là từ bên này qua đi, hoặc là liền đường cũ!"

Ngay vào lúc này, người nghịch ngợm chạy tới, hắn nghe được người kia lời, mồ hôi lạnh đều phải đi ra, người khác không biết, hắn cũng biết đạo Diệp Thạch Cẩm thực lực siêu cấp cường hãn, lời này nếu như chọc giận Diệp Thạch Cẩm, hắn đều có thể tưởng tượng hậu quả là cái gì.

"Ha ha, là Tiên đại ca a!"

Người nghịch ngợm giành trước vài bước liền chạy tới người kia bên người.

Tiền Hồng Đạt nhìn người nghịch ngợm, kinh ngạc nói: "Ồ, người tại sao lại ở chỗ này, còn không mau hỗ trợ, đúng rồi, người nha làm sao vậy?"

Người nghịch ngợm có chút lúng túng nói: "Không cẩn thận ngã té lộn mào một cái, đập vào trên tảng đá, chạm rơi mắt, ha ha."

Diệp Thạch Cẩm nhìn buồn cười, bất quá hắn không nói gì, chỉ là yên lặng đứng cạnh.

Tiền Hồng Đạt nói: "Ai, người tại sao còn chưa đi?" Hắn có chút không nhịn được quay về Diệp Thạch Cẩm nói rằng,

Người nghịch ngợm mồ hôi lạnh đều phải chảy ra, nói rằng: "Cùng nhau a, hắn sẽ ngủ ở toà kia trong trúc lâu, là đại tiểu thư phân phó. . ."

Vừa nghe là đại tiểu thư phân phó, Tiền Hồng Đạt nhất thời liền kinh sợ, bọn họ này chút đệ tử cấp thấp, đối với Lam Tiên Nhi nhưng là tương đương sợ hãi, một cái Lam Tiên Nhi tương đối với bọn hắn, xem như là thực lực siêu cấp cường hãn, thứ hai Lam Tiên Nhi là kỳ kiếm điện con gái của tông chủ, ai dám đắc tội?

Bọn họ chẳng qua là tầng dưới chót người tu chân, đối với thượng tầng có thiên nhiên sợ hãi.

Chẳng trách Diệp Thạch Cẩm đứng mực, nguyên lai nhân gia là có lai lịch, Tiền Hồng Đạt âm thầm cảm tạ người nghịch ngợm, hắn chòng hạ khuôn mặt tươi cười đến, nói rằng: "A? A! Hóa ra là người trong nhà a, ha ha, thật không tiện a. . ."

Người nghịch ngợm hiếu kỳ nói: "Bọn họ đang làm gì?"

Tiền Hồng Đạt nói: "Vì một viên linh thạch. . ."

Người nghịch ngợm ngạc nhiên nói: "Một viên linh thạch?"

Tiền Hồng Đạt giải thích: "Là một cái tiểu tử, ở bên ngoài nhặt được một viên linh thạch, kết quả bị lão chín bọn họ phát hiện, không nên nói là bọn hắn cợt, nếu như không thể đồng ý, cũng chỉ phải đánh. . ."

Người nghịch ngợm nói: "Linh thạch tuy rằng ít, nhưng là vì một khối linh thạch, còn à?"

Tiền Hồng Đạt nói: "Là một khối linh thạch thượng phẩm!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Một khối linh thạch

Diệp Thạch Cẩm nhất thời hiểu, một khối linh thạch thượng phẩm, có thể đổi một ngàn khối linh thạch hạ phẩm, chẳng trách để cho người đồ mắt.

Đừng nói là đệ tử cấp thấp đồ mắt, coi như Kết Đan kỳ người tu chân cũng giống vậy sẽ đồ mắt, lão chín là đệ tử cấp thấp bên trong một phương bá chủ, bởi vì hắn có một cao thủ đại bá tổ, là Nguyên Anh kỳ người tu chân, ở kỳ kiếm điện là trưởng lão một cấp nhân vật.

Sở Cửu nhìn chăm chăm một cái gãy nhỏ người tu chân, nói rằng: "Tiểu miếng đồng! Đừng chọc giận ca, giao ra đây, sau đó ta bảo kê ngươi!"

Chuyện như vậy ở Tu Chân Giới hết sức thông thường, đừng nói là một khối linh thạch thượng phẩm, coi như chỉ là một viên linh thạch trung phẩm, cũng đồng dạng sẽ khiến cho giết chóc, càng là cấp bậc thấp người tu chân càng là tàn khốc, phần tột cao cấp sau muốn hơi tốt một chút, thì nhìn cá nhân tâm tính.

Miếng đồng tên là Đồng Chân Phán, bí danh nhũ danh liền gọi miếng đồng, hắn là một cái cấp thấp người tu chân, cùng người nghịch ngợm tu vi đẳng cấp gần như.

Hắn cầm trong tay một thanh thép chế cây gậy, một đầu nhọn một đầu tròn, vật này gọi châm bông, có thể đâm có thể đập, đệ tử cấp thấp nếu như mua không nổi bảo kiếm, vật này chính là tốt nhất phân phối.

"Ngươi nhìn lầm rồi, ta không có nhặt được cái gì linh thạch!"

Đồng Chân Phán rất gầy yếu, nhìn thấy được như là mười lăm mười sáu tuổi thiếu niên, kỳ thực hắn đã hơn hai mươi tuổi, hai tay nắm chặt châm bông, dựa lưng vào một cây đại thụ, hắn chết nhìn chòng chọc Sở Cửu, một bộ quật cường đáng đáp.

Sở Cửu lạnh nhạt nói: "Có người gấp lại ngươi từ trong di tích đi ra, cũng gấp lại ngươi trong tay thường thức linh thạch thượng phẩm! Đừng ép ta động thủ!"

Trong tay hắn đang đưa một thanh bảo kiếm, đây không phải là pháp bảo kiếm, mà là một thanh Tinh Cương chế tạo kiếm, bất quá mặt trên có khắc phù văn, giống như phẩm nhân vũ khí căn bản cũng không có thể so với.

Này kiếm nếu như chém vào châm bông trên, châm bông phẩm chất thì không cách nào ngăn cản.

Tổng cộng có mười mấy đệ tử vây quanh Đồng Chân Phán, Sở Cửu thấy hắn vẫn như cũ không chịu khuất phục, trong lòng dần dần không nhịn được, nói rằng: "Bắt hắn lại!"

Một kiếm liền chém đánh xuống, hắn không dám dùng đâm, vì một viên linh thạch, còn không đến mức giết người.

Một kiếm hạ xuống, châm bông liền đứt rồi, ngay sau đó mấy người nhào tới, gắt gao đè lại Đồng Chân Phán, Sở Cửu nói: "Lục soát!"

Đồng Chân Phán điên cuồng giãy dụa, bất đắc dĩ thực lực của hắn rất thấp, đè lại người của hắn thực lực đều mạnh hơn hắn, hơn nữa còn là bốn người đồng thời đè lại hắn, hai người đè lại hai cái cánh tay, hai người đè lại hai cái chân, quả nhiên không thể động đậy.

Đồng Chân Phán chửi ầm lên.

Sở Cửu đi tới chính là mấy cái tai quang, đánh cho hắn miệng mũi phun máu, ngay sau đó, ngay ở Đồng Chân Phán bên hông lấy xuống một cái áo da, đem trong túi da đồ vật nghiêng đổ ra đến.

Chính là một ít đồ ngỗng ngang, trong đó có mấy khối đầu chó kim, mấy khối bạc, viên linh thạch kia cũng ở trong đó, là một viên lập loè ánh sáng màu xanh lam linh thạch thượng phẩm.

"Ha ha, sớm một chút lấy ra, ta còn có thể bồi thường ngươi một điểm, hiện tại mà. . . Đã muộn!"

Sở Cửu thu linh thạch, đưa tay ở Đồng Chân Phán trên mặt vỗ hai đòn, cười nói: "Tiểu sư đệ, đấu với ta? Ha ha, sau đó nhớ kỹ, nhặt được thứ tốt liền lấy ra đến, ta biết khen thưởng ngươi, ha ha, lần này xem như là trừng phạt! Chúng ta đi!"

Có người đưa tay đem đầu chó kim cùng bạc lấy đi, cái khác liền không thèm liếc một cái.

Một đám người phản phật đi hết, Sở Cửu trước khi đi, còn liếc mắt nhìn cách đó không xa Diệp Thạch Cẩm.

Diệp Thạch Cẩm chỉ là khoanh tay nhìn, cảnh tượng như thế này hẳn thực sự gặp quá nhiều, đã nhiều đến chết lặng trình độ, chờ Sở Cửu nhóm người này ly khai, chỉ còn lại Đồng Chân Phán cùng người nghịch ngợm ở, phía trước Tiền Hồng Đạt cũng theo Sở Cửu bọn họ ly khai, bọn họ nguyên bản chính là một phe.

Đồng Chân Phán cầm trong tay nửa đoạn châm bông, dùng sức đập địa, hẳn đã sắp giận điên lên, trong lòng cũng không nhận bị thương tổn thương tới cực điểm, thực lực không bằng người, ở trong tông môn chính là bị lấn ép đối tượng, hẳn căn bản là không phản kháng được.

Diệp Thạch Cẩm đi tới Đồng Chân Phán trước mặt, sau đó ngồi xổm xuống hỏi: "Người đi đi tích?"

Đồng Chân Phán hận vô cùng tất cả người, hẳn đột nhiên nhắc đầu, trong tay nửa đoạn châm bông đâm về phía Diệp Thạch Cẩm cổ, lần này nếu như đâm trúng, đầy đủ để người bình thường đáng mạng.

Người nghịch ngợm giật nảy cả mình, kêu lên sợ hãi: "A. . . Cẩn thận. . ."

"Coong!"

Diệp Thạch Cẩm cong ngón tay búng một cái, chỉ giáp liền gãy tại châm bông bên cạnh một bên, nháy mắt, cái kia nửa đoạn châm bông liền bị đẩy lùi.

Cái này cũng chưa tính, Đồng Chân Phán nắm chặt châm bông tay, miệng cộp hoàn toàn đánh bay, dĩ nhiên xé rách một cái đại thông suốt miệng.

Kỳ thực Diệp Thạch Cẩm cũng không có sử dụng bao nhiêu kinh lực, chỉ là hai cái tu vi cách biệt thực sự quá cách xa, đòn đánh này đã thương tổn tới Đồng Chân Phán.

Đồng Chân Phán bị sợ choáng váng, hẳn thấy rất rõ ràng rõ rõ ràng ràng, đối phương chính là một ngón tay đạn động một hồi, sau đó liền thấy một khúc màu bạc chỉ giáp chạm ở châm bông trên, hẳn thậm chí còn chứng kiến nhất lưu hỏa tinh tung toé.

Đây chính là Tinh Cương chế tạo châm bông, đối phương chỉ là một ngón tay giáp, đây là cái gì thực lực a?

Người nghịch ngợm ở bên cạnh nhìn ra rõ ràng, hẳn nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm chỉ dùng một ngón tay trên chỉ giáp, liền bắn bay trúng gà to châm bông, cái kia nhất lưu hỏa tinh, thật là làm người nghe kinh hãi.

Diệp Thạch Cẩm về mặt bất động, thản nhiên nói: "Người có phải là đi đi tích?"

Đồng Chân Phán cảm giác mình xui xẻo thấu, hẳn cũng không dám phản kháng nữa, nói rằng: "Không có. . . Ta không có tiến vào đi tích. . . Ta, ta cũng không dám tiến vào đi tích. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Viên kia linh thạch thượng phẩm là ở nơi nào nhất được?"

Đồng Chân Phán không thể không nói ra mình tại sao được linh thạch, đó là ở một khối nham thạch một bên, một bộ khô lâu bên người phát hiện, cứ như vậy một viên linh thạch.

Được linh thạch sau hẳn có chút lớn ý, vì lẽ đó liền một đường vượt vượt chạy về, ai biết ở trên đường bị Sở Cửu người phát hiện, lúc này mới bị người vây nhốt, trực tiếp cướp bóc hẳn.

"Ngoại trừ một bộ khô lâu, còn có một viên linh thạch ở ngoài, còn phát hiện cái gì?"

Đồng Chân Phán nói: "Đã không có, cái gì đều không có phát hiện. . . Ta tìm một vòng, thật sự cái gì đều không có phát hiện."

Diệp Thạch Cẩm có chút tiếc nuối đứng dậy, đây không phải là hẳn muốn tin tức.

Người nghịch ngợm theo Diệp Thạch Cẩm hướng về trúc lâu đi đến, Đồng Chân Phán tựa ở đại thụ rẽ một bên, trong lòng quả nhiên như thiêu như đốt, ngay vào lúc này, một đạo bạch quang bắn tới, nháy mắt đánh vào hẳn lồng ngực, cũng không phải đau, nhưng dọa hẳn nhảy một cái.

Sau đó, hẳn liền thấy một viên linh thạch từ lồng ngực lăn xuống đến trên đùi, đưa tay một phát bắt được, bên tai lại đột nhiên vang lên Diệp Thạch Cẩm thanh âm: "Chính mình thu cẩn thận, đừng tiếp tục bị cướp đi."

Đó là một viên linh thạch thượng phẩm.

Kinh hi kinh hãi đều đến được quá nhanh, Đồng Chân Phán nhanh chóng thu cẩn thận linh thạch, hẳn chết nhìn chòng chọc Diệp Thạch Cẩm đi xa bóng lưng, trong lòng đột nhiên nhảy một cái, đây là truyền âm! Tuyệt đối là tu sĩ cấp cao mới có thể có năng lực, người này dĩ nhiên ở tại trúc lâu? Khó mà tin nổi!

Diệp Thạch Cẩm đi tới trúc trước lầu, đối với người nghịch ngợm nói rằng: "Được rồi, ta cần nghỉ ngơi, người không cần tiếp tục cùng ta!"

Người nghịch ngợm đáp đáp một tiếng xoay người ly khai, kỳ thực hẳn cũng không muốn theo Diệp Thạch Cẩm, không biết khi nào thì bắt đầu, hẳn liền đối với Diệp Thạch Cẩm hết sức sợ hãi.

Lần trước bị Diệp Thạch Cẩm bắn rớt một cái răng sau, trong lòng hắn còn tương đương phần hận, có thể khi thấy Diệp Thạch Cẩm gây một hồi chỉ giáp, liền đem miếng đồng châm bông đánh bay, nên cái gì tính khí cũng không có, hơn nữa hắn còn biết, Diệp Thạch Cẩm trước cần phải để lại tay, nếu không thì sẽ không chỉ rơi một cái răng, đem mệnh đưa xong đều rất bình thường.

Người nghịch ngợm như một làn khói chạy mất, Diệp Thạch Cẩm lúc này mới nhún người nhảy tới, hắn trở lại trong trúc lâu tùy tiện ngồi xuống, cúi đầu trầm tư.

Hôm nay Đồng Chân Phán đi di tích biên giới, cũng bởi vì di tích hai chữ đề hắn nhớ rất nhiều, đây là cái gì di tích, trong đầu của hắn mơ hồ có một cái khái niệm mơ hồ, tựa hồ là một cái rất xa xưa tông môn di tích, cái gì tông môn hắn nhưng vô luận như thế nào cũng nhớ không nổi đến.

Buổi tối đi một chuyến di tích!

...

Tây mạch trụ ở trong phòng xoay quanh tử, hắn đã thử rất nhiều lần, liền ngay cả một lần cũng không có gặp lại được Lam Tiên Nhi, này nha đầu có bao xa liền trốn xa hơn, căn bản là không thấy được, hắn đơn giản là bó tay toàn tập.

Lam Tiên Nhi rất thông minh, nàng chính là không cùng tây mạch trụ gặp mặt, một cơ hội nhỏ nhoi cũng không cho, hơn nữa nàng cũng không phải là nữ nhân bình thường, nàng là nữ tu, ở kỳ kiểm điện địa vị còn rất cao, Tây Ma Tử muốn muốn sử dụng thủ đoạn, nơi đây lại là kỳ kiểm điện địa bàn, một chốc hắn căn bản không tìm được cơ hội.

Không được! Nhất định phải tìm tới cơ hội, dù cho lừa bịp, cũng phải đem Lam Tiên Nhi đoạt tới tay!

Hùng Ván Thiên cũng là đầu đầu, ở kỳ kiểm điện đối với trẻ con gái của tông chủ, một khi bị phát hiện đó chính là nhiễu loạn lớn, kỳ kiểm điện thực lực không thể so với người bọn họ Ván Đạo Phong kém, thậm chí kỳ kiểm điện ẩn giấu thực lực, so với Ván Đạo Phong mạnh hơn.

Phải làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Bị tập kích

Đêm khuya, Diệp Thạch Cẩm bay ra trúc lâu, nháy mắt cuồng phong gào thét, tiếng gió qua đi, Diệp Thạch Cẩm đã biến mất không còn tăm hơi.

"Àm!"

Diệp Thạch Cẩm một quyền nát một cái còn sót lại cấm chế, lần này đề hắn cũng bị thất thế, ở đây bữa bọn cấm chế đã toàn bộ biến hình, liền ngay cả hắn cũng không cách nào cân nhắc xuyên thấu qua, này là thế nào hình thành.

Chỉ là ở di tích biên giới, Diệp Thạch Cẩm lại liên tục ăn xong mấy lần thiệt thòi, càng phi kiểm của hắn vẫn chưa hoàn toàn chữa trị, căn bản là không phát huy ra uy lực đến.

Này chút sau khi vỡ vụn hình thành quái lạ cấm chế, hoàn toàn không theo lẽ thường đến, dù cho hắn là cấm chế trận pháp phương diện đại cấp bậc tông sư cao thủ, gặp được loại cấm chế này cũng giống vậy luống cuống.

Liên tục bể nát mấy cái còn sót lại cấm chế, Diệp Thạch Cẩm có chút tiết khí, cấm chế này cũng quá mức dày đặc, căn bản cũng không như là bởi vì bố trí, suy tư chốc lát, hắn không thể không tạm thời lui ra di tích.

Vừa muốn lui ra, nhưng phát hiện sau lưng cấm chế bị hắn đánh nát sau, rốt cuộc lại sinh thành một loại mới cấm chế, quả thực sinh sôi liên tục, đề hắn triệt để hết chỗ nói rồi.

Bất quá tu vi của hắn thực sự quá cao, những cấm chế này coi như lợi hại, vẫn là như thế không ngăn được hắn, hơn nữa mới cấm chế vừa rồi sinh thành, so với phía trước còn muốn nhọc nhằn, dựa theo Diệp Thạch Cẩm phỏng chừng, nếu như nhiều chờ hai ngày, cấm chế này ít nhất lợi hại gấp đôi.

"Àm!"

Một cước nổ ra, trực tiếp bạo nổ xoá bỏ lệnh cấm chế, Diệp Thạch Cẩm cứ như vậy xông vào đi ra.

Chốc lát sẽ đến di tích biên giới, lúc này trời đã mờ mịt nổi lên một tia bạch quang, hẳn biết trời muốn sáng.

Tùy tiện tìm một cây đại thụ, Diệp Thạch Cẩm ngồi ở rễ cây trên ô đầu suy tư, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến di tích, đầu óc liền một trận mê muội, hẳn cũng không biết di tích này tại sao cùng mình xung khắc quá, chỉ có thể ngơ ngác nhìn chân trời.

Chân trời nổi lên một tầng ngân bạch sắc, từ từ hóa thành một cái nhàn nhạt màu cam mang, đường chân trời dần dần đỏ, một vòng mặt trời đỏ nhảy ra chân núi, cái kia ánh sáng mặt trời liền vãi ở trên mặt đất, từ từ kéo dài tới Diệp Thạch Cẩm trên người, hẳn hơi nheo mắt lại, tạm thời bỏ qua trầm tư suy nghĩ.

Tùng tia âm áp, để Diệp Thạch Cẩm phản chấn một hồi tinh thần, đúng lúc này, hẳn biểu hiện hơi rung mình, cách đó không xa có tiếng bước chân vang lên, thanh âm kia xa xa truyền đến, càng ngày càng rõ ràng.

Này tiếng bước chân để Diệp Thạch Cẩm khẽ cau mày, bởi vì thật sự là quá mức vang dội, nếu như là người, người này muốn nặng bao nhiêu?

Âm thanh rất nhanh liền đến gần, mỗi vang một hồi, mặt đất cũng hơi rung động.

Diệp Thạch Cẩm cũng không để ý bị người phát hiện, hẳn đứng ở đại thụ một bên, nhìn chăm chăm không xa cây cối.

Sau đó, liền thấy cây cối lay động, một cái đen như mực tên to xác từ cây cối sau đi ra, là một con siêu cấp lớn gấu, mặt trên còn ngồi hai cái người tu chân.

Gấu hình chiến ngẫu!

Diệp Thạch Cẩm lúc này mới thoải mái, chẳng trách có lớn như vậy động tĩnh, là chiến ngẫu liền không kỳ quái.

Cái gọi là chiến ngẫu, kỳ thực chính là người tu chân chế luyện con rối, lợi hại con rối thực lực là khá cao, đặc biệt là đối với cấp thấp người tu chân mà nói, nếu như nắm giữ một con lợi hại con rối, chiến lực có thể tăng lên một đoạn dài.

Bởi Diệp Thạch Cẩm căn bản không có trốn, vì lẽ đó hai người lập tức liền thấy hẳn, nhất thời như gặp đại địch, một người trong đó nhảy xuống gấu ngẫu, một người khác tiếp tục khởi động gấu ngẫu, hướng về Diệp Thạch Cẩm vọt tới.

Một cái khác người tu chân nhanh chóng phát sinh tín hiệu, ngay sau đó, người này phát sinh một tiếng bén nhọn thét dài.

Một tiếng mơ hồ tiếng rít chói tai từ đằng xa truyền đến, Diệp Thạch Cẩm biết, bọn họ còn có đồng bạn.

Gấu ngẫu rất lớn, dài đến gần bốn mét, vóc người mập mạp, gấu ngẫu trên người tuyết từng khối từng khối lớn chừng bàn tay thép mảnh, nối liền cùng nhau, tạo thành thép chế chiến khôi giáp, gấu ngẫu trên lưng còn treo móc hai cái da túi áo, bên trong cổ cổ nang nang cũng không biết giả bộ gì đó.

Đây là một nặng đầu đạt đến 4 tấn nhiều sắt thép tạo thành gấu ngẫu, đối đầu cấp thấp người tu chân, có thể hình thành nghiền ép công kích, coi như đối đầu Kết Đan kỳ người tu chân, tuy rằng không nhất định có thể thắng, nhưng dựa vào kiên cố thân thể cũng có thể đối phó một hồi.

Trừ phi là Nguyên Anh kỳ cao thủ, loại này gấu ngẫu mới có thể bó tay bó chân.

Người tu chân kia cười gấu ngẫu, hướng về Diệp Thạch Cẩm nhanh chóng tấn công tới.

Rống!

Cười gấu thỉnh thoảng người tu chân, trên mặt lộ ra cực kỳ vẻ mặt hưng phấn, hẳn hưng hăng địa khởi động gấu ngẫu, rất nhanh liền đến gần Diệp Thạch Cẩm, hẳn phát hiện Diệp Thạch Cẩm không nhúc nhích đứng ở trước đại thụ, tựa hồ bị gấu ngẫu dọa sợ.

Khoảng cách đại khái còn có chừng mười mét xa, người kia đột nhiên hô lên một tiếng, ngay sau đó gấu ngẫu liền nhào tới, nếu là bị một cái như vậy tên to xác nhào lên, người bình thường tuyệt đối chính là một đồng thịt rửa, cấp thấp người tu chân cũng phải gãy xương đứt gân.

"Àm! Răng rắc!"

Gấu ngẫu nháy mắt đụng vào Diệp Thạch Cẩm dựa vào trên cây to, một tiếng vang thật lớn sau, bằng thùng nước đại thụ dĩ nhiên trực tiếp bị đụng gãy.

Cả cây đại thụ đều cũng sụp xuống, phát sinh tí tách cành cây gãy vỡ tiếng, cười ở gấu ngẫu thân người trên kinh ngạc phát hiện, Diệp Thạch Cẩm dĩ nhiên không thấy.

"Người đang tìm ta?"

Thanh âm kia mang theo từ tính, bình thản một câu nói.

Đột nhiên xoay đầu, liền thấy Diệp Thạch Cẩm dương dương tự đắc địa dựa vào mặt khác một cây đại thụ, trong tay còn cầm một căn trướng vịt to bồng gồ, vừa nhìn cũng biết là vừa hái xuống, mặt trên còn có lưu lại mới mẻ cành lá, Diệp Thạch Cẩm vẫn còn ở ung dung thong thả hái phía trên cành lá, một

bộ hết sức bộ đáng nghiêm túc.

Đột nhiên, Diệp Thạch Cẩm xoay đầu liếc mắt nhìn, hắn đã phát hiện hai cái báo thỉnh thoảng xuất hiện hiện, hơn nữa đã lên đến gần tới trên cây to, hắn dĩ nhiên bị bao vây.

Mấy tiểu bối liền dám can rờ như thế, cái này ở 200 năm trước là không thể tưởng tượng, trước kia người tu chân muốn phải đối phó kẻ địch, đều là muốn từ trước điều tra giải một phen, đặc biệt là đối với lạc đàn người.

Dám một mình ở người tay ngang đi, người này nhất định sẽ có một số dựa dẫm, nếu không, ai dám chạy loạn?

Diệp Thạch Cẩm trong lòng nhưng thật ra là khó chịu, hắn đã đoán được, đây cũng là chiến ngẫu son trang người tu chân, ba cái tông môn, Diệp Thạch Cẩm đều xem như là tiếp xúc đến.

Vấn Đạo Phong có một Tây Ma Tử, cũng làm người ta rất đáng ghét, mà chiến ngẫu son trang người càng thêm quá đáng, một câu không hỏi một câu không nói, tới chính là giết người tư thái, đã thành công chọc giận Diệp Thạch Cẩm.

Chỉ có điều Diệp Thạch Cẩm xưa nay cũng sẽ không đem phần nộ phóng ở trên mặt, hắn càng là bình tĩnh, ra tay lại càng tàn nhẫn.

Cười ở gấu ngẫu trên người người tu chân, là một cái mạng mặt nạ người mặc áo đen, cái kia mặt nạ rất là dữ tợn, nhìn thấy được lớn xấu cực kỳ, hắn lại phát sinh một tiếng rít, cho đến bây giờ, Diệp Thạch Cẩm chưa từng nghe qua hắn nói một câu.

Gấu ngẫu đột nhiên thay đổi phương hướng, lần thứ hai hướng về Diệp Thạch Cẩm đập tới, địch ý sâu, để Diệp Thạch Cẩm thật là không hiểu ra sao.

Đột nhiên, Diệp Thạch Cẩm thân thể cất cao, phảng phất đập phải lò xo trên, ở gấu ngẫu nhào ở nháy mắt, hắn bay lên, gấu ngẫu đột nhiên va vào Diệp Thạch Cẩm sau lưng đại thụ, thời khắc này, liền nghe đùng đùng một tiếng nổ vang, gấu ngẫu thân người trên đánh vòng bay ra ngoài.

Diệp Thạch Cẩm cây gậy trong tay, chính xác đánh ở người kia trên người, trực tiếp liền đem hắn đánh bay.

Cùng lúc đó, Diệp Thạch Cẩm đã rơi vào gấu ngẫu trên lưng, ngay sau đó hắn nhấc lên nắm đấm, mạnh mẽ nện ở gấu thỉnh thoảng đầu.

"Băng!"

Một quyền xuống, gấu thỉnh thoảng đầu liền nổ tung, dù cho gấu thỉnh thoảng đầu là sắt thép chế tạo, cũng không ngăn được Diệp Thạch Cẩm một quyền, cú đấm này hắn ít khi dùng nhất bốn phần kinh lực, đừng nói là gấu ngẫu, coi như Nguyên Anh kỳ người tu chân cũng được bị một quyền đập chết.

Một quyền đánh nổ, gấu thỉnh thoảng đầu chỉ còn lại gần một nửa, đây không phải là thật gấu, vì lẽ đó không có huyết nhục xương cốt gì gì đó.

Diệp Thạch Cẩm nghe được phía trên có tiếng xé gió truyền đến, hai bên trái phải, thân thể của hắn đột nhiên về phía sau vọt tới, thậm chí động tác đều không có thay đổi, như cũ duy trì cười gấu thỉnh thoảng tư thế.

Bay bắn ra không tới năm mét, Diệp Thạch Cẩm đột nhiên lại hướng về phía trước nhào tới, hai cái báo ngẫu đã sắp muốn dựng lên gấu thỉnh thoảng phần lưng.

Diệp Thạch Cẩm động tác thực sự quá nhanh, coi như điều khiển chiến ngẫu nhân thủ pháp cao minh, cũng không ngăn được hắn cao thủ như vậy, hai cái tay chỉ là ở báo ngẫu trên lưng rung một cái, liền nghe được thanh thúy tiếng rắc rắc, này cổ xảo kinh, trực tiếp liền gõ gãy báo thỉnh thoảng sống lưng.

Hai cái báo ngẫu nháy mắt mất đi sức mạnh, trực tiếp liền dựng vào gấu thỉnh thoảng trên thân thể.

Thình thịch hai tiếng đánh mạnh!

Diệp Thạch Cẩm lần thứ hai bay lên, lao thẳng tới đại thụ, trên cành cây đứng cạnh một cái râu quai nón Đại Hán, người này trong ánh mắt kinh hãi, vô luận như thế nào cũng không cách nào che giấu, vừa nãy một màn toàn bộ nhìn ở trong mắt, hắn đời này liền chưa từng thấy lợi hại như vậy người.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Quy củ

Người này tóc bạc bay bay, hành động nhanh như thiểm điện, thân thủ tốt tu vi cao, đều là râu quai nón đại hán từ trước tới nay chưa từng gặp qua.

Thật lợi hại, hời hợt giết chết một con gấu ngẫu hai cái báo ngẫu, thậm chí đều không có dây dưa, một đòn mà thôi, hán cả người đều sợ đến cứng lại rồi, đứng ở trên cành cây trơ mắt nhìn Diệp Thạch Cẩm bay lên.

"Xuống!"

Râu quai nón đại hán liền té xuống cây đi, đối phương thậm chí không hề động thủ, chỉ là quát một tiếng, hán trực tiếp run chân một đầu liền ngã xuống cây, khiến cho Diệp Thạch Cẩm đều hơi sửng sốt.

Lập tức, Diệp Thạch Cẩm liền ở giữa không trung chuyển hướng, thân hình kia lại như một con linh hoạt chim, lại bắn về phía mặt khác một cây đại thụ.

Bên này trên cây to còn đứng một người trẻ tuổi, hán trơ mắt nhìn chính mình sư thúc liền hoàn thủ dừng khí đều không có, chính mình liền rơi xuống khỏi đi, hán tất cả dừng khí cùng khí lực cũng sợ đến đã không có.

Diệp Thạch Cẩm trợn mắt há hốc mồm mà nhìn người trẻ tuổi này, cũng run chân cứ như vậy trượt xuống dưới, tiếng tí tách bên trong, cũng không biết đập đoạn bao nhiêu cành cây, trực tiếp rơi xuống tới mặt đất.

Treo ngừng giữa không trung bên trong, Diệp Thạch Cẩm cũng rất bất đắc dĩ, những tiểu tử này đều không sợ hãi, chớ đừng nhắc tới đánh, trước mặt gây sát bay một cái, hán kỳ thực nương tay.

Dựa theo thực lực của hán, nếu như dùng một phân lực số lượng, người kia toàn thân đều phải bị rút ra nát, một điểm nghi vấn đều không có.

"Đều lại đây, ai chạy ai chết!"

Cứ như vậy nhàn nhạt một câu nói, ba cái Chiến Ngẫu son trang người tu chân không có một dám chạy, lấy Diệp Thạch Cẩm bày ra thực lực, bọn họ không còn sức đánh trả chút nào.

Ba người hạ hạ đụng đụng tới, Diệp Thạch Cẩm lúc này mới rơi xuống mặt đất, hỏi: "Tại sao muốn tập kích ta?"

Râu quai nón đại hán nom nớp lo sợ nói: "Tiền bối, này, này thật sự không có thể trách chúng ta. . . Nơi này là chúng ta Chiến Ngẫu son trang tuần tra địa a, bất kỳ người tiến vào đều giết chết không cần luận tội. . . Đây là Chiến Ngẫu son trang, Vấn Đạo Phong cùng Kỳ Kiếm Điện đồng thời quyết định quy củ. . ."

Theo ba người bổ sung giải thích, Diệp Thạch Cẩm dần dần hiểu, hóa ra là ba nhà tu chân tông môn định quy củ, bởi vì này ba nhà tông môn tu chân đệ tử, thỉnh thoảng sẽ tiến nhập trong di tích tầm bảo, có thể mỗi lần đều chết tổn thương nặng nề, đây là ở biên giới, nếu như dám thâm nhập, bất luận là ai cũng sẽ không còn gặp lại được.

Tông môn cao tăng thảo luận sau quyết định, mỗi gia phân chia đoạn đường, phái đệ tử đến tuần tra, nếu như nhà mình đệ tử liền tóm lại, như là người ngoài liền giết, quy củ này đã có hơn trăm năm lịch sử.

Vì lẽ đó di tích biên giới chính là vùng cấm, bất luận từ cái nào một đoạn ra vào, đều sẽ gặp được các tông cửa phái tới nhân viên tuần tra .

Diệp Thạch Cẩm làm sao biết này chút, bất quá coi như hán biết cũng sẽ không để ý, lấy tu vi của hán thực lực, những người này căn bản cũng không có thể có thể ngăn cản.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Được rồi, từng người đem tên báo một hồi. . . Chuyện này chấm dứt ở đây, ta cũng lười truy cứu, bất quá ta không hy vọng truyền đi, nếu như ở bên ngoài ta nghe đến một điểm điểm tiếng gió, các ngươi đều đừng sống. . ."

Như là dựa theo Diệp Thạch Cẩm thói quen trước kia, ba người này căn bản đừng nghĩ sống, cũng không biết tại sao, hán lần này sau khi tỉnh lại, sẽ rất khó hưng thịnh nổi sát tâm.

Loại này biến hóa của tâm cảnh, kỳ thực chính hán cũng ở thích ứng bên trong, lại như trước hán đánh rớt Hùng Anh tất cả nha, lại không có gợn gợn nhanh chóng địa giết chết hán.

Không đáng giá!

Hán hiện tại chính là cái cảm giác này, hán cho rằng này chút đều là trẻ con, giết chết tiểu hài tử, cũng không phải là một cái đáng giá khoe cùng chuyện vui.

Phát tay một cái, Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta không muốn giết người, ở ta thay đổi chủ ý trước, tốt nhất dựa theo ta nói đi làm!"

Râu quai nón đại hán nói rằng: "Ta, ta gọi An Thần, này là sư chất của ta. . . Kim Bảo, cái kia gọi. . . Mã Táp."

An Thần, Kim Bảo, Mã Táp!

Diệp Thạch Cẩm lập lại một lần, nói rằng: "Ta không có nói sai đâu!"

An Thần không ngừng mà gật đầu, nói rằng: "Vâng, là, tiền bối!"

Hắn hoàn toàn nhìn không thấu Diệp Thạch Cẩm tu vi, chẳng qua là cảm thấy người này sâu không lường được, là mình đời này từng trải qua người lợi hại nhất, trong lòng đối với Diệp Thạch Cẩm hết sức sợ hãi.

Diệp Thạch Cẩm cũng không có làm trò gì, kỳ thực cũng chính là uy hiếp một câu mà thôi, cũng không có thật sự dự định như thế nào, hắn chỉ là sợ phiền phức, phát tay nói: "Được rồi, nhớ kỹ, sau đó đừng gây chuyện với ta! Ta ngại phiền!"

Nói xoay người rời đi, vẫn chưa đi vài bước, cuồng phong gào thét, trong thời gian ngắn, cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đợi đến gió êm sóng lặng thời điểm, An Thần về mặt đau khổ nói rằng: "Lần này trở lại làm sao bàn giao a?"

Hắn vừa nói, một bên kiểm tra gấu ngẫu cùng báo ngẫu, càng xem càng là hoảng sợ, đặc biệt là gấu thỉnh thoảng đầu bị hủy diệt hơn nửa, bên trong toàn bộ đều tan nát, coi như muốn tu cũng khó khăn, phải thay đổi một cái đầu mới được.

Kim Bảo nói: "Sur thúc. . . Chúng ta làm sao bây giờ? Cái kia, người kia. . . Hắn không cho nhắc đến gặp hắn, chúng ta trở lại làm sao bàn giao? Báo thỉnh thoảng xương sống đứt đoạn mất, phải thay đổi một cái xương sống lưng. . . Ta thật muốn phá sản. . ."

Mã Tạp mới là khóc không ra nước mắt, hắn nói rằng: "Ta gấu ngẫu đầu đều bể nát, đổi đầu. . . Ta cũng đổi không nổi a!"

Vậy làm sao bây giờ?

Đối với ba người mà nói, mất đi chiến ngẫu chẳng khác nào mất đi vũ khí, một lát, An Thần cắn răng nói: "Trở về báo cáo! Nên nói như thế nào liền nói thế nào, chúng ta cũng không có làm gì sai, chỉ là đối thủ thật lợi hại. . ."

Hắn cũng không có cách nào, bởi vì sau khi trở về căn bản là không cách nào giải thích, nói dối dễ dàng, che lấp khó!

Ba người thu thập xong gấu ngẫu cùng báo ngẫu, hướng về Chiến Ngẫu sơn trang đi đến.

Diệp Thạch Cẩm ở ngoài trấn nhỏ hiện ra thân hình, vừa lúc là lúc buổi sáng, không biết tại sao, Diệp Thạch Cẩm lại cảm giác được đói bụng.

Hắn có chút bất đắc dĩ, lần này tỉnh lại biến hóa có chút lớn, rất nhiều cũng phải cần hắn thích ứng, tỷ như ăn đồ ăn, trước đây thật là mười mấy ngày không ăn đều không có bất cứ vấn đề gì, bây giờ lại thỉnh thoảng cũng cảm giác được đói bụng, hơn nữa thứ đói bụng này rất khó chịu đựng.

Đi tới trấn nhỏ, vẫn là lần trước ăn địa phương, Diệp Thạch Cẩm bệ vệ địa ngồi xuống, nói rằng: "Đi tới một bàn bò Tây Tạng thịt, bánh tráng, chén lớn canh. . . Còn có cái gì khác ăn?"

Hắn kỳ thực không biết muốn ăn cái gì, lần trước ăn không sai, vì lẽ đó hắn lại tới nữa rồi.

Ông chủ mập còn nhận thức Diệp Thạch Cẩm, người này thực sự quá đặc biệt, lần trước chính là ở hắn ở đây sau khi cơm nước xong, tóc mắt thấy nhìn, hắn cười khò nói: "Bánh tráng có. . . Bò Tây Tạng thịt không còn, bất quá vừa thu rồi chừng mười chỉ con gà tuyệt, đã hầm trong nồi, vừa rồi nước sốt đốt, còn có tô con gà tuyệt canh. . ."

Diệp Thạch Cẩm cũng không hiểu nổi, nói rằng: "Đi tới mười con nước sốt đốt con gà tuyệt, một bàn hành dầu bánh tráng, hai bát lớn canh. . ."

Bên cạnh hai thợ săn ánh mắt đều không đúng, trong đó một cái thậm chí nói: "Ăn được sao?"

Ông chủ mập nhưng là biết Diệp Thạch Cẩm sức ăn kinh người, cười nói: "Được, lập tức tới ngay!"

Cái gì cũng là có sẵn, hắn lập tức đã bung lên, bánh tráng dùng mâm gỗ già bộ, dày đặc một đại điệp bánh tráng, có tới bảy, tám cân, hai bát lớn canh gà, nước sốt đốt xong con gà tuyệt, dùng chậu gỗ mặc lên đến.

Diệp Thạch Cẩm luôn mồm nói tốt, hắn đại miệng bắt đầu ăn.

Tuyệt này gà kỳ thực không lớn, cũng chính là hai cân bộ dạng, hai thợ săn trước mặt chính là hai khối bánh tráng, hai cái nước sốt đốt xong con gà tuyệt, còn có một chén canh, sau đó hai người đều không ăn, cứ nhìn Diệp Thạch Cẩm ăn.

Hai người bọn họ trong lòng đều rất tò mò, muốn xem Diệp Thạch Cẩm làm sao ăn nhiều như vậy đồ ăn.

Diệp Thạch Cẩm ăn được hết sức nhả nhặn, hắn vốn là có chút Tiểu Khiết thích, yêu thích sạch sẽ, vì lẽ đó ăn cũng là tư tư văn văn, có thể tốc độ một chút cũng không chậm, có thể nói là gió cuốn mây tan giống như.

Cũng chính là gần mười phút, bánh tráng cùng con gà tuyệt liền ăn được gần đủ rồi, sau đó hắn ung dung thông thả địa uống canh gà, một bộ hài lòng đáng đáp.

Kỳ thực Diệp Thạch Cẩm chỉ là ăn năm phần no, hán một bên ăn canh một vừa suy nghĩ, có phải là trở lại mười con con gà tuyết?

Có thuyền tới!

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, làm sao mỗi lần ăn cơm, đều có thuyền tới?

Hán nhắc mắt nhìn đi, chỉ thấy một cái thuyền lớn đã xuất hiện, chậm rãi lái tới, thuyền kia so với lần trước thấy Văn Đạo Phong thuyền còn muốn lớn hơn, thuyền đầu cắm vào lá cờ, cũng không có thiếu người đứng ở thuyền đầu.

Một thợ săn kinh ngạc nói: "Đây không phải là Chiến Ngẫu sơn trang lá cờ mà. . ."

Một cái khác thợ săn nói: "Xuyt, nhỏ giọng một chút, bọn họ cũng không dễ trêu chọc. . . Đừng nói chuyện!"

Một viên tín hiệu bay lên, ở trên không bên trong nổ ra.

Kỳ Kiếm Điện nhất thời náo loạn tưng, rất nhanh thì có một đám người ra đón.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng hiếu kỳ, hán vẫy tay gọi tới ông chủ mập, hỏi: "Lần trước là Văn Đạo Phong, lần này là Chiến Ngẫu sơn trang, bình thường bọn họ thường xuyên đến hướng về sao?"

Ông chủ mập nhỏ giọng nói: "Không phải a, giống như cách mỗi hai đến ba năm sẽ nhiều lần tiếp xúc, về phần tại sao ta cũng không biết, năm kia, vẫn là đại năm kia. . . Chúng ta Kỳ Kiếm Điện là phái người đi ra. . ."

Diệp Thạch Cẩm nhất thời liên hiểu, đây là ba cái tông môn bình thường giao lưu, chỉ là không biết trao đổi nội dung là cái gì, còn ông chủ mập, có thể nói ra những câu nói này đã là hán quan sát của mình, cái khác khẳng định không rõ ràng, hán không phải là người tu chân.

Sau đó, Diệp Thạch Cẩm liền thấy hoan nghênh nhân trung, có Kỳ Kiếm Điện tông chủ Lam Thiên Hộ, có Lam Tiên Nhi, cũng có Văn Đạo Phong Tây Ma Tử cùng Hùng Văn Thiên, còn có Hùng Anh đám người.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phát hiện thực lực

Đám người kia đi ngang qua tiểu thực than, mấy người ánh mắt lập tức nhìn chăm chú vào Diệp Thạch Cẩm.

Hùng Anh nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm, không nhận được nghiêng răng nghiêng lợi, đáng tiếc nha cũng không có, chỉ có thể lý sự giương, tuy rằng trong mắt hán muốn phun lửa, nhưng trong lòng là hết sức sợ hãi.

Lam Tiên Nhi kinh ngạc nhìn Diệp Thạch Cẩm, nàng làm sao cũng không nghĩ ra, cái tên này lại vẫn ở trên sạp nhỏ ăn, người nọ là thùng cơm sao?

Tàn nhẫn tàn nhẫn lườm hán một cái, Lam Tiên Nhi đột nhiên nghĩ muốn cười, người này thực sự là có ý tứ.

Tây Ma Tử nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm, trên mặt mặt rõ nháy mắt từ, chỉ liếc mắt nhìn hán liền quay đầu không nhìn, phòng chừng lại liếc mắt nhìn, hán liền không nhận được muốn bạo.

Một đám người rất nhanh chạy tới bến sông, chờ thuyền lớn cặp bờ.

Diệp Thạch Cẩm đầy hứng thú mà nhìn náo nhiệt, hán cũng sẽ không gọi ăn, mà là để ông chủ mập rót một chén đã trà, một bên uống một bên xem trò vui.

Một đám người từ thuyền bên trên xuống tới, ngay sau đó một đồng chiến ngẫu xuất hiện, không ít chiến ngẫu lại ở trong nước, có xích sắt buộc vào, theo thuyền mà đến, loại cỡ lớn chiến ngẫu ở bên trong nước, loại nhỏ chiến ngẫu liền ở trên thuyền.

Thuyền ngừng bến sông sau, có người giải khai xích sắt, sau đó ở bên trong nước chiến ngẫu liền bò ra.

Một con to lớn giống ngẫu từ trong nước bò ra ngoài, đây không phải là dùng để chiến đấu, mà là dùng để vận tặc đồ, ngoại trừ trên lưng nâng vật phẩm, giống thỉnh thoảng bụng bên trong cũng trang bị đại lượng đồ vật.

Gấu ngẫu, báo ngẫu, hổ ngẫu, dễ thấy nhất còn có bốn người ngẫu, con rối hình người mới là Chiến Ngẫu son trang chiến lực chân chính.

Một con con rối hình người toàn thân mặc giáp trụ thật dày Tinh Cương chiến giáp, đó chính là một toà di động pháo đài, trên lưng đại đao dĩ nhiên là hình chữ nhật tám thép, một bên khai phong, một bên có tới ba ngón dày, rộng chừng sắp tới một thước, đừng nói là chém người, đập mọi người hết sức hữu hiệu.

Trong đó một bộ hình người chiến ngẫu, trên người lại vẫn vác lấy một tấm lớn cung, lọ tên bên trong mũi tên, cây tiễn có tiểu nhi cánh tay thô, hơn nữa cây tiễn cùng trường cung trên đều có rậm rạp chằng chịt phù văn.

Rất nhiều phạm nhân cũng ở xem trò vui, mọi người đối chiến ngẫu tràn đầy hứng thú.

Những chiến ngẫu này đi bộ thời điểm, mặc dù có chút điểm cương cứng rắn, có thể thật sự là sống linh hoạt phát hiện, hơn nữa nhìn đi tới đằng đằng sát khí, uy phong lẫm lẫm, mỗi người đều khen không dứt miệng.

Có không ít người cũng ngồi ở thực than trên ghế gỗ, ở đây vị trí rất tốt, có thể thấy rõ ràng Chiến Ngẫu son trang người, còn có chiến ngẫu.

"Oành! Oành! Oành. . ."

Chiến ngẫu giẫm trên mặt đất, không nói là đất rung núi chuyển, nhưng cũng có thể khiến người ta cảm giác được một cách rõ ràng rung động.

Diệp Thạch Cẩm uống trà, nghe bên cạnh người nghị luận.

"Này hình người chiến ngẫu so với dã thú gì chiến ngẫu mạnh hơn nhiều lắm, có người nói dã thú chiến ngẫu đều là bên trong đệ tử cấp thấp thúc đẩy, mà hình người chiến ngẫu mới thật sự là cao thủ lợi hại điều động!"

"Đúng đấy, ta đã từng từng thấy một vị ba đầu sáu tay hình người chiến ngẫu, nhìn thấy được giống như là một toà núi nhỏ, cái kia mới là thật uy phong a!"

Các loại các dạng nghị luận, sau đó Diệp Thạch Cẩm liền thấy một đám người, cộng thêm một đám chiến ngẫu từ trên đường đi qua.

Đồng thời nhìn thấy một cái rất đẹp trai trẻ tuổi người, ân cần theo Lam Tiên Nhi, mà Tây Ma Tử cũng ghé vào một bên, chỉ là Tây Ma Tử sắc mặt hết sức khó coi, Diệp Thạch Cẩm nhất thời liền nở nụ cười, Tây Ma Tử đối thủ cạnh tranh đến.

Lôi Bằng rất vui vẻ địa đang lấy le, hẳn là Chiến Ngẫu son trang Thiếu trang chủ, thực lực tương đương mạnh, lần này tới Kỳ Kiểm Điện, liếc nhìn Lam Tiên Nhi, nhất thời sợ vì là Thiên Nhân, liền mạng liền đứng lên đi, đề tây mệnh trụ tức giận đến phát điên, hai mắt đều đỏ, hẳn hết sức muốn đánh người, có thể theo Lôi Bằng hai vị hình người chiến ngẫu nhưng đề hẳn sợ hãi.

Này hai vị hình người chiến ngẫu rất nổi danh, một vị là đao Thần Ngẫu, một vị là mũi tên ngẫu, hai cái còn sẽ phối hợp tác chiến, coi như Kim đan kỳ người tu chân, gặp được cũng đau đầu cực điểm.

Nếu như thêm vào Lôi Bằng tam vị nhất thể, thực lực đó căn bản cũng không phải là Tây Ma Tử có thể so, hơn nữa đối phương như thế cũng là có bối cảnh.

Tây Ma Tử coi như muốn tức giận hơn, trong lòng cũng đang đánh trống, ở đây dù sao cũng là Kỳ Kiểm Điện, không phải Ván Đạo Phong, ở Ván Đạo Phong hẳn có thể muốn làm gì thì làm, ở đây hẳn còn không có ngó ngàng đến không có kỳ trình độ.

Hắn chỉ có thể mắt đỏ, nhìn Lam Tiên Nhi cùng Lôi Bằng vừa nói vừa cười, kỳ thực Lam Tiên Nhi là không có ý tốt, cố ý xếp đặt ra này phó tư thế.

Nữ nhân bót râu chọc, đây là Diệp Thạch Cẩm một mực quan niệm, ngược lại không phải là hắn thanh tâm quả dục, mà là thời gian của hắn đều dùng ở tu luyện cùng học tập trên, thật sự không có thời gian cùng nữ nhân dây dưa.

Lam Tiên Nhi vừa vặn đi ngang qua tiểu thực than, liếc mắt liền thấy Diệp Thạch Cẩm một bộ cười híp mắt đáng ghét, nhất thời liền giận không chỗ phát tiết, người này thật đáng ghét, mỗi thời mỗi khắc đều ở đây nhìn chính mình chuyện cười, con người nhất chuyển, nàng cất bước liền hướng tiểu thực than đi đến.

Diệp Thạch Cẩm biết tiểu nha đầu muốn làm gì, nhưng hắn thật sự không để ý, cứng rắn cũng được mềm cũng được, thực lực của hắn ở chỗ này, thật chọc hắn, mặc kệ ai tới đều phải xui xẻo.

Lam Tiên Nhi trực tiếp kéo một tấm ghế gỗ, ngồi ở Diệp Thạch Cẩm thân vừa nói: "Người tại sao lại ở đây ăn?"

Diệp Thạch Cẩm cười hi hi nói: "Lần trước người trả bạc còn không có hoa xong a, ta suy nghĩ không thể lãng phí. . . Vì lẽ đó liền ở ngay đây ăn. . ."

Lam Tiên Nhi ngây dại, lý do này thật sự là quá mức cường đại, tại sao nghe xong sẽ như vậy để người tức giận?

Lam Tiên Nhi không nhịn được cắn răng, tỉ mỉ hàm răng ở sáng sớm dưới ánh mặt trời, bốc ra màu trắng quang đến.

Diệp Thạch Cẩm cảm thấy thú vị, cười nói: "Đúng rồi, lần trước trả bạc. . . Cũng nhanh ăn xong rồi. . ." Hắn lộ ra một tia thật không tiện đến: "Ta sức ăn

có chút lớn . . Ha ha."

Mới hai câu thời gian, Tây Ma Tử cùng Lôi Bằng hãy cùng lại đây, Tây Ma Tử nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm quả thực liền muốn giết người, lại là này gia hỏa! Này mấy ngày thực sự quá oan uổng, hơn nữa Lôi Bằng vừa đến, hấn càng thêm uất ức.

Lôi Bằng cũng kéo quá một tấm ghế gỗ, an vị ở Lam Tiên Nhi mặt khác một bên, mà Tây Ma Tử liền luống cuống, bất quá hấn cũng là bá đạo quen rồi người, đi tới Diệp Thạch Cẩm bên người, dừng dừng nói: "Cút sang một bên!"

Diệp Thạch Cẩm một cái nhin không được, dĩ nhiên "Xi xì" một tiếng vui vẻ, hấn đều không tương tượng ra được, Tu Chân Giới tại sao có thể có loại này ngớ ngẩn.

Ở bọn họ niên đại đó, người tu chân vẫn có kính nể, bất kể là kính nể cái gì, có thể Tây Ma Tử quả nhiên cái gì cũng không sợ, cũng may mà hấn một mực nhà mình xưng vương xưng bá, nếu như hấn bước vào Tu Chân Giới này đầm nước đục bên trong, phỏng chừng đã sớm hài cốt không còn.

Lôi Bằng có chút tò mò nhìn Diệp Thạch Cẩm, hấn bản năng cảm thấy người này không dễ trêu, bất quá hấn là tuyệt đối sẽ không khuyên can Tây Ma Tử, xem trò vui không phải càng tốt sao?

Tây Ma Tử một cái nhin không được, đưa tay nắm Diệp Thạch Cẩm bả vai.

Đột nhiên, Tây Ma Tử phát hiện trong tay nhiều hơn một chỉ bát, vang lên bên tai âm thanh: "Muốn uống trà a, ngươi nói a, cho ngươi uống!"

Sau đó một luồng không thể khống chế sức mạnh bộc phát ra, đem tay hấn mạnh mẽ giơ lên, này cổ sức mạnh khổng lồ, để hấn căn bản là không thể động đây.

Ngay sau đó, Tây Ma Tử cảm giác được dưới chân đau nhức, không nhin được liền muốn há mồm kêu to, có thể cánh tay bị một nguồn sức mạnh không chế, giờ bát, trực tiếp đem trà nước đổ vào trong miệng.

Đây chính là cút đi nước!

Lôi Bằng kinh ngạc nhìn, bởi vì Diệp Thạch Cẩm vẫn ngồi như vậy, khoe miệng còn lộ ra ý cười, hấn thậm chí động cũng không có nhúc nhích, liền thấy Tây Ma Tử không giải thích được giờ bát trà, đem nước trà ngã về trong miệng, một nửa lồi vào, một nửa toàn bộ hất lên mặt.

Đám người đã đi rồi đi qua, nhưng Hùng Văn Thiên vẫn là nhận ra được không đúng, nhưng hấn vẫn còn ở bởi tiếp người nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là ra hiệu thủ hạ đi tiêu thực than nhin.

Này một bát nóng bỏng đã trà, Tây Ma Tử căn bản đỡ không được, tu vi của hấn nháy mắt bị phong tỏa, nếu là có tu vi ở, hấn còn có thể chống đối, nhưng bây giờ chỉ có thể mạnh mẽ bị.

Đột nhiên, cái kia cổ sức mạnh khổng lồ biến mất, Tây Ma Tử trong tay bát trà rơi xuống, che miệng lại, hấn liền kêu đều đều không được, chỉ có thể tại chỗ nhảy tung.

Diệp Thạch Cẩm quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói rằng: "Hấn có phải bị bệnh hay không? Cho ăn, có bệnh muốn trị a!"

Lôi Bằng ánh mắt đều không đúng, người này lợi hại!

Hấn đã phản ứng lại, đây là lấy thực lực tuyệt đối khống chế lại Tây Ma Tử, để hấn làm gì thì làm cái đó, hai người căn bản không phải là một cấp bậc, tuy rằng hấn không dám phán đoán Diệp Thạch Cẩm là tu vi gì, thế nhưng hấn vô cùng rõ ràng, mình không phải là đối thủ.

Vấn Đạo Phong mấy cái người tu chân chạy tới, trong đó liền bao quát Hùng Anh, kỳ thực Hùng Anh sớm liền thấy Diệp Thạch Cẩm, hấn là nhắm mắt tới được.

Gặp được Diệp Thạch Cẩm, Hùng Anh chân đều mềm nhũn, hấn biết cái tên này có bao nhiêu tàn nhẫn, không chút biến sắc, liền có thể lấy đề cho người sinh từ lòng nan.

Quả nhiên còn chưa tới, liền thấy một màn kinh người, tự gia công tử bị người chinh, cũng không cần đoán, hấn liền biết là Diệp Thạch Cẩm giờ trò quỷ, nhưng hấn vẫn không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Bia đỡ đạn

Hùng Anh đỡ một cái Tây Ma Tử, lúc này Tây Ma Tử đầu đến có chút thần kinh thác loạn, Hùng Anh vừa rồi đỡ lấy cánh tay của hắn, đã bị hắn một chưởng đánh vào lồng ngực.

Tây Ma Tử tu vi, ở trong mắt Diệp Thạch Cẩm chẳng là cái thá gì, nhưng đối với Hùng Anh mà nói nhưng là một cao thủ, một cái tát đánh liền được Hùng Anh bay ra đi xa hai, ba mét, trực tiếp liền từng hộp lớn học máu.

Rốt cục, Tây Ma Tử gào lên, chỉ là cổ họng của hắn cũng bị nóng hồng rồi, phát ra âm thanh thật là gào khóc thảm thiết, khó nghe tới cực điểm.

Lam Tiên Nhi cau mày nói: "Hắn phát cái gì thần kinh a?"

Nàng thấy rất rõ ràng, ở đây không có ai động thủ, Tây Ma Tử chính mình không hiểu ra sao, đem một bát nóng bỏng đã trà cứ như vậy rót hết, nhìn ra nàng đều sợ hết hồn hết vía.

Cũng là gào mấy cổ họng, Tây Ma Tử đột nhiên phát hiện mình mất tiếng, một điểm âm thanh đều không phát ra được, trên mặt càng là một mảnh hồng, đồng thời phát ra vết bóng lớn, hắn thì càng xấu.

Hùng Văn Thiên vừa vặn chạy tới, vừa liếc mắt liền thấy Hùng Anh nằm trên đất từng hộp lớn thổ huyết, không khỏi nổi giận, khề quát: "Ai làm?"

Vấn Đạo Phong một người học trò chi chi Tây Ma Tử, một câu lời cũng không dám nhiều lời, Hùng Văn Thiên một thanh tóm chặt hắn, nói rằng: "Ai đánh? Nói rõ ràng. . ."

"Công tử đánh. . ."

Hùng Văn Thiên trong lòng nổi nóng, hắn đích nói thầm một câu: "Mắt mặt xấu hổ, người đến, đem công tử mang về!"

Tây Ma Tử là bị kéo về, hắn coi như muốn nói cũng không nói ra được, bất quá trở lại nơi ở, một viên cấp thấp linh đan cộng thêm Kim Sang Tán cũng là trị, có thể Tây Ma Tử nhưng điên cuồng được muốn giết người.

Hắn biết là Diệp Thạch Cẩm giờ trò, vì lẽ đó hận đến nghiền răng, rêu rao lên phải bắt được Diệp Thạch Cẩm, muốn từng đao từng đao cắt hắn!

Diệp Thạch Cẩm tựa như cười mà không phải cười mà nhìn trận này trò khôi hài, kỳ thực trong lòng hắn là nhảm chán, đối phó loại này không biết trời cao đất rộng vô liêm sỉ gia hỏa, hắn có vô số thủ đoạn để hắn muốn khóc cũng khóc không được.

Bất động thanh sắc đuổi đi Tây Ma Tử, Vấn Đạo Phong người cũng đồng thời rời đi, chỉ còn lại Lam Tiên Nhi cùng Lôi Bằng, còn có một vị hình người chiến ngẫu, chính là cái kia vác lấy đại bản đao chiến ngẫu, đó là Lôi Bằng không chế.

Lôi Bằng chấp tay nói: "Vị tiền bối này tốt, văn bối lễ độ!"

Diệp Thạch Cẩm có chút bất ngờ, tên tiểu tử này còn thật cơ trí, hắn cố ý nói: "Ta có thể không phải là cái gì tiền bối. . . Ta chính là một cái chung quanh phóng đàng người, chỉ là tạm thời ở tại Kỳ Kiếm Điện mà thôi. . ."

Lôi Bằng có thể không nhìn như vậy, tình cảnh vừa nãy hắn tâm lý nắm chắc, không là cao thủ, làm sao có khả năng chơi được đẹp như thế.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Các người lần này lại đây. . . Muốn làm gì?"

Lôi Bằng nói: "Ba nhà chúng ta tu chân tông môn, cách mỗi mấy năm liền hội tụ tụ tập, đệ tử còn có thể so với thư giao lưu. . . Năm nay lại đến tụ hội thời điểm, chúng ta lại đây, là làm trước an bài. . ."

Hắn chút nào không có ẩn giấu.

Diệp Thạch Cẩm ánh mắt chuyển tới Lam Tiên Nhi trên người.

Lam Tiên Nhi bĩu môi, nói rằng: "Lôi sư huynh là đại biểu Chiến Ngẫu sơn trang, mà Tây Ma Tử là mình muốn trước tới, bọn họ Vấn Đạo Phong người vẫn chưa đến đây."

Tây Ma Tử nhưng thật ra là vì Lam Tiên Nhi tới, cũng không phải là vì tông môn sự tình.

Vấn Đạo Phong chân chính sư giả muốn qua mấy thiên tài đến, hơn nữa lần này không phải ngồi thuyền, trực tiếp liền bay tới.

Diệp Thạch Cẩm giờ mới hiểu được, chẳng trách từng lần từng lần lại đây, nguyên lai này ba nhà tu chân tông môn sớm đã có hẹn.

Lôi Bằng nhỏ giọng nói: "Cùng đi tông môn đi, bọn họ cần phải đang chờ chúng ta. . ."

Hắn một bộ ôn tồn lễ độ đáng đáp, ai biết Lam Tiên Nhi cũng không công nhận, nói rằng: "Người trước đi, ta ngồi một hồi nữa đây!"

Diệp Thạch Cẩm không nhận được trừng Lam Tiên Nhi một chút, hấn đương nhiên không biết khuyên Lam Tiên Nhi theo Lôi Bằng đi, tuy rằng tên tiểu tử này lưu lại cho mình ấn tượng không sai, nhưng hấn tuyệt đối không làm được khuyên can động tác.

Hấn chỉ là người đứng xem, không phải người tham dự, hơn nữa Diệp Thạch Cẩm rất rõ ràng, này nha đầu không xem trúng Lôi Bằng.

Người tu chân song tu không ít, nhưng chân chính tình đầu ý hợp kỳ thực không nhiều, rất nhiều người tu chân căn bản là không có có thời gian tìm kiếm bầu bạn, bọn họ thường thường chính là cô độc cả đời, bởi vì bọn họ cần thời gian tu luyện, cần thời gian tiến hành các loại học tập, chân chính yêu thích tìm nữ nhân hoặc là tìm nam nhân, thường thường đều không phải là chân tình, càng nhiều hơn chính là vì cảm quan kích thích.

Rất rõ ràng, Lam Tiên Nhi cũng không muốn tìm bầu bạn, nàng hấn là càng yêu thích một thân một mình tu luyện.

Lam Tiên Nhi lần thứ hai đem Diệp Thạch Cẩm xem là mình bia đỡ đạn, Diệp Thạch Cẩm rất rõ ràng này một ít hoa chiêu, hấn nói rằng: "Người muốn ngồi thì ngồi đi, ta phải đi về."

Hấn đứng dậy liền đi, Lam Tiên Nhi đột nhiên không kịp chuẩn bị, nhất thời tức giận đến mặt đỏ ửng, làm một hồi bia đỡ đạn, người cũng sẽ không chết! Quả thực lẽ nào có lí đó, nàng con người nhất chuyện, lập tức đứng dậy đuổi tới.

"Đại thúc! Đại thúc a. . ."

Làm nũng nịu lên, sau đó chủ động đưa tay kéo lại Diệp Thạch Cẩm cánh tay, nói rằng: "Đại thúc a, không mang theo như người vậy. . ." Sau đó nhỏ giọng nói: "Đại thúc a, xin nhờ, xin nhờ, giúp ta ngăn trở cái tên này, thật là phiền. . ."

Lôi Bằng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, Lam Tiên Nhi dĩ nhiên khoác lên Diệp Thạch Cẩm cánh tay, trong lòng đương nhiên rõ ràng này không liên quan Diệp Thạch Cẩm chuyện, nhưng vì cái gì tâm hoá liền xông thẳng trán, hấn thật sự bị phát cáu.

Không thể không nói, Lam Tiên Nhi chiêu thức ấy rất đẹp, tiểu nha đầu trực giác kinh người, nàng đều là cảm thấy Diệp Thạch Cẩm hết sức thần bí, vì lẽ đó vẫn cố ý thăm dò, nhìn cái tên này có phản ứng gì.

Diệp Thạch Cẩm tùy theo tiểu cô nương kéo cánh tay của chính mình, nói rằng: "Người không thể vẫn để ta làm bia đỡ đạn, nếu không ta tổn thất lớn rồi, ba ngày hai đầu có người đến gây phiền phức, đánh đánh giết giết, ta cũng hết sức phiền ai."

Lam Tiên Nhi đương nhiên biết, nàng tiếp tục làm nũng nói: "Đại thúc a, người không thể không sự tình mà. . . Biết lắm khổ nhiều mà, nếu chặn lại rồi Tây Ma Tử, cái này cũng hỗ trợ chặn một hồi a, đại thúc, van người. . ."

Nàng mềm giọng muốn nhờ, một bộ dáng vẻ đáng thương.

Diệp Thạch Cẩm là ai, kiến thức rộng rãi, trong lòng đương nhiên là có mấy, hấn kỳ thực cũng không sợ phiền phức, chỉ là không muốn cuốn vào phân tranh bên trong.

Nhưng hấn cũng rõ ràng, chính mình thiếu nợ tiểu cô nương một phần tình, bởi vì ban đầu là Lam Tiên Nhi đem chính mình từ trong sông mò đi ra, nếu không trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì, tuy rằng không thể nói là ân cứu mạng, nhưng cũng để hấn không tiện cự tuyệt Lam Tiên Nhi.

Trên thị trấn chẳng những có rất nhiều người phạm, cũng có rất nhiều Kỳ Kiếm Điện đệ tử cấp thấp, bọn họ nhìn thấy Lam Tiên Nhi cứ như vậy kéo Diệp Thạch Cẩm cánh tay, nhất thời tất cả đều nổi, tin tức kia lan truyền e rằng so với cấp tốc.

Phải biết, Lam Tiên Nhi ở Kỳ Kiếm Điện đệ tử trong lòng, đó chính là nữ nhân chính là thần cấp, đột nhiên có người bắt cóc Kỳ Kiếm Điện tiểu công chúa, thật là một cái vô cùng tin tức xấu, mỗi người đều hận không thể giết chết Diệp Thạch Cẩm.

Lôi Bằng đi theo Diệp Thạch Cẩm cùng Lam Tiên Nhi phía sau, con người đều đỏ, hấn quả thực đồ kị phải hơn thổ huyết, hận không thể muốn giết người, mấy lần quay đầu lại nhìn đi theo chiến ngẫu, đều rất muốn để chiến ngẫu giờ đại đao, đánh chết cái này chán ghét tóc bạc nam!

Tiến vào tông môn, Diệp Thạch Cẩm khẽ mỉm cười, nói rằng: "Có thể buông tay đi, người tay đều toát mồ hôi, chà chà, còn sốt sáng như vậy mà. . ."

Tức giận đến Lam Tiên Nhi dùng sức lấy tay sát ở Diệp Thạch Cẩm trên ống tay áo, oán hận nói: "Ai khản trương! Ai khản trương! Người mới căng thẳng! Ta có thể không có. . . Hừ hừ, chán ghét!"

Nàng cũng bởi vậy buông tay ra, nói rằng: "Ta đi tông môn đại điện!"

Sau đó ngẩng đầu uốn ngực, một đường con mắt hướng lên trên, nhanh chân về phía trước.

Lôi Bằng ở phía sau mặt một đường bước chậm, luôn mồm nói: "Tiên Nhi sư muội, chờ ta. . ."

Diệp Thạch Cẩm cũng sẽ không theo, hấn xoay người hướng về trúc lầu đi đến, mới từ lối rẽ miệng đi qua, đã bị một đám người vây.

Lần này tới tất cả đều là Kỳ Kiếm Điện đệ tử, cảm đầu là một người trung niên, Kết Đan kỳ người tu chân, ở Kỳ Kiếm Điện nắm giữ tốt địa vị, hấn nói rằng: "Đứng lại!"

Diệp Thạch Cẩm tay trái chỉ giáp bắn ra, liền nghe "Tranh" một thanh âm vang lên, lạnh nhạt nói: "Người nói ta sao?"

Người này cứng lại, cái kia loại đập vào mặt uy thế, để hấn không còn gì để nói, đây là Diệp Thạch Cẩm chỉ lộ ra từng tia một uy thế.

Diệp Thạch Cẩm khẽ mỉm cười, liền như vậy ngênh ngang xuyên qua đám người, dĩ nhiên không có một người dám lại nói thêm một câu.

Lam chí thành nhưng là Lam Tiên Nhi Nhị thúc, nguyên bản nghe nói Tiên Nhi kéo một người đàn ông, hấn nhất thời liền nổi giận, vội vàng vàng vàng tới rồi ngăn chặn Diệp Thạch Cẩm, dự định cảnh cáo đồng thời giáo huấn một phen, không nghĩ tới đối phương vền vền nói ra một câu, không lộ uy thế liền áp chế hấn không thể động đậy, trong lòng quả nhiên sợ hãi tới cực điểm, đặc biệt là Diệp Thạch Cẩm sượt qua người thời điểm.

Mồ hôi lạnh nháy mắt ướt đầm nội y, người này rất mạnh rất mạnh, lam chí thành từ trước tới nay chưa từng gặp qua mãnh liệt như vậy người tu chân, hấn cảm giác mình giống như là trẻ con đối mặt một tên tráng hấn, hơn nữa tráng hấn này vẫn là võ trang đầy đủ, cái kia loại vô lực uy hiếp cảm giác, quả nhiên để toàn thân hấn như nhũn ra.

Người này mẹ nó chính là ai?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Cao thủ khủng bố

Mạnh mẽ như vậy người tu chân, dĩ nhiên trốn ở Kỳ Kiếm Điện đệ tử cấp thấp khu cư ngụ, đây quả thực là một cái nguy hiểm mà không an định nhân tố! Không được, nhất định phải báo cáo!

Những đệ tử khác càng là bị dọa cho sợ rồi, liền ngay cả lam chí thành cao thủ như vậy, vền vền hỏi một câu liền triệt để cứng ở tại chỗ, bọn họ đương nhiên hiểu, Diệp Thạch Cẩm tuyệt đối là cao thủ.

Cho tới là cấp bậc gì cao thủ, bọn họ căn bản là đoán không ra.

Lam chí thành vội vã mà đi rồi, hấn muốn đi tìm Lam Thiên Hộ, việc này nghiêm trọng.

Diệp Thạch Cẩm trở lại trúc lầu, trong lòng đúng là thờ dài một hơi, hấn không sợ phiền phức, chỉ là nhưng bây giờ có hơi phiền toái, theo ở lại thời gian tăng cường, mặt khác lại có Lam Tiên Nhi chuyện, hấn coi như tưởng đề điều cũng không thể được, rất nhiều người bắt đầu quan tâm đến hấn.

Kết quả còn không chờ hấn ngồi một lúc, bên ngoài lại có tiếng thanh âm truyền đến, Diệp Thạch Cẩm trong lòng có chút phiền não, hấn không thềm để ý thuộc về không thềm để ý, nhưng là không ngừng mà quấy rầy, vẫn là rất đáng ghét.

Đứng dậy đi tới cửa, Diệp Thạch Cẩm liền thấy một người.

Hùng Ván Thiên!

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nhìn hấn, bởi vì ở trúc lầu, vì lẽ đó hấn là ở trên cao nhìn xuống.

Hùng Ván Thiên nói rằng: "Mời đi theo ta!"

Diệp Thạch Cẩm gật đầu nói: "Được!"

Roi xuống trúc lầu, Diệp Thạch Cẩm cũng không hỏi đi nơi nào, cứ như vậy theo Hùng Ván Thiên hướng về rừng cây nơi sâu xa đi.

Rất nhanh, hai người sẽ đến một mảnh đất trống, sau đó Diệp Thạch Cẩm liền thấy Tây Ma Tử, Hùng Anh cùng Tung Cao, còn có mấy cái khác người tu chân, dĩ nhiên là độc hết toàn lực, hấn không khỏi nở nụ cười.

Cũng chính là loại này công tử bột, mới sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn như thế đến, hấn khá là không biết phải nói gì, này phải đặt ở 200 năm trước, mặc kệ nhà ai tu chân tông môn, cũng rất khó xuất hiện đệ tử như vậy, thế gian này biến hóa thực sự quá lớn.

Diệp Thạch Cẩm liếc mắt nhìn Hùng Anh, cười nói: "Nha được rồi? Có thể ăn cái gì sao?"

Hùng Anh là thật sợ hãi Diệp Thạch Cẩm, ấp úng, cũng không dám trả lời.

Tây Ma Từ cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Diệp Thạch Cẩm, nguyên bản Hùng Ván Thiên không để hấn lại đây, nhưng hấn không nghe, hấn muốn xem Diệp Thạch Cẩm đi chết, hấn muốn tự tay giết chết Diệp Thạch Cẩm, phát tiết phần hận trong lòng.

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, nói rằng: "Tây Ma Từ?"

Tây mịch trụ suốt chút nữa không tức giận chết, ở Ván Đạo Phong ai dám gọi hấn một tiếng Tây Ma Từ, cái kia tuyệt đối sẽ bị hấn đánh chết, không nghĩ tới Diệp Thạch Cẩm gặp mặt liền không chút khách khí kêu một tiếng, trên mặt hấn mặt đỏ đều từ.

"Người không sống nổi! Người nhất định phải chết, ta muốn tự tay đào ra lòng của người!"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Muốn muốn ta chết rất nhiều người, chỉ có điều người nên không có bản lĩnh này! Tu vi thấp như vậy, còn chạy đến mặt xấu hổ, người toán số một! Khó trách người gọi Tây Ma Từ, người mặt đỏ không phải mặt đỏ, người bày người đi."

Hấn một khi mắng người, đều không mang theo một cái chữ thô tục, đơn giản là có thể để Tây Ma Từ tức chết.

Mặt đỏ có thể bày người, cái này cần bao nhiêu năng lượng mặt đỏ?

Tây Ma Từ điên rồi, hấn đối với Hùng Ván Thiên quát: "Bắt hấn lại! Người giúp ta bắt hấn lại!"

Hùng Ván Thiên trong lòng một trận chán ngán, lúc ở nhà vẫn không cảm giác được được, nhưng là đến rồi Kỳ Kiếm Điện, Tây Ma Từ cách làm để hấn cũng cảm giác khó chịu, chỉ là lại không thể không để ý tới đến tông môn bộ mặt, cũng không thể không để ý tới đến Tây Ma Từ là tông chủ nhi tử, dù cho cái tên này lại khốn nạn, hấn cũng nhất định phải che chở.

"Ai!"

Không ai từng nghĩ tới, Diệp Thạch Cẩm dĩ nhiên thờ dài một tiếng, kỳ thực hấn cũng không muốn cùng những tiểu tử này dây dưa, không hiểu ra sao không nói, vì chuyện như vậy giết người, nói ra cũng khó khăn nghe.

Mẹ nó đây đúng là tranh giành tình nhân a, chính mình không ăn cá đều dính vào người tình, quả thực không hiểu ra sao, vì lẽ đó không nhận được thờ dài.

Hùng Ván Thiên đột nhiên thả ra một thanh phù đầu, lẩn lộn liền phách chém tới, Diệp Thạch Cẩm đứng cạnh bất động, trơ mắt nhìn phù đầu nhắm ngay bả vai mà tới.

Này một búa cũng không phải là muốn Diệp Thạch Cẩm mệnh, mà là muốn đòi đi hấn một cái cánh tay, lấy Diệp Thạch Cẩm kinh nghiệm vừa nhìn liền biết, cái tên này muốn đánh tàn chính mình.

Này chiêu vừa ra, coi như người tính khí tốt hơn nữa cũng sẽ bị chọc giận, huống chi Diệp Thạch Cẩm không phải là thiện nam tín nữ.

"Coong!"

Hồi hột cong ngón tay búng một cái, ngón tay út chỉ giáp đột nhiên bắn ra một điểm ánh bạc, trực tiếp đánh liền ở phù đầu trên, nháy mắt, cái kia phù đầu đã bị đánh bay.

Hùng Ván Thiên toàn thân lông tơ đều dựng lên, lúc này hấn đã rõ ràng, đây là gặp gỡ đỉnh cấp cao thủ, chỉ giáp đều có thể bắn bay mình phi riu, loại tu vi này công lực, hấn ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Một cái bóng mờ xẹt qua, Hùng Ván Thiên phát hiện mình dĩ nhiên bay, vẫn còn ở không trung cũng cảm giác được ngực đau nhức, cùng tí tách tiếng xương vỡ vụn đồng thời bộc phát ra.

Cực kỳ hung ác một đòn, trực tiếp liền làm Hùng Ván Thiên bị thương nặng, hai cái cách biệt thực sự quá to lớn.

Hùng Ván Thiên một đầu cắm ở trên đất, đem hết toàn lực quát: "Chạy mau!"

Tây Ma Từ đám người xem hết tròn mắt, phải biết Hùng Ván Thiên ở Ván Đạo Phong nhưng là đứng hàng mười vị trí đầu cao thủ, dĩ nhiên một chiêu đều không tiếp nổi, trực tiếp đã bị đánh nằm xuống, bọn họ căn bản không dám tin vào hai mắt của mình.

Tổng cộng không tới mười người, Hùng Ván Thiên thực lực mạnh nhất, mà Tây Ma Từ thực lực yếu nhất, Diệp Thạch Cẩm tốc độ không phải là những người này có thể tưởng tượng, hấn đã chán ghét đám người kia không giải thích được dây dưa, không chờ bọn hấn phản ứng lại, bỗng hóa thành một đạo cuồng phong bóng đen, liền tiếp tiếng tí tách liền tiếp vang lên, sau đó gục đầy đất người.

Duy nhất đứng chính là Hùng Anh, lần trước đánh cho có chút tàn nhẫn, Diệp Thạch Cẩm lần này liền tạm thời bỏ qua hấn.

Hùng Anh xoay người bỏ chạy, kết quả sau lưng truyền đến một câu nói: "Người dám chạy?"

Liền một câu nói này, hấn liền chạy hết nổi rồi, chân đều mềm nhũn, ngoan ngoãn lại lùi tới trong đám người, tuy rằng những người khác toàn bộ đều nằm trên đất rên rĩ.

Hùng Văn Thiên tro mắt nhìn Diệp Thạch Cẩm động thủ, hấn nhưng ngay cả đứng lên cũng không nổi, trong lòng đã rõ ràng, lần này thật sự xui xẻo rồi, chọc tới một cái không thể trừ gia hỏa.

Lấy Diệp Thạch Cẩm triển hiện thực lực nhìn, người này mạnh hơn chính mình nhiều lắm, tuyệt đối là đỉnh cấp cao thủ, còn đạt đến cái nào cảnh giới cấp độ, hấn hoàn toàn xem không hiểu.

Mề Tiểu Kinh chỉ tay trên đất, nói rằng: "Đưa cái này cái gì Tây Ma Tử kéo lại đây, cái tên này cũng kéo lại đây." Hấn lại chỉ chỉ Hùng Văn Thiên.

Hùng Anh căn bản không dám phản kháng, thành thật địa liền đem Hùng Văn Thiên cùng Tây Ma Tử kéo tới Diệp Thạch Cẩm trước người.

Hùng Văn Thiên không tiếp nổi Diệp Thạch Cẩm một đòn, nhưng tốt xấu còn thanh tỉnh, Tây Ma Tử đồng dạng không tiếp nổi, nhưng bị đánh ngất xỉu.

Những người khác gãy cánh tay gãy chân, tất cả đều trên mặt đất trên rên rỉ, trong đó còn có hai người đồng dạng cũng bị đánh ngất xỉu, không nói tiếng nào nằm trên mặt đất, phảng phất đã chết rồi.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đi, bên kia có nước, trang điểm nước đến!"

Hùng Anh cười khổ nói: "Ta, ta không có chậu. . ."

Diệp Thạch Cẩm nhìn hấn, nói rằng: "Quần áo ngâm đến trong nước! Muốn cái gì chậu!"

Cách đó không xa có con suối nhỏ lưu, Hùng Anh ngoan ngoãn cỡi trường bào thả vào trong nước, dưới sự chỉ điểm của Diệp Thạch Cẩm, đem nước rơi ở Tây Ma Tử trên mặt.

Tây Ma Tử mí mắt một trận rung động, sau đó lại giả vờ chết bất động, bị Diệp Thạch Cẩm một cước giẫm ở trên tay, mới lớn tiếng gào lên, hấn đã sắp cũng bị hù chết.

Diệp Thạch Cẩm đối với Tây Ma Tử loại này người rất hiểu rõ, ý vào tông môn thế lực muốn làm gì thì làm, không đem người phạm làm người nhìn, bắt nạt đàn ông trông ghêo đàn bà, muốn thế nào thì được thế đó, cũng Hứa Phàm người không thể chống đối, nhưng hấn nhưng tới đối phó Diệp Thạch Cẩm loại cao thủ này, rốt cục thành công chơi đùa hồng rồi.

Mà loại này người còn có một đặc điểm, chiếm thượng phong thời điểm trắng trợn không kiêng dè, muốn thế nào thì được thế đó, giết người phóng hỏa đều là chuyện nhỏ, chỉ khi nào bị người đã khống chế, nhưng lại sợ chết sợ đau, nhất như chuột, như một đoàn thối cút chó.

Vì lẽ đó, Diệp Thạch Cẩm vừa bắt đầu thật sự chẳng muốn cùng hấn tính toán, đánh thắng lại có ý nghĩa gì?

Hiện tại Diệp Thạch Cẩm liền không muốn dễ dàng buông tay, thân nhiên nói: "Còn có cái gì phải nói?"

Ý của hấn nhưng thật ra là ngại còn có thể thế nào ta, có thể nghe vào Tây Ma Tử trong tai liền hoàn toàn bất đồng, cảm giác là Diệp Thạch Cẩm muốn hấn giao cho di ngôn.

Đối với cái này loại người, nếu như đối hấn là Diệp Thạch Cẩm, như vậy kết quả chính là giết người, không có lựa chọn thứ hai, còn giết thế nào thì nhìn tâm tình, có thể dẫn vật giết, có thể thoải mái giết, vì lẽ đó hấn thật sự sợ hãi rồi.

"Tha mạng a. . ."

Sau đó Diệp Thạch Cẩm liền thấy áo bào ướt một mảnh, không khỏi hơi sửng sốt, dĩ nhiên tiêu? Quả thực không thể tin được.

Hùng Văn Thiên thời khắc này có xấu hổ đến chết cảm giác, hấn từ trước tới nay chưa từng gặp qua Tây Ma Tử sẽ gọi cứu mạng, cũng không nghĩ tới hấn dĩ nhiên tề ra quần, chuyện như vậy quả thực vượt qua sự tưởng tượng của hấn, hét lớn nói: "Chết thì lại chết người! Đừng ném cha người mặt!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Quả thế, loại người như người tu chân, chính là tu chân giới sĩ nhục. . . Ta muốn là người cha, đã sớm một cái tát đánh người chết bầm!"

Tây Ma Tử kêu rên nói: "Đừng giết ta, đừng giết ta. . ."

Diệp Thạch Cẩm cười lạnh một tiếng nói: "Giết người? Cũng thật là ô uế tay của ta!"

Tây Ma Tử nghe vậy, nhất thời trên mặt có màu máu, mới vừa mặt quả thực trắng bệch trắng bệch, hấn luôn mồm nói: "Cảm tạ tiền bối ơn tha chết. . ."

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Đối với loại người như người, tu chân chính là trợ Trụ vi ngược. . . Vẫn là làm một cái người bình thường đi!"

Chương 42: Tự giết lẫn nhau

Diệp Thạch Cẩm nói ngón tay giáp bắn ra, một điểm vệt trắng bắn vào Tây Ma Tử trong bụng.

Ngay sau đó, Tây Ma Tử cái bụng liền phồng lên, cũng là mấy phút, bụng của hắn giống như là hoài thai mười tháng.

Tây Ma Tử sợ đến oa oa kêu to: "Bụng của ta, bụng của ta. . . Ngươi, ngươi, ngươi không phải nói không giết ta. . . Ngươi. . ."

Hùng Ván Thiên hận không thể tìm một cái khe nứt chui vào, Ván Đạo Phong lúc nào có người sẽ như vậy? Mất mặt xấu hổ đến nhà, hắn hận không thể một cước đá chết tên khốn này.

Hùng Anh sợ mất mặt nhìn Tây Ma Tử toàn tâm toàn ý cái bụng, hắn không nghĩ ra đây là cái gì thủ đoạn, vừa nẩy một điểm ánh bạc đi vào Tây Ma Tử ngực bụng, hắn còn không rõ có hậu quả gì không, nhìn thấy Tây Ma Tử như phụ nữ có thai cái bụng, hắn bản năng cảm thấy hoảng sợ.

Đột nhiên, Tây Ma Tử đặt một cái du dương lâu bên rầm, thanh âm kia quả thực uyển chuyển tới cực điểm, trăm bông du dương trong đó, mắt thấy cái bụng liền xẹp xuống.

Nguyên bản còn đang rên rỉ người, cũng không có tiếng vang, cả đám trợn mắt há mồm nhìn Tây Ma Tử.

Tây Ma Tử sắc mặt đỏ đậm, như giọt máu, hắn muốn muốn không chế cũng không được, quả thực độ giây như năm, một cái dài đến hai phút rầm mới coi như kết thúc.

"Ta. . . Tu vi của ta. . . Ngươi, ngươi phế bỏ tu vi của ta!"

Tây Ma Tử trực tiếp liền hồng mắt: "Ta muốn giết ngươi a. . ."

Diệp Thạch Cẩm mang theo từ tính âm thanh vang lên: "Ồ? Muốn chết, ta có thể tác thành ngươi, hiện tại liền giết roi ngươi!"

Tây Ma Tử nghĩ đến chết, nhất thời lại kinh sợ: "Không, không, đừng giết ta. . . Đừng giết ta. . . Tiền bồi tha mạng a!"

Hùng Ván Thiên bụm mặt, hắn tình nguyện mình bị đánh chết, cũng không muốn nhìn thấy Tây Ma Tử cái này đức hạnh, quả thực quá mất mặt, hắn đột nhiên quát: "Ngươi giết hắn! Ngươi có bản lĩnh giết hắn đi!"

Hắn nổi giận bên trong, nhẫn nhịn đau xót đứng lên, hướng về phía Tây Ma Tử liền đi qua: "Ngươi vẫn phải chết được!"

Dương tay liền chụp xuống, sợ đến Tây Ma Tử cuồng hô không muốn.

Diệp Thạch Cẩm thản nhiên nói: "Ngươi giết hắn, ta liền giết toàn bộ các ngươi. . ."

Hùng Anh một thanh liền ôm lấy Hùng Ván Thiên, luôn mồm nói: "Sư thúc, bình tĩnh, bình tĩnh. . ."

Lần này Tây Ma Tử thật sự sợ đến tè ra quần, hắn lại cũng không nghĩ ra, Hùng Ván Thiên dĩ nhiên muốn giết mình, hắn hoàn toàn không nghĩ tới chính mình mới vừa biểu hiện, gào khóc nói: "Ngươi dám giết ta. . . Ngươi cũng không sống nổi!"

Diệp Thạch Cẩm dần dần vô vị, xoay người rồi đi, nói rằng: "Đừng gây chuyện với ta, nếu không ta giết các ngươi Ván Đạo Phong!"

Hùng Ván Thiên đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn Diệp Thạch Cẩm ly khai, trong miệng tự lẩm bẩm: "Người này rốt cuộc ai?"

Hắn đột nhiên hiểu, người này từ vừa mới bắt đầu liền không có để bọn họ vào mắt, chỉ là mình ngu xuẩn, thêm vào Tây Ma Tử không giải thích được địch ý, cuối cùng mới chọc giận đối thủ.

Tuy vậy, người này cũng không có thật sự giết sạch bọn họ, không phải là không dám giết, mà là xem thường giết.

Hoàn toàn chính là nhìn không nổi bọn họ, loại này nhục nhã để Hùng Ván Thiên trong lòng như thiêu như đốt, hắn hung ác nói: "Chúng ta trở lại, về tông môn đi!"

Việc này nhất định phải báo cáo tông môn, Kỳ Kiếm Điện dĩ nhiên ẩn tàng rồi một cái cao thủ như thế, vô luận như thế nào đều phải sớm làm chuẩn bị.

Nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm ly khai, Tây Ma Tử chết nhìn chòng chọc Hùng Ván Thiên, nói rằng: "Ngươi muốn giết ta? Vừa nãy ngươi muốn giết ta! Ta. . ."

"Đừng đừng! Đừng đừng!"

Hùng Văn Thiên cũng bị giận điên lên, dương tay liền điên cuồng quất loạn Tây Ma Tử tai quang, mặt âm trầm nói: "Ngươi chính là chúng ta Văn Đạo Phong sỉ nhục! Ngươi không xứng sống sót! Ngươi chính là đi chết tốt hơn! Không sai, ta chính là muốn giết ngươi!"

Tây Ma Tử thật sự bị đánh choáng váng, hẳn xưa nay không biết, đối với mình muốn gì được đó đại ca, dĩ nhiên sẽ trở nên hung ác như thế.

"Không muốn, không muốn, đại ca tha mạng!"

Hùng Văn Thiên nguyên bản không có ý định thật sự giết Tây Ma Tử, có thể theo dõi thoát, hẳn càng ngày càng khí, càng ngày càng không nhịn được, Tây Ma Tử dù cho biểu hiện ra một tia cứng ngạnh thái độ, hẳn đại khái cũng có thể tỉnh táo lại, nhưng là Tây Ma Tử xin tha để hẳn hòa xông thẳng trán, con mắt đều đỏ.

Loại oắt con vô dụng này, loại này không biết xấu hổ xin tha, rốt cục thành công dẫn bạo sự phẫn nộ của hắn.

Một quyền liền nện ở Tây Ma Tử trên mặt, ngay sau đó lại là một quyền, lập tức điên cuồng đập loạn, một quyền tiếp theo một quyền, máu thịt tung toé, tất cả mọi người bị dọa cho sợ rồi, Hùng Anh ngơ ngác nhìn.

Tây Ma Tử vừa bắt đầu còn đang liều mạng xin tha, có thể theo Hùng Văn Thiên càng đánh càng tàn nhẫn, từ từ không còn lời nói, chỉ là bản năng phát sinh tiếng hừ hừ, cuối cùng liền tiếng hừ hừ cũng không có.

Hùng Anh sợ đến lạnh cả người, rốt cục hắn lấy hết dũng khí, nói rằng: "Sư thúc. . . Sư thúc đừng đánh. . . Đừng đánh. . ."

Hắn cũng không dám đi tới kéo, chỉ dám không ngừng mà gọi, còn không dám lớn tiếng gọi, thực sự dọa không chịu được.

Hùng Văn Thiên rốt cục ngừng tay, hắn phát hiện Tây Ma Tử mặt đều hồng, nếu như Tây Ma Tử tu vi vẫn còn, như vậy đánh là đánh không chết, nhất nặng vô cùng thương thế, có thể tu vi bị Diệp Thạch Cầm phá tan, thêm vào Hùng Văn Thiên mất lý trí điên cuồng đánh, lại bị Hùng Văn Thiên đánh chết tươi.

Hùng Anh còn khá một chút, những đệ tử khác trong mắt đều toát ra hoảng sợ tới cực điểm ánh mắt, bọn họ chính mắt thấy Hùng Văn Thiên đánh toi bời, trong lòng cái thứ nhất ý nghĩ chính là, Hùng Văn Thiên không làm được muốn giết người diệt khẩu, mượn miệng đều là có sẵn, chính là vừa mới cái kia cao thủ giết, nhiều đơn giản, vì lẽ đó những người khác bắt đầu lùi ra ngoài đi.

Hùng Văn Thiên bị trọng thương, nếu muốn giết nhiều người như vậy vẫn có chút vấn đề, vừa thất thủ đánh chết Tây Ma Tử, hẳn trong lòng cũng là hết sức tan vỡ, vừa bắt đầu không có ý định thật sự giết người, chỉ muốn dạy dỗ một chút, có thể việc đã đến nước này, làm hắn phát hiện những người này muốn chạy trốn thời điểm, sát tâm cũng nhảy mất tầng vọt lên.

Từ từ đứng lên, Hùng Văn Thiên nhìn chằm chằm Hùng Anh, hẳn ở chỗ này chân chính thân tín cũng chỉ có Hùng Anh, hai người có quan hệ thân thích, hơn nữa vẫn là hắn chăm sóc Hùng Anh.

Hùng Anh kỳ thực cũng nghĩ đến điểm này, cơ thể hơi run rẩy, sau đó liền nghe được Hùng Văn Thiên nói: "Nên làm như thế nào. . . Chẳng lẽ còn nếu ta nói sao? Hà?"

Đừng xem Hùng Văn Thiên bị Diệp Thạch Cầm một đòn đánh cho cùng chó chết gần như, nhưng hẳn dù sao cũng là Văn Đạo Phong chân chính trưởng lão cấp cao thủ, Nguyên Anh kỳ tu vi, vẫn có rất lớn quyền uy.

Hùng Anh do dự, Hùng Văn Thiên nói: "Ngươi không làm. . . Cũng đi chết!"

Cái kia một số người bị cắt ngang chân người tu chân nhất thời một mảnh kêu rên, các loại xin tha, số ít xương cốt cứng rắn trái lại chửi ầm lên.

Hùng Anh thở hổn hển, rốt cục vẫn là động thủ, hẳn một trận tàn nhẫn giết, một cái không có chạy mất, chết hết!

Hùng Văn Thiên nói: "Đi! Chúng ta về Văn Đạo Phong!"

Hai người căn bản là không có có nhặt xác, Hùng Anh đỡ Hùng Văn Thiên đi ra ngoài, rất nhanh liền biến mất ở trong rừng cây.

Mãi cho đến thứ ba ngày, trong rừng cây thăm án mới bị một cái người tu chân phát hiện, người tu chân này chính là người nghịch ngợm, cái tên này cũng là xui xẻo, đau bụng chạy đến rừng cây nơi sâu xa đi ỉa phân, kết quả liền phát hiện thi thể đầy đất.

Đáng sợ nhất là, những người này tất cả đều là Văn Đạo Phong, sợ đến hắn lói một quần cút, liền lăn một vòng chạy về báo cáo.

Nhất thời, toàn bộ tông môn đều chấn động.

Chết rồi nhiều người như vậy, hơn nữa còn là Văn Đạo Phong quý khách, chuyện này có thể lớn chuyện, hơn nữa trong đó còn thiếu hai người, một cái gấu Thiên Văn, Văn Đạo Phong trưởng lão, một cái hắn sư chất, hai người đồng thời biến mất không còn tăm hơi, hoặc là liền là bị người giết, hoặc là chính là trốn, vì lẽ đó chuyện này, chỉ có tìm tới hai người tài năng giải.

Diệp Thạch Cầm cũng không biết đối phương sẽ diễn biến thành tự giết lẫn nhau cục diện, kỳ thực coi như hắn biết cũng sẽ không đi quản, hắn không

giết người đã rất khá.

Này mấy ngày, Diệp Thạch Cầm một mực trầm tư suy nghĩ, nhân tiện tu bổ phi kiếm của chính mình.

Theo thời gian trôi qua, Diệp Thạch Cầm thường thường đang mình tưởng thời điểm có ảo giác xẹt qua, từng cái từng cái đoạn ngắn hình tượng, chỉ là hắc như cũ mờ mịt, nhớ không nổi mất đi ký ức trước hình tượng.

Kỳ Kiếm Điện tông chủ mang theo Lam Tiên Nhi, còn có trong tông môn hai cái lợi hại trưởng lão, cùng đi đến Diệp Thạch Cầm ở trúc lâu.

Lam Tiên Nhi thấp thỏm bất an, nói rằng: "Đại thúc thì ở lại đây."

Lam Thiên Hộ hung ác trợn mắt nhìn nàng một chút, coi như hắc sủng ái nữ nhi này, nhưng là mang một cái xa lạ người tu chân đến tông môn ở lại, rồi lại không có nộ hồ sơ tông môn, đương nhiên trong lòng căm tức.

Bốn người trực tiếp tiến nhập trong trúc lâu, liền thấy một cái nam tử tóc trắng ngồi khoanh chân trên mặt đất, người này mặt mày anh tuấn, phảng phất có một loại kỳ lạ khí chất, để người không dám khinh nhục.

Lam Thiên Hộ liền đứng như vậy quan sát Diệp Thạch Cầm, trong lòng hắc nghị ngờ không thôi, bởi vì đối phương hoàn toàn không thấy chính mình, hoặc là người nọ là người điên, hoặc là người này chính là cao thủ, mà hắc phán đoán, người nọ là cao thủ!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Không đáng kể

"Xin hỏi đạo hữu là tông môn nào tới?"

Lam Tiên Nhi cũng rất hồi hộp, nàng đứng ở cách đó không xa, nói rằng: "Đại thúc a, đây là ta cha. . ."

Mặt khác hai cái trưởng lão cũng đề phòng, thực lực của bọn họ so với Lam Thiên Hộ mạnh hơn, ở Kỳ Kiếm Điện bên trong thuộc về cung phụng trưởng lão, bình thường sẽ không xuất hiện, trừ phi tông môn gặp nguy hiểm bọn họ mới có thể đứng ra.

Một cái trưởng lão gọi Cung Vũ, một cái trưởng lão gọi Lam Trạch.

Diệp Thạch Cầm từ từ đứng dậy, hắc không che giấu nữa tự thân khí tức, cái kia cổ uy thế liền trực tiếp áp bách tới.

Nháy mắt, bốn người liền khí đều không kịp thở, Lam Thiên Hộ, Lam Trạch cùng Cung Vũ liền tiếp lui về phía sau, Lam Tiên Nhi che miệng lại, bởi vì Diệp Thạch Cầm uy thế không có hướng về nàng phát, cho nên nàng còn có thể chịu đựng ở.

"Có việc?"

Liền hai chữ, dĩ nhiên để Lam Thiên Hộ ba người đầy đầu Đại Hãn, thực lực này quả thực sâu không lường được.

Lam Thiên Hộ đều lắp bắp: "Ngươi. . . Ngươi, ngươi, ngươi là ai. . . Ngươi. . ."

Diệp Thạch Cầm nói: "Ta là ai không trọng yếu, hơn nữa ta chỉ là ở tạm ở đây, đừng gây phiền toái cho ta là được."

Ngữ khí của hắc rất nhạt, nhưng là không thể nghi ngờ, cái kia loại giọng điệu chính là kẻ bề trên cùng thuộc hạ nói chuyện thái độ, căn bản là không có đem Lam Thiên Hộ người tông chủ này để ở trong mắt.

Cung Vũ cùng Lam Trạch đồng dạng nghi ngờ không thôi, bởi vì bọn họ nhìn Diệp Thạch Cầm đồng dạng sâu không lường được.

Lam Trạch nhắm mắt nói rằng: "Vấn Đạo Phong người chết ở chúng ta ở đây, trước có người nhìn thấy. . . Ngươi cùng bọn họ đồng thời tiến nhập trong rừng cây. . ."

Diệp Thạch Cầm từ trong rừng cây sau khi trở lại, một mực tu bổ phi kiếm của hắc, cũng không phải biết những người kia chết rồi, hắc hiện tại sát tâm thật sự không nặng, nghi ngờ nói: "Vấn Đạo Phong người đã chết? Ai giết?"

Lam Trạch nói: "Không, không phải ngươi giết sao?"

Diệp Thạch Cẩm cười nhạt một tiếng, nói rằng: "Nếu là ta giết, yên tâm, ta tuyệt đối không phủ nhận, mấy cái con rệp mà thôi!"

Lam Thiên Hộ á khẩu không trả lời được, bắt quả bọn hán ngược lại thật có chút tin, bởi vì Diệp Thạch Cẩm biểu hiện ra khí thế quá kinh khủng, nếu như hán muốn động thủ, một người cũng đừng nghĩ trốn, mà Vấn Đạo Phong người trốn hai cái.

Lam Tiên Nhi nói: "Đại thúc, ngươi không phải cùng bọn họ cùng đi rừng cây sao? Đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng nghe được tin tức này cũng bị dọa cho sợ rồi.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Hừm, có người theo đuổi không thành, giận chó đánh mèo đến lớn thúc đầu trên, muốn giết muốn chém muốn rút gân lột da, đại thúc nhện không được ra tay đánh bọn họ một trận, phế bỏ cái kia cái gì Tây Ma Tử tu vi, cứ như vậy. . . Rời đi."

Hán một chút cũng không mang theo giấu giếm.

A? A!

Lam Trạch kinh ngạc không biết phải nói gì, dĩ nhiên trực tiếp phế bỏ tây mạch trụ, đây chính là Vấn Đạo Phong tới quý khách, nói phế bỏ liền phế bỏ.

Chấn động!

Trong lòng bọn họ có chút hiểu, việc này hán là Vấn Đạo Phong người khơi mào, cho rằng Diệp Thạch Cẩm dễ ức hiếp, kết quả nhưng thâm, không chỉ bị đánh, hơn nữa còn bị phế tu vi.

Bất kể như thế nào, Diệp Thạch Cẩm cũng không có giết người, tuy rằng không dám khẳng định, nhưng là bọn hán nhìn ra Diệp Thạch Cẩm căn bản cũng không thêm nói dối.

Lam Tiên Nhi mặt mũi trắng bệch, nàng lại cũng không nghĩ ra, dùng Diệp Thạch Cẩm làm bia đỡ đạn sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy, nhỏ giọng nói: "Đại thúc a, xin lỗi. . . Ta cũng không biết sẽ như vậy. . ."

Lam Thiên Hộ nghi ngờ nói: "Ngươi tại sao xin lỗi?"

Hán cái này làm cha, ở phương diện này chính là một cái kẻ hồ đồ.

Cung Vũ cười khổ một tiếng, việc này hán biết rõ, hán có một văn bối gọi Cung Lăng, rất nhiều chuyện đều sẽ nói với hán, kỳ thực Cung Lăng đối với Lam Tiên Nhi cũng hữu tâm, mà Tây Ma Tử chính là một cái sắc quỷ thêm khôn nạn, đây cũng là giận chó đánh mèo đến Diệp Thạch Cẩm.

Nhỏ giọng cùng Lam Thiên Hộ giải thích một chút, Lam Tiên Nhi mặt đều đỏ ửng.

Diệp Thạch Cẩm tựa như cười mà không phải cười mà nhìn Lam Tiên Nhi, hán gầy một hồi chỉ giáp, nói rằng: "Cũng không có gì đặc biệt hơn người, chết thì chết đi!"

Lam Thiên Hộ cũng không triết, tiểu hài tử tranh giành tình nhân, kết quả chọc một cái không thể trâu cao thủ, xui xẻo chính là nửa phút sự tình.

Có thể thấy, Vấn Đạo Phong dám người kia muốn muốn chinh chết Diệp Thạch Cẩm, lại bị Diệp Thạch Cẩm bị đánh một trận, còn bọn họ chết như thế nào, hiện tại vẫn không rõ, như vậy chỉ có lưu lại Diệp Thạch Cẩm mới được.

Vấn Đạo Phong chắc chắn sẽ không giảng hoà, tuyệt đối sẽ phái cao thủ lại đây, đến thời điểm nếu như Diệp Thạch Cẩm không ở, như vậy thì phiền toái.

"Diệp đạo hữu ở nơi này quá đơn sơ, ta đại biểu tông môn, mời ngươi ở phòng tiếp khách."

Trước tiên lưu lại Diệp Thạch Cẩm, có vấn đề gì sau này hãy nói, chỉ cần có thể lưu lại chuyện gì cũng dễ nói.

Lam Tiên Nhi cũng không muốn Diệp Thạch Cẩm ly khai, nàng cũng không ngốc, thấy cha cùng hai cái trưởng lão thái độ liền biết, Diệp Thạch Cẩm khẳng định phi thường lợi hại, tuyệt đối là một đại cao thủ.

"Đại thúc a, liền ở đến phòng tiếp khách đi thôi."

Diệp Thạch Cẩm còn không có có làm rõ ràng bản thân là tình huống thế nào, không có tìm được đánh mất ký ức, vì lẽ đó tạm thời cũng không muốn rời đi nơi này, hán nói rằng: "Tốt, kỳ thực ta nghỉ ngơi ở đâu cũng không đáng kể."

Lam Thiên Hộ đại hỉ, nói rằng: "Mời, mời. . ."

Bởi vì còn không có có xác nhận Diệp Thạch Cẩm tu vi cảnh giới, vì lẽ đó tiếng này tiền bối thực sự kêu không được, có thể lưu lại Diệp Thạch Cẩm hán liền rất hài lòng, tạm thời có thể không muốn gây thêm rắc rối.

Làm mấy người từ trúc dưới lầu đến , bên cạnh có không ít cấp thấp người tu chân nhìn thấy, tất cả mọi người rung động nhìn, tông chủ cùng hai cái trưởng lão, còn có tiểu công chúa Lam Tiên Nhi, dĩ nhiên đều rất cung kính mà hầu ở Diệp Thạch Cầm bên người.

Một đường hướng về trong tông môn bộ đi đến, nhất thời liền vỡ tổ rồi, đây là tình huống gì?

Tin tức này rất nhanh liền truyền khắp tông môn, các loại tin tức bay loạn, có người nói lá cỏ là cao thủ, có người nói lá cỏ giết Văn Đạo Phong người, cũng có người nói lá cỏ là tông môn một cái nào đó trưởng lão bằng hữu, ngược lại nói cái gì đều có, bất quá có một chỗ tốt, đó chính là không người còn dám đến quấy rầy Diệp Thạch Cầm.

Diệp Thạch Cầm ở nhà hết sức có ý tứ, chính là Văn Đạo Phong Tây Ma Tử được phòng.

Gian phòng cùng sân cũng đã triệt để dọn dẹp sạch sẽ, Văn Đạo Phong những người này mang tới hành lý vật phẩm cũng giống vậy bị xử lý xong, tất cả mọi thứ đều nặng mới thay thế một lần.

Hiện đang dùng cơm có người quản, phải tới mấy người chuyên môn hầu hạ Diệp Thạch Cầm, một cái người nghịch ngợm, một cái miếng đồng, còn có hai cái làm tạp dịch vú già, là hai cái người phạm.

Lần này Diệp Thạch Cầm đúng là làm lão gia, không chỉ có ăn cơm có người quản, địa phương cũng có người quét tước được sạch sành sanh, để hắn rất là thoải mái.

Vừa ở lại đã có người tới bái phỏng, Lôi Bằng từ Kỳ Kiếm Điện Lam Chí Thành bồi tiếp đi vào.

Lôi Bằng phía sau theo hai vị con rối hình người, một vị đao Thần Ngẫu, một vị mũi tên ngẫu, còn có mặt khác hai tên hộ vệ cũng mang theo mình chiến ngẫu.

Bất quá, chỉ có Lôi Bằng cùng Lam Chí Thành tiến nhập tiểu viện, liền ngay cả hai vị con rối hình người cũng dừng lại ở bên ngoài.

Diệp Thạch Cầm an vị ở sân nhỏ bàn đá một bên, hắn đứng lên nói: "Hai vị có việc?"

Về mặt hắn rất hồ hững, hiện tại hai người đều biết, Diệp Thạch Cầm chính là một cái cao thủ chân chính , còn cao tới trình độ nào, Lôi Bằng cùng Lam Chí Thành trong lòng hai người tất cả đều là nghi vấn, thế nhưng có một chút hết sức xác định, thực lực của người này không là bọn hắn có thể ứng đối.

Lôi Bằng hết sức quý, hắn phát hiện Diệp Thạch Cầm là một cái siêu cấp lớn cao thủ sau, thái độ đối với hắn lập tức chính là thay đổi 180 độ, loại cao thủ này chỉ có thể giao hảo, không thể đắc tội, điểm ấy so với hắn Tây Ma Tử không biết mạnh bao nhiêu.

Cho nên mới dàn xếp lại, lập tức xin mời người mang theo đến bái phỏng, bất kể như thế nào, trước tiên trộn lẫn cái quen mặt.

Cao thủ chân chính, bất luận là tông môn nào đều sẽ coi trọng, hiện ở trên đời này cao thủ khan hiếm, đặc biệt là đỉnh cấp cao thủ, mỗi cái tông môn đều rất khuyết thiếu.

Có thể đạt đến Nguyên Anh kỳ coi như cao thủ, so với Nguyên Anh kỳ còn cao hơn một giai tầng, trên căn bản chính là đỉnh cấp cao thủ, có thể Diệp Thạch Cầm bày ra thực lực thậm chí còn cao hơn này, mặc dù không cách nào xác nhận, thế nhưng loại cao thủ này, vẫn là lung lạc một cái tốt.

Lôi Bằng có thể so với Tây Ma Tử tiền đồ hơn nhiều, thêm vào vóc người anh tuấn tiêu sái, khí chất tương đối tốt, ít nhất nhìn thấy được không có Tây Ma Tử như vậy làm cho người ta chán ghét, vì lẽ đó tương đối, Diệp Thạch Cầm thái độ đối với hắn cũng tốt lắm rồi.

Lôi Bằng cung kính nói: "Xin ra mắt tiên bối! Văn bối Lôi Bằng, Chiến Ngẫu son trang người tu chân."

Hắn cũng không có khoe khoang mình là Chiến Ngẫu son trang Thiếu trang chủ, bởi vì cái kia không có ý nghĩa gì, đối với một cái chân chính đỉnh cấp cao thủ mà nói, cái gì tông môn cùng bối cảnh đều xem thường, ở trong mắt bọn họ, thế giới này Nhậm Ngã Hành!

Diệp Thạch Cầm cười nói: "Ồ, Thành tiên bối oa, ha ha."

Lam Chí Thành cũng tới trước nói rằng: Gặp qua Diệp tiên bối, văn bối Lam Chí Thành."

Diệp Thạch Cầm gật gật đầu nói: "Có chuyện gì sao?"

Lôi Bằng nói: "Cố ý tới thăm một hồi tiên bối, ân, mang lên." Lại nói: "Một ít lễ mọn, mong rằng tiên bối nhận lấy."

Bên ngoài có người mang đến mấy cái rượu gỗ, trực tiếp để dưới đất.

Diệp Thạch Cầm đều có điểm há hốc mồm, vẫn còn có tặng quà? Trong lòng cũng là tò mò, đưa cái gì cho ta?

Sau đó nhìn thấy cái rượu mở ra, dĩ nhiên là một rượu tơ lụa, một rượu kim ngân, nhìn ra Diệp Thạch Cầm dở khóc dở cười, lạnh nhạt nói: "Há, phóng một bên đi."

Có thể ở thế tục giới, những thứ đồ này rất đáng giá tiền, có thể là đối với người tu chân căn bản không dùng được, người tu chân theo đuổi đồ vật là hoàn toàn bất đồng.

Nếu như Diệp Thạch Cẩm tu vi không cao, khả năng còn sẽ thích một hồi, lấy hấn tu vi bây giờ cùng cảnh giới, không có nổi nóng đã coi như là chuyện tốt.

Đây là đang mắng người sao?

Cũng may Diệp Thạch Cẩm hàm dưỡng đầy đủ, có thể không chút biến sắc, bắt quá ngữ khí liền hết sức bình thản.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chết vẫn

Lôi Bằng gặp Diệp Thạch Cẩm biểu hiện lạnh nhạt, trong lòng còn có chút kỳ quái, hấn cảm giác mình thái độ cung kính, ra tay cũng coi như rất hào phóng.

Bất quá đôi mắt tiền bối cao thủ, hấn cũng không dám suy nghĩ lung tung, hỏi: "Tiền bối là người nơi nào?"

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, này liền tới thăm dò đáy, đáng tiếc hấn lại cũng không nghĩ ra mình là 200 năm trước người, nói rằng: "Ta chỉ là vân du đến chỗ này, vừa ý ở đây non xanh nước biếc, vì vậy lưu lại một quãng thời gian."

Mở miệng chính là nói hươu nói vượn.

Lôi Bằng cũng không dám hỏi kỹ, vừa nghe Diệp Thạch Cẩm nói như vậy, trong lòng rất rõ ràng tiền bối không chịu nói lời nói thật, hấn nói rằng: "Tiền bối nếu có thì giờ rảnh, cũng có thể đi chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang, bị trên trang hạ hết sức trung thành mà đợi!"

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Nhìn tình huống đi, ta ở đây ở rất khá."

Lam Chí Thành nói: "Tiền bối chỉ đề ý ở Kỳ Kiếm Điện ở lại, người là chúng ta Kỳ Kiếm Điện quý khách, muốn ở bao lâu cũng được, ha ha, ta nhưng là được tông chủ đồng ý, chỉ cần Diệp tiền bối ở Kỳ Kiếm Điện, tất cả tự do. . . Còn có, Diệp tiền bối cần gì, cũng có thể nói với chúng ta."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Há, còn có chuyện tốt như thế?"

Lam Chí Thành cười theo nói: "Đương nhiên, Kỳ Kiếm Điện trên dưới đối với Diệp tiền bối sự tình, đều sẽ tận tâm tận lực!" Kỳ thực hấn nói là sinh hoạt phương diện, tất cả sinh hoạt phương diện tiện lợi, đều do Kỳ Kiếm Điện cung cấp.

Diệp Thạch Cẩm làm sao không biết, chỉ là hấn không tính cứ tính như vậy, nói rằng: "Hừm, ta cần chút đồ vật, Kỳ Kiếm Điện cũng có thể cung cấp sao?"

Lam Chí Thành khom người thi lễ nói: "Xin tiền bối phân phó!"

Diệp Thạch Cẩm một chút cũng không khiêm tốn nói rằng: "Ta cần một khối tinh kim, ân, có nửa cân là được rồi, cũng chính là một cái tay lớn như ngón tay, còn muốn một bình Lôi Cương Thủy, được rồi, liền hai thứ này. . ."

Lam Chí Thành nhếch miệng, có chút si ngốc mà nhìn Diệp Thạch Cẩm, một bộ khó tin đáng đáp.

Lôi Bằng là biết tinh kim, đó là luyện khí trọng yếu vật liệu, nói là thiên tài địa bảo cũng không quá đáng, có thể Lôi Cương Thủy nhưng lại không biết là cái gì, hỏi: "Lôi Cương Thủy là cái gì?"

Kỳ thực Lôi Cương Thủy càng thêm quý giá, có thể từ Diệp Thạch Cẩm trong miệng nói ra vật liệu, sao có thể đơn giản như vậy.

Diệp Thạch Cẩm phiếm kiếm, trên căn bản đã tu bỏ xong xuôi, nếu như có thể làm được này hai loại vật liệu, như vậy hấn có thể tăng lên phiếm kiếm cấp độ, so với ban đầu kiếm càng thêm sắc bén, bất quá hấn cũng chính là vừa nói như thế, cũng không có hi vọng có thể chân chính được những tài liệu này.

Ngược lại nói ra vui đùa một chút, nếu như đối phương có vậy rất tốt, nếu như không có, hấn cũng không tổn thất cái gì.

Lam Chí Thành ấp úng vài câu, cái gì cũng không dám đáp ứng, hết sức chật vật liền cáo từ ly khai, nhìn Diệp Thạch Cẩm tựa như cười mà không phải cười đáng đáp, hấn cảm giác mình hết sức mất mặt.

Lời đầu cũng không nói gì vài câu, hai người bỏ chạy.

Lam Chí Thành trở lại Kỳ Kiếm Điện tông môn đại điện, nhìn thấy Lam Thiên Hộ sau, nói rằng: "Tông chủ, người này rất khó đối phó, thực lực lại sâu không lường được. . . Chúng ta nên làm gì?"

Lam Thiên Hộ tỉ mỉ hỏi thăm một hồi là như thế nào nói chuyện với nhau, Lam Chí Thành uể oải nói: "Cái gì đều không có dò ra đến, cũng không biết hắn là từ đâu tới, mặt khác, hắn muốn Lôi Cương Thủy cùng tinh kim. . . Ta căn bản là không có cách trả lời, ta biết tông môn có, có thể trân quý như vậy vật liệu, không thể tiền bồi muốn liền cho hắn đi."

"Cũng không phải là không thể cho. . . Vấn đề là, đánh đổi là cái gì? Nếu như Diệp tiền bồi trả giá chúng ta cần đánh đổi, đưa ra hai thứ này vật liệu, cũng là có thể."

Lam Thiên Hộ cũng không phản đối cho Diệp Thạch Cẩm vật liệu, chỉ là không muốn vô điều kiện cho, cũng không phải nợ người.

Hắn nói rằng: "Mà bây đặt đi, ít nhất chúng ta biết Diệp tiền bồi cần gì, có thể sau đó có chuyện nhờ hắn thời điểm, có thể dùng đến giao dịch."

Lam Chí Thành nói: "Tông chủ Thánh Minh!"

Lam Thiên Hộ nói: "Muốn quan tâm kỹ càng Diệp tiền bồi sinh hoạt, ân, ba người chúng ta tông môn rất nhanh muốn khai triển trao đổi, lần này cũng mời một hồi Diệp tiền bồi tham gia đi."

. . .

Hùng Ván Thiên mang theo Hùng Anh chạy trốn, hắn không biết muốn trốn đi nơi nào, tự tay giết chết Tây Ma Tử, hắn cũng biết gây đại họa. Ván Đạo Phong tông chủ nếu như biết mình giết tây mạch trụ, như vậy tuyệt đối sẽ không tha cho hắn, chết chắc rồi.

Chỉ là Hùng Ván Thiên vận khí không tốt ở trên đường đã bị Ván Đạo Phong đệ tử phát hiện, hơn nữa còn là một đám đệ tử, hắn không thể một hơi đem những người này giết hết tất cả, chỗ chết người nhất chính là thương thế của hắn còn chưa lành, sắc mặt trắng bệch, vừa nhìn liền biết có vấn đề.

Phải biết, Hùng Ván Thiên là Ván Đạo Phong mười đại cao thủ một trong, ở Ván Đạo Phong hầu như người người nhận thức, có rất cao địa vị.

Nhìn thấy hắn bị thương, lập tức liền có đệ tử truyền tin trở lại, Hùng Ván Thiên cũng là bất cần rồi, hắn đang do dự có muốn hay không giết sạch những người này, không nghĩ tới đã có người truyền tin, nhất thời để hắn không ứng phó kịp, trong lòng ảo não tới cực điểm.

Hùng Ván Thiên bị thương, ở Ván Đạo Phong liền là một kiện ghê gớm đại sự, lập tức đã kinh động Ván Đạo Phong cao tầng.

Hùng Anh đã sợ đến run lấy bầy, hắn đương nhiên biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào, Hùng Ván Thiên nhìn ánh mắt của hắn đều không đúng, ở đây chỉ có một mình hắn biết bí mật, nếu như giết chết hắn, như vậy Hùng Ván Thiên muốn nói cái gì đều được.

Trong lòng sợ hãi tới cực điểm, Hùng Anh đã thấy Hùng Ván Thiên trong mắt sát ý, dù cho Hùng Ván Thiên trắng xám nghiêm mặt, dù cho còn bị thương trên người, có thể trong lòng hắn biết rõ, một khi Hùng Ván Thiên động thủ, chính mình liền một cơ hội nhỏ nhoi cũng sẽ không có.

Mà một cái trưởng lão giết một người học trò, thực sự không là một kiện ly kỳ sự tình.

Kỳ thực Hùng Ván Thiên biết đã không giết được, một khi giết chết Hùng Anh, như vậy Tây Ma Tử bọn họ đám người kia chết, hắn hiềm nghi liền to lớn nhất, mà bây giờ còn có một tia xê dịch cơ hội.

Rất nhanh thì có hai cái Ván Đạo Phong trưởng lão chạy tới, hai người này, trong đó một cái ở Ván Đạo Phong có uy vọng cực cao, tu vi cũng cao hơn Hùng Ván Thiên, còn có một dài lão tư cách hết sức lão, thực lực tuy rằng không bằng Hùng Ván Thiên, thế nhưng địa vị nhưng khá cao.

Hùng Ván Thiên tâm không ngừng chìm xuống, hắn lại cũng không nghĩ ra là hai người kia lại đây.

Tây Khải Vinh, thực lực tu vi cao hơn Hùng Ván Thiên, hơn nữa còn là Tây Ma Tử thúc tổ gia, ở bồi phận trên thậm chí so với tông chủ còn cao hơn.

Khác một cao thủ tên là đầu Đức Nhĩ, là địa phương thổ dân, bởi vì tư chất xuất chúng, từ nhỏ đã bị Ván Đạo Phong thu vào tông môn, ở Ván Đạo Phong cũng có thể lực không nhỏ.

Hai người này đến, để Hùng Ván Thiên triệt để luống cuống, hắn không phải một cái tâm tư linh động người, muốn giải thích như thế nào chính mình xuất hiện ở đây, giải thích như thế nào vết thương trên người, giải thích như thế nào hắn nguyên lai dẫn đội người ở nơi nào, thoáng suy tư liền đầu đau như búa bổ.

Tây Khải Vinh gặp được Hùng Ván Thiên, lập tức nói: "Ván thiên, người tại sao lại ở chỗ này? Tiểu tam từ ở nơi nào? Các người không phải là đi Kỳ Kiếm Điện sao? Tại sao lại tới nơi này?"

Liên tiếp vấn đề, hắn không kịp chờ đợi muốn phải hiểu rõ, là ai đã thương Hùng Ván Thiên.

Tiểu tam từ chính là tây mạch trụ, người này tuy rằng bắt nạt đàn ông trong ghẹo đàn bà, có ở trường bồi trong mắt cũng không tệ lắm hài tử, thêm vào

hắn lại là tông chủ Tam công tử, đương nhiên sẽ khiến cho tây Khai Vinh quan tâm

Hùng Vãn Thiên nhưng một vấn đề đều trả lời không được, hắn biết nếu như ăn ngay nói thật, chính mình cho dù là tông môn mười đại cao thủ một trong, cũng tuyệt đối sẽ không được tha thứ, bởi vì hắn vì phản tông môn nghiêm khắc nhất một quy củ, không được giết hại đồng môn, mà hắn một hơi giết hết thầy đến Kỳ Kiếm Điện người, trừ một cái Hùng Anh ở ngoài, cái khác chết hết.

Dù cho sau một khắc liền bị vạch trần, thời khắc này Hùng Vãn Thiên cũng phải cứng rắn chịu đựng, rất ít người nói láo, chỉ có thể đầy miệng nói bậy nói bạ.

Chỉ có thể bịa đặt, chỉ có thể vu hại, mục tiêu đối tượng đều rất rõ ràng, chính là ở Kỳ Kiếm Điện Diệp Thạch Cẩm.

Tây Khai Vinh không phải là tiểu tử tốt như vậy lừa gạt, hắn đã nhận ra được vô số lỗ thủng, chỉ là hắn không nói, chính là không ngừng mà hỏi, tiền tiền hậu hậu nhiều lần hỏi, lỗ thủng càng ngày càng nhiều.

Hùng Vãn Thiên sắc mặt càng ngày càng trắng, hắn có loại muốn chạy trốn cảm giác.

"Người nói người cất lực chống đối, cuối cùng vẫn là bị người kia giết chết chúng ta Vãn Đạo Phong nhiều đệ tử như vậy, người cũng chịu trọng thương, hắn làm sao không giết người?"

"Dựa theo người nói, người này thực lực siêu cấp cường hãn, người nên trốn không thoát đâu, người là thế nào chạy thoát?"

"Ta không biết, có thể đối phương không muốn giết. . ."

Này nói là như vậy mềm yếu vô lực, lý do căn bản không thành lập, nói xong Hùng Vãn Thiên liền hỏi hận rồi, thời khắc này hắn nghĩ tới rồi một cái tốt hơn lý do, đáng tiếc lời khi trước đã nói ra.

Hắn chỉ cần nói chính mình sau khi trọng thương hôn mê, tỉnh lại mới phát hiện những người khác đều chết rồi, lý do này chỉ ít so với mới vừa lý do mạnh hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Trúng độc

Hùng Vãn Thiên trong lòng ảo não tới cực điểm, dần dần bắt đầu không nhận được, hắn dù sao cũng là một đường thuận thuận gió nước đạt tới bây giờ cảnh giới, ở Vãn Đạo Phong địa vị cũng không thấp, bị người như là thâm vấn giống như vậy, đương nhiên hết sức không kiên nhẫn.

Đều Đức Nhĩ ở một bên, đều sắp không thờ nổi, hắn cũng phát hiện vấn đề nghiêm trọng, còn là vấn đề gì, hắn là thật không tưởng tượng ra được.

Tây Khai Vinh trong lòng thở dài, hắn đồng dạng cũng phát hiện không đúng, thế nhưng hắn làm sao cũng không nghĩ ra, nhà mình đệ tử là bị Hùng Vãn Thiên cùng Hùng Anh giết chết, Hùng Vãn Thiên trăm ngàn chỗ hở, tựa hồ có cái gì ẩn tình ở trong đó.

Đã không cách nào trao đổi đi, tây Khai Vinh nhưng là cáo già hạng người, làm sao không nhìn ra Hùng Vãn Thiên đã hết sức không kiên nhẫn, hắn thờ dài nói: "Việc này quá lớn, chúng ta mà về tông môn đi."

Hùng Vãn Thiên trong lòng hơi hồi hộp một chút, nhưng bây giờ không quay về cũng, đầu tiên phản kháng là vô dụng, có hai cái trưởng lão ở, chính mình lại bị thương nặng, căn bản là vô lực phản kháng, âm thầm cắn răng, hắn nói rằng: "Tốt, chúng ta trở lại!"

Tây Khai Vinh nói: "Trở về liền hướng tông môn xin chữa thương linh đan đi, người tiếp tục như vậy có thể không thành, tinh khí thần đều phải sụp đổ."

Lời còn chưa dứt, tay hắn liền khoát lên Hùng Vãn Thiên trên đầu vai, dường như muốn an ủi hắn một hồi, nhưng trong thời gian ngắn liền phong ấn Hùng Vãn Thiên tu vi.

Hùng Vãn Thiên hoảng hốt bên dưới cực kỳ tức giận, quát to: "Tây Khai Vinh! Người muốn làm gì!"

Hắn vẫn là khinh thường, cho rằng bất kể như thế nào, đều là phải chờ tới về tông môn lại nói, không nghĩ tới tây Khai Vinh căn bản cũng không cho hắn cơ hội.

Tây Khai Vinh nói: "Xin lỗi, điểm đáng ngờ nhiều lắm, ta thực sự không làm rõ được tình hình, chỉ có đem người hoàn chỉnh mang về tông môn giao cho tông chủ, để các trưởng lão tới xử lý đi. . . Yên tâm đi, ta không biết đối với người có bất kỳ bất công, này là nhiệm vụ của ta."

"Mặt khác, phong ấn tu vi của người đối với thương thế của người cũng có trợ giúp, điểm ấy người nên rõ ràng, tổn thương người của người tu vi thực sự quá cao. . . Cũng không biết các người làm sao sẽ chọc cao thủ như thế, việc này cũng quá nghiêm trọng."

Tây Khai Vinh không chỉ sợ Hùng Vãn Thiên chạy, còn sợ hấn tự sát, lần thứ hai vỗ vỗ Hùng Vãn Thiên vai đầu, nói rằng: "Người ngủ một hồi là tốt rồi."

Nháy mắt, Hùng Vãn Thiên liền mềm nhũn ra.

"Người đến, đem Hùng trưởng lão giờ lên đi, mặt khác, đem Hùng Anh bắt lại niêm phong lại tu vi, phải hai người trông coi tốt. . . Như là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ai trông coi, người đó liền đi chết đi!"

Lời này liền phi thường nghiêm khắc, tây Khai Vinh trưởng lão giết người là không cần lý do, đương nhiên, có lý do càng là trực tiếp làm, lời này không người nào dám không trọng thị, một khi gặp sự cố, đó là thật gặp người chết.

Đều Đức Nhĩ vẫn nhìn, cho đến lúc này hấn mới lên tiếng: "Lập tức đi ngay sao?"

Tây Khai Vinh thở dài nói: "Dùng thời gian ngắn nhất đuổi về Vãn Đạo Phong! Gửi thư báo, lập tức để tông môn phái người đến hộ vệ!"

Hấn nghĩ tới càng nhiều, đặc biệt là cái kia Vô Danh cao thủ, hấn thậm chí sợ người cao thủ kia theo đuổi giết Hùng Vãn Thiên, khi đó ai có thể chống đối?

Đều Đức Nhĩ trong lòng có chút nghi ngờ, hấn nói rằng: "Đối xử với Hùng trưởng lão như thế. . . Sẽ có hay không có vấn đề a?"

Tây Khai Vinh nói: "Cái này ta phụ trách, không có quan hệ gì với người!"

Đều Đức Nhĩ thở ra một hơi, địa vị của hấn ở trong tông môn còn có thể, nhưng hấn là thổ dân tu luyện ra, cùng tây Khai Vinh không có cách nào so với, nếu như Hùng Vãn Thiên không có chuyện gì, một khi giận chó đánh mèo hai người, tây Khai Vinh vẫn không có gì quan trọng, nhưng hấn liền không chống đỡ được.

Một đám người vội vội vàng vàng hướng về Vãn Đạo Phong chạy đi, ở trên đường liền gặp được tông môn phái tới cao thủ hộ vệ, đồng thời về tới Vãn Đạo Phong.

....

Diệp Thạch Cẩm khoảng thời gian này trải qua rất là Tiêu Dao, ăn thức ăn tinh mỹ, không có chuyện gì liền cùng một đám tiểu hài tử hỗn, chính là Lam Tiên Nhi mang theo một đám cấp thấp người tu chân, thường thường đến Diệp Thạch Cẩm sân đến quấy rầy, bất quá hấn cũng không giận, đều là hết sức hiền hòa giao lưu.

Đoạn thời gian gần đây, Diệp Thạch Cẩm phát hiện tu vi của chính mình dĩ nhiên đang tăng nhanh như gió, chính hấn cũng có chút mộng, không hiểu tại sao sẽ như vậy, bởi vì vừa không có dùng qua linh đan, cũng không có tìm được linh khí đặc biệt nồng nặc địa phương.

Tu vi tăng vọt được quá nhanh, cho tới hấn không thể không giảm thiểu thời gian tu luyện, tu luyện cũng không phải là vẫn tiến bộ dừng mãi chính là tốt đẹp.

Thời gian tu luyện rút ngắn, Diệp Thạch Cẩm tưởng không thời gian là thêm, mà phiếm đã tu bỏ xong xuôi, nếu là có Lôi Cương Thủy cùng tinh kim, hấn còn có thể tăng lên một hồi phiếm phẩm chất, chỉ là tạm thời không tìm được hai thứ này vật liệu, vì lẽ đó hấn liền hết sức rồi rãnh.

Ngày hôm đó, Lam Tiên Nhi kêu to vọt vào tiểu viện: "Đại thúc, đại thúc a. . . Người có ở hay không a. . . Đại thúc. . ."

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Bình tĩnh đi, người tu chân nên có người tu chân dáng vẻ, ngạc nhiên có thể không được!"

Lam Tiên Nhi nói: "Xảy ra vấn đề rồi! Xảy ra vấn đề rồi. . ."

Diệp Thạch Cẩm hỏi: "Làm sao vậy? Có kẻ địch xâm lấn các người Kỳ Kiếm Điện sao?"

Lam Tiên Nhi phía sau theo Lam Chí Thành, hấn nói rằng: "Tiền bối, là chúng ta một cái trưởng lão bị trọng thương, có thể giúp nhìn sao?"

Diệp Thạch Cẩm thoáng kinh ngạc một chút, tông môn trưởng lão tu vi cũng sẽ không kém, ít nhất cũng phải là Nguyên Anh kỳ cao thủ, mới có trưởng lão tên gọi, đương nhiên tiểu môn tiểu phái không tính.

"Tốt, ta đi nhìn."

Diệp Thạch Cẩm đứng dậy, theo hai người hướng về trong tông môn mặt đi, vừa đi vừa nói: "Ở nơi nào bị thương?"

Lam Chí Thành nói: "Không rõ ràng, chính là người hôn mê, lộ ra hết sức uể oải đáng vẻ, tinh khí thần ở một điểm điểm mất đi. . . Bất kỳ linh đan xuống, chỉ có thể thoáng chậm lại một hồi, tiếp theo lại tiếp tục. . ."

Ba người rất nhanh đi tới một chỗ đại viện, ở đây đề phòng nghiêm ngặt, đầu đầu cũng có đi lại người tu chân.

Diệp Thạch Cẩm theo Lam Chí Thành cùng Lam Tiên Nhi hai người, một đường đi vào quanh co, cũng không biết đi rồi bao nhiêu cái tiểu viện, rốt cục đi tới một cái tĩnh lặng sân.

Lam Thiên Hộ còn có mấy cái trưởng lão cũng đứng trong sân, Kỳ Kiếm Điện một vị trưởng lão đang nói: "Không nhìn ra bị cái gì tổn thương, chỉ là trên bắp chân có một không lớn miệng vết thương, thật rất nhỏ, cũng không biết cái gì cắn, cái khác cũng không nhìn ra."

Nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm đi vào, Lam Thiên Hộ lập tức chào đón, nói rằng: "Tiền bối tốt, lần này phiền phức tiền bối. . ."

Mấy cái khác trưởng lão đều kinh nghi bất định nhìn Diệp Thạch Cẩm.

Diệp Thạch Cẩm tóc dài tới eo, trắng như tuyết, liền lông mày đều là trắng như tuyết, có thể mặt của hắn nhưng dị thường tuổi trẻ, da dẻ tốt coi như trẻ con cũng không sánh bằng, có một tầng óng ánh ánh sáng, đặc biệt là hai cái con ngươi càng là lập lòe tinh mang nhiếp người.

Chỉ một cái liếc mắt, mấy cái trưởng lão lập tức cung kính thi lễ, đồng nói: "Xin ra mắt tiền bối!"

Loại này cao nhân phong độ, là bọn hắn từ trước tới nay chưa từng gặp qua, hoảng sợ sau khi cũng không dám vô lễ.

Diệp Thạch Cẩm cũng không thèm để ý, 200 năm trước hắn chính là cao nhân tiền bối, bị qua vô số người lễ kính, loại này tiểu tràng diện hắn căn bản là không có cảm giác, nói rằng: "Người bị thương ở nơi nào? Ta đi nhìn."

Lam Thiên Hộ tự mình dẫn đường, mang theo Diệp Thạch Cẩm đi vào giữa phòng.

Diệp Thạch Cẩm đi vào một con mắt, liền phát hiện người nọ là Nguyên Anh kỳ cao thủ, hơn nữa còn là kém một bước là có thể thăng cấp tăng tiếp theo loại này cao thủ, cái này nhất định là Kỳ Kiếm Điện cao thủ trưởng lão rồi.

Người này khuôn mặt thương lão, đầy mặt đều là rậm rạp chằng chịt nếp nhăn, trên mặt cũng hiện ra một tia tử khí.

Thân thể thỉnh thoảng sẽ co giật một hồi, Diệp Thạch Cẩm chỉ là đứng ở giường biên lẳng lẳng mà nhìn, chốc lát, hắn nói rằng: "Người này không phải là bị đá thương, mà là bị cắn bị thương. . ."

Một cái trưởng lão kinh ngạc nói: "Cái gì sâu có thể mang Nguyên Anh kỳ đại cao thủ cắn thành như vậy. . . Đúng là khó có thể tin."

Diệp Thạch Cẩm từ tốn nói: "Đó là bởi vì ngươi kiến thức nông cạn, này sâu không chỉ cắn hắn, còn chui vào trong thân thể của hắn, một khi đánh vào Tử Phủ đan điền, hắn cũng không cứu. . ."

Nhất thời, cái kia trưởng lão mặt đỏ tới mang tai, hắn ở Kỳ Kiếm Điện xem như là y đạo cao thủ, cũng là một cái luyện đan hảo thủ, kết quả bị Diệp Thạch Cẩm trực tiếp liên khách sáo.

Hắn lắp bắp nói: "Vâng, là. . . Là cái gì trùng lợi hại như vậy, có thể chui vào người tu chân trong cơ thể?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đây cũng không phải là phạm trùng, này sâu là trải qua người tu chân bồi dục. . . Ngân Tiên Cổ, không biết các ngươi có nghe nói hay không quá?"

Mấy cái trưởng lão đều lộ ra mờ mịt biểu hiện, thật sự chưa từng nghe nói, không là bọn hắn kiến thức nông cạn, mà là niên đại quá lâu, rất nhiều kỳ kỳ quái quái cái gì cũng thất truyền.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Cũng may là chỉ là một con ngân Tiên Cổ, nếu như hai cái, phỏng chừng vị này liền muốn không chống đỡ được. . . Hiện tại chống đỡ liền hết sức khó khăn, ân, phỏng chừng còn có thể chống đỡ một hai ngày đi, ngân Tiên Cổ một khi đánh vào Tử Phủ đan điền, liền ngay cả Nguyên Anh đều trốn không thoát. . ."

Mấy cái trưởng lão mồ hôi đều xuống, cõi đời này vẫn còn có như vậy ác độc sâu.

Diệp Thạch Cẩm nói tiếp: "Hắn là đi chỗ đó đi. . ."

Nói, hắn dùng ngón tay chỉ đi tích phương hướng.

Chương 46: Giải độc

Lam Thiên Hộ cười khổ nói: "Đúng, chỉ là phía bên ngoài, cũng không có đi vào. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Khó trách, đại khái là là chỗ kia, mới có thể ra thứ này đi."

Hắn trong đầu đột nhiên xẹt qua một ít phá toái hình tượng, tuy rằng rất mơ hồ, thế nhưng cũng để hắn mừng rỡ không thôi, nhất thời ngậm miệng không nói, cẩn thận hồi ức.

Mọi người thấy hắn đột nhiên đình chỉ nói chuyện, hạ thấp xuống đầu không biết nghĩ cái gì, từng cái từng cái cũng không dám thở mạnh, phải biết ở đây không người có thể cứu trợ, nếu Diệp Thạch Cẩm nói rồi này chút, liền chứng minh hắn cần phải có biện pháp.

Chốc lát công phu, Diệp Thạch Cẩm vẫn là thất vọng rồi, không nhớ tới cái gì, chỉ có một ít phá toái hình tượng chợt lóe lên, âm thầm thở dài, hắn ngẩng đầu nói rằng: "Ta có thể trị. . . Bất quá, ta không biết không công ra tay, các người dùng món đồ gì đổi đi."

Hắn loại đẳng cấp này cao thủ, không thể không giá cao hỗ trợ, điểm ấy Kỳ Kiếm Điện người tu chân rất rõ ràng.

Diệp Thạch Cẩm muốn cái gì, Lam Thiên Hộ đương nhiên biết, hắn lấy ra một bình phong ấn tốt Lôi Cương Thủy, một khối không lớn tinh kim, đừng xem này tinh kim rất nhỏ, có thể phân lượng một chút cũng không nhẹ.

Lôi Cương Thủy cùng tinh kim!

Cái này thù lao, Diệp Thạch Cẩm phi thường hài lòng, hắn gật đầu nói: "Giao dịch thành lập!"

Thu hồi Lôi Cương Thủy cùng tinh kim, Diệp Thạch Cẩm móc ra một viên to bằng long nhãn viên thuốc, nói rằng: "Dùng Vô Căn Thủy ăn vào."

Một cái trưởng lão lập tức đi ra ngoài bụng tới Vô Căn Thủy, đem viên thuốc bái mở, bên trong là một viên hơi thối vô cùng viên thuốc, thế nhưng trên mặt hắn lại lộ ra vẻ vui mừng, này thuốc rất nổi danh, đặc biệt là ở tây nam một vùng càng là nổi danh, số lượng cực kỳ ít ỏi.

Độc Cổ Đan!

Loại này đan có thể cường hiệu trực xuất trong cơ thể cổ trùng, tây nam một vùng chơi cổ trùng người rất nhiều, thế nhưng đùa đều là cấp thấp cổ, bất quá một khi xuất hiện cao cấp cổ trùng, Độc Cổ Đan chính là hiếm thấy khu cổ lĩnh đan.

Có này đan, trung cổ trưởng lão liền được cứu rồi, ít nhất tạm thời có thể an toàn.

Diệp Thạch Cẩm nhìn Độc Cổ Đan cho ăn vào người này trong miệng, Vô Căn Thủy lao xuống, cũng còn tốt người này thần trí vẫn tỉnh có chút tỉnh táo, miễn cưỡng nuốt vào, chốc lát, cả người bắt đầu co giật lên.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đề lại hắn, thoát quang y phục của hắn, phải nhanh!"

Nói, trong tay hắn nhiều hơn một đoàn màu xanh vật dạng tia.

Lam Thiên Hộ đi tới, không chút do dự đem cái kia trên người y phục tất cả đều xé nát, người tu chân lực tay không là phạm nhân có thể tương tượng, lại như xé nát lá cây giống như vậy, mấy lần liền kéo hết tất cả y vật.

Một mảnh hắc, liền từ miệng vị trí bắt đầu hướng phía dưới lan tràn, tốc độ kia không tính đặc biệt nhanh, nhưng cũng phi thường kiên định.

Lam Thiên Hộ đám người căng thẳng tới cực điểm, nhưng bọn họ cũng đều biết, đây mới là Độc Cổ Đan lớn nhất đặc thù, nói cách khác, Diệp Thạch Cẩm cho là chân chính Độc Cổ Đan, mà loại này Độc Cổ Đan đã không có ai biết luyện chế.

Cổ trùng hình thái thiên thiên vạn vạn, có rất nhiều loại, đều là cái kia loại tinh tế như lông trâu độc trùng, một khi tiến nhập thân thể liền rất khó loại bỏ, mà Độc Cổ Đan liền có thể làm được.

Màu đen kia dọc theo da dẻ hướng phía dưới lan tràn, đi qua địa phương toàn bộ nhuộm đen, một đường cứ như vậy theo xuống.

Ngoại trừ Diệp Thạch Cẩm thần thái tự nhiên ở ngoài, những người khác đều biểu hiện căng thẳng.

Cho tới Lam Tiên Nhi, ở Lam Thiên Hộ động thủ xé nát y phục thời điểm, nàng cũng đã chạy ra ngoài, đứng trong sân chờ đợi, không dám tiếp tục lưu lại trong phòng.

Làm màu đen lan tràn đến trung cổ người bụng thời điểm, Diệp Thạch Cẩm nhẹ giọng nói: "Mọi người cẩn thận rồi."

Đột nhiên, người kia bắt đầu kịch liệt gồng co, mấy cái trưởng lão ra tay đè chặt người kia tứ chi, liền thấy trên bụng của hắn cổ đi ra một cái không lớn

hình tròn, đón lấy, này hình tròn ngay ở dưới da đi khắp.

Màu đen tiếp tục hướng xuống lan tràn, cái kia nhô lên tới hình tròn tựa hồ hết sức hoảng sợ này màu đen, một điểm điểm di động xuống dưới.

"Theo được rồi, tuyệt đối đừng để hấn động, ta muốn động thủ!"

Diệp Thạch Cẩm đưa tay treo ở trên da, khoảng cách da dễ đại khái khoảng mười cen-ti-mét địa phương, đột nhiên chỉ giáp bắn ra, nháy mắt, một đạo ánh bạc xẹt qua, hấn chỉ giáp liền lấy ra một vật đến.

Ngay sau đó, hoàn ở lòng bàn tay một đoàn tóc đen đột nhiên tăng vọt, hóa thành một tấm không lớn màu xanh lưới, bao phủ ở người kia phía trên.

"Vù!"

Một đạo hào quang màu bạc từ người kia dưới da bắn đi ra, một hồi liền tiến đụng vào màu xanh lưới tơ bên trong, Diệp Thạch Cẩm xoay cổ tay một cái, cái kia màu xanh lưới tơ co lại nhanh chóng.

"Thành, nắm lấy này con Ngân Tiên Cỏ."

Này con Ngân Tiên Cỏ, ở đằng kia người trong cơ thể thời điểm chỉ có tiền đồng to nhỏ, chỉ khi nào bay ra ngoài, đó chính là quả đấm lớn màu bạc độc trùng.

Ngân Tiên Cỏ ở xanh trong lưới điện cuồng bay loạn, tiếng ông ông liên tiếp vang lên, theo màu xanh lưới tơ nắm chặt, dần dần liền bay bất động.

Cuối cùng, Ngân Tiên Cỏ rơi vào Diệp Thạch Cẩm trong bàn tay, mọi người mới toán nhìn rõ ràng Ngân Tiên Cỏ đáng đáp.

Ngân Tiên Cỏ cũng không phải là hình tròn, mà là tam tiết bằng phẳng thân thể, hai bên như đao, thân thể bản thân nhưng là màu đen, chỉ là ở màu đen bề ngoài di động có vô số màu bạc văn, một khi bay ra chính là một đạo ánh bạc, hơn nữa khuôn mặt dữ tợn, hình dạng đáng sợ.

Từng cái thấy người, cả người đều bốc lên một luồng hơi lạnh, vật này thật là quý dị.

Ngân Tiên Cỏ trong miệng phát sinh chỉ chi tiếng vang, ở xanh trong lưới liễu mạng vãn vẹo.

Diệp Thạch Cẩm khẽ mỉm cười, một khúc màu bạc chỉ giáp trên Ngân Tiên Cỏ vùng vẫy, một cái tuổi tác tương đối lớn trưởng lão chết nhìn chòng chọc, bởi vì hấn nhìn ra, Diệp Thạch Cẩm là đang vẽ phù.

Mỗi có một phù thành hình, Diệp Thạch Cẩm chỉ giáp liền gây động dậy, một tên tiếp theo một tên phù văn, chốc lát liền vẽ tám cái, sau đó Ngân Tiên Cỏ liền bất động rồi.

Khổng Trùng Phù!

Này tám cái phù hợp lại chính là Khổng Trùng Phù.

Diệp Thạch Cẩm kỳ thực đối với loại này cổ trùng hứng thú không lớn, bởi vì Ngân Tiên Cỏ đối với hấn không có bất kỳ uy hiếp, coi như hấn đứng cạnh bất động, để Ngân Tiên Cỏ cắn, nó cũng cắn không mặc lên da của chính mình.

"Buồn rầu chết ta rồi!"

Người kia ở Ngân Tiên Cỏ ly thể sau, cũng đã bắt đầu từ từ khôi phục, dù sao cũng là Nguyên Anh kỳ cao thủ, khôi phục lại cực nhanh, kêu một tiếng hấn liền mở mắt ra.

Hấn cũng biết, chính mình cái mạng này xem như là bảo vệ.

Lam Thiên Hộ mang theo một đám trưởng lão đồng thời thi lễ: "Cảm tạ tiền bối cứu viện!"

Này không chỉ có riêng là giao dịch, then chốt Diệp Thạch Cẩm còn ra tay, nếu không Ngân Tiên Cỏ sau khi ra ngoài, một khi không bắt được, toàn bộ Kỳ Kiếm Điện cũng phải lớn hơn loạn.

Vật này có thể không dễ bắt, tốc độ không chỉ nhanh như thiểm điện, hơn nữa một khi điên cuồng lên, cái kia giết người có thể không thua gì cao thủ chân chính, vì lẽ đó nhất định phải cẩn thận.

Diệp Thạch Cẩm hơi khom người, đối với hấn mà nói đây đều là một ít việc nhỏ, hơn nữa hấn chiếm được Lôi Cương Thủy cùng tinh kim, tâm tình vô cùng tốt.

Tông môn mấy cái trưởng lão đối với Diệp Thạch Cẩm vì đó tâm gãy, người này rất đại khí.

Cái kia nằm trưởng lão tựa hồ cũng hiểu, là Diệp Thạch Cẩm cứu mình một mạng, bởi vì vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, người vẫn còn ở hết sức suy yếu bên trong, hấn cũng thấp thấp giọng nói: "Tạ tiền bối cứu viện!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Người phục rồi Độc Cổ Đan, sau đó da dẻ màu sắc liền không đổi được, nhưng cũng được ngon giống vậy nôi, sau đó bất kỳ cổ trùng cũng không dám tới gần người!"

Này vừa nói, người kia vui mừng khôn xiết, lần này bị Ngân Tiên Cổ xuyên vào bên trong cơ thể, hẳn đối với cổ trùng đều có bóng ma trong lòng, nghe vậy nhất thời tinh thần phấn chấn, còn da dẻ hắc, vậy thì hắc đi, hẳn mới không để ý.

Có chỗ tốt này, coi như là biến thành một người xấu xí, vậy thì như thế nào?

Diệp Thạch Cẩm lúc này mới cáo từ đi ra, hắn nhìn thấy Lam Tiên Nhi mang theo mấy cái sư đệ sư muội trong đó sâu mi khó kiểm, cười nói: "Tại sao còn không có đi?"

Nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm đi ra, Lam Tiên Nhi mừng lớn nói: "Đại thúc có cứu sao?"

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, nói rằng: "Đại thúc lúc nào không cứu?"

Lam Tiên Nhi không làm, dậm chân nói: "Đại thúc, người biết. . . Người cố ý. . ."

Diệp Thạch Cẩm cười ha ha, nói rằng: "Người tự đi nhìn đi, đã không sao."

Lam Tiên Nhi nhất thời nhảy dựng lên, vung nắm đấm đầu nói: "Ta liền biết đại thúc nhất định được! Quá tuyệt vời!" Nói liền hướng gian phòng chạy đi.

Diệp Thạch Cẩm muốn nói điều gì, ngắt lại quên đi, hắn lắc lắc đầu, xoay người rời đi sân, sau đó liền nghe được Lam Tiên Nhi sợ hãi kêu chạy ra khỏi phòng, ai ngờ cái kia trưởng lão để trần thân thể, nằng một cái tiểu cô nương, liếc mắt nhìn chính là tội lỗi.

Xa xa truyền đến Lam Thiên Hộ tiếng quát trách: "Thành Thiên điên điên khùng khùng, này hai ngày đều không cho ra ngoài, ở nhà cố gắng tu luyện!"

Diệp Thạch Cẩm khẽ mỉm cười, hướng về chính mình ở sân đi đến, trở lại sân, Diệp Thạch Cẩm gặp người nghịch ngợm đứng ở cửa, hỏi: "Làm sao?"

Người nghịch ngợm nói rằng: "Tiền bối, có khách tới, ở trong sân ngồi."

Diệp Thạch Cẩm ngạc nhiên nói: "Là ai a?"

Người nghịch ngợm nói: "Là Chiến Ngẫu sơn trang thiếu trang chủ."

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Tức đến nổ phổi

Diệp Thạch Cẩm trong lòng thoáng phiền chán, bất quá hắn tu dưỡng vô cùng tốt, không có biểu lộ ở trên mặt, gật gật đầu liền đi vào trong sân.

Lôi Bằng ngồi ở tiểu viện bàn đá một bên, bàn đá đối diện là một ông già, phía sau hắn còn đứng ở hai cái tu chân đệ tử, tiểu viện phi thường yên tĩnh, Lôi Bằng cũng không có cùng ông lão nói chuyện, trên bàn bày một bàn hoa quả, hai ngọn tách trà có nắp trà, đây là người nghịch ngợm pha trà.

Diệp Thạch Cẩm đẩy mở cửa sân đi tới, lập tức liền đã kinh động hai người.

Lôi Bằng lập tức đứng dậy, ông lão kia còn có chút rụt rè, như cũ ngồi bất động.

Diệp Thạch Cẩm vừa đi vừa nói: "Hôm nay làm sao rảnh rồi đến? Có chuyện gì sao?"

Hắn vội vã muốn muốn tu bổ phi kiếm của chính mình, hơn nữa hắn cảm thấy, cùng Chiến Ngẫu sơn trang người cũng không có gì để nói.

Lôi Bằng nói: "Sơn trang chúng ta trưởng lão, muốn muốn bái phỏng một hồi tiền bối."

Diệp Thạch Cẩm ngược lại không phải là vênh váo hung hăng hạng người, bất quá hắn biểu hiện hết sức bình thản, lại như đối với một người bình thường người tu chân như thế, nói rằng: "Há, như vậy a. . ."

Cũng không thể quá mức không nhìn đối phương, Diệp Thạch Cẩm đi tới bàn đá bên ngồi xuống, nói rằng: "Vị này chính là?"

Mắt nhìn Lôi Bằng, thù thế nhưng chỉ vào ông lão.

Lão già này khí độ bất phàm, tay áo bào rộng, toàn thân hắc, màu vàng hoa văn tuyết một bên, trên mặt hơi chút một tia không kiên nhẫn, hẳn ở Chiến Ngãu sơn trang địa vị cao thượng người người cùng bái, đã dưỡng thành nào đó loại tự đại tính cách, cho nên nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm một bộ bình thân đáng đáp, trong lòng cũng là khó chịu tới cực điểm.

"Lôi Kim Minh!"

Ông lão ôm quyền nói, hần ý của lời này rất rõ ràng, chúng ta ngang hàng!

Diệp Thạch Cẩm khẽ mỉm cười: "Diệp Cẩm." Vừa bắt đầu dùng danh tự này, hẳn cũng lười nói tên thật.

Lôi Kim Minh nói: "Mạo muội quấy rầy."

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Không đến nỗi, như vậy các ngươi có chuyện gì sao?"

Lôi Kim Minh nói: "Không có chuyện gì, chính là đến bái phỏng một hồi!"

Diệp Thạch Cẩm thần tình lạnh nhạt, đứng lên nói: "Như vậy a, sau đó nếu là có cơ hội gặp lại đi!"

Lôi Bằng mở đôi mắt ra, hẳn nhìn ra trường bối của mình có chút bất mãn, cũng nhìn ra Diệp Thạch Cẩm một bộ không thèm để ý đáng đáp, trong lòng âm thầm kêu khổ, có thể chủ nhân bày ra tiền khách đáng đáp, hẳn cũng không thể tiếp tục lưu lại, hơn nữa hẳn cũng biết, Lôi Kim Minh đã rất nóng nảy.

Lôi Kim Minh đứng lên nói: "Như vậy, cáo từ!" Hẳn xoay người rời đi, nhìn đều không có nhìn Lôi Bằng một chút.

Diệp Thạch Cẩm nhìn theo mấy người ly khai, cũng không nghĩ nhiều, lập tức liền trở lại gian phòng của mình, phân phó nói: "Nếu có người, liền nói ta bế quan tu luyện, không nên quấy rầy ta!"

Người nghịch ngợm đám người sau khi đáp ứng lui ra.

Đóng cửa lại, Diệp Thạch Cẩm lấy ra Lôi Cương Thủy cùng Tinh Kim, cẩn thận phân biệt một hồi, hải lòng gật đầu, phẩm chất không có vấn đề, thậm chí so với chính mình tưởng tượng còn tốt hơn một chút, này để hẳn đối với tu luyện phi kiếm nhiều hơn một phần chờ mong.

Xoay cổ tay một cái, nuôi dưỡng ở Tử Phủ trong đan điền phi kiếm xuất hiện ở trong tay, thanh phi kiếm này đã khôi phục nguyên dạng, trước tu luyện, còn có trong đan điền uẩn dưỡng, để thanh phi kiếm này một lần nữa toả sáng sắc bén hào quang.

Chỉ là Diệp Thạch Cẩm cảm thấy, phi kiếm này có chút yếu đi, hẳn tu vi bây giờ lại dùng thanh kiếm này, đã không thể thuận buồm xuôi gió.

Lại như người phạm, nguyên lai dùng một thanh sáu, bảy cân kiếm, có thể theo lực lượng tăng cường, đã có thể sử dụng tám chín cân kiếm, như vậy sáu, bảy cân kiếm liền sẽ cảm thấy nhẹ, dùng không thuận lợi.

Đây là Diệp Thạch Cẩm nhất định phải điều chỉnh, tốt khi tìm thấy tài liệu thích hợp, hẳn liền có thể lấy luyện chế lần nữa phi kiếm.

Tinh Kim đột nhiên lơ lửng, Diệp Thạch Cẩm há mồm phun ra một đám lửa, đó là Tam Muội Chân Hỏa, bản mệnh chi hỏa, nhiệt độ cao quả nhiên khó mà tin nổi, cái kia Tam Muội Chân Hỏa liền dính trên Tinh Kim thiêu đốt.

Mấy hơi, Tinh Kim liền hóa thành một đoàn chất lỏng màu vàng, ở trong ngọn lửa lẩn lộn, Diệp Thạch Cẩm hơi điểm nhẹ phi kiếm, phi kiếm kia liền nhắm ngay hòa tan Tinh Kim một kiếm đâm tới, nháy mắt, Tinh Kim liền nhiễm ở trên thân kiếm, toàn bộ thân kiếm đều lấp lánh ở kim quang.

Còn lại một điểm Tinh Kim, Diệp Thạch Cẩm cẩn thận mà bổ sung một hồi kiếm thể, lúc này mới thu về Tam Muội Chân Hỏa, lập tức mở ra Lôi Cương Thủy, bắt đầu rèn luyện.

Từng đạo từng đạo pháp quyết đánh ra, kèm theo chú quyết, thanh phi kiếm này ở thoát thai hoá cốt.

Từ từ, Tinh Kim liền xâm nhập kiếm thể bên trong, còn có một tia tia ánh vàng ở lại trên thân kiếm, Diệp Thạch Cẩm chỉ giáp đột nhiên bắn ra, liền nghe được một tiếng tranh nhưng mà thanh âm, kéo dài lại trong trẻo.

Diệp Thạch Cẩm trong mắt lấp lánh vui sướng ánh sáng, thanh kiếm này phẩm chất tốt, có chút ra ngoài dự liệu của hắn.

Kiếm thể như cũ ngân quang lấp lánh, chỉ là nhiều hơn một tầng tia từng tia ánh vàng chen lẫn trong đó, một đạo kiếm ảnh ở mũi kiếm phun ra nuốt vào, Diệp Thạch Cẩm biết, đây là phi kiếm từ thực thể chuyển hướng hư thân thể, cũng chính là có tương hòa vô tướng trong đó biến ảo.

Lôi Kim Minh trở lại nơi ở, không nhìn được chữ ằm lên: "Mẹ! Hẳn coi chính mình là ai a? Bày cái gì tác phong đáng tởm. . . Lôi Bằng, hẳn ở đâu là cái gì cao nhân tiền bối, ta một điểm không nhìn ra, nơi nào cao? Ngươi nói! Ngươi nói a! Tức chết lão phu!"

Lôi Bằng trong lòng hối hận, hẳn lần trước ba kết Diệp Thạch Cẩm, kết nếu như đối phương Bất Lãnh không nhạt, nghĩ mời trường bối đi qua, cũng có

thể trao đổi một chút, coi như không thể vẫn lấy làm cứu viện, cũng đừng làm cho người ta chán ghét Chiến Ngẫu son trang, ai biết chính mình trưởng lão so với người ta còn muốn ngạo khí, còn không có nói mấy câu, liền cáo từ rồi đi.

"Trưởng lão, hẳn thật sự rất lợi hại. . ."

Lôi Kim Minh cả giận nói: "Ta nhỏ vào! Lợi hại cái rắm a, có mái đầu bạc trắng liền có thể lấy xưng đại gia sao? Mẹ cái chân chó, ta còn cũng không tin, chớ chọc đến ta, nếu không ta đánh ra hẳn cứt chó đến! Tức chết lão phu. . . Không đúng, đừng nói cùng ta đánh, ta một đôi kim công Thương Viên liền đầy đủ chơi chết hẳn!"

Hắn nắm giữ hai cái cực kỳ lợi hại kim công Thương Viên chiến ngẫu, thực lực không thấp hơn Nguyên Anh kỳ cao thủ, hai cái phối hợp, thêm vào Lôi Kim Minh chính mình, hẳn thật sự cảm thấy không có người nào không đánh được.

Lôi Bằng coi như muốn nói điều gì cũng không dám, người này ở tông địa vị trong môn rất cao, hẳn cũng không dám đắc tội, coi như cha hắn đối với Lôi Kim Minh cũng là kính trọng dị thường, hẳn chẳng những là tông môn trưởng lão, vẫn là Lôi gia trưởng bối.

Lôi Kim Minh nói: "Sau đó đừng để ý tới cái kia chó má cao thủ, dài tóc bạc là có thể thành cao thủ, chúng ta tông môn cao thủ đã sớm bay đầy trời, mục nội nó chân chó. . . Việc này chấm dứt ở đây!"

Lôi Bằng bất đắc dĩ nói: "Vâng, là."

Lúc này có người báo lại, Văn Đạo Phong người tới.

Lôi Kim Minh mang theo Lôi Bằng ra đón, chỉ thấy hai người đứng ở trong sân, bọn họ không phải là đi tới, mà là bay thẳng rơi xuống trong sân.

Tây Khai Vinh!

Lôi Kim Minh tiến lên phía trước nói: "Khai Vinh lão đệ, sao ngươi lại tới đây?"

Tây Khai Vinh cùng một cái khác người tu chân đứng ở trong sân, hắn nói rằng: "Lôi lão ca, lần này là ngươi dẫn đội?"

Lôi Kim Minh vừa phát xong tính khí, sắc mặt có thể không dễ nhìn, nói rằng: "Đúng đấy, lần này là ta dẫn đội lại đây đánh tiên tiêu, phía sau còn có người lại đây."

Tây Khai Vinh nói: "Lôi lão ca sắc mặt không tốt tức giận ai a? Lôi Bằng, ngươi lại trêu chọc trưởng bối tức rồi?"

Lôi Bằng gọi oán giận nói: "Ta nào dám a. . . Tiên bối, ngươi cũng không thể như vậy bố trí ta. . ."

Lôi Kim Minh nói: "Không phải cùng tiểu bằng tức giận, ta là bị một cái cuồng vọng gia hỏa phát cáu!"

Tây Khai Vinh nói: "Ai vậy?"

Lôi Kim Minh nói: "Một cái không biết điều gia hỏa, tên gọi Diệp Cẩm, tiểu bằng không nên nói là một cao thủ. . . Đi bãi phỏng hẳn dĩ nhiên một bộ không lạnh không nóng đáng vẽ, thật giống như ta nhóm muốn ba kết hắn, ta nhỏ vào hắn một mặt! Ngầm lại liền tức lên!"

Tây Khai Vinh ngần ngại, hắn liền đã tới giải Diệp Cẩm, nói rằng: "Hắn. . . Không là cao thủ?"

Lôi Kim Minh nói: "Ta không nhìn ra hắn ở đâu là cao thủ, một bộ dạng chết toi, nhìn đã nổi giận! Sau đó có cơ hội, định phải thử một chút hắn lợi hại bao nhiêu!"

Thế nhưng Tây Khai Vinh không tin, bởi vì hắn biết một bí mật, đó chính là Hùng Văn Thiên một chiêu liền thất bại, hơn nữa đối phương chỉ là hơi hợt một chiêu, đại diện cho cái kia Diệp Cẩm nắm giữ thực lực cực kỳ mạnh mẽ.

Tây Khai Vinh nói: "Rảnh rồi ngươi thử xem hắn chứ, có thể một chiêu giết chết hắn!"

Hắn hết sức âm hiểm đào một cái hố, bất luận thua thắng, hắn một cái miếng đồng tổn thất cũng sẽ không có, còn có thể mượn cơ hội nhìn Diệp Thạch Cẩm thực lực, chuyện tốt như thế đi nơi nào tìm?

Lôi Bằng rất thông minh, hắn nghe ra Tây Khai Vinh trong lời nói gây xích mích, có thể chính mình trưởng lão bảo thủ dùng riêng, căn bản là không nghe vào ý kiến của hắn, mà hắn coi như là trang chủ nhĩ tử thì có thể làm gì?

Tây Khai Vinh nói: "Người kia là tông môn nào người tu chân?"

Lôi Kim Minh nói: "Cũng không biết là từ đâu tới cô hồn dã quỷ, đại khái có như thế mấy phần thực lực, một bộ Thiên lão đại ta lão Nhị đáng vẽ, hắn coi chính mình là ai a?"

Tây Khai Vinh âm thầm hiếu kỳ, không biết Diệp Thạch Cẩm là thế nào đắc tội Lôi Kim Minh, dĩ nhiên đem hắn tức giận đáng vẽ ấy, tuy rằng hắn đã sớm biết Lôi Kim Minh tính khí không tốt có thể cũng không trở thành như vậy đi?

"Tìm cơ hội giáo huấn hần một hồi, để hần nhìn nhìn thực lực của chúng ta!"

Lôi Kim Minh dùng sức gạt đầu, nói rằng: "Có cơ hội! Con bà nó chân chó, ta biết để hần tôn trọng tiền bối!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Âm mưu

Lam Thiên Hộ, Lam Chí Thành, còn có một đám trưởng lão, vây quanh ở đã khôi phục tu vi chính là cái kia trưởng lão thân một bên, người này ở Kỳ Kiếm Điện địa vị rất cao, là Nguyên Anh hậu kỳ người tu chân, xem như là Kỳ Kiếm Điện ít có cao thủ, tên gọi Hắc Trạch.

Nguyên bản da dẻ liền có chút hắc, hiện tại nhưng dù là hoàn toàn đen sì, ngoại trừ tròng trắng mắt cùng hàm răng ở ngoài, toàn bộ chính là một màu đen người.

Đương nhiên Hắc Trạch cũng không để ý, có thể khôi phục tu vi loại bỏ cổ trùng, hần đã đủ hài lòng, lần này vì trị liệu hần, tông môn xem như là bỏ ra giá cao, một khối tinh kim, một mảnh Lôi Cương Thủy, coi như tông môn thu gom phong phú, cũng cảm giác được đau lòng.

Bất quá đây đều là đáng giá, một đám người vây quanh hần, từng cái từng cái chấp tay chúc mừng, nói may mắn lời.

Hắc Trạch đối với Kỳ Kiếm Điện là rất trọng yếu sức chiến đấu, một khi tổn hại, coi như Kỳ Kiếm Điện cũng không chịu nổi, cao cấp sức chiến đấu đều là tông môn trung kiên, bọn họ mới là tông môn sống lưng.

Lam Thiên Hộ nói: "Lão ca a, nếu không phải là viên này Độc Cổ Đan, người lần này liền thật sự hung hiểm. . . Không nghĩ tới Diệp tiên bối vẫn còn có loại linh đan này, cũng là vận may của người cùng cơ duyên a."

Một cái trưởng lão hỏi: "Hắc ca, ha ha, lần này người thật là thành Hắc ca. . . Đúng rồi, lần này làm sao bị Ngân Tiên Cổ cắn, là người thâm nhập cấm chế trùng rồi sao?"

Hắc Trạch cười khổ nói: "Thâm nhập cái rắm a, ta ngay ở biên giới, ai biết một cấm chế đột nhiên nổ lên, bay ra một đạo sợi bạc đến, ta còn tưởng rằng là bảo bối gì đây, đi đuổi ngay. . . Ai biết Ngân Tiên Cổ đột nhiên ngoảnh đầu, trực tiếp bắn vào chân của ta, lúc đó liền cảm thấy không tốt nhưng ta cũng không thể chém đứt chân a, chỉ có thể đuổi mau trở lại, kết quả đã không chịu nổi, này Ngân Tiên Cổ quá tà."

Lam Chí Thành thở dài một hơi, nói rằng: "Trong di tích đã ra khỏi không ít bảo bối, rất nhiều đều là chúng ta chưa từng thấy qua, ba người chúng ta tông môn trên danh nghĩa là bảo vệ, trên thực tế đều trong bóng tối khai phá. . . Chỉ là di tích cấm chế quá mức lợi hại, chúng ta cũng đã chết không ít người, hiện tại tin tức một điểm điểm truyền mở, có người nói rất nhiều tông môn, đã chú ý tới chúng ta cái này vắng vẻ tây nam góc. . ."

Lam Thiên Hộ nói: "Đúng, ta nhận được phương diện này tin tức rất nghiêm trọng, có không ít tông môn bắt đầu phái người đến tra xét hư thực, ân, Diệp tiên bối có thể chính là một cái trong số đó."

Hắc Trạch nói: "Phía ngoài tông môn có mạnh như vậy? Diệp tiên bối thực lực cao thâm khó dò, như đều là tới loại cao thủ này. . . Chúng ta cái gì cũng đừng làm, căn bản không chống đỡ nổi."

Lam Thiên Hộ nói: "Không, không phải cái khái niệm này, chuyện này không phải chúng ta một nhà có thể quyết định, nhất định phải liên hợp cái khác hai nhà, ta linh cảm chuyện lần này không biết tiêu!"

Hắc Trạch nói: "Mưa gió nổi lên!"

Lam Thiên Hộ nói: "Đúng đấy, chúng ta muốn sớm chuẩn bị sẵn sàng. . . Hơn nữa có đệ tử báo cáo nói, gần đây di tích cấm chế thường thường không hiểu ra sao bạo phát, đúng là chiếm được không ít thứ tốt, đều là từ trong di tích nứt ra tới."

Một người học trò đi vào, nói rằng: "Vân Đạo Phong trưởng lão, xuất hiện ở Chiến Ngãu sơn trang quý khách trong tiểu viện."

Lam Thiên Hộ kinh ngạc nói: "Là ai?"

Người đệ tử kia nói: "Là Vân Đạo Phong Tây Khái Vinh trưởng lão, cùng Chiến Ngãu sơn trang Lôi Kim Minh trưởng lão đang nói chuyện."

Lam Thiên Hộ sắc mặt âm trầm lại, nói rằng: "Đi, chúng ta qua xem một chút. . ."

Trong lòng hấn tức giận, đến rồi Kỳ Kiếm Điện dĩ nhiên trước không đến tông môn, mà là đi trước gặp Chiến Ngẫu sơn trang trưởng lão, này toán có ý gì?

Lam Thiên Hộ mang theo một đám trưởng lão, hướng về quý khách tiểu viện đi đến.

Lam Chí Thành trực tiếp đẩy mở cửa sân, trong sân có mấy cái Chiến Ngẫu sơn trang người tu chân, vừa nhìn là Kỳ Kiếm Điện tông chủ cùng trưởng lão, căn bản cũng không dám ngăn cản, tro mắt nhìn đám người kia đi vào phòng.

Lam Thiên Hộ nói rằng: "Khải Vinh huynh, đi tới Kỳ Kiếm Điện làm sao cũng không nói một tiếng, tốt xấu để cho chúng ta tận điểm người chủ địa phương đi!"

Tây Khải Vinh cáo già, hấn lên trước thi lễ nói: "Lam Tông chủ, chúng ta tông môn người một cái sống đều không có, ta còn muốn muốn hỏi một chút tông chủ đại nhân, bọn họ là bị ai giết?"

Tây Khải Vinh không chút khách khí, lập tức phản kích trở lại.

Lam Thiên Hộ lạnh lùng nói: "Chết như thế nào, ngươi có thể đi hỏi Hùng Vãn Thiên, hấn nhất định biết!"

Tây Khải Vinh trước khi tới cũng đã làm rõ ràng, đột phá miệng liền trên người Hùng Anh, cuối cùng Hùng Vãn Thiên bị giam cầm, mà Hùng Anh trực tiếp bị giết chết, thế nhưng kẻ cầm đầu chính là Diệp Thạch Cẩm.

Sự tình đã rõ rõ ràng ràng, tuy rằng không phải Diệp Thạch Cẩm động thủ giết người, nhưng là trách nhiệm của hấn cũng không nhỏ, lần này Tây Khải Vinh chính là định đến quan sát Diệp Thạch Cẩm.

Mặc dù có chút không tin Diệp Thạch Cẩm lợi hại như vậy, thế nhưng nhất định phải kiến thức sau mới biết, tùy tiện trên đi trả thù là ngu xuẩn nhất, cho nên nhìn thấy Lôi Kim Minh biểu hiện, hấn mới mở miệng gây xích mích.

Tây Khải Vinh cũng không phải thật đến cùng Kỳ Kiếm Điện tranh chấp, bởi vì sự tình đã hiểu rõ ràng, Kỳ Kiếm Điện cũng không có gì trách nhiệm, bọn họ duy nhất trách nhiệm, chính là không có bảo vệ tốt Vãn Đạo Phong người, có thể trong này có nguyên nhân rất lớn, là tây mịch trụ quá mức trắng trợn không kiêng dè, vì lẽ đó Vãn Đạo Phong trách nhiệm càng to lớn hơn.

Tây Khải Vinh nói rằng: "Ta lần này đến. . . Là muốn tìm hiểu một chút. . ."

Lam Thiên Hộ khoát tay nói: "Ta biết ngươi nhớ giải Diệp tiên bối, các ngươi có thể đi tìm hấn, tự mình xử lý riêng mình ân oán, thế nhưng Kỳ Kiếm Điện không tham dự!"

Tây Khải Vinh khom người thi lễ nói: "Vậy thì cảm ơn tông chủ."

Lôi Kim Minh kinh ngạc nói: "Các ngươi Vãn Đạo Phong cũng cùng người kia có cừu oán?"

Tây Khải Vinh nói: "Không thể nói là cái gì thù, có một số việc sẽ đi tìm hấn hiểu rõ."

Lôi Kim Minh lạnh rên một tiếng, nói: "Người kia quá ngạo, ngươi sẽ bị tức chết!"

Tây Khải Vinh nói: "Vậy cũng chưa chắc! Phải đi lời, có thể sẽ không phải là ta một người."

Lam Thiên Hộ lạnh nhạt nói: "Ta bất kể các ngươi làm sao xung đột, thế nhưng đừng đem sự tình làm lớn, cái khác chúng ta Kỳ Kiếm Điện không hỏi tới."

Lời của hấn biểu lộ, Kỳ Kiếm Điện trung lập!

...

Người nghịch ngợm cầm trong tay một tờ giấy, nói rằng: "Tiền bối, đây là có người đưa tới, thả xuống liền đi, nói là giao cho tiền bối."

Diệp Thạch Cẩm gât gât đầu, đưa tay tiếp nhận tờ giấy, không khỏi sững sờ, bởi vì này tờ giấy bị phong ấn, coi ra thủ pháp cũng không phải khó, thế nhưng không có có chút thực lực cũng không làm được.

Một khi sai lầm, này tờ giấy lập tức liền sẽ hóa thành bột phấn, trong lòng hấn buồn cười, người nào vậy sao thần thần bí bí?

Trên tờ giấy nội dung rất đơn giản, đề Diệp Thạch Cẩm cảnh giác Vãn Đạo Phong người.

Diệp Thạch Cẩm khẽ mỉm cười, hấn cũng không có đem Vãn Đạo Phong người để ở trong mắt, tờ giấy kia ở trong tay hấn đột nhiên hóa thành tro tàn.

Hấn không phải là Lam Tiên Nhi cảnh báo, này trên tờ giấy kiểu chữ thiết cốt thép câu, rõ ràng cho thấy nam tính viết, hơn nữa tu vi không thấp.

Diệp Thạch Cẩm cười lạnh một tiếng, liền đem chuyện này vứt xuống một bên, bất quá trong lòng hấn vẫn là cảnh giác một ít, Tu Chân Giới yêu ma quỷ

quái thú đoạn tầng tầng lớp lớp, dù cho thực lực của hắn siêu phàm, cũng không thể hoàn toàn không thấy.

Hắn tin tưởng chỉ cần mình cẩn thận, thì sẽ không có vấn đề, đây không phải là mù quáng tự tin, mà là cơ ở thực lực của chính mình phán đoán.

Này mấy ngày tĩnh tọa, tổng là có chút hình tượng xẹt qua, muốn muốn truy cứu rồi lại xa không có tung tích, khiến cho Diệp Thạch Cẩm cũng có chút buồn bực.

Thở ra một hơi thật dài, Diệp Thạch Cẩm đứng dậy đi vào trong sân, nói rằng: "Người nghịch ngợm, đi! Đi ra ngoài mặt tìm chút đồ ăn!"

Đã đến đầu hạ mùa, khí trời dần dần nóng bức.

Diệp Thạch Cẩm mang theo người nghịch ngợm, đi tới bờ sông trên tiểu trấn.

Theo Diệp Thạch Cẩm ở một quãng thời gian, hắn đã biết không ít Kỳ Kiếm Điện đệ tử, những đệ tử này thái độ đối với Diệp Thạch Cẩm hết sức tùy tiện, bởi vì hắn hầu như không có cái giá, hắn muốn tự cao tự đại cũng không phải bày cho đệ tử cấp thấp nhìn, vì lẽ đó nhân duyên còn rất tốt.

Đặc biệt là có Lam Tiên Nhi thường xuyên đến tìm, Diệp Thạch Cẩm theo cùng, ở Kỳ Kiếm Điện đệ tử bình thường bên trong tiếng tăm không nhỏ, đương nhiên cũng không có thiếu người căm thù hắn, những người tu chân này phần lớn đều là Lam Tiên Nhi người theo đuổi.

Trần nhỏ người đến người đi, Diệp Thạch Cẩm dọc theo đường, rất nhanh sẽ đến bến sông.

Bến sông ở đây vừa vặn có một chợ, rất nhiều người miền núi tới đây buôn bán trong núi lớn đặc sản, các loại nấm, măng khô, rau dại, các loại con mồi, kỳ kỳ quái quái đồ vật, bày đầy bến sông con đường hai bên.

Còn có xa xa tới tiểu thương, đa số buôn bán nhật dụng phẩm, tỷ như các loại vải vóc tơ lụa, các loại kim chi, cũng bày giăng kệo, hạt vừng kệo các loại đồ ăn vặt.

Có điều kiện tiểu thương, còn sẽ nhánh lên một cái trúc lều vải mảnh, che chắn bạo chiếu ánh sáng mặt trời, có người lớn tiếng hét to, có người yên lặng chờ đợi, toàn bộ bến sông lộ ra náo động âm ỉ, phi thường náo nhiệt.

Trước đây Diệp Thạch Cẩm vẫn hưởng thụ một chỗ lạc thú, cũng yêu thích một người yên lặng tu luyện, thế nhưng từ khi lần này sau khi tỉnh lại, hắn thì có biến hóa rất lớn, thậm chí nguyên bản ích cốc quen thuộc cũng cải biến, không có chuyện gì liền sẽ ăn không ít thể tục đồ ăn, hơn nữa ăn được không còn biết trời đất đâu, ăn nhiều rất ăn.

Nguyên bản không thích cùng cấp bậc thấp người giao du, hiện tại cũng biến thành dừng dừng như không.

Phảng phất buông xuống rất nhiều thứ, phảng phất cũng nhìn thấu rất nhiều thứ, chỉ là hắn còn đang chậm chậm quen thuộc thay đổi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thăm dò

Dọc theo đường, Diệp Thạch Cẩm tràn đầy phấn khởi mà nhìn các loại vật phẩm, trước đây đối với đồ của người phàm, hắn trên căn bản là xem thường, nhưng bây giờ cảm thấy rất có ý tứ.

Người miền núi mặc quần áo hết sức đẹp đẽ, đều là mình dệt, các loại tươi đẹp màu sắc, đặc biệt là đại cô nương cô dâu nhỏ, càng là ăn mặc trang điểm lộng lẫy, mà nam tính người miền núi, đa số đeo đao kiếm cung nỏ.

Nơi này dân phong cực kỳ dũng mãnh, một lời không hợp liền rút đao khiêu chiến, có thể nói không chút nào khuếch đại.

Người nghịch ngợm mua một bọc lớn hạt vừng kệo cùng gừng kệo, còn có xào chín hạt, một đường đi một đường ăn, sau đó Diệp Thạch Cẩm lại nhìn thấy không ít cấp thấp tu chân đệ tử, cũng là mỗi người một bọc lớn đồ ăn vặt, một đường ăn một đường không ngừng mà mua mua mua.

Đối với bọn hắn mà nói, bạc vàng đều không coi vào đâu, linh thạch mới là cần nhất, vì lẽ đó mua nổi đến tia không đau lòng chút nào, cái này chợ kỳ thực đối tượng chính là này chút cấp thấp tu chân đệ tử, giống như người phàm ăn cơm đều có vấn đề, ăn chút đồ ăn vặt đó chính là xa xỉ.

Diệp Thạch Cẩm gặp người nghịch ngợm ăn được ngon ngọt, không nhịn được cũng đưa tay sờ một khối hạt vừng kệo, ăn được cũng cũng say sưa ngon

lành.

Sau đó này bao đồ ăn vặt đã đến Diệp Thạch Cẩm trong tay, người nghịch ngợm rất bất đắc dĩ mà nhìn Diệp Thạch Cẩm, tiền bối này quả thực! Không có cách nào, hắn không thể làm gì khác hơn là ngoảnh đầu lại đi mua một bọc lớn đồ ăn vặt.

Hạt vừng kẹo rất thơm, gừng kẹo rất ngọt, cây phi tiêu hương, tiểu hạch đào mềm mềm có thể miệng, đúng là để Diệp Thạch Cẩm đủ tiền trả nghiệm.

"Không sai, không sai. . . Ăn thật ngon mà!"

Người nghịch ngợm tròn tròn mắt, ăn không đương nhiên ăn ngon!

Diệp Thạch Cẩm vui vẻ, một đường đi một đường ăn, rất nhanh sẽ đến tiểu thực cửa hàng trước, nơi này có các loại tiểu thực cửa hàng, cơm tẻ, bánh bao, bánh bao, mì sợi, các loại thịt nướng, các loại nấu ăn, mùi thơm nức mũi.

Người nghịch ngợm tìm một cái so sánh sạch sẽ tiểu thực cửa hàng, nói rằng: "Hôm nay ở đây ăn đi."

Diệp Thạch Cẩm đúng là rất tùy ý, hắn ngồi xuống, nói rằng: "Được."

Cái này tiểu thực trên quầy không có người nào, chỉ có hai cái bàn vuông, phía trên dùng vải dựng một cái trần nhà, ở đại Thái Dương thiên hạ che khuất ánh sáng mặt trời, lưu lại một mảnh nhỏ bóng tối, vừa vặn bọc lại hai tấm bàn gỗ.

Cái này tiểu thực than ông chủ yêu thích chiên dầu, các loại chiên dầu viên thịt, các loại rau dưa viên, còn làm được một tay ngon mì sợi.

Người nghịch ngợm muốn hai bát viên mặt, lại đi sát vách tiểu thực than cắt chừng mười cân dê bò thịt, cắt thành lát cắt tưới lên nước sốt nước, vẩy lên cây hành rau thơm, rộng canh viên mặt, thêm vào hai chậu miếng thịt, đúng là mùi thơm phân tán.

Lại muốn hai phần hành dầu bánh mì loại lớn, người nghịch ngợm bắt đầu phần phật phật phật ăn.

Đối với người nghịch ngợm mà nói, ăn là một chuyện rất vui thích, tu chân sơ kỳ sức ăn là lớn vô cùng, chờ tu vi thâm hậu sau, mới bắt đầu từ từ giảm thiểu, đạt đến Kim đan kỳ trên căn bản liền ăn rất ít, hơn nữa phần lớn đồ ăn đều là lấy thức ăn chay làm chủ, Nguyên Anh kỳ người tu chân đa số ích cốc.

Người nghịch ngợm lời ăn rất khó nhìn, ăn mặt còn dùng một chút chiếc đũa, ăn thịt cùng bánh bột ngô, hắn liền trực tiếp tay bắt được.

Ăn miệng mặt, bắt một thanh cắt gọn dê bò thịt, trực tiếp liền nhét vào trong miệng, hơn nữa cái tên này ăn đồ ăn yêu thích xoạch miệng, bẹp bẹp tiếng nhai nuốt, so với lợn đồ ăn còn muốn vang dội.

Diệp Thạch Cẩm không nói nhìn người nghịch ngợm, đứa nhỏ này ăn cơm làm sao thơm như vậy? Quả thực làm cho không người nào có thể chịu đựng!

Cầm chiếc đũa, Diệp Thạch Cẩm thật là cũng tận khẩu vị, ăn hai miếng liền không muốn ăn, hắn thậm chí bắt đầu hối hận, không nên mang theo người nghịch ngợm đi ra, cái tên này chính là một con lợn!

Đối với Diệp Thạch Cẩm loại này có chút điểm sạch sẽ người mà nói, thanh âm này quả thực chán ghét tới cực điểm.

Ngay vào lúc này, một ông già ngồi xuống, hắn cũng điểm một phần mặt, nhưng đặt lên bàn căn bản không có động đũa ăn, chỉ là yên lặng mà nhìn chăm chăm Diệp Thạch Cẩm.

Tây Khải Vinh yên lặng quan sát Diệp Thạch Cẩm, trong lòng ở đánh giá thực lực của người này, chỉ là hắn không thấy được, hắn bây giờ nhìn Diệp Thạch Cẩm, làm sao đều giống như một phẩm nhân, thậm chí ngay cả người tu chân cũng không bằng.

Trong lòng hắn nghi ngờ không thôi, có thể một chiêu đánh bại Hùng Vấn Thiên, liền chứng minh Diệp Thạch Cẩm tuyệt đối không phải người bình thường, nhưng hắn dĩ nhiên cái gì cũng không nhìn ra.

Như vậy chỉ có thể chứng minh một điểm, Diệp Thạch Cẩm tu vi cao hơn chính mình!

Tây Khải Vinh nghĩ đến đáng sợ nhất một điểm, hắn người trước mắt này, khả năng đã đạt đến phản phác quy chân cảnh giới, nếu nói như thế, muốn muốn trả thù liền thiên nan vạn nan.

Tâm tình phức tạp mà nhìn trước mắt nam tử tóc trắng, hắn bên ngoài lại như hơn hai mươi tuổi người, rồi lại tóc trắng phơ, thậm chí lông mày đều là trắng, cái kia cỗ cảm giác tang thương phá vào mặt, tạo thành một loại kỳ lạ khí chất.

Diệp Thạch Cẩm ngẩng đầu nhìn Tây Khải Vinh, hắn đã phát hiện lão già này nhìn mình chăm chăm rất lâu rồi, hơn nữa còn là một cái cao cấp người tu chân, hắn nhìn chăm chăm Tây Khải Vinh cũng không nói chuyện, liền nhìn như vậy.

Đột nhiên, Tây Khải Vinh áp lực lớn lên, hắn phát hiện mình toàn thân cũng không được tự nhiên, phảng phất đối phương chỉ cần hơi động, chính mình phải chết chắc, loại này ám chỉ là mạnh như thế liệt, hắn mồ hôi đều phải nhô ra.

Tây Khải Vinh ngồi không nổi nữa, chỉ là hắn động cũng không dám động, chỉ lo Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nổi lên.

Chốc lát, Diệp Thạch Cẩm đuổi ra chiếc đĩa, nhặt lên một mảnh thịt bò đặt ở trong miệng chậm rãi nhai, mí mắt cũng buông xuống.

Thời khắc này, Tây Khải Vinh dĩ nhiên có một loại hết sức hư nhược cảm giác, nguyên lai phỏng phát bị mãnh thú để mất tới cảm giác lúc này mới biến mất không còn tăm hơi, trái tim điên cuồng loạn động, hẳn đã cực kỳ lâu không có nếm trải cảm giác này.

Chật vật đứng dậy, vút khỏi tiếp theo bạc vụn, Tây Khải Vinh không chút do dự mà ngoảnh đầu liền đi, lại ngồi xuống, hẳn thật muốn điên.

Tình cảnh này phát sinh lặng yên không một tiếng động, chỉ có Tây Khải Vinh trong lòng mình rõ ràng, Diệp Thạch Cẩm tuyệt đối là tiền bối cao thủ, hơn nữa thực lực cao đến không có một bên, hẳn căn bản không cách nào dự đoán, mình có thể chống đối Diệp Thạch Cẩm mấy chiêu công kích.

Người nghịch ngợm ui a! Khò khè ăn xong, nói rằng: "Ồ, tiền bối người làm sao không ăn?"

Diệp Thạch Cẩm hết sức không nói nhìn hắn, sau đó đem chậu giao cho hắn, nói rằng: "Người tiếp tục. . ." Sau đó đứng dậy ly khai.

Người nghịch ngợm hỏi tiểu thực cửa hàng ông chủ lấy vài tờ khô lá sen, đem còn dư lại thông du binh cùng thịt đều bọc lại, sau đó ôm liền đuổi theo đi.

...

Tây Khải Vinh cơ hồ là đem về nơi ở, hẳn lại cũng không nghĩ ra là kết quả này, một câu nói chưa nói đã bị đánh cho ném khỏi bỏ giáp, vô cùng chật vật, cái kia loại khiếp đảm cảm giác, hẳn cũng không tiếp tục muốn thưởng thức lần thứ hai, đối với Diệp Thạch Cẩm, hẳn đã cảnh giác vạn phần.

Thoáng thu thập một chút, Tây Khải Vinh liền trực tiếp bay trở về Vân Đạo Phong.

Diệp Thạch Cẩm trở lại quý khách tiểu viện, liền thấy Lam Tiên Nhi cùng Hắc Trạch trưởng lão ngồi ở bàn đá bên.

Gặp được Diệp Thạch Cẩm đi vào, hai người lập tức đứng dậy, Hắc Trạch càng là liên tục thi lễ, nói rằng: "Còn muốn cảm tạ tiền bối cứu viện!"

Hắn là thật tâm cảm tạ, nếu như Diệp Thạch Cẩm không ra tay, hẳn trên căn bản chết chắc rồi, căn bản cũng không có thể sống sót.

Diệp Thạch Cẩm cũng không phải lưu ý, nói rằng: "Ta xuất thủ cứu người là có giá cao, các người tông môn bỏ ra đầy đủ đánh đổi, người phải cảm tạ là các người tông chủ, nếu không phải là hắn, ta là sẽ không xuất thủ."

Hắc Trạch trưởng lão như cũ cảm tạ, nói rằng: "Bất kể như thế nào, đều là tiền bối ra tay cứu trợ, lão Hắc cảm kích!"

Diệp Thạch Cẩm trong lòng rõ ràng, người này không chỉ là vì cảm tạ mà đến, nhất định còn có nguyên nhân khác.

Hắc Trạch xác thực không hoàn toàn đứng vì đến cảm tạ, hắn là vì báo hiệu, trước nghe nói một ít tình huống, chậm rãi nói cho Diệp Thạch Cẩm, để hắn cẩn thận nhiều hơn.

Diệp Thạch Cẩm con mắt lấp lánh lợi mang, mỉm cười gật đầu, đối với những chuyện này trong lòng hắn đã sớm chuẩn bị, duy nhất không có nghĩ tới là Chiến Ngẫu sơn trang người sẽ tức giận như vậy, để hắn vừa bức mình vừa buồn cười, lòng của người này ngực thực sự không đủ lớn.

Hắc Trạch gặp Diệp Thạch Cẩm một bộ bình tĩnh đáng đáp, trong lòng cũng là khâm phục, người này đại khái trời sập xuống, cũng sẽ không thay đổi sắc mặt đi!

"Gần đây còn có một tình huống, có rất nhiều Trung Nguyên một dãy tu chân tông môn, bắt đầu phái người lại đây, không biết là vì cái gì, đã phát hiện có không ít tên người tu chân, đều đi la Tinh Thành. . ."

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Cố nhân ở

La Tinh Thành!

Diệp Thạch Cẩm trong đầu đột nhiên hiện ra một người đến, người này một bộ hung hãn đáng đáp, thân thể vô cùng sự hùng tráng, tai to mắt lớn, mặt đầy râu cằm, một cái tên đột nhiên liền xuất hiện trong đầu.

Hùng Nhị! Trí nhớ mơ hồ, để Diệp Thạch Cẩm đột nhiên liền nói ra tên Hùng Nhị.

Hắc Trạch không giải thích được nói: "Hùng Nhị? Là Văn Đạo Phong người sao?"

Câu nói này cắt đứt Diệp Thạch Cẩm dòng suy nghĩ, âm thầm thở dài một tiếng, hần lắc đầu nói: "Không phải, là của ta một cái lão hữu. . . Ân, đúng, là một cái lão hữu!"

Hần lại nói: "La Tinh Thành hẳn là các ngươi ba nhà không chế chứ? Ngoại lai người tu chân tại sao muốn lại đây? Có mục đích gì sao?"

Hắc Trạch nói rằng: "Không biết vì là cái gì, bất quá lần này tới người tu chân tựa hồ càng ngày càng nhiều, đặc biệt là đoạn thời gian gần đây, chúng ta cũng không có tra xét đến tin tức gì."

Diệp Thạch Cẩm trầm ngâm một chút, nói rằng: "Hừm, có thời gian, ta sẽ qua xem một chút."

Hắc Trạch gật đầu nói: "Nếu như ta có tin tức, cũng tới nói cho tiền bối."

Lam Tiên Nhi nói: "Lần sau ta tới thông báo đại thúc! Đúng rồi, đại thúc, có mấy vấn đề vẫn nghĩ không thông, có thể hay không thỉnh giáo một chút?"

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Ồ, tiểu Tiên Nhi cũng sẽ thỉnh giáo vấn đề a! Ha ha, được rồi, ngươi hỏi đi, nếu như không đáp lại được, đừng trách đại thúc a!"

Lam Tiên Nhi lần này thỉnh giáo chỉ dùng kiểm phương diện vấn đề.

Diệp Thạch Cẩm có thể coi là dùng kiểm đại tông sư, này mấy vấn đề đều đơn giản tới cực điểm, hắn tùy ý chỉ điểm vài câu, liền ngay cả Hắc Trạch đều giật mình không thôi, hẳn chính là dùng kiểm hành gia, có thể Diệp Thạch Cẩm giải thích dĩ nhiên đối với hắn cũng có gợi ý tác dụng.

Kết quả Hắc Trạch nghe hiểu, Lam Tiên Nhi lại nghe tỉnh tỉnh mê mê, Diệp Thạch Cẩm suy tư một chút, bắt đầu dùng dễ hiểu nhất lại nói rõ, trong đó còn dùng đơn giản một chút ví von, cuối cùng cũng coi như để Lam Tiên Nhi minh bạch không ít.

Không phải Lam Tiên Nhi không thông minh, mà là Diệp Thạch Cẩm cấp độ quá cao, hắn hiểu kiểm lý, đã vượt xa Lam Tiên Nhi tưởng tượng.

Lam Tiên Nhi nói: "Rất nhanh chính là ba đại tông môn giao lưu so tài cuộc sống, tông môn nhất định sẽ mời đại thúc tham gia xem lễ, đại thúc, nhưng không cho chối từ nha!"

Diệp Thạch Cẩm không có vấn đề nói: "Hừm, tốt, có thời gian ta liền qua xem một chút."

...

La Tinh Thành ngay ở la Tinh Hà hạ du, khoảng cách di tích cùng ba cái tông môn gần như có hơn ba trăm dặm đường, trước kia là tây nam biên thủy một cái Thổ Ty Thành, bất quá ở trăm năm trước, này Thổ Ty Thành liền triệt để hoang vu.

Bây giờ Thổ Ty Thành, đã bị một cái đại thương gia chiếm cứ, có người nói này thương gia có hết sức bối cảnh thâm hậu, một cái Trung Nguyên tu chân tông môn là này Thương gia chỗ dựa, đồng thời có cao thủ thường trú ở đây.

La Tinh Thành đã làm lớn ra vài lần, vốn là bờ sông một cái thành thị nhỏ, hiện tại dọc theo sông mười mấy dặm đều là các loại kiến trúc, nơi này có các loại các dạng cửa hàng, từ nam chí bắc rất nhiều người, là tây nam một dãy giao thông chỗ then chốt.

Có người nói ở 200 năm trước, ở đây liền có rất nhiều người tu chân ra vào, chỉ là theo thời gian trôi qua mới dần dần giảm thiểu, mãi đến tận gần đây chừng mười năm, lại có rất nhiều người tu chân tràn vào la Tinh Thành, đồng thời tiêu tốn giá cao thu mua nơi ở, cũng không ít người ngay ở la Tinh Thành phụ cận trực tiếp kiến tạo phòng ốc, để toàn bộ la Tinh Thành cấp tốc mở rộng ra.

Theo người tu chân càng ngày càng nhiều, la Tinh Thành trật tự ngược lại rất nhiều, bản địa địa bị lưu manh từng cái từng cái rủa rứt cổ ở nhà, không ai dám ở bên ngoài hung hăng, chỉ bởi vì bọn họ bị giết liền mấy chục người, đều là người tu chân đã hạ thủ.

La Tinh Thành ở đây dân phong dũng mãnh, thường thường bắt nạt nơi khác khách tới, có thể gần đây mất linh, một cái không tốt liền bắt nạt đến người tu chân đầu trên, hậu quả kia cũng thì khỏi nói, đánh cho tàn phế là nhẹ, đại đa số chính là bị trực tiếp chém giết.

Nếu như muốn vây công, vậy thì giết một đám, vì lẽ đó la Tinh Thành người bị giết sợ.

Diệp Thạch Cẩm liền phát hiện vấn đề này, người địa phương gặp được hần như gặp quỷ giống như vậy, lần đi rất xa.

Hắn là chàng vạng mới đến, bay thẳng đến la Tinh Thành, ở yên lặng điểm địa phương rơi xuống, vừa vừa đi vào trong thành liền phát hiện, người địa phương đối với mình cực kỳ sợ hãi.

Diệp Thạch Cẩm đứng ở thổ ty phủ cửa chính, kết quả cái gì cũng không nghĩ lên, hắn phát hiện ký ức bị thất lạc có không ít.

Ký thực cái này cũng là hần tự thân vấn đề, bởi vì ở 200 năm trước, hắn ép căn liền không có ở thổ ty phủ miệng từng xuất hiện, hắn là bay thẳng rơi

vào thổ ty bên trong phủ, này đi đâu tìm tìm ký ức? Căn bản là không có có đoạn này ký ức, vì lẽ đó không nhớ ra được tuyệt đối bình thường.

Hắn có chút mất mát về phía phố lớn đi đến, đây là một cái phiên đá đường, vẫn là rất hiếm thấy đá xanh trải thế con đường, trải qua mấy trăm năm xe ngựa ở mặt trên cất bước, hai đạo sâu đậm bánh xe dấu vết, sâu sắc hăm xuống.

Thành nhỏ cùng phần lớn thành thị như thế, dơ bẩn mà náo động, thỉnh thoảng có xe ngựa mang theo nặng nề hàng hóa đi qua, trên đường không ngừng mà có chó hoang lác lư, người đến người đi, đúng là phi thường náo nhiệt.

Đi một chút xa, Diệp Thạch Cẩm liền thấy vô số rượu phiên kỳ xí, đủ mọi màu sắc, có treo, có xuyên kỳ, bởi người tu chân rất nhiều đến, la Tinh Thành từ điểm đại phát triển.

Coi như là bên trong cấp thấp người tu chân, đó cũng là người có tiền, bọn họ tiêu phí lực cực cao, cũng là thúc đẩy từ lâu quán rượu phát triển.

Diệp Thạch Cẩm nhìn thấy một mặt rất đẹp đại kỳ, một toà ba tầng lầu gỗ, cái kia còn xí trên ba chữ lớn.

Có nhân ở!

Đây là một toà từ lâu, xây cổ kính, rất rõ ràng là Trung Nguyên một dãy phong cách, Diệp Thạch Cẩm nhìn thân thiết, cũng là bước chậm đi qua, muốn muốn nghe ngóng tin tức, từ lâu quán com là thích hợp nhất nơi.

Diệp Thạch Cẩm hình tượng hết sức xuất chúng, không phải là bởi vì hắn lớn lên đẹp trai, mà là cái kia một đầu phong tao tóc bạc đã rủ xuống tới dưới lưng, hơn nữa hắn cũng không có mang quan khóa phát, cứ như vậy tóc tai bù xù đi ở trên đường, ăn mặc cũng tương đương tinh xảo, vừa nhìn cũng biết là người tu chân.

Cửa cột buộc ngựa trên, buộc vào mười mấy thớt cao đầu đại mã, vừa nhìn chính là bắc phương ngựa, tây nam một dãy ngựa gầy yếu thấp bé, cùng bắc phương ngựa không thể sánh bằng.

Diệp Thạch Cẩm thân nhiên đi vào từ lâu cửa lớn, lập tức có đồng nghiệp lên trước bắt chuyện: "Gia, ngài đã tới! Mấy vị?"

Bắc phương khẩu âm, hiển nhiên đồng nghiệp không là người bản xứ, ở đây đã có nhiều lắm người ngoại địa, chẳng trách Hắc Trạch bọn họ sẽ như này cảnh giác, Diệp Thạch Cẩm nói: "Một người!"

"Ngài lão muốn nhả gian, vẫn là lớn mạnh đường?"

Nhả gian liền cũng không nghe gì được, Diệp Thạch Cẩm nói: "Đại sảnh đi, các ngươi là phương bắc tiệm ăn?"

Hắn cũng có mở miệng lưu loát tiếng Bắc, nhất thời để đồng nghiệp có cảm giác thân thiết, hết sức ân cần dẫn đường, đưa hắn mang đến phòng khách.

Lúc chàng vạng, trong đại sảnh đã có không ít khách nhân, Diệp Thạch Cẩm nhìn lướt qua, tâm lý nắm chắc, ở đây phần lớn người đều là bên trong cấp thấp người tu chân, số rất ít người phạm, những người phạm tục trang điểm vừa nhìn chính là giàu có người.

Nói như vậy, người tu chân đối với người phạm là xem thường, chỉ cần không chọc giận bọn họ, trên căn bản không có người tu chân nào sẽ không hiểu ra sao tìm phạm nhân phiền phức, la Tinh Thành dân chúng khoảng chừng còn không biết rõ, thế nhưng người có tiền đã hiểu rõ.

Vì lẽ đó, người bình thường vòng quanh người tu chân đi, người có tiền nhưng dám lên đường phố cùng người tu chân ở một cái từ lâu ăn com.

Đại sảnh dần dần bắt đầu hôn ám đi, bọn tiểu nhị đốt mấy ngọn đèn dầu, một cái đồng nghiệp ở Diệp Thạch Cẩm trên bàn gỗ treo một cái tức chết phong đăng, nhất thời xung quanh liền sáng lên.

Diệp Thạch Cẩm đã rất lâu không có trải qua quán rượu, từ khi sau khi tỉnh lại, ngoại trừ quên không ít chuyện, hắn còn nhiều hơn một cá mao bệnh, yêu thích ăn cái gì, chỉ là ở Kỳ Kiếm Điện bên thị trấn nhỏ, thực sự cũng không có ăn có gì ngon.

Đồng nghiệp hỏi: "Gia, ngài ăn chút gì?"

Diệp Thạch Cẩm tuy rằng quá lâu không có ở từ lâu ăn com, bất quá quy củ vẫn hiểu, nói rằng: "Chuyên môn đến bốn dạng, những thứ khác. . . Ngươi xem rồi lên đi!"

Đồng nghiệp nói: "Tốt, chúng ta tiểu điểm vừa tới một nhóm bắc phương rượu trắng, có muốn tới hay không một bình?"

"Cái gì rượu trắng?"

"Bình ngọc xuân, lò nấu rượu rượu, trần gần mười năm! Rượu ngon!"

Diệp Thạch Cẩm gật đầu nói: "Vậy thì đến một bình đi."

Này rượu hắn nghe nói qua, chỉ là chưa uống qua, Diệp Thạch Cẩm vẫn là thời niên thiếu hậu hết sức yêu thích uống rượu, bất quá theo tu vi tăng trưởng, từ từ không lại ăn phạm thực vật, cũng là đứt đoạn mất rượu.

Rất nhanh, một bàn bần thái bung lên, một bầu rượu đặt lên bàn, đồng nghiệp rót một chén rượu, rồi mới lên tiếng: "Gia, ngài từ từ dùng."

Dùng bữa uống rượu, Diệp Thạch Cẩm lỗ tai nhưng dựng lên, nghe người chung quanh ở trò chuyện, dù cho những người này ở đây thì thầm, hẳn đều có thể nghe được rõ ràng rành rành.

"Chúng ta tông môn mới lại đây tám người. . . Nhà các người lợi hại, một hơi đến sắp hai mươi người. . ."

"Ai nghĩ đến nơi rách nát này a, không có thứ gì, một toà rách nát thành nhỏ, ăn không ăn, uống không có uống. . . Liền thanh lâu đều không có, tất cả đều là lò gạch từ, một cái thì đầu một cái xấu, tới nơi này quả thực gặp vận rủi lớn!"

"Huynh đệ, người khẩu vị nặng như vậy a. . . Ha ha, quên đi, ta cũng không dám đi cái gì lò gạch từ, nếu như bị sư phụ biết, còn không đánh chết a!"

Lúc này, mặt khác một bàn người đối thoại đưa tới Diệp Thạch Cẩm chú ý.

"Hương tiên tông a. . . Có người nói ở bên trong chết rồi rất nhiều tông môn tiền bối, rỗng rã cao thủ một đời toàn bộ hãm ở bên trong, năm đó. . ."

"Lần này người sẽ đi di tích?"

"Đẹp đi đi, ta tu vi này cũng không dám đi, đều là trong môn phái trường bối đi, chúng ta chính là phụ trách chiêu đãi chân chạy, người còn không phải vẫn là cùng một dạng như vậy. . . Hơn nữa, coi như ta muốn đi, trong môn phái trường bối cũng không cho, đó là chịu chết!"

"Các người tông môn trường bối còn chưa tới chứ?"

"Không tới. . . Thời gian không tới, bọn họ sẽ không tới."

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Côn Lôn

Diệp Thạch Cẩm như có điều suy nghĩ uống một hợp rượu, này rượu số ghi rất cao, khẩu vị vô cùng cay, bất quá Diệp Thạch Cẩm không thêm để ý, hiện tại coi như để hân uống được, phòng chừng cũng không có bất cứ vấn đề gì.

Có chút khổ não xoa huyệt Thái Dương, trong đầu trước sau như là cách một tầng màng mỏng, chính là để hân nhớ không nổi một vài thứ.

Tiếp đó, Diệp Thạch Cẩm lại nghe được mấy cái tông môn tên, này chút hân đúng là nhớ tới, đều là Trung Nguyên một dãy loại cờ lớn tu chân tông môn, bất quá nghe cảm giác có chút suy bại.

Cũng không có thiếu tông môn tên hân hoàn toàn không có ấn tượng, có thể là sau đó lập tông tu chân phái.

Trời tối, tiến vào tối ăn cơm người tu chân càng ngày càng nhiều, Diệp Thạch Cẩm nhìn tương đương kinh ngạc, tới người tu chân thực sự nhiều lắm, bất quá cao thủ hầu như không có, lợi hại nhất cũng chính là Kim đan kỳ, trong đó phần lớn đều là Luyện Khí kỳ cùng Trúc Cơ kỳ, bọn họ mới là chủ lực.

Trước nghe được tin tức đã nói rõ, các đại tông môn cao thủ còn chưa tới nơi.

Coi như đạt tới, những người kia cũng sẽ không đến loại rượu này lâu ăn cơm, cao thủ trên căn bản đều ích cốc, còn nguyện ý ăn người phạm thức ăn dù sao cũng là số ít.

Đại sảnh rất nhanh ngồi đầy người, mà Diệp Thạch Cẩm bàn liền hết sức bắt mắt, một người độc chiếm một tám tám người bàn lớn, bởi vì hân cũng không phải thật vì ăn đồ ăn, mà là muốn nghe một chút khắp mọi mặt tin tức, vì lẽ đó một bàn món ăn ăn được thật chậm, hết sức đáng đáp nhàn nhả.

Không ít người tu chân đang trộm nhìn Diệp Thạch Cẩm, mọi người trong lòng đều hiểu, người nọ là một cái người tu chân, chỉ là cái gì tu vi nhưng không có bất kỳ người nào thấy rõ ràng, cũng liền nhiều hơn một phần thần bí, một phần kính sợ.

Thêm vào Diệp Thạch Cẩm biểu hiện lãnh lạnh, đúng là không có người tu chân nào dám đến ghép bàn.

Nguyên bản huyền ảo đại sảnh dần dần yên tĩnh lại, loại này vô hình khí tràng, coi như Diệp Thạch Cẩm cất lực áp chế cũng vô dụng, quá mức vượt trội ngoại hình, để hân lộ ra phi thường đặc biệt.

Một bầu rượu đã uống cạn, Diệp Thạch Cẩm lười biếng âm thanh vang lên: "Đồng nghiệp, lại trên một bầu rượu!"

Phục vụ tính toán đã sớm phát hiện Diệp Thạch Cẩm không giống bình thường, vì lẽ đó càng càng cẩn thận, cười theo kêu lên: "Bình ngọc xuân. . . Rượu ngon một bình!"

Lúc này, từ ngoài cửa đi vào hai người, nhất thời đại sảnh trở nên càng yên tĩnh, hết sức hiển nhiên hai người này cần phải có chút địa vị.

Một già một trẻ, ông lão còng lưng eo, trong tay còn chống gậy, đây là một cái Nguyên Anh kỳ người tu chân, mà hần thiếu niên bên cạnh dĩ nhiên là một cái Kim đan kỳ cao thủ, rất rõ ràng người thiếu niên này không phải bình thường, Diệp Thạch Cẩm có thể thấy được, người này tuổi tác không biết vượt qua 15 tuổi.

Đây là một cái kinh tài tuyệt điểm thiếu niên người tu chân, tiền đồ không thể đo lường.

Ông lão nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm, nguyên bản rũ xuống mí mắt đột nhiên giờ lên, trong mắt tuôn ra một tia tinh mang, hần phát hiện Diệp Thạch Cẩm bất phàm, chỉ là không chắc Diệp Thạch Cẩm tu vi, hoi có điểm cảm giác cao thâm khó dò, cái cảm giác này hần đã rất lâu đều không có gặp.

Ông lão chặn ở Nguyên Anh cảnh giới đại viên mãn đã rất lâu rồi, một bước đạp không đi ra, đưa hần gắt gao đặt tại cảnh giới đại viên mãn, nếu như cũng chưa đột phá, tuổi thọ của hần liền muốn kết thúc.

Vì thế, hần đối với hướng tiên tông di tích tràn đầy chờ mong, hy vọng có thể có chút phát hiện, có đột phá, vì lẽ đó mang theo trong tông môn nhất đệ tử có tiềm lực đi tới la Tinh Thành, liền vì tìm kiếm một phần cơ duyên của mình.

Thiếu niên nhìn một vòng, nói rằng: "Sur bá, không có chỗ ngồi trống ngồi. . ."

Ông lão vỗ vỗ vai hần vai, nói rằng: "Có, có! Không vội vã!"

Hết sức hiển nhiên, thiếu niên là lần đầu tiên ra ngoài, tựa hồ đối với cái gì cũng có hứng thú, tu vi tuy rằng cao, có thể nhìn thấy được vẫn là một đứa bé.

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nói rằng: "Nếu như không ngại, có thể ghép bàn."

Ông lão nguyên bản là chú ý tới Diệp Thạch Cẩm, gặp hần nói chuyện, lập tức cười nói: "Tốt, cảm tạ a."

Sau đó, hần cùng người thiếu niên sẽ đến Diệp Thạch Cẩm một bàn này, kéo ghế ra ngồi xuống.

Ông lão phi thường khách khí, chấp tay nói: "Xin hỏi ngươì là. . ."

Diệp Thạch Cẩm trả lời rất đơn giản: "Diệp Cẩm!"

Hần cố ý trừ đi ở giữa chữ, bởi vì thật ngại nhắc lại tên trước kia.

Ông lão nói rằng: "Ta là Côn Lôn Mạnh Điền, đây là Triệu Phương Uyên."

Triệu Phương Uyên thi lễ nói: "Lễ độ!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ngồi đi, tư chất không sai, nhỏ như vậy cũng đã Kết Đan, căn cơ đánh cho cũng hết sức lao." Hần chính là tiêu chuẩn lão tiền bối giọng điệu.

Triệu Phương Uyên nhìn chằm chằm Diệp Thạch Cẩm nhìn, một lát, hần nói rằng: "Ngươi thật giống như cũng không đại đi, chính là đầu trắng bạch. . ."

Hần thực sự không nhìn ra Diệp Thạch Cẩm nơi nào đặc biệt, cũng nhìn không ra Diệp Thạch Cẩm tu vi, trái lại cảm giác như là một phàm nhân.

Diệp Thạch Cẩm ha ha một tiếng, tiểu hài tử hay là ra ngoài thiếu, nói cái gì cũng dám nói.

Mạnh Điền nói: "Thật không tiện, hần lần thứ nhất ra ngoài."

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Đều có lần thứ nhất."

Kỳ thực hần lần thứ nhất lúc ra cửa, cũng xông qua rất nhiều họa, có mấy lần suýt chút nữa bị người đánh chết, cho nên đối với Triệu Phương Uyên, đúng là không có gì cảm giác chán ghét.

Triệu Phương Uyên trong lòng không hiểu, hần đích xác là quá nhỏ, ở trong tông môn ngoại trừ tu luyện vẫn là tu luyện, rất ít tiếp xúc với người khác, cũng may hần không phải tự cao tự đại tính cách, chỉ là tò mò tâm tương đối nặng.

Gặp Diệp Thạch Cẩm không trả lời, Triệu Phương Uyên quay đầu lại hỏi: "Sur bá, hần nhìn thấy được không lớn a, liền lớn hơn so với ta một điểm mà thôi. . ."

Mạnh Điền có chút bất đắc dĩ nói: "Đừng hần a hần, hần là tiền bối, có chút lễ phép! Nghe, gọi tiền bối."

Triệu Phuong Uyên nhất thời không dám tiếp tục nghi ngờ, Mạnh Điền ở tông môn uy tín rất cao, vì lẽ đó tiểu tử có chút sợ hãi, có chút ủy khuất nói: "Tiền bối!"

Người chung quanh, tất cả đều lắng tai nghe ba người đối thoại, làm Diệp Thạch Cẩm nói đến Triệu Phuong Uyên nhỏ như vậy liền Kết Đan thời gian, nhất thời đề rất nhiều người khiếp sợ không thôi.

Ở đây phần lớn là Luyện Khí kỳ cùng Trúc Cơ kỳ người tu chân, Kim đan kỳ đều không có mấy cái, sau đó bọn họ liền hiểu, Mạnh Điền cùng Diệp Thạch Cẩm ít nhất đều là Nguyên Anh kỳ đại cao thủ.

Mạnh Điền cũng không nghĩ tới, tùy tiện vào một toà tửu lâu là có thể gặp gỡ cao thủ, hơn nữa còn là hắn xem không hiểu cao thủ, trong lòng kỳ thực tương đương cảnh giác, nói chuyện liền đặc biệt khách khí.

Đến rồi hắn loại cảnh giới này tầng thứ cao thủ, làm việc trái lại càng là cẩn thận, tu luyện tới hiện tại, hắn biết rõ thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân đạo lý.

Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Mạnh lão đệ là lần đầu tiên đến la Tinh Thành?"

Kêu một tiếng Mạnh lão đệ, tuyệt đối là hắn lời khách khí, lấy Mạnh Điền tu vi cùng tuổi tác, cho hắn đòi cháu thân phận cũng không xứng.

Mạnh Điền vẫn không nói gì, Triệu Phuong Uyên liền có chút phát hỏa, người thiếu niên tính khí lớn, trong lòng có chuyện không giấu được, hắn cảm thấy Diệp Thạch Cẩm câu này Mạnh lão đệ, nhất định chính là lẽ nào có lí đó, đây là chiếm sư bá tiện nghi, cũng là chiếm hắn tiện nghi!

Đột nhiên đứng lên, Triệu Phuong Uyên lớn tiếng nói: "Người nên kêu một tiếng sư huynh! Người quá tự đại! Không có lễ phép!"

Mạnh Điền sầm mặt lại rồi, mang một cái trẻ con miệng còn hôi sữa đi ra chân tâm một, đứa nhỏ này cái gì đều không làm rõ ràng được, còn tưởng rằng Thiên lão đại, sư bá lão nhị, hắn lão tam.

Diệp Thạch Cẩm cũng rất bất đắc dĩ, người tu chân đều cũng có tôn nghiêm, đứa nhỏ này đều là không hiểu chuyện xằng bậy, hắn cũng không nói gì, chính là mở mắt ra theo dõi hắn, nháy mắt, trong mắt ánh bạc lấp lóe.

Triệu Phuong Uyên liền thảm, hắn phảng phát đột nhiên rơi trong hàn đàm, thật giống có vô số lạnh như băng kim đâm ở trên người, một luồng cực kỳ sợ hãi hàn ý từ đáy lòng bay lên, không tự chủ được, hắn bắt đầu run rẩy.

Đứng đều đứng không vững, đặt mông liền hạ ngồi xuống ghế, cái ghế kia cột kết vang rền, Triệu Phuong Uyên không chỉ sắc mặt trắng bệch, hơn nữa cảm giác mình đều không động đậy được nữa.

Mạnh Điền cầu tiến điểm, dù sao hắn là Nguyên Anh cảnh giới đại viên mãn người tu chân, có thể coi là thực lực của hắn mạnh, như thế cũng không nhận được phát lạnh, nháy mắt liền hiểu, Diệp Thạch Cẩm tu vi cao hơn hắn nhiều lắm.

"Tiền bối, hạ thủ lưu tình! Hạ thủ lưu tình!"

Làm Mạnh Điền hô lên tiền bối hai chữ, Triệu Phuong Uyên càng là sợ choáng váng, người này dĩ nhiên so với sư bá còn lợi hại hơn? Trong lòng hắn sợ hãi tới cực điểm, muốn nói nhưng ngoác mồm là lưỡi, căn bản là không nói ra được.

Diệp Thạch Cẩm cũng chính là trừng mắt một cái, sau đó liền mí mắt chớp xuống, dựa theo thực lực của hắn, một căn chỉ gấp liền có thể lấy gậy chết đứa nhỏ này.

Đương nhiên, hắn còn không đến mức bởi vì tiểu hài tử nói một câu liền giết người, thế nhưng được đề đứa nhỏ này biết Đạo Tôn kính trọng bối, đây là nhất định phải muốn làm, nếu không sau đó chết cũng không biết chết như thế nào.

Mạnh Điền chấp tay lia lịa, phần nộ quát: "Triệu Phuong Uyên! Vội vàng xin lỗi!"

Triệu Phuong Uyên run run nói: "Đúng . . Xin lỗi . . Tiền . . Tiền bối . . Xin lỗi . ."

Không có cách nào nói nữa, nguyên bản Diệp Thạch Cẩm còn dự định thám thính điểm tin tức, hiện tại hoàn toàn bị tiểu tử hủy diệt, hắn đứng dậy ném một thỏi bạc, khoát tay nói: "Quên đi, sau đó hữu duyên tạm biệt đi."

Chương 52: Thổ địa miếu

Diệp Thạch Cẩm nháy mắt biến mất không còn tăm tích, toàn bộ đại sảnh đều nhấc lên một luồng cuồng phong.

Mạnh Điền thờ dài một tiếng, cái gì khẩu vị cũng không có.

Triệu Phương Uyên biết chính mình đã gây họa, căn bản không dám nói lời nào, kỳ thực Diệp Thạch Cẩm cái nhìn này đối với thương tổn của hắn rất lớn, cũng không phải là thực chất tính thương tổn, mà là đối với tinh thần hắn thương tổn, đòn đánh này, để hắn sau đó tu luyện đường chật vật.

Toàn bộ đại đường mọi người sợ đến không dám lên tiếng, từng cái từng cái hạ thấp xuống đầu, thế nhưng trong lòng mỗi người đều nhớ một cái tên, đó chính là Diệp Cẩm.

Đây là một cái tuyệt đỉnh cao thủ, liền ngay cả Côn Lôn nổi danh đại cao thủ Mạnh Điền cũng phải kêu một tiếng tiền bối, người này nên lợi hại bao nhiêu?

Hoàn toàn yên tĩnh!

Triệu Phương Uyên rốt cục ngừng run, hắn làm sao cũng nghĩ không thông, đối phương liền liếc mắt nhìn hắn, tại sao hắn sẽ sợ hãi như thế? Tiểu hài tử có một chút rất tốt, không hiểu liền hỏi.

"Hắn. . . Hắn. . . Thì nhìn ta một chút. . . Tại sao ta biết như vậy?"

Mạnh Điền thờ dài một tiếng, nói rằng: "Ngươi nói chuyện quá mức vô lễ, hắn chỉ là giáo huấn ngươi, để cho ngươi tôn trọng tiền bối mà thôi. . . Thật muốn động thủ, đừng nói là ngươi, ta cũng không ngăn được, quả thực sâu không lường được, vẫn còn có cao thủ như vậy!"

Triệu Phương Uyên trong lòng hoảng sợ, nói rằng: "Hắn, hắn sẽ giết ta sao?"

Mạnh Điền đột nhiên hiểu, đứa nhỏ này rèn luyện quá ít, căn bản là không có có ở người tay ngang đi kinh nghiệm, nhất định phải cho hắn thích hợp rèn luyện, còn như vậy tu luyện, rất khó có tăng lên khả năng.

Thiên phú tiềm lực, có thể để người ta ở bất đầu giai đoạn tăng lên rất nhanh, thế nhưng đạt đến cảnh giới nào đó sau sẽ rất khó, lấy Triệu Phương Uyên thực lực bây giờ tu vi, hắn thiếu không phải tu luyện, mà là đi ra ngoài lịch luyện.

"Giết ngươi? Tại sao?"

"Ta, ta đắc tội hắn. . ."

Mạnh Điền có chút bất đắc dĩ nói: "Ngươi cũng biết đắc tội hắn a, yên tâm đi, hắn sẽ không giết ngươi. . ."

Triệu Phương Uyên không hiểu nói: "Sur bá, làm sao ngươi biết hắn sẽ không giết ta?" Hắn đúng là có nghi vấn gì liền hỏi.

Mạnh Điền trong lòng kêu rên, đứa nhỏ này không có giáo dục tốt, cái gì đều mẹ nó không hiểu: "Bởi vì hắn xem thường giết ngươi!"

Triệu Phương Uyên thờ phào nhẹ nhõm đồng thời, to lớn cảm giác si nhục liền dâng lên trái tim, hắn nhất thời đỏ cả mặt, một luồng đột nhiên tới sự phản nộ tràn ngập trái tim, thân thể trọng tấn bất đầu run, hai tay không tự chủ được nắm chặt nắm đấm.

Mạnh Điền đưa tay vỗ vỗ vai hắn vai, nói rằng: "Thả lỏng, thả lỏng!"

Một lát, Triệu Phương Uyên mới tránh ra, chỉ là trong lòng hắn âm thầm xin thề, nhất định phải đạt đến Diệp Thạch Cẩm cảnh giới cấp độ!

"Ta, ta sẽ giống như hắn. . ."

Mạnh Điền nói: "Can đảm lắm, sur bá ủng hộ ngươi!"

Kỳ thực trong lòng hắn rõ ràng, muốn đạt đến Diệp Thạch Cẩm trình độ, chuyện này quả là thiên nan vạn nan, thế nhưng tiểu tử có dũng khí, cũng không biết trời cao đất rộng, ngược lại là ưu thế của hắn, phải có này cổ khí mới được!

Có từng trải thâm hậu người, không nhìn được âm thầm than thở Mạnh Điền sách lược, mấy câu nói liền nâng lên Triệu Phương Uyên tinh lực, nguyên bản Triệu Phương Uyên đã kinh sợ, thế nhưng dựa vào Mạnh Điền kích thích, lại lần nữa cổ lấy dũng khí, điểm ấy tương đương không đơn giản.

Mạnh Điền cũng thờ phào nhẹ nhõm, hắn làm sao không nhìn ra Triệu Phương Uyên xảy ra vấn đề, bằng vào lịch duyệt của hắn cùng kinh nghiệm, biết lúc này khuyên giải là không có tác dụng, còn không bằng kích thích một hồi, số may, Triệu Phương Uyên cũng là thoát khỏi.

Mạnh Điền trong lòng kỳ thực cũng không hề chắc, chỉ có thể tận lực thử xem, không nghĩ tới đứa nhỏ này còn rất đơn thuần, cuối cùng bị hắn kích thích run, hắn biết mình biện pháp thành công.

Nếu như phá huỷ đũa nhỏ này tiền đồ, trở lại tông môn hẳn cũng không thoát khỏi trách nhiệm, này nhưng là bọn họ đòi kế tiếp bên trong kiệt xuất nhất hải tử.

Lần này cũng coi như rèn luyện, từ hẳn cái này tông môn trưởng lão tự mình mang theo, không nghĩ tới mới vừa gia nhập một toà tử lâu suốt chút nữa có chuyện.

Diệp Thạch Cẩm cũng không có ở la Tinh Thành dừng lại, mà là đến rồi ngoài thành, tìm tới một toà cũ nát thổ địa miếu, đây là một toà đã bỏ hoang thổ địa miếu, nóc nhà đều sụp một nửa, thổ địa công công tượng thần đầu cũng không có, chỉ để lại nửa đoạn thân thể.

Không cửa, cửa sổ cũng đã sớm không gặp tung tích, chỉ lưu lại một hang lớn, một tấm thiếu mất một chân trường điều bàn thờ, nằm nghiêng ở trên đất.

Trên mặt đất còn sót lại một mảng nhỏ gạch xanh, coi là sạch sẽ điểm, chỗ khác tương đương dơ bẩn, còn sót lại đốt qua đồng lửa tro tàn.

Diệp Thạch Cẩm cũng không thêm để ý, ống tay áo vung lên, một luồng mạnh mẽ tới cực điểm gió, nháy mắt đem gạch xanh mặt đất quét qua mà sạch.

Ngày đã tối hẳn, bất quá Diệp Thạch Cẩm dựa vào thần thức, như cũ có thể thấy rất rõ ràng, giữa bầu trời mây đen cuộn cuộn, một ngôi sao cũng không nhìn thấy, gió nổi lên rồi!

Đại Phong lên, ngọn cây đầu cành phát sinh tiếng nghen ngào, đây cũng chính là Diệp Thạch Cẩm thực lực siêu cấp cường hãn, người bình thường phỏng chừng sớm đã bị hù chết, tiếng gió vũ vũ bên trong, còn kèm theo từng tiếng dã thú quai dị gào thét.

Diệp Thạch Cẩm ngồi xếp bằng xuống, không chờ hẳn nhập định, liền nghe được tích tích đáp đáp tiếng vang, trời mưa!

"Răng rắc răng rắc. . . Âm!"

Một đạo thiểm điện nháy mắt đem thổ địa miếu chiếu lên lóe sáng, ngay sau đó, một đạo tiếng sấm nổ vang, ừng ừng lăn qua phía chân trời.

Diệp Thạch Cẩm bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn một chút ngày, loại này khí hậu là không thích hợp tu luyện, lúc này hẳn có chút hối hận, còn không bằng tìm một nhà khách sạn ở lại, không nghĩ tới sẽ có mưa to.

Giọt nước mưa dày đặc, gỗ thổ địa miếu còn sót lại mái ngói, rung động đùng đùng, âm thanh rất nhanh liền liền thành một vùng, cái kia nước như mảnh giống như buông xuống, nhất thời trên mặt đất bắt đầu nước đọng, Diệp Thạch Cẩm không có cách nào tiếp tục ngồi, đứng dậy đứng ở góc, nơi này là duy nhất không có mưa đột địa phương.

Diệp Thạch Cẩm cứ như vậy chấp tay sau lưng, nghe tiếng sấm tiếng mưa rơi tiếng gió, lẳng lặng mà đứng đấy.

Thời khắc này, trong lòng hẳn cực kỳ bình tĩnh.

Một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ nơi cực xa truyền đến, Diệp Thạch Cẩm nghiêng tai lắng nghe, vậy hẳn là ba con ngựa ba người kỵ sĩ, sau đó hẳn liền nghe được chạy vội tiếng bước chân của.

Hắn có thể phán đoán ra, đằng trước chạy như bay người thực lực còn không yếu, bước ra một bước muốn chậm vài giây mới rơi xuống đất, này chứng minh người kia bước bức rất lớn.

Này chút nguyên bản chen lẫn ở tiếng mưa gió bên trong, Diệp Thạch Cẩm nhưng có thể nghe được rõ rõ ràng ràng.

Một vệt bóng đen đột nhiên chui vào thổ địa miếu, Diệp Thạch Cẩm thần thức quét qua, lúc này con mắt không dễ xài, cũng chỉ có dùng thần thức mới có thể thấy rất rõ ràng.

Diệp Thạch Cẩm phát hiện người này ngực bụng có tổn thương, hẳn đã toàn thân ướt đẫm, huyết pha tạp vào nước mưa theo chân chảy xuống, hẳn mới vừa gia nhập thổ địa miếu chân liền như nhũn ra, té lộn mèo một cái té ngã, sau đó hạ hạ đụng đụng đi tới đồng nát dưới mái hiên, dựa vào nửa bức tường gấp rút thở hổn hển.

Diệp Thạch Cẩm chú ý tới, trong tay người kia còn cầm một thanh kiếm, một cái tay ôm bụng.

Người này dĩ nhiên là một cái cấp thấp người tu chân.

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa gấp gấp, đã vọt tới thổ địa ngoài miếu, có người nói: "Hắn là trốn tiến vào!"

"Chúng ta đi vào!"

"Cẩn thận đánh lén. . . Mẹ kiếp, mưa này quá lớn!"

"Ba người chúng ta liền thủ đi vào!"

"Răng rắc răng rắc. . ."

Lại là một tia chớp xẹt qua phía chân trời, nháy mắt đem xung quanh chiếu lên hoàn toàn trắng bệch.

Cái kia dựa tàn vách tường người, bỗng nhiên nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm, sợ đến trường kiếm trong tay run lên, máu chót là Diệp Thạch Cẩm bên ngoài thực sự có chút đáng sợ, một đầu thật dài tóc bạc, ở thiểm điện chiếu rọi xuống vô cùng bắt mắt, làm cho người ta cực kỳ cảm giác âm trầm.

Ngay sau đó, ba người nhanh như tia chớp vọt vào , tương tự nhìn thấy trốn chạy người, còn có đứng ở góc Diệp Thạch Cẩm.

Diệp Thạch Cẩm gặp quá nhiều loại này tràng diện, vì lẽ đó hấn căn bản không quan tâm, cứ như vậy đứng lẳng lẳng, nhìn bọn họ làm sao đánh.

Ba người thừa dịp tia chớp ánh sáng còn chưa tiêu mất, cấp tốc áp sát hai người, trong đó một cái còn nói nói: "Không trách hướng về ở đây chạy, nguyên lai còn có tiếp ứng a!"

Diệp Thạch Cẩm có chút bất đắc dĩ bĩu môi, liền nghi ngại một chút cũng bị quấy rầy, vừa bắt đầu mưa xối xả sấm sét, sau đó chính là ba không giải thích được giá hóa, trong lòng cũng là phiền muộn, ta tới trước có được hay không?

Ba người trong tay đều cầm binh khí, thanh nhất sắc trường đao, trong đó một cái người từ bối nang bên trong rút ra một căn bó đuốc, dùng hộp quẹt châm đốt, nhất thời trong miếu đồ nát liền sáng.

Đây là dầu mỡ gói bó đuốc, coi như ở trong mưa cũng sẽ không tắt.

Diệp Thạch Cẩm nguyên bản đeo ở sau lưng tay, đã lỏng ở rộng lớn ống tay áo bên trong, hấn liền nhìn như vậy bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Thân phận ngọc phù

Trốn chạy người một thân áo bào tro đã ướt đầm, mà truy đuổi ba người toàn thân áo đen , tương tự cũng ướt đầm.

Ba người cũng không gấp ở ra tay, bởi vì bọn họ nhìn thấy bị truy đuổi người đã trải qua thoi thóp, trái lại đối với trấn định như thường Diệp Thạch Cẩm vẫn duy trì độ cao cảnh giác.

Ba người cũng là luyện khí kỳ người tu chân, ước chừng là Luyện Khí hậu kỳ, mà bị đuổi chính là cái kia người là Luyện Khí cảnh giới đại viên mãn, ba đánh một, thực lực lại tiếp cận, cái kia trốn người coi như so với ba người thực lực hơi cường cũng là vô dụng.

Luyện khí kỳ người tu chân, cũng là so với người phạm mạo một chút, ở Tu Chân Giới chính là tầng dưới chót nhất, giữa bọn họ cạnh tranh thường thường càng tàn khốc hơn vô tình, điểm ấy Diệp Thạch Cẩm rất rõ ràng, hấn liền long hai tay nhìn.

Trong ba người, một cái to con râu ria rậm rạp nói: "Hấn đã trốn không thoát, trước tiên đem tiếp ứng người của hấn nắm lấy!"

"Ai, bao lâu không người nào dám như vậy nói chuyện với ta. . ."

Theo Diệp Thạch Cẩm dứt tiếng, vừa rồi nhào người đi ra ngoài đột nhiên toàn thân cương trực, phải biết hấn thân thể nhảy lên, liền muốn nhào tới Diệp Thạch Cẩm trên người, trong chớp mắt toàn thân cứng ngắt, hấn liền mất đi sự linh hoạt, phảng phất một đoạn mộc đầu va đập tới.

"Ầm!"

Diệp Thạch Cẩm thân hình khẽ động, người kia liền gặp trở ngại, sau đó trực tiếp đập trên mặt đất, hai người khác kinh hãi, theo nhào lên.

Diệp Thạch Cẩm thờ dãi một hơi, một cái tay rút ra ống tay áo khẽ gầy chỉ giáp, liền nghe "Boong boong" hai tiếng nhẹ vang lên, dù cho bên ngoài mưa xối xả tiếng tiếng gió tiếng sấm, cũng không che giấu nổi này hai tiếng thanh thủy boong boong tiếng.

Hai giờ ánh bạc, cứ như vậy đi vào nhào người tới trên người, nháy mắt, hai người liền ngã xuống đất, bó đuốc cũng rơi trên mặt đất.

Ba người thần trí tỉnh táo, chính là không thể động đậy, từng cái từng cái sợ đến thẳng run.

Chỉ thấy Diệp Thạch Cẩm đưa tay một chiêu, trên đất bó đuốc liền bay vào trong tay, sau đó hấn cầm bó đuốc ở trên vách tường cắm xuống, đuốc nắm chuỗi cứ như vậy xen vào vách tường, Diệp Thạch Cẩm vỗ vỗ tay nói rằng: "Không hiểu ra sao!"

"Còn người nữa, đừng xem, chính mình băng bó một chút miệng vết thương đi."

Cái kia dựa vào tàn vách tường người trên, tương tự cũng trợn mắt hốc mồm nhìn, hiện tại mấy người toàn bộ hiểu, người nọ là một cao thủ, còn cao bao nhiêu, căn bản là không thấy được.

Người kia không gấp băng bó, mà là nói rằng: "Đa tạ tiền bối! Ta. . . Ta cây mặt được. . ."

Diệp Thạch Cẩm giờ tay bắn ra một chiếc lọ, nói rằng: "Đây là Kim Sang Tán, chính người làm đi!"

Chai này Kim Sang Tán vẫn là Lam Tiên Nhi cho, nàng rất đặc ý chính mình biết luyện chế, sau đó tới hiến vật quý cầu khích lệ.

Người kia giãy dụa đến rồi một khối không có mưa địa phương, dùng sức xé ra quần áo, ngực của hắn bộ có hai đạo miệng vết thương, trong đó một đạo sâu thấy được tận xương, đã bị nước mưa ngâm nước được trắng bệch.

Diệp Thạch Cẩm hơi lắc đầu, này nhân chảy máu nhiều lắm, rõ ràng sắp không xong rồi, hắn nói rằng: "Quên đi, gặp gỡ ta cũng coi như vận khí của người. . ."

Hắn bắn ra một viên cấp thấp linh đan, nói rằng: "Ăn đi!"

Đây là dùng viên thuốc phong bế linh đan, mặt trên cũng có phong ấn, bắn ra lúc sau đã bị Diệp Thạch Cẩm giải trừ.

Người kia ngược lại thẳng thắn, bóp nát viên thuốc, mở miệng liền nuốt vào linh đan, linh đan này cũng chính là thông thường chữa thương linh đan, ở Diệp Thạch Cẩm bọn họ cái kia năm đời, vẫn là rất lưu hành.

Nguyên bản trắng hếu mặt, theo linh đan vào bụng nháy mắt liền hồng nhuận, linh đan này đối với hắn mà nói, chính là cứu mạng.

Hắn đã hết hơi, linh đan xuống sau một lần nữa có một điểm lực lượng, hắn bắt đầu cho chính mình vẫy lên Kim Sang Tán đồng thời băng bó.

Nằm dưới đất ba người hết sức sợ hãi nhìn, bọn họ bây giờ minh bạch, người này thật không phải là bị đuổi giết người kia đồng bọn, mà là ở đất đai này miếu nghỉ ngơi người.

Bên ngoài lại là gió lại là mưa, sấm sét chớp loạn, Diệp Thạch Cẩm nguyên bản liền không có chuyện gì, nhàn rồi cũng là nhàn rồi, vừa tốt có thể hỏi một chút ba người này tình huống.

Ông tay áo phát một cái, ba người phát hiện mình có thể di chuyển, Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Ồ bên cạnh ngồi xỏm!"

Liền một câu nói này, để ba người căn bản không dám lộn xộn, thực lực đối phương quá mạnh mẽ, giết bọn họ so với giẫm chết mấy con kiến đều phải ung dung, ở thực lực tuyệt đối nghiền ép hạ, bọn họ căn bản không có lựa chọn, không muốn chết liền đành hoàng nghe lời.

Ba người liền trên đất trường đao cũng không dám nhặt lấy, ngoan ngoãn ngồi xỏm ở dưới vách tường, hai tay ôm đầu, muốn đáng thương biết bao thì có đáng thương biết bao.

Ba người đều bị dọa sợ, đối phương biểu hiện ra thực lực quá mức đáng sợ, bọn họ liền phản kháng ý nghĩ đều biến mất hầu như không còn, cảm giác mình chính là trên thớt cá, đối phương muốn làm sao giết cũng có thể.

Người kia băng bó xong, cuối cùng cũng coi như lấy lại sức được, đi tới Diệp Thạch Cẩm trước mặt dập đầu đại lễ, đây là ân cứu mạng!

"Cám tạ tiền bối cứu viện, Lý Mậu cho người dập đầu!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Được rồi, lên ngồi xỏm đi." Ở đây mặt đất tất cả đều là nước, cũng không ngồi được đến, vì lẽ đó hắn nói ngồi xỏm đi.

Lý Mậu nằm úp sấp ở bên trong nước cũng không thoải mái, nghe vậy đứng dậy ngồi xỏm xuống, Diệp Thạch Cẩm đứng nguyên, hỏi: "Ba người các người là ai?"

Khẩu khí của hắn hết sức ôn hòa, có thể nghe vào ba người trong tai, nhưng không nhận được rung mình lạnh lẽo, bọn họ là thật sự sợ.

Ba người hai mặt nhìn nhau, sau đó đành hoàng báo danh.

"Mong ước thành tâm thành ý!"

"Lý du!"

"Hồng thiên đan!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Tông môn nào người?"

Lý Mậu trước tiên trả lời, hắn nói rằng: "Ta là Lý thị gia tộc tu chân người, bọn họ. . . Bọn họ là Thiên Dương Môn đệ tử. . ."

Thiên Dương Môn?

Diệp Thạch Cẩm nhớ không nổi có một cái như vậy tông môn, phòng chừng cũng là một cái hết sức tông môn nhỏ.

"Bọn họ tại sao truy sát ngươi?"

Thiên Dương Môn ba người không dám nói lời nào, Lý Mậu nói: "Ta ngẫu nhiên chiếm được một cái di tích bảo vật, cũng không biết bọn họ làm sao sẽ biết, để ta giao ra đây. . . Ta không chịu, bọn họ liền một đường truy sát. . ."

Diệp Thạch Cẩm có chút hiếu kỳ, trong di tích bảo vật, ở bây giờ Tu Chân Giới đó chính là gây rắc rối then chốt, cũng khó trách Lý Mậu bị người đuổi giết, hắn nói rằng: "Là vật gì, cho ta nhìn một chút."

Lý Mậu trong lòng không muốn, có thể cũng không dám từ chối, hắn vào trong ngực đào đến đào đi, cuối cùng biết kéo dài không nổi nữa, lúc này mới lấy ra một cái thật dày bao vải dầu, cũng không lớn, chính là so với người trưởng thành nắm đấm hơi lớn, bằng phẳng một cái bọc nhỏ.

Diệp Thạch Cẩm căn bản là lười được tự mình động thủ, cũng chính là hiếu kỳ nhìn thoáng qua, hắn gấp bảo vật vô số, không có cái gì có thể để hắn hết sức động tâm, nói rằng: "Chính mình mở ra!"

Bên trái một tầng bên phải một tầng, cũng không biết quán lấy mấy tầng vải dầu, giằng co một hồi lâu, mới lộ ra đồ vật bên trong, một khối ngọc phù.

"Ném quá đến!"

Lý Mậu đầy mặt đau lòng mà đem ngọc phù đưa tới Diệp Thạch Cẩm trong tay, mắt lom lom nhìn, nói rằng: "Ngọc phù này là từ trong di tích lấy được. . . Ta bỏ ra thật nhiều đánh đổi mới đến tay. . ."

Diệp Thạch Cẩm một chút liền nhận ra: "Ngươi biết đây là cái gì ư?"

Lý Mậu cười khổ nói: "Biết. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Là cái gì?"

Lý Mậu thành thật trả lời: "Hương tiên tông đệ tử thân phận ngọc phù. . ."

Nhất thời, mong ước thành tâm thành ý ba người trong mắt thả ra quang đến, có thân phận ngọc phù, có thể liền có thể lấy tra xét di tích đi? Vật này mới có thể phòng bị di tích trận pháp cấm chế!

Diệp Thạch Cẩm không khỏi nở nụ cười, hắn trong trí nhớ gặp loại thân phận này ngọc phù, đồng thời cũng thăm dò qua bây giờ di tích, chỉ là ở biên giới, liền khiến cho hắn vô cùng chặt vật.

Hắn có thể không phải bình thường người tu chân, đó là chân chính đỉnh cấp cao thủ, liền ngay cả hắn đều ăn xep, những tiểu tử này phòng chừng một cấm chế liền đều chết sạch sẽ.

Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Các ngươi cho rằng chiếm được thân phận này ngọc phù, di tích cấm chế liền sẽ ngầm thừa nhận các ngươi tồn tại, không biết châm đối với các ngươi phát động cấm chế? Ha ha!"

Không nhận được hắn liền nở nụ cười, đây là nhiều ý tưởng ngây thơ!

Lý Mậu nói: "Tiền bối, thân phận phù bài không có tác dụng? Làm sao có khả năng a? Lê nào này là giả?"

Thật sự!

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Tuyệt đối là thật sự thân phận ngọc phù, nhưng là vô ích!"

Lý Mậu không phục nói: "Nếu là thật sự, làm sao sẽ không có tác dụng?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Trận pháp cấm chế đều biến dị, tại sao có thể có dùng? Ngươi đại khái là nghe người ta nói qua, chính mình xưa nay chưa từng đi di tích, lấy tu vi của ngươi, đi vào liền một kết quả, không biết có thứ hai loại khả năng. . ."

Lý Mậu dần dần nói: "Kết quả gì?"

Diệp Thạch Cẩm hào không khách khí nói: "Ngươi ngay cả biên giới đều không qua được, còn hi vọng đi di tích tầm bảo? Coi như Nguyên Anh kỳ cao thủ đi vào, kết quả cũng sẽ không biến, nhiều nhất có thể đi xa chút, giống nhau là chết!"

Lý Mậu không dám nói, trong lòng có thể một điểm đều không phục, trong miệng còn thầm nói: "Ta không tin, nếu có ngọc phù, ta tuyệt đối có thể đi vào tìm được chút gì, dù cho không thâm nhập, tìm một chút thứ tốt vẫn là có thể. . ."

Diệp Thạch Cẩm đều lười phải tiếp tục nói, tiện tay liền đem ngọc phù bỏ vào Lý Mậu trước người, nói rằng: "Trả cho ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Truyền thuyết

Lý Mậu đều sợ ngậy người, hấn cho rằng lấy ra ngọc phù sau, cũng dừng nghỉ lại lấy về lại, không nghĩ tới Diệp Thạch Cẩm căn bản là không lọt mắt, giống như là ném xuống rác rưởi như thế, ném trả cho chính mình.

"Tiền bối, ngài không muốn?"

Diệp Thạch Cẩm cười to: "Ha ha, ta muốn phế vật này làm gì? Như vậy bảo bối, chính người lưu lại đi, dĩ nhiên vì thứ này suýt chút nữa bị người giết rơi, chuyện như vậy cũng đủ khôi hài."

Lý Mậu như cũ gắt gao nắm lấy ngọc phù, hấn hay là không tin Diệp Thạch Cẩm, đương nhiên, Diệp Thạch Cẩm cũng không để ý người tin hay là không tin, người phải chết, người là bắt không trở lại.

Mặt khác ba người tâm tư không một, có người tin Diệp Thạch Cẩm, có người như cũ không tin, chủ yếu bọn họ kiến thức quá ít, ngược lại sẽ trở nên tự tin quá đầu, rất nhiều chuyện đều là chắc hấn phải vậy.

Diệp Thạch Cẩm cũng lười tiếp tục dây dưa cái đề tài này, hấn giương mắt nhìn ngày, miếu đồ nát có một nửa nóc nhà là đổ sụp, ở công đường là có thể nhìn thấy bầu trời, mưa rơi đã nhỏ đi, bầu trời thỉnh thoảng còn có thêm điện, chỉ là tiếng sấm thiếu rất nhiều, gió cũng ngừng nghỉ, cảm giác xung quanh bình tĩnh rất nhiều.

Trên đất nước cũng chảy ra đi, mặt đất tuy rằng còn ẩm ướt, nhưng đã không có nước đọng.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Có tin tức gì cùng nghe đồn, đều nói nghe một chút."

Nhàn rồi cũng là nhàn rồi, thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức cũng tốt, mấy người này thực lực thấp kém, nhưng không đòi biểu bọn họ không biết tình huống bên ngoài.

Lý Mậu lặng lẽ đem ngọc phù thu vào trong lòng, hấn nhìn ba người khác, trong mắt tất cả đều là cảnh giác.

Chúc Chí Thành, Lý Du, hồng thiên đan liếc mắt nhìn nhau, bọn họ cũng phát hiện, Diệp Thạch Cẩm cũng không có ác ý, hơn nữa thái độ của hấn hết sức ôn hòa, không giống như là muốn giết người cảm giác, trong lòng thoáng buông lỏng điểm.

Trong lòng ba người đều rất rõ ràng, Diệp Thạch Cẩm muốn giết hấn nhóm, căn bản không cần hao tâm tốn sức, hoàn toàn không có cách nào ngăn cản, cho nên bây giờ cơ hội duy nhất, chính là biểu hiện ra cung thuận thái độ, đối phương muốn biết cái gì, nói không giữ lại chút nào đi ra, tuyệt đối đừng chọc giận hấn.

Mấy người này cũng không biết Diệp Thạch Cẩm muốn biết tình huống thế nào, hồng thiên đan do dự một chút, lấy hết dũng khí hỏi: "Tiền bối muốn biết tin tức gì, chỉ cần chúng ta biết đến, nhất định sẽ nói cho tiền bối."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Tình huống thế nào cũng có thể nói. . ."

Nhìn thấy bốn người đầy mặt đáng vẻ mơ hồ, hấn cũng không thể không cung cấp một cái phạm vi đến: "Nếu mới vừa nói đến di tích, như vậy liên quan với phương diện này. . . Có tin tức gì không có?"

Nhất thời, mấy người đều lộ ra vẻ mặt nhẹ nhõm, Chúc Chí Thành nói rằng: "Tiền bối, ta biết một ít. . . Ân, mọi người giúp ta nghe, nếu là ta có cái gì cũng không nói gì đến, mọi người giúp ta bổ sung."

Mấy người đều gật đầu, bao quát trước bị đuổi giết Lý Mậu cũng là như thế.

Chúc Chí Thành nói rằng: "Ở Tu Chân Giới vẫn có một truyền thuyết, ở 200 năm trước, đã từng phát hiện qua một cái xa Cổ Tiên gia di tích, tên gọi hướng tiên tông, năm đó hướng tiên tông đột nhiên từ dưới đất nhô ra, trời long đất lở, bảo quang ngút trời. . . Có người nói hướng tiên tông xuất thế, kinh động vô số tu chân tông môn, nhóm lớn cao thủ cuộn cuộn không ngừng vọt tới La Tinh Thành đến!"

Lý Du xen vào nói: "Nghe nói thời điểm đó Tu Chân Giới năm đại đỉnh cấp cao thủ toàn bộ đều đến, vậy thì thật là đỉnh cấp việc trọng đại, còn những cao thủ khác càng đã tới vô số. . ."

Diệp Thạch Cẩm gật gù đầu, thần sắc hẩn hẩn bất biến, nói rằng: "Hừm, tiếp tục!"

Chúc Chí Thành tiếp tục nói: "Lần kia tra xét di tích hậu quả vô cùng nghiêm trọng, nghe nói là cấm chế bạo phát lớn, tiến nhập di tích người chỉ có nơi ranh giới trốn ra được mấy cái, cái khác toàn bộ đều chết ở trong di tích, bao quát năm đại đỉnh cấp cao thủ. . . Hơn nữa cấm chế bạo phát xong sau, có người muốn tiến vào đi kiểm tra, kết quả phía bên ngoài đã bị thất cố rất nhiều cao thủ, trong lúc nhất thời di tích thành vùng cấm."

"Trăm năm trước, di tích lại phát sinh chấn động mạnh, lúc ấy có người vọt vào chiếm được không ít thứ tốt, chỉ là không có quá chừng mười ngày, toàn bộ di tích lại không thể tiến vào, có người nói trăm năm sau sẽ lần thứ hai mở ra, có thể lần này di tích hết thảy cấm chế trận pháp đều sẽ mất đi hiệu lực."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Người nói trăm năm sau, chính là đoạn thời gian gần đây sao?"

Bốn người đều gật đầu, chứng minh lời đồn đãi này đã người người đều biết.

Chúc Chí Thành nói: "Lần này mở ra sớm có dự tính, phải là năm nay. . . Thế nhưng cụ thể ngày cũng không ai biết, vì lẽ đó có đại lượng tu chân tông môn, phái đệ tử đến đây tra xét."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Trung Nguyên tu chân tông môn đều người đến?"

Hồng thiên đan nói rằng: "Không ngừng Trung Nguyên tông môn, tây bắc cùng bắc phương tông môn đều phái người tới rồi, lần này tới người tu chân, so với hai lần trước còn nhiều hơn được nhiều!"

Diệp Thạch Cẩm do dự một chút, hỏi: "Quý môn phái có người tu chân tới sao?"

Chúc Chí Thành kinh ngạc nói: "Quý môn phái? Chưa từng nghe nói cái này tông môn. . . Các người nghe nói qua sao?"

Hồng thiên đan cùng Lý Du đều lắc đầu, biểu thị không biết cái này tông môn.

Lý Mậu muốn nói lại thôi.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Người biết cái gì?"

Lý Mậu cười khổ một tiếng, nói rằng: "Quý môn phái ta ngược lại thật ra nghe nói qua, nghe nói là tới gần tây nam nổi danh nhất một cái tông môn, chỉ là ở trăm năm trước, tông môn liền suy sụp, hiện tại căn phải không tồn tại đi."

Diệp Thạch Cẩm không nói gì, trên mặt toát ra một chút mất mát, đây là hẩn trước vị trí tông môn, không nghĩ tới đã biến mất rồi, thật là thương hải tang điền, biến hoá thất thường.

Âm thầm thở dài một cái, Diệp Thạch Cẩm mặc dù có chút thất lạc, thế nhưng trong lòng cũng biết, liền ngay cả mạnh như hướng tiên tông, cũng biến mất ở trong con sông dài lịch sử, huống chi Quý môn phái.

Lúc này, mưa to đã triệt để ngừng lại, mây đen tản đi, uốn cong Minh Nguyệt tung xuống trong trời lạnh lùng quang, Đại Phong cũng từ từ biến mất, nhiệt độ lại gấp kịch giảm xuống.

Chúc Chí Thành bốn người run lấy bầy, bọn họ thực lực thấp kém, toàn thân lại đều ướt đầm.

"Các người đi sinh một đồng lửa đi."

Lý Du khổ sở nói: "Đều là ẩm ướt gỗ, không tìm được khô ráo. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Không sao, đi tìm đến là tốt rồi."

Rất nhanh, một đồng mộc đầu liền gác ở chỗ địa miếu trên đại sảnh, tất cả đều là ẩm ướt cây khô, Diệp Thạch Cẩm đem xuyên ở trên vách tường bó đuốc, trực tiếp xen vào nhấc lên cây khô hạ, tiện tay đánh ra một đạo pháp quyết, nháy mắt, cái kia hỏa liên xông tới.

Diệp Thạch Cẩm cũng ngồi xổm xuống, năm người liền ngồi xổm ở đồng lửa một bên, Chúc Chí Thành bốn người vội vàng cởi quần áo nung, Lý Du ra ngoài đem ngựa thốt dắt đến phòng khách cửa, đồng thời cầm một cái bao đi vào.

Đại bao vải dầu bao, đây là ở người tay ngang đi người cần thiết, Chúc Chí Thành ba người đều thay đổi một thân sạch sẽ y phục, đáng thương Lý Mậu liền không có cách nào, thêm vào hẩn còn có tổn thương, cũng may Diệp Thạch Cẩm cho thuốc rất tốt, tạm thời còn có thể nhẫn nại.

Diệp Thạch Cẩm liếc mắt nhìn Lý Mậu, nói rằng: "Được rồi, người trước tiên có thể đi rồi."

Lý Mậu có chút ngạc nhiên, lập tức liền biết, Diệp Thạch Cẩm là vì tốt cho hẩn.

Để hẩn đi trước, chính là tránh khỏi hẩn lần thứ hai bị đuổi giết, đừng xem ba người này hiện tại kính cần nghe theo dị thường, một khi Diệp Thạch Cẩm ly khai, bảo đảm không cho phép lại sẽ liên thủ giết chết chính mình, khi đó có thể không có ai cứu hẩn.

"Cảm tạ tiền bối . ."

Lý Mậu không chút do dự mà đứng dậy ly khai.

Chúc Chí Thành chờ ba người, căn bản liền rầm cũng không dám phóng một cái, tro mắt mà nhìn Lý Mậu ly khai.

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Được rồi, các người bồi tiếp ta trò chuyện đi."

Chúc Chí Thành cười theo nói: "Vâng, là, chúng ta bồi tiếp tiền bối nói chuyện."

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, biết ba tên này là sợ chính mình, bất quá cùng này ba tên tiểu gia hỏa giao lưu, hẳn đích xác chiếm được không bớt tin hơi thở.

Rất nhiều tin tức ở Kỳ Kiếm Điện là không có được, dù sao nơi đó vô cùng đóng kín, luôn không khả năng từ người miền núi chỗ ấy được tin tức hữu dụng gì đi.

Chúc Chí Thành mấy người tu vi tuy rằng cực thấp, cũng biết tin tức thực tại không ít, để Diệp Thạch Cẩm rất là thoải mái.

Lại rảnh xé một quãng thời gian, sắc trời dần dần trở nên trắng, trời gần sáng.

Diệp Thạch Cẩm đứng lên nói: "Ta phải đi . ."

Một trận cuồng phong nhấc lên, trong thời gian ngắn, hắn liền biến mất không thấy.

Chúc Chí Thành ba người hai mặt nhìn nhau, Lý Du nói: "Người này ít nhất cũng là Nguyên Anh lão quái đi!"

Hồng thiên đan không ngừng mà lắc đầu, nói rằng: "Không có cách nào suy đoán, ta cảm giác người này cao thâm khó dò, thật là đáng sợ!"

Chúc Chí Thành nói: "Chúng ta vận khí không tệ, gặp gỡ một cái dễ tính tiền bối, nếu không đều phải chết ở chỗ này."

Ba người tắt lửa, lúc này mới trên ngựa ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Tam tông tụ hội

Diệp Thạch Cẩm roi về quý khách tiểu viện, đã là sáng sớm, Thái Dương sơ thăng, theo một trận Phong Khởi, hẳn cứ như vậy đột ngột xuất hiện ở bên trong tiểu viện.

Người nghịch ngợm vừa vịn đi vào, suýt chút nữa không có bị làm cho khiếp sợ, thấy là Diệp Thạch Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm, một bộ thấy quý đáng đáp.

Người nghịch ngợm nói: "Tiền bối, ngày hôm qua Chiến Ngẫu sơn trang người đều tới, Ván Đạo Phong người cũng đến rồi. . ."

Diệp Thạch Cẩm ngồi xuống, nói rằng: "Há, tới bao nhiêu người?"

Người nghịch ngợm có chút hưng phấn nói: "Thật là nhiều người, Chiến Ngẫu sơn trang ít nhất cũng có hơn hai trăm người, Ván Đạo Phong càng nhiều, chúng ta trong tông môn đều ở không được, không ít đệ tử cấp thấp đều ở đến trúc lâu nơi nào đây."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Có gì ăn hay không, đói bụng!"

Người nghịch ngợm nhất thời bị nghệt thở, hắn không biết, Diệp Thạch Cẩm căn bản không hứng thú biết tình thế trước mắt, này ba cái tông môn tụ tập, đối với hắn không có bất kỳ sức hấp dẫn.

"Có, có ăn, ta đi bưng tới!"

Bữa sáng rất đơn giản, một chậu bác tốt trắng nước trứng gà luộc, một cái đĩa tí mị muối, một chậu bát cháo, một mâm lớn bánh trắng, bốn cái đĩa nhỏ,

một cái đĩa ướp cây cải củ, một cái đĩa dưa muối, một cái đĩa tương đậu, một cái đĩa chao.

Mặt khác, còn có một mâm lớn thịt bò kho tương, mùi vị mặn tiên, cũng là rất tốt ăn.

Diệp Thạch Cẩm bận rộn một đêm, cái bụng cũng thật là đói bụng, hắn hiện tại cũng có chút buồn phiền, trước đây ích cốc thời điểm, căn bản là nhớ không nổi ăn cơm, hiện tại một ngày một trận thậm chí một ngày hai bữa, thỉnh thoảng còn sẽ cảm giác được đói bụng, không ăn đồ ăn sẽ rất khó chịu.

Vì thế, chính hắn đã kiểm tra rất nhiều lần thân thể, thậm chí còn Nội Thị biến hóa trong cơ thể, như cũ không bắt được trọng điểm.

Cũng may Diệp Thạch Cẩm làm người rộng rãi, không nghĩ ra cũng sẽ không nghĩ đến, ngược lại hắn cũng không thiếu đồ ăn, đúng là để hắn hưởng thụ được đã sắp muốn quên lãng đồ ăn mùi vị.

Bánh tráng cuốn thịt bò kho tương, uống bát cháo, trắng nước trứng gà dính tí mì muối, mỹ vị cực kì.

Diệp Thạch Cẩm đối với đồ ăn kỳ thực miệng hết sức điều, hắn sẽ không nói tốt xấu, có thể ăn ngon sẽ thêm ăn, ăn không ngon từng thử liền không nữa đựng vào.

Diệp Thạch Cẩm ăn được rất nhanh, cũng là chốc lát công phu, tất cả mâm, đĩa, chậu toàn bộ thanh không, này cho thấy hắn đối với bữa cơm này rất hài lòng.

"Ta đi gian phòng nghỉ ngơi, không có chuyện chớ quấy rầy ta."

Người nghịch ngợm một bên thu thập bàn, vừa nói: "Vâng, tiền bối!"

Diệp Thạch Cẩm trở về phòng, hắn cần một quãng thời gian sửa lại ký ức, gần đây nghe được nhiều như vậy tin tức, hắn cảm giác mình có thể nhớ tới đồ vật càng ngày càng nhiều, có thể khẳng định là, mình nhất định đi qua di tích, hơn nữa lúc trước cũng không có thiếu đồng bạn.

Trước liền toát ra tên Hùng Nhị, hắn càng là cảm thấy ký ức bắt đầu rõ ràng.

Ngồi ở trong phòng, Diệp Thạch Cẩm chậm rãi chìm vào hồi ức.

Hướng tiên tông. . . Di tích. . . Bạo phát. . . Thăm dò. . .

Ngoại trừ Hùng Nhị, còn có ai?

Diệp Thạch Cẩm lần này cũng không có trầm tư suy nghĩ, mà là theo tư duy phát tán, một điểm điểm xâu chuỗi.

Dất Công Tuyệt Phong. . . Tầng mây. . .

La Tinh Thành, Thổ Ti Phủ. . . Đô Đồ Nhĩ? Đúng! Đô Đồ Nhĩ! Cha của hắn hình như là thổ ty. . . Diệp Thạch Cẩm trước mắt tựa hồ hiện lên gương mặt, một tấm hiên cười híp mắt nét mặt già nua, tên cũng không nhớ ra được.

Thế nhưng Diệp Thạch Cẩm đã thấy hi vọng, hắn phát hiện mình khoảng thời gian này tu luyện, đang ở từ từ khôi phục ký ức, hơn nữa tu vi cũng là tăng nhanh như gió.

Trạng thái như thế này vô cùng kỳ quái, theo lý thuyết, hắn tu vi cảnh giới hiện tại, muốn muốn tiến thêm một bước nữa là chuyện vô cùng khó khăn, nhưng bây giờ nhưng giống mới vào tu chân thời gian như thế, tốc độ tu luyện để hắn đều kinh ngạc không thôi.

Vì lẽ đó hắn bình thường đều ở đây cố ý giảm thiểu thời gian tu luyện, hắn có phong phú kinh nghiệm tu luyện, loại này nhanh chóng tăng trưởng tu vi, lơ mờ để hắn cảm thấy bất an.

Lúc này, có người ở gõ cửa, Diệp Thạch Cẩm tạm thời thả xuống suy tư hồi ức, nói rằng: "Đi vào."

Người nghịch ngợm đẩy cửa, lộ ra một cái đầu đến, ngó dáo dác nói rằng: "Tiền bối, tông môn lam tổ sư đến, muốn gặp ngài!"

Lam tổ sư?

Diệp Thạch Cẩm đứng dậy đi ra, liền thấy Lam Chí Thành đứng ở trong sân, hắn nói rằng: "Có việc?"

Lam Chí Thành mặt tươi cười nói: "Tông chủ mời người qua, hôm nay là ba nhà cao tăng tụ hội, cũng muốn mời tiền bối cùng đi xem lễ. . ."

Trước liền đã từng nói cái đề tài này, Diệp Thạch Cẩm cũng đã đáp ứng, vì lẽ đó hắn không có cự tuyệt, tuy rằng đối với mấy cái này cũng không thích, nhưng nếu đáp ứng rồi, liền phải giữ lời hứa hẹn.

Theo Lam Chí Thành một đường hướng về tông môn sau đi đến.

Khoảng chừng đi rồi có nửa canh giờ, hai người tới một cái sân rất lớn cửa, ở cửa có mấy cái Kỳ Kiếm Điện đệ tử thủ vệ, gặp được Lam Chí Thành cùng Diệp Thạch Cẩm lại đây, từng cái từng cái vội vàng hành lễ, đem hai người dẫn vào trong sân.

Tiền viện không có người nào, Lam Chí Thành dẫn lĩnh Diệp Thạch Cẩm đi về phía sau viện, bởi vì hậu viện có một khối lớn sân rộng, giờ khắc này kết bệ kết lữ người tu chân, có tới năm, sáu trăm người tụ tập ở đây.

Ba cái tông môn thường thường tụ hội, bất quá ba nhà ám đấu được cũng rất lợi hại.

Đương nhiên, này không trở ngại ba cái tông môn đệ tử lẫn nhau kết giao, trong đó có không ít người bạn thân, đều là tông khác người tu chân.

Khó được tụ hội một lần, trước kia bạn tốt liền sẽ tụ tập cùng một chỗ nói chuyện tào lao, thế nhưng càng nhiều hơn chính là cô hồn dã quỷ, ở trên quảng trường tán loạn, bọn họ phần lớn đều là không có băng hữu một lòng tu luyện, một khi đến rồi trường hợp này, liền triệt để luống cuống.

Diệp Thạch Cẩm theo Lam Chí Thành một đường đi qua, bởi Diệp Thạch Cẩm hình tượng đặc biệt, đúng là đưa tới không ít người chú ý, kết quả có ba cái Chiến Ngẫu sơn trang người nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm, sắc mặt nhất thời liền nhin.

An Thần, Kim Bảo cùng Mã Tập.

Lúc trước ở di tích biên giới, ba người liền hợp lại đánh lén Diệp Thạch Cẩm, kết quả bị Diệp Thạch Cẩm hủy diệt rồi bọn họ chiến ngẫu, đánh cho tề ra quần, vẫn tính Diệp Thạch Cẩm không sát ý, giáo huấn bọn họ một hồi liền ly khai.

Ba người trở lại tông môn sau, liền đem chuyện này trong báo cáo đi, bọn họ không cách nào ẩn giấu, bởi vì chiến ngẫu bị hủy diệt, ở Chiến Ngẫu sơn trang là vấn đề nghiêm trọng nhất, này bằng với hủy diệt rồi vũ khí chiến đấu.

Khi đó, bọn họ cũng không biết Diệp Thạch Cẩm ở Kỳ Kiếm Điện, bây giờ thấy Diệp Thạch Cẩm, phát hiện người này có Kỳ Kiếm Điện cao tăng cùng đi, nhất thời liền bị dọa cho sợ rồi.

Việc này nhất định phải hội tụ báo lên.

Rất nhanh xuyên qua quảng trường, trải qua một đạo tường viện, phía sau còn có một không lớn vườn hoa nhỏ, ở đây mới là ba cái tông môn cao tăng tụ tập địa phương.

Lần này ba cái tông môn chương môn người đều tới, mỗi cái tông môn đều có không ít trưởng lão dự họp, đối với ba đại tông môn mà nói, đây chính là một lần thịnh hội.

Bất quá năm nay lại có bất đồng, bởi vì gần đây bầu không khí càng ngày càng sốt sắng, có nhóm lớn người tu chân tụ tập ở La Tinh Thành, này vốn là ba nhà không chế thành nhỏ, hiện tại càng ngày càng khó lấy đã không chế.

Hơn nữa di tích liền muốn lần thứ hai bộc phát ra, khi đó có thể chính là ba nhà cơ hội, này ba nhà tông môn, đều từ trong di tích lấy được không ít chỗ tốt, biết rõ trong di tích có đại lượng bảo bối.

Hiện tại muốn thảo luận sự tình, chính là có muốn hay không mạnh mẽ ngăn cản người ngoại lai tiến nhập.

Diệp Thạch Cẩm đến cũng không có gây nên chú ý, hần cùng Lam Chí Thành đứng ở một bên, lẳng lặng mà nhìn.

Đây là một cái không lớn hoa viên, ngay ở một cái bể nước bên cạnh, có một gốc cây rất lớn cây Đa già cỗi, bể nước một bên còn có một vòng liễu rủ, trên mặt đất có màu sắc rực rỡ đá cuội lấp lánh và ra xinh đẹp hoa văn.

Sau đó chính là các loại sơn trà Hoa Thụ, xa xa còn có một mảng nhỏ trúc xanh rừng, mấy toà xinh đẹp trúc đình rải rác ở giữa, ở đây xây rất là u tĩnh nhã trí.

Trúc đình sau quả thực là một cái kiểu côi mở trúc đường, cao tăng nhân sĩ đều ở đây trúc nội đường, mà bên ngoài phần lớn đều là ba cái tông môn trưởng lão.

Cái gọi là kiểu côi mở trúc đường, kỳ thực chính là một cái phóng đại siêu cấp trúc đình, có đình lại không có vách tường, chỉ có chống đỡ Trụ Trụ, còn có lên trang sức tác dụng bên vách tường.

Vách tường này không lớn, chỉ có thể che khuất một phần trúc đường, những nơi khác đều là trống không, từng cái từng cái màn che từ chỗ trống nơi buông xuống, che lại trúc nội đường người.

Lam Chí Thành nguyên vốn muốn mời Diệp Thạch Cẩm đi vào, bất quá Diệp Thạch Cẩm cự tuyệt, nói rằng: "Ta ngay ở bên ngoài ngồi một chút, ân, dù sao ta không phải bất kỳ nhất tông người, có một số việc, cũng không cần nghe tốt hơn."

Lúc này, đi một mình lại đây, nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm sau, ngoảnh đầu liền đi.

Người kia là Văn Đạo Phong Tây Khai Vinh, lần trước hần bị sợ ở sau, đối với Diệp Thạch Cẩm quả nhiên kiêng kỵ tới cực điểm, thậm chí cũng không muốn cùng Diệp Thạch Cẩm đối mặt.

Diệp Thạch Cẩm xoay đầu hỏi Lam Chí Thành: "Ta có như vậy làm người ta ghét sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 56: Không chết không thôi

Lam Chí Thành cũng nhìn thấy màn này, nghe được Diệp Thạch Cẩm, hần cười khan một tiếng nói: "Ta có thể không cho là như vậy. . ."

Trong lòng hần rất kỳ quái, bởi vì hần nhìn thấy Tây Khải Vinh trên mặt toát ra vẻ sợ hãi, còn tưởng rằng là mình nhìn lầm rồi.

Lôi Bằng mang theo hai người, nói cho đúng, là theo hai người lại đây.

Lôi Bằng nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm, lên trước thi lễ nói: Gặp qua Diệp tiên bối." Sau đó lại hướng về Lam Chí Thành thi lễ nói: "Sư thúc tốt."

Diệp Thạch Cẩm gật gật đầu, cũng không nói lời nào.

Lôi Bằng lại nói: "Đề ta giới thiệu một chút, đây là chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang trưởng lão. . . Vị này chính là Lôi Vô rỗ trưởng lão, ha ha, hần là thúc gia gia, vị này chính là sơn trang trăm xa trưởng lão, là một vị luyện khí đại sư, đối với chế tác con rối có sâu đậm trình độ."

Diệp Thạch Cẩm tùy ý nói: "Diệp Cẩm!"

Lôi Vô rỗ vóc người gầy cao, trên mặt tất cả đều là ti mi nếp nhăn, vừa nhìn liền biết tuổi tác không nhỏ, tóc bóc ra hơn một nửa, đặc biệt là đỉnh đầu hoàn toàn trống, liền lưu lại sau gáy một vòng tóc.

Hần chống một căn Tinh Cương chế tạo đầu rồng rỗng, cái đầu tuy rằng cao gầy, có thể cống đã dà, nhìn thấy được lại như một căn mầm hạt đậu.

Hần liếc mắt nhìn Diệp Thạch Cẩm, trong mắt lộ ra một tia xem thường, chống gậy liền đứng như vậy, có thể thấy, hần đều không thèm để ý Diệp Thạch Cẩm.

Kỳ thực này cũng không trách hần, từ khi đến rồi Kỳ Kiểm Điện sau, vẫn nghe Lôi Kim Minh nhắc tới, đều là lão người của Lôi gia, hần đương nhiên tin tưởng Lôi Kim Minh.

Lôi Kim Minh nói Diệp Thạch Cẩm ngạo khí ngút trời, cái giả siêu cấp lớn, một bộ Thiên lão đại ta lão Nhị thái độ, ngược lại thì thậm một đồng nói xấu, Lôi Vô rỗ đương nhiên sẽ không cho Diệp Thạch Cẩm sắc mặt tốt nhìn.

Cho tới trưởng lão trăm xa, rõ ràng cho thấy một cái không quen giao tế người, một tấm đàn độn mặt, bàn tay rất lớn then chốt nhô ra, hần kỳ thực rất không thích chiến đấu, càng yêu thích cũng càng am hiểu chính là luyện khí cùng chế tạo con rối, là sơn trang rất nổi danh con rối đại sư.

Lôi Bằng âm thầm cười khổ, hần phát hiện Diệp Thạch Cẩm thật sự cùng sơn trang bát tự không hợp, hầu như mỗi cái trưởng lão gặp được hần, đều là một bộ không vui đáng đáp.

Diệp Thạch Cẩm cũng không thèm để ý, đều là một ít tu chân văn bối, thái độ của hần đã toán rất hòa hoãn, chỉ là không ai biết thực lực của hần cao bao nhiêu, cũng không người nào biết hần có bao nhiêu bối phận, đương nhiên sẽ cảm thấy hần hết sức ngạo khí, điểm ấy coi như Diệp Thạch Cẩm cũng không triệt.

Chẳng muốn tính toán, cũng lười cùng bọn họ giao lưu, Diệp Thạch Cẩm gật gật đầu, xoay người rời đi.

Lam Chí Thành cười xấu hổ một tiếng, sau đó cùng Diệp Thạch Cẩm ly khai.

Lôi Vô rỗ dùng sức nắm một cái trong tay gậy, oán hận nói: "Quả nhiên cuồng ngạo vô lễ!"

Diệp Thạch Cẩm vừa đi vừa nói: "Người liền không nên gọi ta tới a, ha ha, người xem một chút những tông môn này trưởng lão, từng cái từng cái về muốn ăn đòn, vẫn tính ta dễ tính, nếu không đánh một trận, các người Kỳ Kiểm Điện nhưng là không xuống đài được, ha ha!"

Lam Chí Thành mặt đều nhanh nhủ thành bánh bao, hần không ngừng mà cười khổ, cũng không biết nên nói cái gì cho phải, hần biết Diệp Thạch Cẩm thực lực sâu không lường được, có thể cũng không thể để Diệp Thạch Cẩm đánh một cái trưởng lão lập uy chứ? Đây cũng quá hoang đường.

Lúc này, Hắc Trạch trưởng lão lại đây, lên trước nói rằng: "Tiền bối đến, đến nơi này của ta ngồi một chút?"

Diệp Thạch Cẩm do dự một chút, kỳ thực hắn đã có chút không nhìn được, hiện tại này chút trường lão, hẳn thật sự không quá để ở trong mắt, nói hẳn ngạo khí cũng tốt, ngông cuồng cũng tốt, hẳn đều không thêm đề ý.

Ở 200 năm trước, hẳn liền được gọi là Tu Chân Giới đệ nhất đại cao thủ, hiện tại tu vi càng là tăng vọt, đương nhiên là có tư cách ngạo khí, huống hồ hẳn cũng không có bày ra cao nhân nhất đẳng cái giá.

"Được rồi, vậy thì ngồi một chút."

Diệp Thạch Cẩm cũng muốn nghe một chút, có cái gì chính mình không biết tin tức.

Ba cái tông môn trường lão cùng tông chủ đều ở đây hoa viên, ít nhất cũng có bốn mươi, năm mươi cái tông môn cao tăng, trên căn bản tụ tập ba cái tông môn lớn nhất sức mạnh đám.

Hết sức hiển nhiên, La Tinh Thành tụ tập người tu chân, đã để ba cái tông môn độ cao cảnh giác.

Bên cạnh có bàn đá cùng ghế đá, Hắc Trạch ân cần mời, Diệp Thạch Cẩm ngấm lại vừa tới nơi này, tin tức gì cũng không nghe thấy, mà ngồi một chút đi, còn Vấn Đạo Phong người, hẳn căn bản cũng không lưu ý.

Ở bọn họ tọa hạ bàn đá chỗ không xa, Lôi Kim Minh, Lôi Vô rỗ, trăm xa, còn có Lôi Bằng cũng ngồi.

Lôi Vô rỗ chống gậy, một mặt khó chịu, hẳn bị Diệp Thạch Cẩm phát giác, nói rằng: "Quả nhiên là một cái cuồng vọng gia hỏa, mẹ kiếp, có tóc bạc liền phần đại gia a!"

Lôi Kim Minh hàm hồ nói: "Ca, người cũng thấy đấy đi, cái tên này siêu cấp ngông cuồng!"

Liền lúc này, có người đi vào nhỏ giọng báo cáo, có môn hạ đệ tử cầu kiến.

Lôi Bằng nói: "Để cho bọn họ vào đi."

Rất nhanh, ba người đệ tử sợ hãi rụt rè đi tới bốn người trước mặt, ba cái trường lão, thêm vào một cái thiếu trang chủ, áp lực này có chút lớn.

Lôi Bằng nhận thức ba người, ngạc nhiên nói: "An Thần, người có việc?"

An Thần thấp thòm bất an nói rằng: "Vâng, là như vậy. . . Lần trước, lần trước ở di tích, chúng ta bị người đánh trộm. . . Ân, vừa nãy chúng ta nhìn thấy người kia. . . Cho nên tới báo cáo một hồi. . ."

Lần trước bọn họ chiến ngẫu bị đánh bạo nổ, trở lại căn bản là không cách nào ẩn giấu, đã từng báo cáo quá việc này, ba người cũng bị phạt qua, lần này gặp được Diệp Thạch Cẩm đi tới, mau mau liền tới báo cáo.

An Thần nói: "Vừa nãy chúng ta hỏi thăm Kỳ Kiếm Điện đệ tử, biết người kia tên gì. . ."

Lôi Kim Minh nói: "Ài? Là Kỳ Kiếm Điện cao thủ sao?"

An Thần nói: "Không phải, hẳn gọi Diệp Cẩm. . . Có mái đầu bạc trắng. . ."

Nhất thời, Lôi Kim Minh cùng Lôi Vô rỗ giận dữ, khinh người quá đáng!

Lôi Bằng chỉ có thể cười khò, trong lòng hẳn biết không tốt, nhưng là lấy thân phận của hắn, thật sự không cách nào ngăn cản.

Lôi Kim Minh đột nhiên đứng dậy, nói rằng: "Đi! Ta ngược lại muốn hỏi một chút, hẳn dựa vào cái gì dám đối với chúng ta Chiến Ngẫu son trang người động thủ?"

Lôi Bằng há há mồm lại nhắm lại, hẳn không biết nên nói như thế nào, chỉ có thể nhắm mắt theo Lôi Kim Minh cùng Lôi Vô rỗ đồng thời, một đám người liền đi tới Diệp Thạch Cẩm ngồi bàn đá bên cạnh.

Hắc Trạch không có làm rõ tình hình, đứng lên nói: "Vô Minh huynh, kim rỗ lão đệ, lão Bách. . . Ha ha, đến, ta cho các người giới thiệu một cái tiền bối cao thủ!"

Lam Chí Thành âm thầm kêu khổ, hẳn đương nhiên biết những người này đến ý bất thiện.

Lôi Kim Minh nói: "Hắc Trạch huynh, ở đây có thể không có gì tiền bối cao thủ. . . Diệp Cẩm! Có việc hỏi người!"

Hắc Trạch nhất thời đen mặt, Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Hắc Trạch, người không cần nhúng tay!"

Tiếp đó, Diệp Thạch Cẩm đối với Lôi Kim Minh nói: "Có việc hỏi ta? Nói đi, chuyện gì."

Hắn một bộ không sao cả dáng dấp, căn bản là không có có đem Chiến Ngẫu son trang mấy cái trường lão để ở trong mắt.

Hoa viên thì lớn như vậy, nhất thời, ba cái tông môn trưởng lão đều kinh động.

Diệp Thạch Cẩm ngồi ngay ngắn bất động, hần liền đứng lên đều ngại phiền, kỳ thực trong lòng hần đã phát hỏa, làm hần nhìn thấy trốn sau lưng Lôi Kim Minh An Thần ba người, trong lòng cũng đã rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Lúc trước nhưng là ba người này đánh lên mình, bị phản kích hủy diệt rồi bọn họ gấu ngẫu cùng báo ngẫu, hần cũng không có giết người.

Bất quá Diệp Thạch Cẩm từng nói qua một câu nói, nếu như dám tiết lộ, không tha cho bọn hần ba người, hãy nhìn đến ba người đáng đáp, phỏng chừng không chỉ nói rồi, hơn nữa còn nói bảy nói bạ.

Lôi Kim Minh nói: "Người đánh lên ta son trang đệ tử! Hủy diệt bọn họ chiến ngẫu, người biết chuyện này với chúng ta son trang ý vị như thế nào sao?"

Diệp Thạch Cẩm đầy vẻ khinh bỉ biểu hiện, nói rằng: "Ý vị như thế nào? Nói nghe một chút?"

Lôi Võ rõ chống gậy nói: "Mạo phạm chúng ta Chiến Ngẫu son trang, mạng ý nghĩa chúng ta không chết không thôi!"

Diệp Thạch Cẩm lửa giận trong lòng nhất thời bão táp, bất quá hần làm người bình tĩnh thâm trầm, càng là nổi trận lôi đình càng là tỉnh táo, sắc mặt của hần âm trầm lại, nói rằng: "Đây là của cá nhân người ý kiến, vậy thì các người tông môn ý kiến?"

Lôi Võ rõ một hồi không biết Diệp Thạch Cẩm ý tứ, nói rằng: "Nói thế nào?"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Của cá nhân người ý kiến, ta liền giết người một cái, các người tông môn ý kiến, ta diệt người cả nhà!"

Nhất thời, xung quanh tất cả xôn xao.

Lời này quá lớn, dĩ nhiên một người muốn diệt Chiến Ngẫu son trang cả nhà, đùa giỡn hay sao?

Coi như thực lực người siêu quần, có thể Chiến Ngẫu son trang không chỉ có riêng là cao thủ như mây, bọn họ còn am hiểu khởi động đại uy lực chiến ngẫu, thực lực có thể coi là tăng.

Tây Khai Vinh cũng ở trong đám người, hần suy nghĩ có phải là liên hợp Vãn Đạo Phong người đồng loạt ra tay, đương nhiên hần hiện tại chỉ là quan sát, nếu như Diệp Thạch Cẩm động thủ, lại không có mạnh như vậy lời, hần tuyệt đối sẽ bắt chuyện đồng môn đồng loạt ra tay, thừa dịp cháy nhà hôi của là hần am hiểu nhất.

Lôi Võ rõ nhất thời cười ha ha: "Ha ha, người diệt chúng ta Chiến Ngẫu son trang cả nhà? Quả thực hoang đường, người cho rằng người là ai, thiên hạ đệ nhất cao thủ sao? Coi như người là thiên hạ đệ nhất cao thủ, cũng có thể diệt hết chúng ta Chiến Ngẫu son trang? Ha ha, ha ha ha ha!"

Lôi Kim Minh cười lạnh một tiếng: "Nói mạnh miệng sao? Đừng nói diệt môn, người có thể hay không quá cửa ải của ta. . . Vẫn rất khó nói!"

Này lúc sau đã kinh động ba cái tông môn tầng lớp cao nhất, Lam Thiên Hộ đám người vội vàng vàng tới rồi, việc này đã làm lớn lên.

Người càng ngày càng nhiều xúm lại, ở đây chỉ là trưởng lão liền có không ít, thêm vào tông môn ba cái chương môn.

Kỳ Kiếm Điện Lam Thiên Hộ!

Vãn Đạo Phong Tây Vân Phi!

Chiến Ngẫu son trang Lôi Chấn Phần!

Tất cả đều chạy tới, Lôi Chấn Phần kêu trăm xa trưởng lão hỏi dò tình huống, kết quả vừa nghe vài câu, hần cũng nổi giận.

Muốn diệt Chiến Ngẫu son trang cả nhà?

Hần chính là son trang trang chủ, tương tự là một cái tính khí sôi động gia hỏa, cười lạnh nói: "Tốt, ta nhìn người làm sao diệt chúng ta Chiến Ngẫu son trang cả nhà!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Đến đây đi, chiến

Tây Vân Phi kỳ thực đã sớm nghe qua Tây Khai Vinh báo cáo, hẳn âm thầm triệu tập thủ hạ, một khi Diệp Thạch Cẩm lộ ra kẻ hở, hẳn không ngại bỏ đá xuống giếng.

Lam Thiên Hộ nhưng âm thầm kêu khổ, hẳn biết Diệp Thạch Cẩm rất lợi hại, có thể ngueri lợi hại đến đâu, cũng không thể cùng một cái tông môn so với chứ?

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Lam Thiên Hộ nếu muốn hoãn hòa, như vậy thì trước hết từ nguồn cội đến hóa giải, ai biết vừa nói xong, Lôi Chấn Phần liền đưa tay ngăn cản nói: "Lão lam, hẳn không phải ngueri tông môn ngueri, vì lẽ đó đừng những tay!"

Nhất thời, Lam Thiên Hộ cũng khó chịu, không phải ta tông môn ngueri, nhưng hẳn là chúng ta tông môn quý khách a.

Lúc này, Tây Vân Phi nói rằng: "Lam ca, đừng hỏi đừng động. . . Ta Văn Đạo Phong là đứng ở sơn trang bên này! Ba chúng ta tông môn nguyên bản chính là nhất thể!"

Ý của hẳn là, tam tông một thể, ngueri đã không chịu đứng chung một chỗ, như vậy, ít nhất ngueri đừng nói chuyện!

Hai nhà tông môn tông chủ lên tiếng, coi như Lam Thiên Hộ cũng không dám nhiều lời, tiếp tục giữ gìn Diệp Thạch Cẩm, liền mang ý nghĩa đắc tội hai nhà, chuyện như vậy làm tông chủ, là vô luận như thế nào cũng không thể làm ra, hẳn cười khổ lắc đầu lui về phía sau.

Lôi Chấn Phần cười gằn, nhìn Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Ngueri nói muốn diệt ta cả nhà?"

Diệp Thạch Cẩm nhẹ nhàng gảy ngón tay một cái giáp, liền nghe được tranh nhưng mà một tiếng kim loại vang, trên mặt hẳn đột nhiên lộ ra vẻ mỉm cười, nói rằng: "Không sai, ngueri đại khái chính là cái đó sơn trang trang chủ? Suy nghĩ minh bạch, cũng không phải là ngueri nào cũng có thể chọc."

Hắn cũng tốt bụng nhắc nhở một câu, kỳ thực hẳn đã lửa giận ngất trời.

Khinh ngueri quá đáng!

Diệp Thạch Cẩm chính mình cũng không rõ ràng, này cổ sát ý là từ đâu tới, tuy rằng đang cất lực khống chế, thể nhưng hẳn cảm thấy đến mức dị thường uất ức, có loại muốn phát tiết cảm giác.

Ha ha ha ha!

Lôi Chấn Phần ngửa lên trời cười to, hẳn cảm thấy ngueri này điên rồi, nói mạnh miệng cũng không nhìn địa phương, hẳn chính là dẫn theo mười cái trưởng lão cấp cao thủ đến, thêm vào chính mình, còn có ngoài ngạch bốn cái ẩn giấu cao thủ, đó là chuyên môn bảo vệ hẳn, mười lăm cao thủ cộng thêm mười lăm cao cấp chiến ngẫu, vẫn không tính là mang tới sắp tới hai trăm cửa ngueri đệ tử.

Ngueri này dĩ nhiên nói muốn diệt môn, quả thực buồn cười tới cực điểm.

Hắc Trạch nhỏ giọng nói: "Tiền bối. . ."

Hắn nghĩ muốn khuyên nói một chút, miễn cho chờ một lúc không thể thu thập.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ngueri đừng hỏi. . . Nhìn là được."

Nhất thời, liền ngay cả Hắc Trạch đều cảm thấy Diệp Thạch Cẩm quá cuồng ngao, hẳn chỉ có thể câm miệng.

Diệp Thạch Cẩm đứng dậy, lạnh nhạt nói: "Nói như vậy, là các ngueri tông môn muốn cùng ta khai chiến?"

Hắn hiện tại lại như một ngueri bình thường, một điểm khí thể cũng không có biểu lộ, duy nhất quý dị chính là tóc trắng phơ bắt đầu không gió tung bay.

Lôi Kim Minh cùng Lôi Vũ Minh gần như cùng lúc đó nói: "Là!"

Lôi Chấn Phần nói: "Không sai, ý kiến của bọn họ chính là ta ý kiến! Chúng ta tông môn cùng ngueri khai chiến!"

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên nở nụ cười, nói rằng: "Thực sự là tiếc nười a, cực kỳ lâu không ngueri nào dám như vậy nói chuyện với ta, rất tốt! Ở đây quá chật nhỏ, đụng tới hoa hoa thảo thảo có thể không tốt bên ngoài quảng trường. . . Ta tiến vào đến xem vẫn thật đại, vậy thì đi ra ngoài đến trên quảng trường chiến, ta cũng nhìn Chiến Ngẫu sơn trang rất ghê gớm!"

Này hào khí quả thực ngất trời, không ai cho rằng Diệp Thạch Cẩm có thể thắng, thể nhưng chỉ bằng hẳn không có gì lo sợ thái độ, những ngueri khác trong lòng cũng là âm thầm than thở, ngueri nọ là thật sự không sợ chết a!

Lôi Chấn Phần cùng Lôi Kim Minh, Lôi Vũ Minh liếc mắt nhìn nhau, lẫn nhau cũng hơi gật đầu, tán thành đi rộng rãi trận chiến đấu, phải biết bọn họ

chiến ngẫu nhưng là thể tích rất lớn, nhất định phải có đường lùi.

An Thần ba người đã sợ choáng váng, cùng son trang khai chiến? Người này quả thực điên mất rồi! Nhưng vì cái gì trong lòng sẽ sợ hãi như vậy?

Lam Thiên Hộ thở dài một tiếng, lập tức dấn dò trong tay người, đi ra ngoài mặt đem người xua đuổi đến biên giới đi.

Diệp Thạch Cẩm chậm rãi đi ra ngoài, những người khác ở hán đến gần thời điểm, cũng không nhận được lùi tới một bên, Lôi Chấn Phần cười lạnh nói: "Đi! Chúng ta đi qua!"

Một đám người liền tuôn ra hoa viên, việc này lập tức liền truyền ra.

Tam tông đệ tử càng là náo động dị thường, xưa nay chưa từng nghe nói, có người dám hò hét tiêu diệt một cái tông môn, quả thực khó mà tin nổi tới cực điểm, không ai xem trọng Diệp Thạch Cẩm.

Lam Tiên Nhi bên người theo một đám người, đều là tam tông bên trong đệ tử tinh anh, nam nam nữ nữ một đám người, mỗi một người đều đang bàn luận Diệp Thạch Cẩm sự tình.

Cung Lăng nói rằng: "Không biết tự lượng sức mình, dĩ nhiên khiêu chiến một cái tông môn, còn tuyên bố muốn tiêu diệt Chiến Ngẫu son trang, quả thực không biết chết sống!"

Lam Tiên Nhi nhất thời không vui, nói rằng: "Hừ, ta liền cảm thấy đại thúc có thể thắng, đại thúc rất lợi hại!"

Nàng đã có chút sùng bái mù quáng Diệp Thạch Cẩm, bình thường còn không thấy được, lúc này liền nâng đỡ Diệp Thạch Cẩm, không biết tại sao, nàng chính là đối với Diệp Thạch Cẩm có lòng tin.

Diệp Thạch Cẩm cùng ba đại tông môn các trưởng lão tuôn ra hoa viên cửa lớn, tất cả đều đi tới quảng trường, nguyên bản ở trên quảng trường các đệ tử, đều bị khu chạy tới nơi ranh giới.

Trận này chiến đấu sắp tới, để những đệ tử này tất cả đều phấn khởi.

Ai từng thấy nhiều như vậy trưởng lão vây công một người? Hoặc có lẽ là, ai từng thấy có người ngốc đến một mình đấu một cái tông môn?

Hơn nữa cái này tông môn vẫn là Chiến Ngẫu son trang, sức chiến đấu tăng gấp đôi a, mỗi cái trưởng lão đều mang theo một cái chiến ngẫu, thậm chí có cá biệt trưởng lão còn có thể điều động hai đến ba cái chiến ngẫu.

Một người mặc kệ rất mạnh, hán có thể ứng phó nhiều người như vậy vậy đánh sao?

Chỉ một điểm này, không ai xem trọng Diệp Thạch Cẩm.

Diệp Thạch Cẩm rất tùy ý địa đứng ở giữa quảng trường, hán rũ mí mắt, miễn cho để lộ ra sát ý, hán đã sắp muốn ức chế không được táo bạo tâm.

Hai cái tay khép tại ống tay áo bên trong, hơi hạ thấp xuống đầu, hán nói rằng: "Chiến Ngẫu son trang người lưu ở trên quảng trường, những người khác đều lùi tới ngoài sân rộng, người ta quen biết không nhiều, không biết các người là tông môn nào, nếu như đứng ở trong quảng trường, ta ngầm thừa nhận là Chiến Ngẫu son trang người. . . Ngộ thương rồi, vậy thì đáng đời!"

Lời này như cũ rất ngông cuồng, hơn nữa còn là điên cuồng đến không có một bên, kỳ thực, đây thật sự là Diệp Thạch Cẩm ăn ngay nói thật, có thể có lúc lời nói thật cũng sẽ bị người cho rằng là cuồng ngạo điều nổ ngày.

Lúc này, Diệp Thạch Cẩm cho người ẩn tượng, chính là một cái đầy miệng mạnh miệng, há mồm liền nói hươu nói vượn, miệng lớn cái loạn ném gia hỏa.

Cung Lăng đầy mặt đều là khinh bỉ nụ cười, nói rằng: "Người nhìn. . . Đây phải nhiều điên cuồng mới sẽ nói ra những lời này?"

Lam Tiên Nhi tức đến nổi phỉ nhổ nói: "Người. . . Lẽ nào có lí đó, cút sang một bên! Đừng nói chuyện cùng ta, ta không quen biết người!"

Tiểu cô nương quýnh lên mắt, nói chuyện liền bắt đầu khó nghe.

Cung Lăng cũng tròn tròn mắt, không nghĩ tới trào phúng Diệp Thạch Cẩm sẽ trêu chọc lật Lam Tiên Nhi, nhất thời cảm thấy bị đá kích lớn, hán ha ha nở nụ cười hai tiếng, nói rằng: "Ha ha, ta đùa giỡn. . . Ha ha. . ."

Lam Tiên Nhi lạnh mặt nói: "Cút đi!"

Cung Lăng nhất thời muốn khóc, hán không dám nói tiếp, rốt cục ngậm miệng, sự chú ý cũng tập trung đến trên quảng trường.

Lam Thiên Hộ hạ khiến, hết thấy Kỳ Kiểm Điện người lùi tới ngoài sân rộng, bắt luận người nào không được ở lại trong quảng trường, phàm là không nghe lời khiến người, tự gánh lấy hậu quả!

Lời hết sức nghiêm khắc, vì lẽ đó không có ai lưu ở trên quảng trường, Kỳ Kiểm Điện trưởng lão đều biết, Diệp Thạch Cẩm tuyệt đối là một cái đại cao thủ, còn có thể hay không tiêu diệt Chiến Ngẫu son trang, trên căn bản cái nhìn giống như mọi người, đó là không có khả năng sự tình.

Lôi Chấn Phần, Lôi Vũ Minh, Lôi Kim Minh, Bách Xa đám người, tổng cộng mười lăm cao thủ đem Diệp Thạch Cẩm bao vây, những đệ tử khác đều lùi đến quảng trường một bên, lại không có ra quảng trường phạm vi, đây chính là đối với Diệp Thạch Cẩm lời nói mới rồi, biểu thị ra thái độ của mình.

Lôi Bằng cũng đứng ở quảng trường một bên, hắn đã không có hối hận, nếu cùng Chiến Ngẫu son trang khai chiến, làm Chiến Ngẫu son trang thiếu trang chủ, hắn tự nhiên liền thành Diệp Thạch Cẩm kẻ địch, điểm ấy không cần do dự, cũng sẽ không hối hận.

Lôi Bằng tuy rằng cho rằng Diệp Thạch Cẩm là tiền bối, nhưng tương tự cũng không cho là Diệp Thạch Cẩm có thể chiến thắng nhiều cao thủ như vậy, hắn cho rằng Diệp Thạch Cẩm thua chắc rồi.

Diệp Thạch Cẩm sắp không cách nào che giấu tự thân hơi thở, hắn vẫn rử mí mắt, nếu như hắn giương mắt, phòng chừng có người liền sẽ phát hiện, hắn con người đã hơi đỏ lên.

Cả người đều đang khẽ run, đó không phải là sợ sệt, mà là kích động cùng chờ mong, hắn nghĩ muốn phát tiết.

Hiện tại Diệp Thạch Cẩm mọi cử động bị người cẩn thận quan sát, có người kinh ngạc nói: "Ồ, các người nhìn. . . Hắn phát run. . ."

Quả nhiên, rất nhiều người nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm áo bào ở hơi run run, mà mái đầu bạc trắng cũng không gió tung bay, đáng đập quai lạ tới cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Đừng gây chuyện với ta

Lôi Kim Minh cảm giác mình hăng hái, tâm tình hết sức khoan khoái, cái kia loại quyết định đối thủ sinh tử cảm giác thật sự quá tốt rồi.

Hắn đắc ý hét lớn: "Ha ha, người nếu như quý xuống dập đầu đầu, chúng ta có thể tha cho người một mạng, nhưng nhất định phải phệ bỏ tu vi của người, làm người ngừng cuồng tự đại trừng phạt!"

Lôi Chấn Phần đột nhiên vùng tay lên, ầm ầm một tiếng vang thật lớn, một cái chiến ngẩu xuất hiện ở trước người hắn.

Hồng y phục đầu hồ, cao tới ba gạo, trong tay là một mặt sắp tới ba thước thuẫn Cuồng Thuần bài, hùng tráng dũng mãnh, trong tay còn cầm một thanh gươm gió lớn đao, cái kia đại đao đao mặt thì có sắp tới một thước nửa, độ dài dọa người.

Không biết tại sao, Diệp Thạch Cẩm một chút liền nhận ra đến, con rối hộ vệ!

Lôi Chấn Phần đắc ý nói: "Đây là hồ Kim Cuồng chiến ngẩu!"

Lôi Kim Minh cũng vùng tay lên, một vị chiến đầu xuất hiện, hình người đầu sói, hắc y hắc thương, bên hông mang theo một thanh một thước 8 tấc chủy thủ.

Diệp Thạch Cẩm cũng nhận thức, đây là con rối võ sĩ!

Ngay sau đó, lại có người thả ra con rối võ sĩ, cái khác đều là một ít gấu, hổ, báo các loại chiến ngẩu.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng còn kỳ quái, ta làm sao sẽ nhận thức những con rối này?

Lôi Kim Minh cười lạnh nói: "Sói đen chiến ngẩu, người nên chưa từng thấy đi. . . Ha ha, để cho người mở mang kiến thức một chút chúng ta Chiến Ngẫu son trang lợi hại nhất chiến ngẩu!"

Diệp Thạch Cẩm giọng nói vô cùng nhạt, mang theo từ tính tiếng nói vang lên: "Há, người muốn đến thử xem sao? Các người là từng cái từng cái trên, vẫn là cùng tiến lên?"

Lôi Kim Minh là thật không phục, nói rằng: "Khẩu khí thật là lớn, ta tới cùng người đấu, chuẩn bị chịu chết đi!"

Diệp Thạch Cẩm ánh mắt lóe lên một tia sát ý, hắn chậm rãi mở mắt ra, một đạo bén nhọn ánh mắt lộ ra, cười lạnh nói: "Gà đất chó sành cũng dám hò hét? Đến đây đi! Người đã như vậy yêu thích đánh, ta tác thành người!"

Lôi Kim Minh bị Diệp Thạch Cẩm liếc mắt nhìn, nhất thời lòng to đều dựng lên, trong lòng hấn đột nhiên tuôn ra một chút bất an, bất quá đến trình độ này, hấn không đánh cũng, quát lên: "Giết! Xé nát hấn!"

Sói đen chiến ngẫu đột nhiên di chuyển, tay cầm màu đen trường thương, còn như gió vậy địa xông về Diệp Thạch Cẩm.

Lôi Kim Minh theo sói đen chiến ngẫu, trong tay cũng xuất hiện một thanh màu đen trường thương, một người một trận chiến ngẫu, động tác hầu như giống như đúc.

Trên sân yên lặng như tờ, tất cả mọi người nhìn chăm chăm Diệp Thạch Cẩm nhìn, nhìn hấn có phải hay không ở nói mạnh miệng.

Sói đen chiến ngẫu ở trước, mà Lôi Kim Minh nửa người trốn ở chiến ngẫu phía sau, hai thanh màu đen trường thương một trước một sau, đâm về phía Diệp Thạch Cẩm lồng ngực, bởi chiến ngẫu vô cùng sự cao to, cái kia loại cảm giác ngọt ngào, người bình thường đã sớm hoảng rồi.

Trong chớp mắt, Diệp Thạch Cẩm động.

Tốc độ nhanh chóng, chỉ lưu lại một đạo huyền ảnh, mọi người căn bản là không có có nhìn rõ ràng, uy vũ cao lớn đầu sói chiến ngẫu liền bay ngược ra ngoài, đó là Diệp Thạch Cẩm dùng bả vai trực tiếp đưa hấn húc bay, đồng thời còn mạnh mẽ đoạt được chiến ngẫu trong tay màu đen trường thương.

Ngay sau đó là nện xuống một thương, bởi tốc độ nhanh vô cùng, Lôi Kim Minh phát hiện không đúng cũng không kịp, miễn cưỡng nâng thương đón đỡ.

Phải biết chiến ngẫu thương lại dài vừa thô, lấy Diệp Thạch Cẩm bàn tay căn bản nắm không tới, có thể Diệp Thạch Cẩm tu vi cực cao, cái kia trường thương trực tiếp liền hấp ở lòng bàn tay, so với nắm còn muốn bền chắc.

"Loảng xoảng! Loảng xoảng . ."

Dày đặc như mưa tiếng va chạm vang lên lên, nháy mắt, Diệp Thạch Cẩm liền đem Lôi Kim Minh đình đến quảng trường lòng đất hai thước, hai cái chân phát sinh tiếng rắc rắc, bị mạnh mẽ đình đứt đoạn mất.

Lôi Kim Minh phát sinh thê lương bị thảm, lúc này, rơi xuống đất chiến ngẫu mới một lần nữa xông lại.

Diệp Thạch Cẩm dương tay, trong tay trường thương liền bay ra ngoài, chiến ngẫu giờ cánh tay lên đột nhiên vung lên, nỗ lực đón đỡ bay đâm tới trường thương, thế nhưng sức mạnh chênh lệch thực sự quá lớn, lần này dĩ nhiên không đỡ mở.

Cái kia trường thương xen kẽ ở đầu sói trên, to lớn động lực để chiến ngẫu lật một cái bỏ nhào, nháy mắt liền đập xuống đất.

Xung quanh một mảnh tiếng hít vào, Diệp Thạch Cẩm thực sự đánh cho quá ung dung, đem Lôi Kim Minh đóng xuống đất sẽ dùng một chiêu, sau đó bay vút trường thương giết chết chiến ngẫu, thời gian ngắn như thế, cho tới Chiến Ngẫu son trang người đều chưa kịp phản ứng.

"Quá yếu!"

Diệp Thạch Cẩm nhìn đang ở hét thảm Lôi Kim Minh, cho hấn hai chữ đánh giá.

Nhất thời, tất cả xôn xao.

Lôi Chấn Phần sắc mặt nhất thời trở nên nghiêm túc, vốn cho là Lôi Kim Minh coi như đánh không thắng, cũng có thể để cho bọn họ nhìn ra Diệp Thạch Cẩm hư thực, nhưng lại cũng không nghĩ ra, đơn giản một chiêu cũng trọng chế Lôi Kim Minh, người này lợi hại!

Diệp Thạch Cẩm vừa động thủ, sát ý kia liền không cách nào che giấu, chỉ là hấn có sâu đậm sức không chế, không có để chính mình triệt để bạo phát, hấn lơ lơ cảm thấy đây là một cửa, bất quá nhưng không có thời gian cẩn thận suy nghĩ.

Lôi Chấn Phần hét lớn: "Cùng tiến lên!"

Diệp Thạch Cẩm cười lạnh một tiếng, đột nhiên, phi kiếm liền hiện lên ở trước người, mục tiêu của hấn chính là Lôi Chấn Phần, còn có hấn hồng y phục đầu hồ chiến ngẫu.

Một kiếm như lưu quang, nháy mắt xẹt qua, một tiếng lanh lảnh vang vọng, sau đó mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn thấy đầu hồ bay lên, một kiếm đoạn đầu!

Làm Diệp Thạch Cẩm đánh ra phi kiếm, Lôi Chấn Phần thật sự bị dọa cho sợ rồi, hấn cũng sẽ Phi Kiếm Thuật, thế nhưng tuyệt đối không có quen như vậy luyện, trừ phi cao hơn một cảnh giới lớn người, mới có thể đánh ra như vậy phi kiếm.

Diệp Thạch Cẩm ngắt lấy pháp quyết, phi kiếm kia còn như du long giống như ở quảng trường vờn quanh một vòng, liền nghe liền tiếp rầm rầm nhẹ vang lên, tất cả chiến ngẫu toàn bộ đều giống nhau, bị cấp tốc chém đầu!

Sau đó, mười mấy trường lão cấp cao thủ bắt đầu run lấy lấy, cái này còn đánh rầm a, chiến ngẫu là bọn hấn là tới trọng yếu vũ khí, bị đối phương một kiếm toàn bộ giết, người này nói muốn tiêu diệt Chiến Ngẫu son trang, bây giờ nhìn một chút vấn đề đều không có.

Diệp Thạch Cẩm tâm thần chấn động, trong nháy mắt, hần phảng phát nghĩ thông suốt cái gì, trong mắt ánh bạc phun ra nuốt vào, hầu như tất cả mọi người nhìn thấy trong mắt hần ánh bạc, dĩ nhiên như là rắn lè lưỡi, không hề vô cùng uy thế cứ như vậy nghiền ép lên đi, hần dĩ nhiên lên cấp.

Lần này thăng cấp, Diệp Thạch Cẩm chính mình cũng không biết tại sao, thậm chí hần cũng không biết đây là cái gì cảnh giới.

Mới vừa rồi bị ngăn chặn sát ý trút xuống đến rồi chiến ngẫu trên người, sát ý biến mất thời điểm, hần phảng phát thả xuống gánh nặng ngàn cân, cảnh giới cũng thuận theo đột phá, thật sự là quá mức thần kỳ.

Diệp Thạch Cẩm cũng phản ứng lại, phàm là vừa nãy giết chết một người, một khi thấy máu, hần nhất định sẽ nổi điên, đừng nói là Chiến Ngẫu son trang người, hần sẽ tàn sát hết thấy người ở chỗ này, lấy năng lực của hần là thật có thể làm được.

Làm cảnh giới đột phá thời gian, trước quên mất sự tình dĩ nhiên rõ ràng trước mắt, hoàn toàn nhớ lại, Diệp Thạch Cẩm cũng ngây dại.

Diệp Thạch Cẩm tuy rằng đứng, nhưng là khí thế của hần nhưng càng rút càng cao, cái kia cỗ khí thế không hề điên cuồng nghiền ép lên đi.

Lôi Chấn Phần, Lôi Vũ Minh chờ một nhóm lớn người tất cả đều lão đà lão đảo, đối phương đã không phải là cao một hai cảnh giới vấn đề, tu vi của đối phương quả thực ngưỡng mộ núi cao, sâu không lường được.

Hiện ở trong lòng bọn họ bắt đầu hết sức hối hận, làm sao có thể chọc như vậy một cao thủ!

Coi như đứng ở ngoài sân rộng người, tương tự cũng bị Diệp Thạch Cẩm khí thế áp bức, khí thế kia phảng phát ngưng tụ thành thực chất, lòng của mỗi người đều ở điên cuồng loạn động.

Một ít đệ tử cấp thấp đã đứng không vững, thân thể trực tiếp liền mềm nhũn xuống.

Lam Tiên Nhi trong mắt lập loè ánh sáng, trong miệng tự lẩm bẩm: "Đại thúc. . . Nguyên lai lợi hại như vậy a. . ."

Cung Vũ đã dọa mềm nhũn, hai cái chân như cái sàng giống như run run, hàm răng cũng ở nắm bắt đối với đánh nhau, đắc đắc tiếng lạnh lạnh cảm động.

Lam Thiên Hộ không nhìn được lùi về sau vài bước, hần biết Diệp Thạch Cẩm lợi hại, nhưng lại không biết dĩ nhiên biến thái đến trình độ như thế, thật sự rất đáng sợ.

Tây Khái Vinh hai tay run rẩy, trong lòng nhưng đang bí ẩn vui mừng, mình thật cẩn thận vẫn là rất hữu dụng đấy, nếu không đứng ở trên sân chịu tội khả năng chính là mình, hơn nữa rất có thể sẽ chết ở trên quảng trường.

Như vậy nghĩ như vậy đồng thời, Tây Khái Vinh mồ hôi trên trán nước cũng ở từng giọt từng giọt trượt xuống.

Vấn Đạo Phong Tây Vân Phi càng sợ hãi hơn run rẩy, hiện tại hần tin Hùng Vấn Thiên, người này không thể trêu chọc!

Lôi Chấn Phần trong lòng chỉ có một ý nghĩ, thật muốn bị diệt môn. . .

Diệp Thạch Cẩm cứ như vậy sững sờ đầy đủ một phút thời gian, xung quanh yên lặng như tờ, không người dám động, không người dám nói chuyện, từng cái từng cái bị hần chấn nhiếp tim mật sắp nứt, đó là một loại trẻ con đối mặt võ trang đầy đủ cự hần cảm giác.

Dần dần, kinh sợ khí tức yếu bớt, mãi đến tận Diệp Thạch Cẩm một lần nữa biến thành một phàm nhân, hần tự tay nắm chặt trôi nổi ở trước người phi kiếm, trong nháy mắt, phi kiếm liền biến mất không còn tăm hơi.

Hần thân nhiên nói: "Cút!"

Muốn gét người kích động đã hoàn toàn biến mất, lần này thu hoạch nhưng lớn rồi, không chỉ thăng cấp, còn nghĩ tới trước quên sự tình, hần nóng lòng trở lại sửa lại tu vi, sửa lại kỷ ức.

Lôi Chấn Phần khó có thể tin nhìn Diệp Thạch Cẩm, này một cái lần chữ, mang ý nghĩa hần không giết?

Không chờ hần lui ra, một trận cuồng phong nhấc lên, Diệp Thạch Cẩm đã biến mất không còn tăm hơi, một câu nói nhưng ở lại quảng trường dập dờn.

"Sau đó đừng gây chuyện với ta. . ."

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Ký ức khôi phục

Diệp Thạch Cẩm đi rồi, tất cả mọi người một mảnh ồn ào.

Lôi Vũ Minh vọt tới Lôi Kim Minh trước mặt, cái tên này đã đã hôn mê, hai cái chân mạnh mẽ xen vào quảng trường mặt đất tảng đá bên trong, chung quanh tảng đá đều vỡ vụn một vòng, hai cái chân kỳ thực đã gãy xương đứt gãy.

Lôi Vũ Minh lấy ra một cái bình ngọc, bóp chặt lấy, lấy ra một viên linh đan mạnh mẽ nhét vào trong miệng hắn.

Linh đan xuống, Lôi Chấn Phần cũng đi tới, một chưởng đánh vào Lôi Kim Minh trên lưng, lập tức Lôi Kim Minh hú lên quái dị: "Không muốn a. . . Tha ta!"

Một câu nói này ló ra, bất kể là Lôi Chấn Phần vẫn là Lôi Vũ Minh, đều hận không thể tìm một cái khe nứt chui vào, quá mất mặt.

Tiếp đó, Lôi Kim Minh liền nhìn rõ ràng xúm lại người của mình, đều là trong tông môn trưởng lão, nhất thời đỏ cả mặt xấu hổ đến muốn giết người, hắn nói rằng: "Tên kia thất bại sao? Có hay không có giết hắn đi!"

Hắn cắn răng nghiêng lợi nói rằng, âm thanh còn hết sức vang.

Lôi Chấn Phần hận không thể một cước đá chết hắn, còn không quá mất mặt, tuy rằng hận Diệp Thạch Cẩm hận muốn chết, nhưng hắn hiện tại rất rõ ràng, đối phương thật sự hạ thủ lưu tình, hơn nữa hắn đã không nghĩ ngờ đối phương có thể tàn sát bọn họ cả nhà, nhân gia thật sự có thực lực này.

"Người câm miệng!"

Lôi Kim Minh choáng váng, hắn không nghĩ tới Lôi Chấn Phần sẽ răn dạy chính mình, không nhận được khí nói: "Cái gì!"

Lôi Vũ Minh cũng khề quát: "Cái gì cái rắm, để cho người câm miệng!" Trên mặt hắn nóng hừng hực đốt, quá mẹ nó mất mặt xấu hổ.

Lôi Chấn Phần đem Lôi Kim Minh lôi ra ngoài, sau đó cái tên này lại là một tiếng hét thảm: "A. . . Đau. . . A a a. . ."

Một đám tử Chiến Ngẫu son trang trưởng lão, mỗi cái mặt đỏ tới mang tai, thật sự hết sức mất mặt.

Giờ lên Lôi Kim Minh, một đám trưởng lão cũng như chạy trốn chạy.

...

Diệp Thạch Cẩm không thèm để ý này đám không giải thích được gia hỏa, trở lại chính mình ở tiểu viện, miếng đồng nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm từ trên trời giáng xuống đúng là sợ hết hồn, không chờ hắn nói chuyện, Diệp Thạch Cẩm nói: "Được rồi, ở bên ngoài bảo vệ, người đến hết thầy không gặp!"

Trở về phòng, đóng cửa, đặt mông ngồi ở trên bồ đoàn, mãnh liệt ký ức nháy mắt dâng lên trên.

Đi thổ ty gia, sau đó tụ tập Hùng Nhị cùng nam trăm yêu kiều, cùng đi Dát Cống Tuyết Phong, đi di tích. . . Một đường chuyện đã xảy ra, rõ ràng hồi ức đi ra.

Ở cung điện dưới lòng đất một trận đại chiến, năm cái đỉnh cấp cao thủ chết rồi bốn cái, đặc biệt là cuối cùng từ Tinh Quan đi ra gia hỏa, Diệp Thạch Cẩm ngạc nhiên phát hiện, chính mình dĩ nhiên giống như hắn tóc trắng phơ, lúc trước thực lực của người kia, cần phải giống như chính mình.

Cuối cùng, Diệp Thạch Cẩm nhớ lại khối này thần kỳ tảng đá, thật giống hắn tiến nhập Tinh Quan sau, hắn là ôm thần thạch, còn ở Tinh Quan bên trong, hắn đã hoàn toàn không cách nào nhớ, không biết sau đó phát sinh cái gì, cũng không biết làm sao sẽ rơi vào la sao bên hồ.

Thần thạch ở nơi nào? Hắn hiện tại đã biết rõ, này thần thạch phi thường trọng yếu, nhưng hắn đã làm làm mất đi.

Diệp Thạch Cẩm nghĩ muốn hiểu rõ tiến nhập Tinh Quan sau chuyện đã xảy ra, có thể tương tượng rất lâu, cũng không chiếm được đáp án.

Cùng Mãng Thiên Tinh một trận đại chiến, cuối cùng người này ở trong tuyệt vọng nở ra toàn bộ hủy diệt đại trận, nhưng không biết tại sao đại trận xảy ra biến dị, tuy rằng giết chết tiến vào hết thầy người tu chân, nhưng không thể xong bị hủy diệt hoàn toàn di tích.

Lúc trước ôm thần thạch nằm vào Tinh Quan, Diệp Thạch Cẩm lưu lại một điểm cuối cùng ký ức, chính là hắn triệu hồi phi kiếm, kéo theo Tinh Quan cái nắp, sau đó chính là một vùng tăm tối.

Tạm thời thả xuống hồi ức, Diệp Thạch Cẩm bắt đầu suy nghĩ chuyện ngày hôm nay, bởi tất cả đều nhớ lại, ngoại trừ tiến nhập Tinh Quan sau không có bất kỳ dấu vết ở ngoài, phía trước tất cả ký ức đều có, hắn mới phát hiện mình cùng trước kia biến hóa rất lớn.

Đặc biệt là hôm nay đột nhiên bùng nổ sát ý, để hắn nhớ tới Mãng Thiên Tinh, cái kia loại hủy thiên diệt địa hung tàn, biến thái thủ đoạn còn có tàn nhẫn tới cực điểm tâm tính, để hắn bây giờ nhớ lại trong lòng còn phát lạnh.

Nếu không phải là năm người liên tục không ngừng thương tổn được Mãng Thiên Tinh, đưa hấn đẩy vào bên trong đại trận, chính mình chưa chắc có cơ hội sống đến bây giờ.

Có thể, thần thạch ở nơi nào?

Điểm ấy Diệp Thạch Cẩm là vô luận như thế nào cũng không nghĩ ra, trong lòng thầm than, vẫn là muốn lại tiến vào di tích thăm dò một lần.

Lần này đi La Tinh Thành, xem như là dò được một ít tin tức hữu dụng, hơn nữa hấn cũng biết, một khi Trung Nguyên các đại tông môn người tu chân lại đây, di tích vùng này lại sẽ nhắc lên gió tanh mưa máu.

Quan trọng nhất là, Diệp Thạch Cẩm cũng không biết, bây giờ Tu Chân Giới còn có bao nhiêu đỉnh cấp cao thủ.

Ở hấn nguyên lai cái kia năm đời, đạt đến hấn loại cảnh giới này cùng thực lực, khoảng chừng cũng là năm, sáu người bộ dạng, có thể một ít trong tông môn còn ẩn tàng một ít lão gia hoả, bất quá bọn hấn giống như đều sống không tới cái này năm đời đến, cần phải đã chết từ lâu.

Tu Chân Giới không người sống mãi, điểm ấy rất rõ ràng, vì lẽ đó Diệp Thạch Cẩm đối với mình ngủ một giấc hai trăm năm là như vậy kinh ngạc, duy nhất liên tưởng đến chính là Mãng Thiên Tinh, nếu không phải là giết chết hấn, hiện tại hấn còn có thể sống được sao?

Lúc trước Mãng Thiên Tinh tỉnh lại liền điên cuồng, Diệp Thạch Cẩm còn đang âm thầm vui mừng, chính mình khi tỉnh táo tựa hồ cũng còn tốt, có thể cùng trước hấn rất ít giết chóc có quan hệ?

Mãng Thiên Tinh là giết chết toàn bộ Triều Tiên Tông người tu chân thủ phạm, sau đó ngủ vào Tinh Quan bên trong, lúc đi ra thật là sát ý ngút trời.

Tiền tư hậu tướng, Diệp Thạch Cẩm quyết định, vẫn là muốn chờ di tích lần thứ hai bạo phát, đến thời điểm tiến vào đi kiểm tra một cái cung là tình huống thế nào, cũng có thể tìm phục hồi đá.

Cũng không phải là Diệp Thạch Cẩm nhất định phải thần thạch, mà là hấn phát hiện thần thạch có rất lớn bí mật, nếu như muốn hiểu rõ ràng, nhất định phải tìm tới thần thạch, mới có thể chậm rãi tìm hiểu.

Làm rõ dòng suy nghĩ, Diệp Thạch Cẩm tâm thần ổn định lại, lúc này mới bắt đầu kiểm tra tu vi của chính mình.

Này tra một cái, để Diệp Thạch Cẩm ăn sợ tới cực điểm, vốn cho là tu đến đỉnh điểm, không nghĩ tới dĩ nhiên thêm ra một cảnh giới đến, thực lực tổng hợp tùy tiện đánh giá coi một cái, ít nhất vọt lên gấp đôi.

Đến rồi hấn loại cảnh giới này cao thủ, đừng nói lên cấp, coi như thực lực tăng trưởng một tia, đều là một chuyện đáng giá ăn mừng, hiện tại không phải là tăng trưởng một tia, mà là tăng dài hơn một lần.

Chuyện tốt như thế, Diệp Thạch Cẩm liền ngay cả nghe đều chưa từng nghe nói, thực sự quá quái lạ.

Lần thứ hai liên tưởng đến thần thạch hai cái đặc điểm, một cái chết, một cái sinh, hai loại cực đoan sức mạnh, nhưng xảo diệu trình hiện ở trên một tảng đá, cũng khó trách bị kêu là thần thạch.

Có thể chính là thần thạch quan hệ, để tu vi của hấn lần thứ hai đột phá?

Xoắn xuyết chỉ chớp lát, Diệp Thạch Cẩm cũng là triệt để buông xuống, nếu là thắng cấp, không phải hạ thấp tu vi, chung quy là chuyện tốt.

"Tiền bối đang bế quan, người, người không thể đi vào. . ."

Đây là miếng đồng thanh âm, ngay sau đó liền nghe được tiếng đẩy cửa, có người đi tới, Diệp Thạch Cẩm mở mắt ra, nói rằng: "Tiểu Tiên Nhi, tìm ta có việc?"

Lam Tiên Nhi xông tới, kêu lên: "Đại thúc a, người thật lợi hại. . . Người quả thực liền là thần tượng của ta!"

Diệp Thạch Cẩm dờ khóc dờ cười, này nha đầu mặc dù là người tu chân, mà dù sao tuổi tác không lớn, chuyện gì đều biểu hiện ở trên mặt.

Ngay sau đó, Lam Tiên Nhi sẽ đến Diệp Thạch Cẩm trước mặt, hưng phấn nói: "Người không thấy Chiến Ngãu sơn trang người a, cái kia chật vật dạng, chơi vui nha. . . Ta liền biết đại thúc người khẳng định được, vừa bắt đầu bọn họ cũng không tin ta. . . Hừ hừ, cái cuối cùng cái sợ đến cùng chìm chìm như thế, hi hi, đại thúc a, ta nhưng là vẫn ủng hộ người nha!"

Diệp Thạch Cẩm nghe Lam Tiên Nhi líu ra líu ríu, tâm tình cứ như vậy thanh tĩnh lại.

Hấn là một cái yêu thích thanh tịnh người, thế nhưng theo Lam Tiên Nhi, nhưng cũng có chút yêu thích, đó là một loại nhìn thấy văn bối tại người một bên, cảm giác rất thoải mái, không có giết chóc không có tính toán, chỉ có nhàn nhạt ấm áp.

Lam Tiên Nhi nói rồi một chuỗi lớn, phát hiện Diệp Thạch Cẩm chỉ là mỉm cười nhìn nàng, nhất thời sắc mặt trở nên hồng, nói rằng: "Đại thúc a, người tại sao không nói chuyện?"

Diệp Thạch Cẩm nhất thời nở nụ cười, nói rằng: "Người lớn hơn thức nói cái gì? Cũng không thể đại thức cũng chính mình khen chính mình đi, ha ha."

Lam Tiên Nhi nói rằng: "Tất cả mọi người ở đoán đại thức là từ đâu tới. . . Đại thức, người là địa phương nào người a? Đúng rồi, vẫn không biết đại thức là tông môn nào, là Trung Nguyên môn phái sao? Ài, chúng ta tây nam tu chân môn phái, thật sự cùng Trung Nguyên môn phái không thể so sánh a, bọn họ thực lực thực sự là cường. . ."

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Trung Nguyên môn phái, thực lực cũng chưa chắc cường đi nơi nào, người cả nghĩ quá rồi."

Lam Tiên Nhi không phục nói: "Người mạnh như vậy, chúng ta tây nam tu chân tông môn có thể không có!"

Diệp Thạch Cẩm hơi lắc đầu, hần nhưng thật ra là một cái bất ngờ, như không là năm đó trốn Tinh Quan, phỏng chừng đã chết từ lâu, nào có mình bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tới cửa

Lam Tiên Nhi nói: "Đại thức a, người dạy ta một chút đi, để ta cũng lợi hại như vậy!"

Nàng vung nắm đấm đầu, một mặt chờ mong.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta có thể chỉ điểm một chút, có thể đạt đến tới trình độ nào, ta có thể liền quyết định không được rồi."

Lam Tiên Nhi nhỏ giọng nói: "Muốn bái sư sao?"

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Ta có thể không có tính toán thu đồ đệ."

Lam Tiên Nhi có chút vui vẻ, lại có chút khó chịu, không biết tại sao, nàng dĩ nhiên có thở phào nhẹ nhõm cảm giác.

Lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đồng cùng người nghịch ngợm thanh âm: "Bái kiến tông chủ. . ."

Lam Thiên Hộ đến.

Diệp Thạch Cẩm nhìn thấy Lam Thiên Hộ cùng Tây Vân Phi đi vào, hai cái tông môn tông chủ, trong sân còn đứng hai người, đó là Chiến Ngẫu son trang trang chủ Lôi Chấn Phần, còn có con trai của hần Lôi Bằng.

Lam Thiên Hộ đi vào cười nói: "Tiền bối, để ta làm cái hòa sự lão. . . Tiên Nhi cũng ở a. . ."

Lam Tiên Nhi nói: "Cha. . ."

Diệp Thạch Cẩm ngồi không nhúc nhích, Lam Thiên Hộ trên mặt có điểm không nhịn được, có thể hần vẫn nhắm mắt nói rằng: "Rất nhiều chuyện đều là hiểu lầm. . . Còn muốn mời tiền bối. . ."

Tây Vân Phi nói: "Tiền bối, chuyện lúc trước chúng ta đã điều tra xong, là chúng ta hiểu lầm tiền bối. . . Lần trước người tới, là bị chúng ta một cái trưởng lão giết, cùng tiền bối không quan hệ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta không hề tức giận, cũng không có để ý. . . Ta nói, chớ chọc ta là được, chi là không ai nghe."

Lam Thiên Hộ nói: "Này đều tại ta. . . Ài!"

Tây Vân Phi nói: "Là lỗi của chúng ta!"

Diệp Thạch Cẩm cũng thật là không có không quá để ý, kỳ thực tràng mâu thuẫn này đối với hần chỗ tốt rất lớn, không chỉ lên cấp, còn nghĩ tới trước quên mất sự tình, để hần tâm tình rất tốt.

"Thôi, việc này chấm dứt ở đây!"

Lam Thiên Hộ thờ phào nhẹ nhõm, thử thăm dò nói rằng: "Cái này. . . Chiến Ngẫu son trang trang chủ đến cho tiền bối xin lỗi, trước bọn họ mạo phạm tiền bối. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Hắn cũng không cần tiến vào, để cho bọn họ đi thôi, ta nói, chớ chọc ta. . ."

Lam Thiên Hộ không dám nói nữa, thời khắc này, Diệp Thạch Cẩm khí thế cực mạnh, nghĩ muốn ở trước mặt hắn nói chuyện đều rất khó khăn.

"Tốt, cái kia sẽ không quấy rầy tiền bối. . . Chúng ta cáo từ."

Có thể có được Diệp Thạch Cẩm hứa hẹn, ba cái tông môn tông chủ cũng là hài lòng, bất kể như thế nào, chỉ cần Diệp Thạch Cẩm không đến tìm bọn họ để gây sự, chuyện lúc trước đều không là vấn đề.

Diệp Thạch Cẩm bày ra thực lực, đúng là dọa sợ ba cái tông môn tông chủ, thêm vào riêng mình trưởng lão đều nhất trí cho rằng, lấy bọn họ thực lực bây giờ, dù cho ba cái tông môn hợp lực, cũng chưa chắc có thể giết chết Diệp Thạch Cẩm.

Chỉ cần để Diệp Thạch Cẩm chạy thoát, tuyệt đối sẽ bị tiêu diệt từng bộ phận, tàn sát cả nhà thật không phải là đùa giỡn, Diệp Thạch Cẩm có thực lực này cùng năng lực, giết sạch bọn họ mọi người.

Vì lẽ đó ba cái tông môn tông chủ ngay đầu tiên tới cửa, muốn muốn lấy được hòa giải.

Cũng may Diệp Thạch Cẩm không phải cái kia loại ngang ngược không biết lý lẽ không tha thứ người, hắn kỳ thực càng quan tâm chính mình, thêm vào di tích nếu như lần thứ hai khởi động, hắn cũng cần tông môn một ít trợ giúp, một câu đừng gây chuyện với ta, coi như thông báo phía trước mâu thuẫn đã hóa giải.

Cho đến lúc này, Lam Thiên Hộ ba người mới hiểu được, Diệp Thạch Cẩm đúng là không chọc giận hắn là không sao.

Chiến Ngẫu son trang ăn khổ đầu mới hiểu được, nhân gia là thật không để ý cái gì Chiến Ngẫu son trang, ngấm lại trước bọn họ đã nói, thật sự có thể để người xấu hổ đến chết.

Ba người cuối cùng cũng coi như thoáng thả lỏng, chỉ cần ổn định Diệp Thạch Cẩm, tạm thời tông môn liền không có gặp nguy hiểm.

Phải biết, trước Diệp Thạch Cẩm nhưng là tuyên bố muốn tiêu diệt Chiến Ngẫu son trang cả nhà, tuy rằng hắn một cái đều không giết, chỉ là làm Lôi Kim Minh bị thương nặng, nhưng này cũng sợ đến Chiến Ngẫu son trang cả nhà trên dưới đều vô cùng bất an.

Ba cái tông chủ ly khai, Lam Tiên Nhi rất là sùng bái mà nhìn Diệp Thạch Cẩm, nói rằng: "Đại thúc. . . Người thật giỏi!"

Hai cái tông môn tông chủ bé ngoan xin lỗi, một cái tông chủ thậm chí cũng không dám vào cửa, này uy phong cũng là đủ đáng sợ.

Lam Tiên Nhi chưa từng thấy chính mình cha như vậy dịu ngoan, khách khí như thế quá, hôm nay xem như là mở rộng tầm mắt.

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Nếu như ta đánh không thắng Chiến Ngẫu son trang, người liền sẽ phát hiện, bọn họ bây giờ là khác một bộ sắc mặt. . . Vì lẽ đó không cần để ý, Tu Chân Giới xưa nay đều là như vậy, người yếu vô lý, có lý cũng không để ý! Cường giả vô lý, vô lý cũng có lý!"

Lam Tiên Nhi đúng là không có loại này giác ngộ, nàng ở Kỳ Kiếm Điện xem như là công chúa nhỏ, đều là mọi người dụ dỗ nàng, cũng may tính cách của nàng tính khí cũng không tệ, không có nuôi thành tự đại kiêu ngạo quen thuộc, này để Diệp Thạch Cẩm đối với nàng tương đương hợp mắt.

Cho tới ý nghĩ của hắn, Diệp Thạch Cẩm là một chút cũng không có, hắn đời này thói quen cô độc, thói quen một người đi khắp tứ phương, đặc biệt là trải qua lần này biến cố, hắn nhìn thế gian ánh mắt đã sớm thay đổi, có thể nói là càng thêm đậm bạc, thương hải tang điền thế gian biến ảo, đã không có gì đồ vật có thể đánh động tim của hắn.

Lam Tiên Nhi vẫn là hài tử, đương nhiên không thể lý giải Diệp Thạch Cẩm, có thể nàng nhưng không có cách nào phản bác, đều là cảm thấy lời này có chút vấn đề, nói rằng: "Quá, ta không hiểu! Cái gì có lý vô lý, lộn quanh người!"

Diệp Thạch Cẩm cười ha ha, nói rằng: "Đúng, đúng, người không cần để ý tới cái này, ha ha."

Lam Tiên Nhi làm nũng nói: "Chán ghét, lại bắt nạt ta, không để ý tới người. . ."

Nàng xoay người trốn ra khỏi phòng, trong lòng không biết tại sao loạn nhảy dựng lên.

Diệp Thạch Cẩm hơi lắc đầu, cũng không để ý nữa, hắn bắt đầu tu luyện.

... . .

Lôi Kim Minh nằm ở trên giường nghiêng răng nghiêng lợi, hắn hiện tại đã biết Chiến Ngẫu son trang thất bại, căn bản là không có cách đánh, đối phương một kiếm, dĩ nhiên đem hết thầy trưởng lão chiến ngẫu toàn bộ đoạn đầu, nghe cũng làm người ta sợ hãi không ngớt.

Phải biết, chiến ngẫu thân thể cường hãn cực điểm, giống như phi kiếm căn bản không khả năng chém gãy chiến ngẫu đầu lâu, cái kia loại cứng rắn, thật sự hết sức biến thái.

Nhưng là Diệp Thạch Cẩm phi kiếm bất đồng, nếu như là nguyên lai phi kiếm, có thể chỉ có thể chém gãy một cái hoặc là hai cái chiến ngẫu đầu lâu, thế nhưng trước hần luyện chế lần nữa phi kiếm, trình độ sắc bén đã đạt đến mức độ khó mà tin nổi.

Cho nên mới có thể chém liên tục liên đoạn, mới có thể làm cho khiếp sợ hết thảy Chiến Ngẫu sơn trang trưởng lão, bọn họ đột nhiên phát hiện, chính mình lợi hại nhất dựa dẫm dĩ nhiên không chịu được như thế một đòn.

"Ta. . . Ta không phục a. . . Ta. . ."

Lúc này, Lôi Chấn Phần đi vào, không nói hai lời, đương tay thì cho hần một cái tát.

"Đừng!"

Ở người trong phòng đều ngây dại, phải biết Lôi Kim Minh ở Lôi gia bối phận, thậm chí so với Lôi Chấn Phần còn cao hơn điểm, có thể Lôi Chấn Phần chính là một cái tát quá tốt.

Lôi Kim Minh bị đánh choáng váng, bụm mặt khó có thể tin nói: "Người đánh ta?"

Lôi Chấn Phần đột nhiên gầm hét lên: "Đánh người? Ta còn mẹ nó còn muốn giết chết người! Người có biết hay không, người suýt chút nữa hại chúng ta Chiến Ngẫu sơn trang cả nhà. . . Người biết chính mình chọc là ai sao?"

"Mẹ! Tức chết ta rồi, người này nếu muốn tàn sát chúng ta, căn bản cũng không cần lao lực. . . Cứng rắn giết cũng có thể, căn bản không cần âm mưu quỷ kế, chúng ta ai có thể đỡ được? Ai!"

Lôi Chấn Phần con mắt đều đỏ, điện cuồng gầm thét lên, Lôi Kim Minh cũng bị dọa cho sợ rồi, hần từ trước tới nay chưa từng gặp qua Lôi Chấn Phần đáng sợ như vậy, thật sự rất đáng sợ.

Cái khác trưởng lão nhìn Lôi Kim Minh ánh mắt đều rất không quen, bọn họ cũng phẩm ra cảm giác trong đó, hơn nữa ngẫm lại tông chủ lời, xác thực có đạo lý, ai có thể đỡ được a!

Lôi Vũ Minh cũng cúi đầu xuống, kỳ thực hần chính là kẻ cầm đầu một trong.

Lôi Kim Minh bụm mặt không dám nói tiếp nữa, trong lòng hần rõ ràng, Lôi Chấn Phần rít gào nhưng thật ra là ở phía sau sợ, là đang sợ hãi, nếu như đối phương xuống tay ác độc, phỏng chừng người ở chỗ này không có một có thể sống sót.

Cuối cùng, Lôi Chấn Phần quát: "Sau đó ai cũng không cho khiêu khích người kia, ai mẹ nó muốn tìm đường chết nói trước một tiếng, ta trước tiên chơi chết hần!"

Phát tiết một trận, Lôi Chấn Phần cuối cùng cũng coi như lý trí điểm, nói rằng: "Tập trung hết thảy sơn trang Luyện khí sư cùng Khôi lỗi sư, luyện chế lần nữa chữa trị chiến ngẫu!"

"Di tích chẳng mấy chốc sẽ một lần nữa khởi động, mọi người cũng biết, của chúng ta chiến ngẫu chính là từ trong di tích lấy được, đồng thời một đời đời tìm tòi luyện chế mà thành. . . Lần này di tích mở ra, chúng ta nhất định phải được đầy đủ chiến ngẫu!"

Mọi người cùng kêu lên trả lời: "Là!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Nảy sinh biến cố

Tây Vân Phi cùng Tây Khải Vinh ngồi đối mặt nhau.

Tây Vân Phi thở dài một hơi nói: "Cuối cùng cũng coi như giải quyết rồi, người kia không truy cứu nữa. . ."

Tây Khải Vinh cười khổ nói: "Vấn đề ta cẩn thận, nếu như hơi hơi không nhìn được điểm, đứng mũi chịu sào nhất định là chúng ta Vấn Đạo Phong. . . Bất quá thực sự là không nghĩ tới, người này dĩ nhiên cường hãn như vậy, cũng không biết hần là tu luyện thể nào. . . Một đòn a! Bại trận Chiến Ngẫu sơn trang cao thủ, khó mà tin nổi!"

Tây Vân Phi nói: "Lão Lôi đều nhanh muốn hối hận muốn chết, bắt quá người kia tựa hồ không có gì sát ý, đại khái hẳn xem thường giết người, ai . . . Quả thực đáng sợ."

Tây Khải Vinh nói: "Vấn thiên xử lý như thế nào? Ta kiến nghị. . . Vẫn là thả đi, tây mạch trụ mặc dù là con trai của người, có thể thật sự là quá vô dụng, chết cũng đã chết, Hùng Văn Thiên dù sao cũng là tông môn trưởng lão, tiền đồ vô lượng. . ."

"Hon nữa lần này ta tới, hẳn cố ý nhắc nhở một ít chuyện, nhiều lần nói không nên chọc người kia, cái này cũng là ta không có xung động nguyên nhân chủ yếu. . . Bằng không hai cái tông môn trưởng lão cùng tiến lên, phỏng chừng thật sẽ khiến cho người kia sát tâm, vậy thì thật sự phiền phức lớn rồi!"

Tây Vân Phi nói: "Quên đi, tiểu hồn đản chết thì chết. . . Để người thông báo một chút, thả Hùng Văn Thiên, chúng ta bây giờ cao thủ cũng không nhiều."

Kỷ thực Tây Ma Tử làm những chuyện kia, Tây Vân Phi biết hết đạo, nhưng hẳn bất kể như thế nào bắt nạt đản ông trông ghẹo đản bà, đối với tông môn cũng không có thực chất tính ảnh hưởng, vì lẽ đó Tây Vân Phi vẫn cứ như vậy phóng túng.

Một khi hẳn đối với tông môn có vô cùng ảnh hưởng xấu, Tây Vân Phi cũng sẽ không tiếp tục bảo vệ đi, là một người tông môn tông chủ, điểm giác ngộ này vẫn phải có.

Tây Khải Vinh lộ ra một nụ cười vui mừng., hẳn ngược lại không phải là cùng Hùng Văn Thiên quan hệ tốt, mà thuần túy là vì tông môn suy nghĩ.

"Ta sẽ thông báo cho tông môn, lần này chúng ta lại đây tông môn thi đấu, có thể liền có thể đợi được di tích mở ra, ta cảm thấy. . . Chúng ta tới cao thủ vẫn là quá ít điểm."

Tây Vân Phi gật đầu nói: "Để vấn thiên mang một nhóm cao thủ chạy tới đi."

... . .

Ba tông môn đệ tử thi đấu, ở nửa tháng sau bắt đầu, lần này Lam Thiên Hộ tự mình dẫn người tới mời Diệp Thạch Cẩm.

Đối với này, Diệp Thạch Cẩm không có phản đối, nhân rồi cũng là nhân rồi, nhìn hiện tại tu chân tông môn đệ tử thực lực, cũng là một loại quan sát, vì lẽ đó hẳn đã đáp ứng Lam Thiên Hộ mời.

Lần này vẫn là ở quảng trường tiến hành thi đấu, cái gọi là thi đấu, chính là ba cái tông môn đệ tử ưu tú tiến hành tỷ thí, trong đó có luyện khí luyện đan, còn có là tối trọng yếu luận võ.

Có người nói đều là mỗi cái tông môn đệ tử tinh anh, tuổi tác không cao hơn ba mươi tuổi, vượt qua ba mươi tuổi thì không cho ra sân, mặt khác nếu như ba mươi lấy đạt tới trước Nguyên Anh kỳ người tu chân, cũng không thể lên sân khấu.

Đồng dạng, tỷ thí lần này cũng là Kim đan kỳ cùng Kim đan kỳ so với, Trúc Cơ kỳ cùng Trúc Cơ kỳ người tu chân so với, còn luyện khí kỳ đệ tử, liền không có tư cách tham dự.

Làm Diệp Thạch Cẩm đi tới quảng trường, lần này cũng không giống như lần trước như vậy không người để ý tới, vừa ra hiện, gặp được người của hắn đều khom người thi lễ, đều phải xưng hô một tiếng tiền bối tốt.

Hiện tại ba tông môn người đều biết, Diệp Thạch Cẩm là một cái sâu không lường được đại cao thủ.

Diệp Thạch Cẩm tóc bạc phiêu dật, cũng là một bộ trường bối đáng đáp, chấp tay sau lưng sẽ đến dựng xây xong mộ trong rạp.

Quảng trường cùng lần trước nhìn thấy bất đồng, trung ương xây dựng một cái đài cao, xung quanh ba một bên xây dựng bậc thang thức mộc lầu, chỉ có một mặt không có, nơi đó là đệ tử chỗ ngồi.

Cái kia một mặt kéo dài ra đi có một đám lớn sân trống địa, các đệ tử của đại môn phái nhóm đã lục tục đi vào, đều đứng ở nơi đó quan sát.

Diệp Thạch Cẩm đi tới chính diện mộc lầu, đối diện chính là đệ tử đứng quan sát địa phương, mà chính diện mộc lầu có mười mấy quý khách, còn có ba cái tông môn môn chủ cùng với là tối trọng yếu trưởng lão, hai bên mộc lầu ngoại trừ trưởng lão ngoài ra, chính là trong tông môn chủ yếu nhân viên quản lý, tỷ như các đường đường chủ các loại người.

Lần này Lam Thiên Hộ, Lôi Chân Phần, Tây Vân Phi ba người, tự mình đến một bên ngoài rạp nghênh tiếp Diệp Thạch Cẩm, mở miệng chính là tiền bối tốt, đứng là để một đám từ mới tới dự lễ quý khách nhìn ra một đầu sương mù nước.

Ba cái tông môn chương môn nhân tự mình nghênh tiếp, miệng nói tiền bối, người này là lai lịch gì?

Diệp Thạch Cẩm như cũ một bộ không lạnh không nóng đáng đáp, lần này thật sự không có ai cảm thấy hắn cuồng ngạo vô lễ, trái lại cảm thấy hắn này biểu hiện. . . Bình dị gần gũi!

Diệp Thạch Cẩm nếu như biết mọi người loại ý nghĩ này, phỏng chừng cũng phải dở khóc dở cười, hẳn vẫn chính là đáng về ấy, xưa nay chưa từng thay đổi.

Lam Thiên Hộ mời hấn ngồi chủ vị, lần này Diệp Thạch Cẩm không đồng ý, nói rằng: "Ta chính là tới xem một chút, không cần khách khí."

Nói, mình lựa chọn một vị trí ngồi xuống.

Nếu Diệp Thạch Cẩm mong muốn ngồi vị trí này, Lam Thiên Hộ bọn họ cũng không dám tiếp tục dây dưa, sắp xếp chúng nhân ngồi xuống.

Bởi tam tông cửa đều xuống phong miệng khiến, bất luận người nào không được nhắc lên Diệp Thạch Cẩm cùng Chiến Ngẫu son trang xung đột, ai dám nói, như vậy thì sẽ đối mặt tông môn phạt nặng, vì lẽ đó này chút đến dự lễ người tu chân, cũng không biết Diệp Thạch Cẩm là cái gì lai lịch.

Bất quá nhìn thấy ba cái tông môn chương môn nhân cung kính như thế, tự nhiên cũng không dám tùy tiện đến gần.

Diệp Thạch Cẩm nhìn đài cao, có chút kỳ quái nói: "Các ngươi không có bố trí cấm chế phòng ngự?"

Lam Thiên Hộ cười nói: "Có, có, phải đến chính thức tỷ thí thời điểm mới có thể mở ra, là một cái phòng ngự kỳ trận."

Diệp Thạch Cẩm lúc này mới gật gật đầu, này còn tạm được, bất luận là Trúc Cơ kỳ người tu chân, vẫn là Kim đan kỳ người tu chân, một khi chiến đấu sẽ lan đến gần rất lớn phạm vi, nhỏ nhỏ này đài cao diện tích thực sự không đủ.

Có người nói thi đấu muốn kéo dài chừng mười ngày, Diệp Thạch Cẩm cũng chỉ là bắt đầu thi đấu đến nhìn một chút, kỳ thực hấn đối với những tiểu tử này tỷ thí không có hứng thú gì, chỉ là đến ngồi một chút, tùy tiện nhìn mà thôi.

Ngoại lai khách quý quý khách, đều là tây nam một ít tu chân tông môn, chỉ bất quá bọn hấn tông môn càng nhỏ hơn, phạm vi thế lực cũng rất nhỏ, so với ba cái tông môn còn muốn kém.

Cho tới chân chính Trung Nguyên đại tông môn đại môn phái, cũng sẽ không tới tham gia, ba cái tông môn cũng chính là phía sau cánh cửa đóng kín xung bá.

Mở màn chính là xua đuổi thần dịch bệnh múa, một nhóm lớn con cháu từ đeo mặt nạ, gõ lên bồng chồn chiêng đồng, bắt đầu khiêu vũ cầu phúc.

Kỹ thuật nhảy thô phóng dũng cảm, một luồng nguyên thủy khí tức phả vào mặt.

Đứng ở trước mặt nhất chính là Lam Tiên Nhi, mang một cái hung ác xấu xí mặt nạ, hăng say địa vận vẹo vòng eo, Diệp Thạch Cẩm nhìn một cái, lập tức liền nhận ra tiểu nha đầu.

Khoan hãy nói, này xua đuổi thần dịch bệnh múa Lam Tiên Nhi nhảy đến thực sự là tốt, cái kia cổ ý nhị làm thật không tệ.

Lam Thiên Hộ đầy mặt đều là cung chiều cười, hấn đương nhiên biết múa dẫn đầu đúng là chính mình bảo bối khuê nữ.

Xua đuổi thần dịch bệnh múa là tây nam một vùng nổi tiếng nhất cầu phúc chi múa, từ người tu chân nhảy dựng lên, cảm giác kia thật sự bất đồng, hơi có điểm chấn nhiếp nhân tâm mùi vị.

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên cau mày, nói rằng: "Còn có khách muốn tới sao?"

Lam Thiên Hộ ngạc nhiên nói: "Khách nhân đều tới. . . Không có gì. . ."

Hấn vẫn chưa nói hết, liền rơi xuống từ trên không ba người, trong đó một cái bắt lại Lam Tiên Nhi, cười nói: "Cô nàng này không sai a, múa nhảy đến tốt, vóc người càng tốt hơn, liền không biết dung mạo xinh đẹp không? Ha ha, ta tới xem một chút. . ."

Đưa tay đã bắt hạ Lam Tiên Nhi xua đuổi thần dịch bệnh mặt nạ.

Xung quanh liên tục không ngừng rơi xuống người đến, đều là cao cấp người tu chân, Trung Nguyên các đại tông môn liên hợp lại áp chế ba cái tông môn, nỗ lực chiếm cứ có lợi địa vị.

Nhất thời, xung quanh tất cả xông xáo, thế nhưng lẫn nhau cũng không hề động thủ, tam tông đệ tử đều nhìn chính diện mặc lều.

Nếu như người khác, Diệp Thạch Cẩm có thể vẫn không có gì quan trọng, chỉ cần dừng đến chọc giận hấn là được, có thể Lam Tiên Nhi toàn là ân nhân cứu mạng của hấn, bị người khống chế, còn bị đùa giỡn, vậy thì để hấn nổi giận.

Lam Thiên Hộ đám người cũng giống vậy bị làm tức giận, những người này quả thực quá mức hung hăng.

Không chờ bọn hấn lên tiếng, Diệp Thạch Cẩm đã di chuyển, trong thời gian ngắn, hấn liền xuất hiện ở trên đài cao.

Cái kia nắm lấy Lam Tiên Nhi người sững sờ, bởi vì Diệp Thạch Cẩm thực sự quá nhanh quá đột nhiên, này chủng loại giống như thuận di thủ đoạn xuất hiện, để hấn sững sờ có tới một hai giây, này thì cho Diệp Thạch Cẩm cơ hội.

Thủ đoạn hơi động, Diệp Thạch Cẩm chỉ giáp, đột nhiên lập loè ra một đạo chói mắt ánh bạc, trong thời gian ngắn, người kia nắm lấy Lam Tiên Nhi tay liền đứt đoạn mất, bị Diệp Thạch Cẩm chỉ giáp vạch một cái mà đoạn.

Người kia tru lên lui về phía sau, không chờ hắn lui ra một bước, Diệp Thạch Cầm lại một quyền nện ở trên mặt của hắn, đòn đánh này là hung hãn như vậy, hắn cả người đều bị đánh bay lên.

Một đòn mất mạng!

Hơn nữa, Diệp Thạch Cầm còn không có ngừng tay.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cường sát kinh sợ

Đùng đùng hai tiếng, mặt khác hai cái đứng ở một bên ngăn người gia hỏa, trực tiếp bị Diệp Thạch Cầm hai đòn tai quang tát bay, sau đó hắn mới hỏi Lam Tiên Nhi: "Không có sao chứ?"

Lam Tiên Nhi đã bị sợ choáng váng, nàng thật sự là không có kinh nghiệm, bị người một trảo, tu vi công lực toàn bộ phong, đều sắp bị sợ quá khóc, mắt nước mắt lưng tròng nói: "Hắn. . . Hắn phong tu vi của ta. . ."

Diệp Thạch Cầm ở nàng trên bả vai nhẹ nhàng vỗ một cái, Lam Tiên Nhi chấn động toàn thân, nhất thời, bị phong bế tu vi khôi phục.

Diệp Thạch Cầm nói: "Đi chỗ đó một bên. . ."

Lúc này, đối phương mới phản ứng được, lập tức có hai thanh phi kiếm cứ như vậy gào thét mà tới.

Diệp Thạch Cầm cười lạnh một tiếng, trong nháy mắt "Boong boong" hai tiếng vang, hai giờ ánh bạc từ chi giáp nơi bay ra, hai tiếng nhẹ vang lên qua đi, cái kia hai thanh phi kiếm dĩ nhiên trực tiếp bị bắn bay.

Lập tức hắn như cuồng phong nhào tới, một quyền một cước, đem hai cái xuất kiếm người tu chân từ không trung đánh rơi.

Lúc này, một cỗ sát ý không thể át chế mọc lên.

Đột nhiên một người quát lên: "Ta tới! Tất cả lui ra, đây là một cái cao thủ."

Diệp Thạch Cầm cứ như vậy treo ở không trung, chấp tay sau lưng, nhìn một ông già bay tới.

Người này toàn thân lập loè sấm sét, từng đạo từng đạo ánh bạc vờn quanh toàn thân, luồng khí thể kia tuyệt đối là một cường giả, hai thanh phi kiếm còn quần, tuôn ra từng đạo từng đạo tia điện, dĩ nhiên là hiếm thấy hệ sét người tu chân!

Phích lịch một tiếng vang vọng, lão già kia hai thanh phi kiếm đánh liền đi ra, sấm đánh giống như bắn về phía Diệp Thạch Cầm.

Trong thời gian ngắn, Diệp Thạch Cầm ngay ở không trung biến mất.

Tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn về phía không trung, đều bị hai người chiến đấu hấp dẫn.

Ông lão song kiếm cùng xuất hiện, nhưng không ngờ đánh một cái không, trong lòng hoảng hốt, người này quá nhanh.

Nháy mắt, Diệp Thạch Cầm xuất hiện ở ông lão cách đó không xa, cười lạnh nói: "Gà đất chó sành, cũng tới điều vô dương oai!"

Một đạo lưu quang ở Diệp Thạch Cầm tay một bên xuất hiện, phảng phất một đạo chói mắt quang, ông lão toàn thân chấn động mạnh, nhìn ngực hang lớn, sợ hãi nói: "Trời ạ. . ."

Hắn căn bản không cách nào phán đoán, Diệp Thạch Cầm tu vi cao bao nhiêu.

Lại là một đòn mất mạng, điều này là bởi vì Diệp Thạch Cầm nhất định phải lập uy, tới người tu chân nhiều lắm.

Ông lão lại cũng không nghĩ ra, chính mình liên tục ngăn chặn một cái cơ hội đều không có, hắn đánh ra hai thanh phi kiếm còn đến không kịp thu về, hướng về xa xa đánh tới, chính hắn từ không trung rơi xuống, đầy trời mưa máu.

Diệp Thạch Cẩm bên người hiện ra một thanh phi kiếm, hần như cũ treo ở không trung, lạnh lùng nói: "Ai tới?"

Ngoại lai người tu chân rất nhiều, có tới ba, bốn trăm người, hơn nữa tu vi đẳng cấp đều không thấp, thế nhưng từng cái từng cái cũng bị Diệp Thạch Cẩm làm cho khiếp sợ.

Hần giết người tu chân này, ở Trung Nguyên một dãy người tu chân bên trong có vô cùng vang lên danh tiếng, tuyệt đối là Trung Nguyên Tu Chân Giới xếp hàng đầu cao thủ, lại bị Diệp Thạch Cẩm một đòn mất mạng.

Ba tông cao thủ vui mừng khôn xiết, lại cũng không nghĩ ra Diệp Thạch Cẩm sẽ xuất thủ, Diệp Thạch Cẩm lợi hại, ở những cao thủ này trong mắt, có ấn tượng không thể xóa nhòa.

Nhất thời kinh sợ sau, rất nhanh đối phương liền phản ứng lại, có người quát lên: "Giết chết hắn!"

Diệp Thạch Cẩm nhìn thấy cái kia la lên người, phát tay, phi kiếm liền gào thét đi ra ngoài, hần hét lớn nói: "Trước tiên làm thịt người!"

Một kiếm hóa thành cầu vòng.

Người kia cũng đánh ra phi kiếm, nháy mắt một tiếng nổ vang, người kia phi kiếm trực tiếp vỡ vụn, dĩ nhiên không cách nào ngăn cản Diệp Thạch Cẩm phi kiếm dù cho một giây đồng hồ.

Thuần sát đối thủ, Diệp Thạch Cẩm lạnh lùng nói: "Ai động. . . Ai chết!"

Người kia nháy mắt bị phi kiếm cắn nát, hóa thành một đám mưa máu tán lạc xuống, lần này thật sự dọa sợ tất cả mọi người, nguyên bản xuẩn xuẩn đục đục người đều ngừng lại, giết quá nhanh!

Ba tông môn đã phản ứng lại, các đệ tử ở trường lão tổ chức hạ cấp tốc hình thành chiến đấu đội ngũ, mười mấy trường lão cũng bay đến không trung, ở Diệp Thạch Cẩm sau lưng lơ lửng.

Thực lực đối phương rõ ràng so với ba tông cường rất nhiều, nhưng là có Diệp Thạch Cẩm cái này siêu cấp cao thủ ở, đối phương cũng trọn tròn mắt, Diệp Thạch Cẩm giết liền ba người, trong đó hai người tiếng tăm tương đối lớn, cũng đều là một kiếm mất mạng, này nổi lên tác dụng dọa dẫm cực lớn.

Trong lúc nhất thời, bọn họ cũng không dám di chuyển, Diệp Thạch Cẩm câu nói này lực sát thương thực sự quá to lớn.

Nguyên bản bọn họ cho rằng, dựa vào những cao thủ này tuyệt đối có thể khống chế ba tông môn, nhưng bây giờ cục diện liền lúng túng, tiến thoái lưỡng nan, cứ như vậy cứng lại rồi.

Diệp Thạch Cẩm quát lên: "Hoặc là rút! Hoặc là chết!"

Áp chế một cách cường ép sát ý điên cuồng, hần đã hết sức cực khổ rồi.

Một cái hắc y Đại Hán trong tay múa một thanh búa lớn, hần thực sự không cam lòng bị sợ ở, quát lên: "Cùng tiến lên, chòng chết hắn!"

Lời còn chưa dứt, Diệp Thạch Cẩm phi kiếm cũng đã đánh ra: "Người trước chết!"

Táo bạo sát ý rốt cục phát tiết đi ra ngoài.

Cái kia hắc y Đại Hán cũng không dám tuốt tay búa lớn, liều mạng múa to lớn phủ đầu, trong nháy mắt áp lực quả thực để người tan vỡ, hần lại cũng không nghĩ ra, Diệp Thạch Cẩm dĩ nhiên kinh khủng như thế.

Dày đặc leng keng tiếng vang lên, sau đó mọi người liền thấy một đám mưa máu bạo nổ mở, không chỉ người nổ lên, trong tay người kia búa lớn cũng nổ lên, trực tiếp nát tan rơi.

Kỳ thực Diệp Thạch Cẩm cũng có chút bị sợ ở, hần lần thứ nhất biết, chính mình lần thứ hai thăng cấp sau, không chỉ tu vi tăng vọt, hơn nữa phi kiếm vận dụng cũng biến thành kinh khủng như thế, quả thực người cầm thì giết người, thần cầm giết thần, so với 200 năm trước chính mình, này tiến bộ liền quá lớn.

Cung điện dưới lòng đất cuộc chiến đấu kia, nếu là có bây giờ trình độ, Mãng Thiên Tinh căn bản cũng không có thể là đối thủ của hần.

Giải tán lập tức!

Không ai dám tiếp tục kiên trì, tới cũng nhanh đi cũng nhanh, ở Diệp Thạch Cẩm khủng bố giết hại làm kinh sợ, đối phương những người này cũng không cách nào kiên trì nữa, chật vật chạy trốn.

Diệp Thạch Cẩm cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hần không sợ vây công, thế nhưng hần biết rõ, một khi bị vây công thì không khỏi không đại khai sát giới, cái kia người chết cũng quá nhiều.

Đối với Diệp Thạch Cẩm mà nói, cái này cũng không là một chuyện tốt, dọa lui bọn họ, là hần muốn ra biện pháp duy nhất.

Cường sát kinh sợ!

Dựa vào thực lực cực kỳ mạnh mẽ, Diệp Thạch Cầm rốt cục đạt đến mục đích, hần kỳ thực cũng không để ý Trung Nguyên môn phái công kích ba cái tông môn, thế nhưng sự tình cứ như vậy mà xui quý khiến, đối phương nắm lấy Lam Tiên Nhi cử động quá mức kẻ đáng ghét, để Diệp Thạch Cầm không chút nghĩ ngợi lên trước cứu người, cũng để hần bị ép cuốn vào trong đó, không thể không tìm kiếm biện pháp giải quyết.

Sự tình không giải thích được phát sinh, cũng không giải thích được kết thúc, cũng là bởi vì ba tông nhiều hơn một cái Diệp Thạch Cầm, cục diện hoàn toàn bị khống chế lại, hần nhanh chóng đánh giết ba người, cũng coi như cứu ba tông môn nhân đệ tử.

Diệp Thạch Cầm quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói rằng: "Các người tự lo lấy đi. . ."

Hần còn cố ý liếc mắt nhìn Lam Tiên Nhi, nháy mắt hóa thành một đạo cuồng phong, tại chỗ biến mất.

Câu nói này vừa ra, tất cả mọi người rõ ràng, Diệp Thạch Cầm thật rời đi.

Diệp Thạch Cầm không cách nào tiếp tục ở tại Kỳ Kiếm Điện, đối với hần mà nói, lần này cũng coi như báo đáp Lam Tiên Nhi cứu ân tình của hần, là một người người tu chân, hần xem như là không thẹn với lương tâm.

Lam Tiên Nhi nhìn Diệp Thạch Cầm biến mất, không biết tại sao, nước mắt liền chảy xuống.

Lam Thiên Hộ, Tây Vân Phi, Lôi Chấn Phần đồng dạng trong lòng có một tia ảm đạm, vẻ ngoài ý muốn, bọn họ là thật sự không nghĩ tới, Diệp Thạch Cầm dĩ nhiên cứu bọn họ ba tông người.

Đáng tiếc!

Như vậy một cao thủ ly khai, bọn họ liền thiếu một lực uy hiếp số lượng.

Bọn họ cũng nhìn ra rồi, lần này vây công ba tông, Trung Nguyên tông môn rất muốn khống chế di tích xung quanh vị trí tốt nhất, hơn nữa ba tông một mực di tích một bên, đối với di tích hiểu rõ vượt xa Trung Nguyên các đại tông môn, những người kia cũng muốn từ trên người bọn họ hiểu rõ di tích.

Diệp Thạch Cầm bay thẳng đến rồi Dát Cống Tuyết Phong trên đỉnh ngọn núi, 200 năm trước, hần chính là ở đây quan sát di tích, hiện tại hần lại lần nữa đã trở về, kết quả vừa ra hạ liền thấy mấy người, từng cái từng cái nhìn hần chằm chằm.

Diệp Thạch Cầm nhìn thấy trên mặt mấy người lộ ra hoảng sợ biểu hiện, lập tức liền biết, hần là mới từ Kỳ Kiếm Điện chạy trốn người, Diệp Thạch Cầm đơn giản một chữ: "Cút!"

Chẳng muốn bắt chuyện, cũng lười xoắn xuýt.

Mấy người này căn bản không dám nói lời nào, hướng về vách núi hạ liền nhảy xuống.

Diệp Thạch Cầm đi tới trên một tảng đá lớn, đó là hần đã từng ngồi qua địa phương, hai trăm năm, khối này đá tảng vẫn tồn tại như cũ.

Từ nơi này nhìn xuống, có thể nhìn thấy di tích, thế nhưng bây giờ thấy được di tích cùng trước đây thấy qua hoàn toàn khác nhau, vô số cây cối cỏ dại đem hết thấy di tích che lại, hiện tại coi như Diệp Thạch Cầm cũng không cách nào phân biệt, chỉ có thể dựa theo ấn tượng đến tìm kiếm cung điện dưới lòng đất vị trí.

Những nơi khác hần một chút hứng thú cũng không có, duy nhất muốn đi đúng là cung điện dưới lòng đất, hần muốn tìm được thần thạch khả năng tồn tại vị trí.

Cùng trí nhớ trước kia kết hợp lại, Diệp Thạch Cầm một chút xú tính toán vị trí cùng khoảng cách, chỉ là bởi vì địa mạo thay đổi quá lớn, hần chỉ có thể đại khái đoán ra một cái phạm vi, vị trí cụ thể vẫn còn cần tìm kiếm, đặc biệt là phải tìm được cung điện dưới lòng đất lối vào.

Diệp Thạch Cầm hiện tại cũng không dám tiến nhập di tích, trước ở biên giới thăm dò thời điểm, hần liền phát hiện nguyên bản cấm chế trận pháp biến dị sau, thật sự rất khủng bố, lấy tu vi của hần xông vào, như thế sẽ tương đương chặt vật.

Vì lẽ đó, nhất định phải đợi đến di tích một lần nữa mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Liên minh vỡ tan

Nhìn di tích trên một mảnh màu xanh biếc rừng rậm, Diệp Thạch Cẩm khẽ thở dài một cái, lần này không biết lại muốn chết roi bao nhiêu người.

Nhớ tới lần trước ở trong di tích, chết rồi Hùng Nhị, chết rồi nam trăm yêu kiều, còn có nhóm lớn người tu chân, nghe nói cấm chế trận pháp bạo phát lớn sau, cơ bản cũng đều chết ở trong di tích mất.

Dựa theo Diệp Thạch Cẩm phỏng chừng, lúc trước chết rồi nhiều như vậy người tu chân, cần phải để toàn bộ Tu Chân Giới tổn thương nguyên khí nặng nề.

Thật vất vả qua hai trăm năm, Tu Chân Giới cần phải khôi phục một điểm nguyên khí, nhưng lần này e sợ lại là một tai nạn.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng cũng không biết là tư vị gì, thế nhưng hẳn hiểu được, mình là nhất định phải đi một chuyến di tích.

Nguyên bản hẳn đi tra xét di tích, là vì tìm kiếm quên mất ký ức, hiện tại nhưng là đi tìm một cái nào đó đáp án, mà thần thạch chính là tìm kiếm câu trả lời món đồ trọng yếu.

...

Trung Nguyên người tu chân bại sau khi lui xuống, toàn bộ liên minh rốt cục vỡ tan, lẫn nhau trong đó lẫn nhau oán giận cùng không tin nhiệm, đem nguyên bản là phân tán liên minh triệt để chôn vùi.

Mỗi cái tông môn bắt đầu từng người làm việc, bởi ba cái cao thủ bị giết, bọn họ bắt đầu sợ hãi tây nam này ba cái tông môn, vừa bắt đầu không ai từng nghĩ tới, tây nam dĩ nhiên có kinh khủng như vậy cao thủ.

Không ai biết, Diệp Thạch Cẩm dĩ nhiên không phải này tam tông bồi dưỡng ra được cao thủ, đối với cái này tam tông, bọn họ cũng không dám nữa khởi xướng trước công kích như vậy.

Làm liên minh vỡ tan, này cổ sức mạnh khổng lồ cũng biến thành từng cái từng cái tiểu tập thể, chỉ một điểm này, Diệp Thạch Cẩm coi như giúp ba cái tông môn đại ân, nếu không tam tông tuyệt đối sẽ thua, một khi thua, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Toàn bộ di tích xung quanh, thường thường có thể nhìn thấy nhiều đội người tu chân, nguyên bản ở di tích tuần tra tam tông đệ tử, liên tục chết rồi không ít người sau, liền không nữa phái môn hạ đệ tử tuần tra.

Mà này nhiều đội người tu chân, lẫn nhau trong đó cũng đồng dạng không hữu hảo, hơi không cẩn thận liền sẽ bạo phát chiến đấu, lục tục cũng đã chết không ít người.

Hiện tại di tích một vùng chính là một cái chiến trường, thỉnh thoảng bạo phát mấy trận chiến đấu, ở đây trở nên cực kỳ hỗn loạn, cũng không có bất kỳ quy tắc nào khác có thể nói, trên căn bản đều là nắm tay người nào lớn ai nói chuyện.

Theo thế cuộc càng ngày càng hỗn loạn, có chút tông môn lại bắt đầu ôm đoàn sườn ảm, thế nhưng lần này giới hạn ở quan hệ so sánh cầu tiến tông môn, tạo thành từng cái từng cái tiểu liên minh, nhân số không cao hơn trăm người, cũng tạo thành mấy cái tương đối lớn thế lực.

Tổng cộng có bảy cái tiểu liên minh, trong đó lớn nhất một cái, là Trung Nguyên nổi tiếng nhất hai cái tông môn, một cái hội tụ sao tông, một cái vạn Kiếm Môn, hai cái tông môn bình thường liền thường thường vắng lại.

Bởi hai nhà này cao thủ rất nhiều, vì lẽ đó ở tiểu liên minh bên trong thực lực mạnh nhất, nhân số cũng nhiều hơn chút, đương nhiên cùng phía trước đại liên minh hoàn toàn không thể sánh bằng.

Bọn họ liên minh bên trong, liền có một bị Diệp Thạch Cẩm giết chết cao thủ, cũng chính là cuối cùng bị giết chết chính là cái kia hắc y Đại Hán, hẳn là hội tụ sao tông cao thủ.

Vì việc này, hội tụ sao tông mấy cái lợi hại nhất cao thủ, từ Trung Nguyên một đường tới rồi, hắc y Đại Hán ở hội tụ sao tông tuy rằng không phải đỉnh cấp cao thủ, nhưng cũng là xếp hàng đầu người, bị người giết roi, lập tức liền đã kinh động tông môn.

Vạn Kiếm Môn cũng đồng dạng phái ra cao thủ lợi hại nhất, bọn họ cũng không có cách nào, đại liên minh một khi duy trì không đi xuống, thực lực của bọn họ liền không đủ, nhất định phải tăng mạnh thực lực, nếu không ở di tích tranh cướp tình hình đặc biệt lúc ấy lộ ra quá mức bị động.

Tây nam cũng không có đặc biệt cao thủ lợi hại, này là trước kia ấn tượng, thế nhưng Diệp Thạch Cẩm vừa ra, Trung Nguyên tông môn thật là động đất, từ trước tới nay chưa từng gặp qua lợi hại như vậy tu chân cao thủ, cảnh giới tu vi đều không ai có thể nhìn ra, mỗi cái tông môn không thể không phải ra bản thân mạnh nhất người tu chân đến.

Coi như một người đánh không lại Diệp Thạch Cẩm, nhiều như vậy đến mấy cái đỉnh cấp cao thủ, có thể là có thể kèm chế, Diệp Thạch Cẩm lực sát thương thực sự quá lớn, không có một nhà tông môn có thể chịu được.

La Tinh Thành bên ngoài một toà tiểu trong trang viên, vạn Kiếm Môn cùng hội tụ sao tông người đều tụ tập ở ở đây.

Này ngày, hai cái tông môn mọi người chờ đợi ở tiền viện, từng cái từng cái nhìn ngày, tin tức đã truyền đến, tông môn phái tới đỉnh cấp cao thủ, hôm nay sẽ tới đạt đến La Tinh Thành.

Hai cái tông môn đều phái ra cao thủ lợi hại nhất, đồng thời còn dẫn theo một đám người lại đây.

Cuồng phong gào thét, trong sân nháy mắt xuất hiện một đám người, sau đó liên tục có người rơi xuống, mỗi người đều lộ ra hết sức đáng vẻ mặt, liên tục không ngừng phi hành, để cho bọn họ lấy tốc độ cực nhanh đi tới tây nam, nhưng cũng hao phí đại lượng tinh lực.

Cầm đầu là ba cái lão nhân, bên người đều là người trung niên, đây là một cái tông môn tất cả cao cấp võ lực, vì di tích, hội tụ sao tông cùng vạn Kiếm Môn cũng là liều mạng.

Lần này tới La Tinh Thành người, tổng cộng có bốn cái tông môn đỉnh cấp cao thủ, trong đó vạn Kiếm Môn cao thủ nhiều nhất, đến ba người, mà hội tụ sao tông nhưng chỉ có một, thế nhưng này một cái thực lực, so với vạn Kiếm Môn ba cái đều lợi hại hơn điểm.

Hội tụ sao tông cao thủ tên là Ôn Bách, nhân xưng ôn lão, một cái tư cách thành thật lực rất cao người tu chân, đã đạt đến trăm tuổi cao tuổi.

Bên ngoài tuy rằng thương lão, thế nhưng còn giữ vững thật tốt năng lực chiến đấu, hẳn ở tông môn ít hỏi tục vụ, lần này can hệ trọng đại, hẳn mới không thể không đến đây.

Vạn Kiếm Môn ba cái cao thủ, Triệu Thành, Tiền Nhất Xuyên, cháu thuận, hợp xưng Triệu Tiền Tôn, là vạn Kiếm Môn cao thủ hàng đầu, được xưng vạn Kiếm Môn trước ba thanh kiếm.

Tương tự tông môn cũng đều truyền tin trở lại, nhóm lớn cao thủ hàng đầu tới rồi, bởi vì bọn họ phát hiện, chỉ là một cái Diệp Thạch Cẩm, dĩ nhiên liền có thể lấy uy hiếp được tất cả tông môn.

Thậm chí một ít nguyên bản đối với di tích không quá coi trọng tông môn, cũng phái ra tông môn cao thủ chạy tới La Tinh Thành, điều này là bởi vì Diệp Thạch Cẩm thực lực đã bị lưu truyền đến mức thần hồ kỳ thần.

Rất nhiều tự nhận là là đỉnh cấp cao thủ người tu chân cũng chạy tới, muốn gặp gỡ một hồi Diệp Thạch Cẩm lợi hại bao nhiêu.

Triệu, Tiền, Tôn ba người cùng Ôn Bách hàn huyên vài câu, đã bị người nghênh tiếp đến trong phòng, những người khác cũng đều đi nghỉ ngơi.

Ôn Bách nói rằng: "Nói giúp một chút tình hình đi."

Một cái hội tụ sao tông cao thủ, cũng là Ôn Bách văn bối Ôn Chí Sơn, hẳn nói rằng: "Một lời khó nói hết a!"

Sau đó bắt đầu tự thuật tình huống, từ lúc mới bắt đầu kết minh, đến vậy công tam tông, vẫn nói đến liên minh vỡ tan, bọn họ hội tụ sao tông cùng vạn Kiếm Môn kết thành một cái hỗ trợ liên minh, cuối cùng mới kể cận kề Diệp Thạch Cẩm là như thế nào kinh sợ liên minh.

Ôn Bách cùng Triệu, Tiền, Tôn ba người cẩn thận lắng nghe, thỉnh thoảng nhắc đến chút vấn đề.

Rất nhanh, bốn người sắc mặt liền âm trầm lại, Diệp Thạch Cẩm hung hãn có chút nằm ngoài dự tính của bọn họ, người này phải nhiều mạnh, mới dám không chút kiêng kỵ như vậy giết người?

Ôn Bách nói rằng: "Nếu như ta có thực lực như vậy, cũng sẽ dùng phương thức này đến kinh sợ, nếu không căn bản là không giải. . . Đúng rồi, hẳn tên gọi là gì?"

Ôn Chí Sơn cười khổ nói: "Không biết, bất quá nghe truyền thuyết hẳn họ Diệp, mái đầu bạc trắng, khuôn mặt vô cùng trẻ tuổi, nếu như hẳn không động thủ, nhìn thấy được giống như là một người bình thường. . ."

Ôn Bách nói: "Phân phác quy chân?"

Ôn Chí Sơn lắc đầu nói: "Không làm rõ được, thế nhưng có một chút tất cả mọi người công nhận, người này có năng lực tiêu diệt một cái tông môn!"

Tiền Nhất Xuyên nói rằng: "Người này không nên chọc, chúng ta không phải đến cùng loại cao thủ này đấu, chúng ta là tới tìm bảo. . ."

Ôn Bách than thở: "Tu Chân Giới làm sao còn có loại cao thủ này, quả thực khó mà tin nổi!"

Ôn Chí Sơn nói: "Lần này nhất định đại loạn, hôm qua Thiên Thỉnh nói có hai cái tông môn người ở di tích biên giới đánh nhau, chết rồi mười mấy, tổn thương người càng nhiều. . . Hai cái tông môn đều tự điều động cao thủ lại đây, phỏng chừng còn có được đánh."

Triệu Thành nói: "Chúng ta vẫn là co rút lại đi, chỉ phái số ít cao thủ đi tra xét, tận lực không muốn cùng tông môn khác xung đột, một khi di tích mở ra, chúng ta ôm đoàn đi qua!"

Ôn Bách nói: "Cũng chỉ có thể ôm đoàn, như vậy mới có đầy đủ lực chắn nhiếp số lượng, ân, mặt khác, một khi gặp gỡ cái kia tóc bạc gia hỏa, chúng ta tận lực tránh ra."

Ôn Chí Sơn nói: "Hi vọng không nên đụng phải. . ."

Mấy người thảo luận sau, căn bản không dám nghĩ tới làm sao báo thù, duy nhất ý nghĩ chính là đừng gặp gỡ Diệp Thạch Cẩm, người này lực uy hiếp đã đạt đến người người sợ hãi trình độ.

Hầu như hết thảy đi tới tây nam địa khu tông môn, cũng đang thảo luận Diệp Thạch Cẩm, cái này có mái đầu bạc trắng nam nhân, thu được kết luận hầu như cùng vạn Kiếm Môn, hội tụ sao tông cao thủ như thế, đó chính là không nên chọc người này, có thể tránh ra tốt nhất.

Người người đàm luận tóc bạc biến sắc trình độ, đại khái Diệp Thạch Cẩm chính mình cũng không nghĩ ra, cũng là bởi vì giết liền mấy người, hắn đã thành một cái siêu cấp lớn ma đầu.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Tịnh Nhai Vương

Diệp Thạch Cẩm cũng không biết này chút, hắn hiện tại đã tới La Tinh Thành.

Không có cách nào tiếp tục ở tại Kỳ Kiếm Điện, hắn cũng chỉ có thể đến La Tinh Thành tìm kiếm chỗ ở, chỗ tốt chính là có thể bất cứ lúc nào nhận được tin tức.

Kỳ Kiếm Điện, Vạn Đạo Phong, Chiến Ngẫu sơn trang người, đã toàn diện rút đi La Tinh Thành, trên căn bản La Tinh Thành đã bị ngoại lai người tu chân chiếm cứ, đây đường ngoại lai người tu chân.

Vì lẽ đó, Diệp Thạch Cẩm xuất hiện ở La Tinh Thành trên đường phố, phàm là nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm người tu chân, đại khái cùng thấy quỷ không có khác gì, tất cả đều là một mặt sợ hãi tránh ra, phảng phất nhìn nhiều lần sẽ đưa mạng tựa như.

Hơn nữa, Diệp Thạch Cẩm tiến nhập La Tinh Thành tin tức cấp tốc truyền mở, phần lớn tông môn hạ đạt mệnh lệnh đều giống nhau, tránh ra hắn!

Diệp Thạch Cẩm hiện tại liền thành Tịnh Nhai Vương.

Một đường đi qua, Diệp Thạch Cẩm có chút kinh ngạc phát hiện, người tu chân xa xa nhìn thấy hắn, lập tức liền tránh ra, hắn này đầu tóc bạc thật sự là quá rõ ràng, vì lẽ đó mặc kệ có biết hay không hắn, chỉ cần thấy được này đầu tóc bạc, liền biết hắn là người như thế nào.

Có thể cũng không phải tất cả mọi người sẽ tránh ra, cũng có một chút về sau người tu chân, hết sức muốn thử một chút người này, đến cùng có hay không có truyền thuyết khuếch đại như vậy, càng có một số cao thủ trong lòng không phục, nghĩ muốn khiêu khích hắn.

Chỉ là những người này tạm thời còn không dám tới, bọn họ chỉ dám quan sát từ đằng xa, dù sao Diệp Thạch Cẩm trước giết người gọn gàng nhanh chóng, truyền tới tiếng tăm rất lớn, những người này cũng không ngốc, muốn xem những người khác động thủ trước, vì lẽ đó Diệp Thạch Cẩm ở phố lớn trên đi, tất cả người tu chân đều tránh ra hắn.

Diệp Thạch Cẩm cũng không để ý này chút, hắn đến La Tinh Thành mục đích cũng rất đơn giản, chỉ là vì ăn cơm, điểm này hắn cũng có chút buồn phiền, thực lực tăng cường nhiều như vậy, có thể lại còn là sẽ đói bụng, quả thực lẽ nào có lý đó.

Giương mắt liền thấy có nhân ở, Diệp Thạch Cẩm buồn cười, rốt cuộc lại đến nơi này.

Ở đây ăn cũng không tệ, hắn đi vào, lần này không chỉ đồng nghiệp biết hắn, liền ngay cả chương quỹ ông chủ cũng hù dọa trụ.

Này mấy ngày ăn cơm người tu chân, thảo luận nhiều nhất chính là cái này người tóc bạc, nói hắn giống như là nói quỷ như thế, làm sao khủng bố, làm sao lợi hại, làm sao giết người không chớp mắt.

Từ chương quỹ đến đồng nghiệp, nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm cảm giác đầu tiên chính là sợ hãi, nhưng là bọn họ cùng người tu chân bất đồng, không thể trốn không thể tránh, chỉ có thể đi nghênh đón, trên mặt đều lộ ra cực kỳ quyền rũ nụ cười, kỳ thực sợ đến chân đều đang run rẩy.

Diệp Thạch Cẩm trực tiếp đi vào đại sảnh, cứ như vậy đứng ở đại sảnh trên miệng, nhìn một cái, hầu như mỗi bàn đều ngồi đầy người, hơn nữa tất cả đều là người tu chân, mỗi cái người tu chân nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm nháy mắt đều là một mặt sợ hãi, không ít người hạ thấp xuống đầu, hận không thể chui vào bàn dưới bụng đi.

Cũng không phải là mỗi cái bàn đều ngồi đầy người, Diệp Thạch Cẩm vừa ý một cái bàn, chỉ có hai cái người tu chân ngồi, Diệp Thạch Cẩm đi tới, trực

tiếp kéo một cái ghế ra ngồi xuống, sau đó nói: "Ở đây không ai chứ?"

Cái kia hai cái người tu chân mặt mũi trắng bệch, đứng lên nói: "Tiền bối. . . Không có, không người. . ."

Hai người đứng dậy, trực tiếp liền tính tiền rồi đi, căn bản không dám ở thêm.

Diệp Thạch Cẩm chưa ngồi được bao lâu, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại một mình hắn, cộng thêm chuông quỹ cùng đồng nghiệp.

Tất cả người tu chân toàn bộ tính tiền ly khai, dù cho vừa tọa hạ chuẩn bị bắt đầu ăn đều giống nhau.

Diệp Thạch Cẩm kỳ thực trong lòng cũng rõ ràng, phía trước lập uy tựa hồ hiệu quả tốt hơi quá, hắn cũng không quá quan tâm, các người đã sợ, thiếu gây chuyện với ta, vừa dễ dàng thanh tịnh điểm.

Điểm một bàn com nước, Diệp Thạch Cẩm gặm lấy gặm để, trong thời gian này không ngừng mà có người tu chân đi vào, sau đó nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm một người ăn nhiều hết lớn, lập tức ngoảnh đầu ly khai.

Chuông quỹ cùng đồng nghiệp đều âm thầm kêu khổ, một cái như vậy ôn thần lại đây, trong cửa hàng quả thực không có cách nào làm ăn, chỉ có thể cứng rắn sát bên, chỉ có thể chờ, đồng nghiệp cùng chuông quỹ đều không dám nói chuyện, chớ đừng nhắc tới đuổi người.

Lúc này, bên ngoài lại đi vào một cái người tu chân, gió bụi một mội đi tới đại sảnh, hắn hiểu kỳ nói: "Ồ, đều không có ai a, đồng nghiệp, rượu ngon thức ăn ngon mau tới một bàn! Nhanh chết đói!"

Người này tựa hồ không biết Diệp Thạch Cẩm, nhanh chân đi tới Diệp Thạch Cẩm bên cạnh một bàn, còn hết sức hữu hảo nói một tiếng: "Đạo huynh cũng đang dùng com a!"

Diệp Thạch Cẩm lập tức biết, người này hẳn là vừa chạy tới, gật đầu cười nói: "Không sai, nếu không. . . Ăn chung?"

Người kia cũng cũng thẳng thắn, lập tức đi tới Diệp Thạch Cẩm đối diện ngồi xuống, nói rằng: "Nhanh đói xẹp bụng, được, ăn chung. . . Đồng nghiệp, tương tự com nước trở lại một bàn, đạo huynh, ta sẽ không khách khí."

Nắm lên một con gà nướng liền cắn xé.

Diệp Thạch Cẩm đầy hứng thú mà nhìn, một bàn lớn món ăn, Diệp Thạch Cẩm ăn nhỏ hơn một nửa, vì lẽ đó hắn nhìn mấy lần sau, cũng cảm thấy lên nhật lên vài miếng thịt bò, lúc này hắn ăn được liền nhả nhận lên.

Rất nhanh, Diệp Thạch Cẩm phát hiện mình no rồi, hắn hơi kinh ngạc, nhờ vào lần này so với vừa bắt đầu thiếu nhỏ hơn một nửa sức ăn, ăn ăn liền không muốn ăn, không giống trước càng ăn càng đói bụng.

Lẽ nào bắt đầu khôi phục? Lại muốn một lần nữa ích cốc?

Nếu không ăn được, Diệp Thạch Cẩm lại ngẩng đầu nhìn người đối diện.

Người này nhìn thấy được rất trẻ trung, một bộ râu cá trê cần, đen bóng láu lỉnh, mắt to mày rậm, da thịt trắng nõn, vừa nhìn chính là Trung Nguyên một dãy người, người mặc áo bào tro, một căn dây lưng thúc yêu, trên lưng giao nhau cắm vào hai thanh kiếm báu.

Thế nhưng Diệp Thạch Cẩm biết, người này ít nhất cũng có hơn năm mươi tuổi, hơn nữa tu vi trình độ tương đối khá.

Đồng nghiệp không ngừng mà mang món ăn, bởi không có khách, vì lẽ đó mang món ăn cực nhanh.

Người kia ăn được cũng cực nhanh, sức ăn to lớn, liền Diệp Thạch Cẩm đều vì thế mà choáng váng.

Người này ăn đồ ăn, để Diệp Thạch Cẩm nhớ tới sớm đã chết rồi Hùng Nhị, máu chốt nhất là, người này hình thể cùng Hùng Nhị kém xa, ăn đồ vật nhưng không kém hơn Hùng Nhị.

Người kia lồi ăn cũng không phải thô lỗ, tốc độ nhanh, trên căn bản đến miệng liền đến bụng, hình như là nuốt xuống.

Một bàn món ăn quét đi sạch sành sanh, hắn lúc này mới cảm bầu rượu lên đến, cũng không rót vô lý, hất mở nắm ấm liền ghé vào ấm miệng, trực tiếp rót vào trong miệng.

Tổng cộng hai bầu rượu, Diệp Thạch Cẩm cơ bản không có uống, bị hắn mở miệng một bình uống sạch sẽ, thò ra một hơi thật dài, người kia cười nói: "Xin lỗi a, từ nhỏ khẩu vị liền lớn, tu chân sau toán tiểu hơn nhiều. . ."

Diệp Thạch Cẩm thật sự kinh ngạc, nói rằng: "Lấy tu vi của ngươi, cũng có thể ích cốc đi. . . Tại sao còn ăn như vậy?"

Người kia nói: "Không biết tại sao, ngược lại ta là không có cách nào ích cốc, không ăn một bữa liền đói bụng đến phải hoảng sợ, thật sự đói bụng, sinh thịt đều ăn. . . Ta đại khái khác với tất cả mọi người đi! Ha ha!"

Người kia dùng ống tay áo chà xát một thanh miệng, Diệp Thạch Cẩm lúc này mới phát hiện, cái tên này ống tay áo dĩ nhiên dầu trơn, thật là ngà

khẩu vị.

Người kia cười nói: "Tiểu đệ tô danh thần, ha ha, lần đầu gặp mặt, lão huynh quý tính đại danh?"

Tô danh thần chấp chấp tay.

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Diệp Cẩm."

A?

"Người họ Diệp. . . Tóc bạc. . . Trời rồi, người, người chính là. . . Cái kia cái kia. . ."

Tô danh thần hậu tri hậu giác, hán chính là vì Diệp Thạch Cẩm mà đến, không phục thực lực của hán, cố ý tới rồi tranh tài một phen, kết quả mới vừa gia nhập cổ nhân ở, liền mơ mơ hồ hồ cùng Diệp Thạch Cẩm ăn một bữa cơm.

Diệp Thạch Cẩm cân nhắc mà nhìn tô danh thần, cười nói: "Cái kia cái gì?"

Tô danh thần trong lòng xoay ngang, nói rằng: "Chính là cái kia giết người Cuồng Ma?"

Diệp Thạch Cẩm cười ha hả, nói rằng: "Ha ha, có ý tứ, giết người Cuồng Ma? Người nghe ai nói?"

Tô danh thần nói: "Ta ở Trung Nguyên liền nghe nói, nơi này có một cái cao thủ cực kỳ lợi hại, hơi một tí giết người, không phải giết người Cuồng Ma là cái gì?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Há, người làm sao còn sống? Những người này làm sao còn sống? Dựa theo lý của người giải, toàn bộ La Tinh Thành cần phải tất cả đều là người chết mới đúng."

Tô danh thần á khẩu không trả lời được, hán đột nhiên cũng cười, nói rằng: "Có thể người không biết, người đã ở Tu Chân Giới ra đại danh. . . Mọi người hoặc là ẩn núp người, hoặc là giống như ta vậy, nhìn người đến cùng có hay không có lợi hại như vậy."

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, nói rằng: "Vậy bây giờ. . . Người muốn cùng ta đánh? Không sợ ta giết người sao?"

Tô danh thần gãi gãi đầu, hán cũng có chút luống cuống, cùng Diệp Thạch Cẩm chỉ là lần đầu gặp mặt, thế nhưng hán đối với Diệp Thạch Cẩm đề nhất cảm quan tương đối tốt, cũng nhìn không ra Diệp Thạch Cẩm nơi nào giống giết Nhân Ma Vương.

Hán nói rằng: "Ta không nhìn ra tu vi của người, ạch, đột nhiên không có thắng người nắm bắt, quên đi đi, không thể so sánh, liền làm tới xem một chút náo nhiệt. . . Theo ta được biết, Trung Nguyên Tu Chân Giới có cao thủ muốn tới tìm người, cần phải cũng sắp đến rồi, bọn họ có thể không nhất định có ta để nói chuyện như vậy."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Tùy tiện đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Khiêu khích

Đồ Danh Thần cũng là có chút bội phục, người này phong phạm vẫn khinh, tựa hồ không một chút nào quan tâm.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Được rồi, liền như vậy cáo từ, sau đó là địch là bạn, đều là sự lựa chọn của người."

Đồ Danh Thần nói: "Hừm, vừa vặn ta cũng ăn xong rồi, cùng đi đi."

Nói ném ra một thỏi bạc, có tới năm lạng nhiều, nói rằng: "Đây là cơm nước tiền, có thêm liền thưởng các người."

Theo Diệp Thạch Cẩm đi ra cổ nhân ở, sau đó liền thấy đường phố đầu đứng cạnh một cái cường tráng đại hán, cầm trong tay hết sức hiếm thấy Hàng Ma Xử, vật này người tu chân cực nhỏ dùng, bởi vì cái kia là hòa thượng dùng vũ khí.

Đồ Danh Thần nhìn thấy người kia không khỏi kinh sợ, nói rằng: "Người này rất lợi hại. . . Ở Trung Nguyên Tu Chân Giới, xem như là ít có cao thủ."

Diệp Thạch Cẩm cũng biết, chính mình đại khái biến thành công địch, bất quá hắn cũng không hối hận lúc trước giết người lập uy, hơn nữa đối với sự khiêu khích này người, hắn đã không tính nương tay, chỉ có làm kinh sợ đối phương, mới có thể ngăn cản không cùng tăng xuất hiện người tu chân.

Đồ Danh Thần nói: "Hàng ma Đồ Đức Phục! Nghe nói là phật đạo song tu, có không ít thủ đoạn lợi hại."

Liên nghe Đồ Đức Phục hét lớn: "Lá lão ma! Dám đánh với ta một trận sao? Ha ha!"

Diệp Thạch Cẩm không giải thích được nói: "Người này có bệnh? Vẫn là đầu óc hỏng rồi?"

Đồ Danh Thần nói: "Giết người, liền dương danh thiên hạ. . ."

Diệp Thạch Cẩm hơi lắc đầu, đây là muốn nổi danh muốn điên rồi tiết tấu, Đồ Đức Phục tiếng rồng to, hầu như đem phần lớn người tu chân đều kinh động, xung quanh thỉnh thoảng xẹt qua từng đạo từng đạo bóng người.

Vô số ánh mắt nhìn trộm lại đây, bọn họ sớm đã bị Diệp Thạch Cẩm sợ vỡ mật, thế nhưng có thể nhìn thấy cao thủ tìm đến Diệp Thạch Cẩm đấu, bọn họ vẫn là ôm rất lớn chờ mong.

Vạn nhất thắng, liền giải trừ đối với Diệp Thạch Cẩm sợ hãi, tốt nhất có thể giết chết hắn, vậy thì thật sự viên mãn.

Diệp Thạch Cẩm ánh mắt dần dần lạnh xuống, tình huống này hắn đã quen thuộc từ lâu, bất quá bây giờ hắn sát tâm có chút trọng, trước đây tính cách của hắn tính khí so sánh xấu bụng, yêu thích dùng xảo diệu thủ đoạn, hiện tại có chút bất đồng, liền như lần trước xử lý liên minh vây công, dựa theo tính cách trước kia tính khí, hắn chắc là sẽ không đầu tiên phát động tấn công.

Đồ Đức Phục trong tay Hàng Ma Xử phi thường thô to, cũng không biết là món đồ gì luyện chế mà thành, kim quang xán lạn, tên Hàng Ma Xử nghe không sai, kỳ thực cùng giả tời đâm có tám phần giống nhau, chỉ có điều Hàng Ma Xử càng thô to mà thôi.

Vật này liền là một kiện binh khí nặng, rất ít người sẽ dùng.

"Àm!"

Hàng Ma Xử mạnh mẽ nện ở mặt đất tảng đá trên, nháy mắt, một khối to lớn tảng đá đã bị đập nát bấy.

Đồ Đức Phục bạo nổ quát: "Đến! Chiến!"

Đồ Danh Thần nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm trên mặt lộ ra giễu cợt cười, sau đó liền nghe được hắn nói: "Người liền sẽ kêu to sao?"

Âm thanh tuy rằng không cao, nhưng là tất cả nhìn lên người tu chân đều rõ ràng nghe được câu nói này.

Đồ Đức Phục nhất thời điên rồi, lời này ý giễu cợt thực sự quá đủ, là cá nhân đều không nhịn được, huống chi hắn vẫn cho rằng mình là thiên hạ hiếm có cao thủ.

"Lá lão ma. . . Nhìn đâm! Oa nha nha nha. . ."

Một đường bạo nổ rống, hướng về Diệp Thạch Cẩm chạy như điên tới, thời khắc này hắn quả thực khí thế như hồng, hơi có điểm người cản thì giết người, thần can giết thần khí thế.

Cái tên này thân cao thể tráng một đường lao nhanh, phảng phất một đầu cuồng bạo trâu hoang, quay về Diệp Thạch Cẩm liền đánh tới.

Diệp Thạch Cẩm còn có tâm tình nói móc một câu: "Cũng không biết từ đâu tới tự tin. . ."

Hắn ngay cả động cũng chẳng muốn động, cứ như vậy đứng ở chỗ lớn trên, lạnh lùng nhìn đối phương xung kích lại đây.

Đồ Đức Phục vọt tới Diệp Thạch Cẩm trước người không tới năm gạo, dương tay chính là một đâm đánh ra, cái kia Hàng Ma Xử vừa lên thì có Phong Lôi tiếng truyền ra, đâm đỉnh đầu bùng tạo nên từng vòng ánh vàng, theo Đồ Đức Phục hét lớn, một mạch đập về phía Diệp Thạch Cẩm.

"Àm!"

Lần này liền đập xuống đất, mà Diệp Thạch Cẩm liền bóng người đều không nhìn thấy, mọi người trước mắt đều là hoa một cái.

Tảng đá tung toé, một cái hố to xuất hiện, Diệp Thạch Cẩm nhưng ở Đồ Đức Phục sau lưng nhô ra, lạnh nhạt nói: "Chỉ chút tài nghệ này?"

Thuấn di!

Đồ Đức Phục con người co rút lại như mũi kim giống như vậy, hắn thật sự bị dọa cho sợ rồi, thuấn di hắn cũng biết, nhưng là loại này bất động thanh sắc thuấn di, đánh chết hắn cũng sẽ không, chênh lệch quá xa.

Đồ Danh Thần cũng há to mồm, một bộ trọn mắt hốc mồm đáng đáp, lần này phân lượng nặng bao nhiêu, đối với bên trong cấp thấp người tu chân mà

nói cũng thật là không có gì, nhưng là đối với cao cấp người tu chân, phân lượng này cũng trọng.

Mấu chốt nhất một điểm, Diệp Thạch Cẩm là bị Đồ Đức Phục tòa định, một khi khóa chặt, hoặc là gắng đốn đỡ hoặc là phản công, thế nhưng Diệp Thạch Cẩm dĩ nhiên lặng yên không tiếng động liền thuận đi biến mất rồi, này quá đáng sợ, bọn họ căn bản không làm được.

Có loại này thuận đi, hần liền tùy thời có thể đánh tới người, người nhưng đánh không tới hần.

Đồ Đức Phục cũng bị hù dọa, bất quá hần hiển nhiên là cái kia loại bất khuất, không chịu thua không sợ phiền phức gia hỏa, thoáng sững sờ phía sau, nắm lên Hàng Ma Xử, ngoảnh đầu liền hướng Diệp Thạch Cẩm lần thứ hai nhào tới.

Diệp Thạch Cẩm thở dài một hơi, muốn chết người người là kéo không được, cái kia cũng chỉ phải tác thành người!

Lần này Diệp Thạch Cẩm không có trốn, mà là chính diện xông lên, trong tay ánh bạc lấp loé phun ra nuốt vào, hai người binh khí nháy mắt đụng vào nhau.

Đồ Đức Phục vui mừng khôn xiết, hần liền là hy vọng liễu mạng, hần Hàng Ma Xử không phải là phạm phẩm, nghe nói là dùng quá cương đá thêm năm Phật Kim tinh luyện chế mà thành, hơn nữa trải qua đại đức cao tăng gia trì, thêm vào tu chân thủ đoạn, thật là một cái tương đối khá bảo vật.

Nếu như cứng đối cứng, Đồ Đức Phục cảm thấy chắc chắn đem Diệp Thạch Cẩm vũ khí đánh nát, hần bất kể Diệp Thạch Cẩm dùng vũ khí gì, hần đối với Hàng Ma Xử có cực kỳ mạnh mẽ tự tin.

Diệp Thạch Cẩm phi kiếm cái kia nhưng là khác rồi, đặc biệt là hần luyện chế lần nữa qua đi, phẩm chất liền ngay cả Diệp Thạch Cẩm chính mình cũng chấn động, hơn nữa hần đề vào Tử Phủ trong đan điền uẩn dưỡng phi kiếm, so với cái kia đem kiếm cắm ở bên hông xuyên ở trên lưng gia hỏa, không biết muốn mạnh bao nhiêu.

Tu Chân Giới đã rất ít người, có thể đem kiếm của mình thu vào Tử Phủ đan điền, loại này dưỡng kiếm phương thức hết sức cổ lão, nhưng có thể vẫn tăng lên phi kiếm phẩm chất.

Liên tiếp dày đặc tới cực điểm leng keng tiếng, phảng phất mưa rơi chuỗi tây.

Đồ Đức Phục vốn cho là, một tiếng vang thật lớn liền có thể lấy đập nát đối phương vũ khí, ai biết phi kiếm của đối phương tiếp xúc được mình Hàng Ma Xử thời gian, hần dĩ nhiên cảm giác Hàng Ma Xử phảng phất lâm vào một đoàn sền sịch bùn nhão bên trong, nhất thời trầm trọng đến không cách nào không chế.

Không tới một hơi thở, Đồ Đức Phục đột nhiên nghĩ đến trong tay hết sạch, sau đó liền thấy mình Hàng Ma Xử nổ ra, nháy mắt vỡ vụn thành vô số thật nhỏ hạt tròn.

Ngay sau đó, một thanh lóe tia sáng chói mắt kiếm, chống đỡ ở Đồ Đức Phục yết hầu miệng.

Đồ Đức Phục sắc mặt trắng bệch, một chiêu liền bại, hơn nữa còn là chính diện đón đánh, hần Hàng Ma Xử liền một hồi đều không tiếp nổi, bị kiếm của đối phương trực tiếp nát tan, hần đều không nghĩ ra, tại sao mình Hàng Ma Xử sẽ vỡ nát.

Tình huống bây giờ là đối phương chỉ cần hơi động, chính mình phải chết chắc, Đồ Đức Phục trong lòng không cam lòng tới cực điểm.

Diệp Thạch Cẩm cường chế giết chết hần kích động, nói rằng: "Người thua rồi. . . Lần kế tiếp ai muốn khiêu khích, trước hết nghĩ nghĩ kỹ, ta không biết lại hạ thủ lưu tình, ai ra tay ai chết!"

Hần cũng hết sức phiền sự khiêu khích này, cuộn cuộn không ngừng nói liền không dứt, chuyện như vậy tuyệt đối muốn làm kinh sợ.

Này lời đã rất rõ ràng, lần sau ai tới ai chết, không phải đỉnh cấp cao thủ đều phải suy nghĩ một hồi, này đáng giá vẫn là không đáng giá!

Diệp Thạch Cẩm còn đang áp chế sát ý, trong lòng hần đã dần dần rõ ràng, này cổ sát ý tuyệt đối muốn không chế, nếu không chính là hại người hại mình, loại này giác ngộ, hần ở Kỳ Kiếm Điện giết chết mấy người sau, cũng đã chậm rãi hiểu.

Đồ Đức Phục mờ hồ đầm đìa, đó là bị sợ, nhìn Diệp Thạch Cẩm liền cùng nhìn quỷ không có gì khác biệt, hần cũng không nói gì, ở phi kiếm biến mất thời điểm, lập tức ngoảnh đầu liền đi, quá mẹ nó mất mặt.

Đồ Danh Thần đồng dạng mờ hồ lạnh, trong lòng còn đang may mắn, muốn là mình đi tới, phỏng chừng so với Đồ Đức Phục còn muốn không thể tả, căn bản là không có có biện pháp đánh, đối phương phỏng chừng một cái tát liền có thể lấy đập chết hần.

"Ta ở La Tinh Thành để người thuê một cái tiểu viện, cùng đi ngồi một chút?"

Diệp Thạch Cẩm thở ra một hơi, đem sát ý cũng ới ra đi ra ngoài, nhìn Đồ Đức Phục đi xa bóng lưng, hần không có tiếp tục để ý sẽ, trái lại tiếp nhận rồi ấn tượng đầu tiên cũng không tệ Đồ Danh Thần, đi mình bàn làm khách đề nghị.

Kết quả, ở trên đường vẫn chưa đi mấy phút, lại xuất hiện hai người chặn ở đường phố ngã tư đường.

Diệp Thạch Cẩm không nhịn được vỗ mình một chút trán, thở dài đối với Đồ Danh Thần nói: "Bây giờ người tu chân đều là gấp gáp như vậy, như vậy vội

vã thành danh sao? Một cái không được đến hai cái? Đầu óc có bệnh đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tiếp xúc mốc đầu

Vừa rồi áp chế xuống sát ý, dĩ nhiên không thể át chế tăng lên trên, Diệp Thạch Cầm trong lòng biết không tốt nhưng là hắn cũng biết, một vị áp chế tuyệt đối không phải biện pháp.

Đồ Danh Thần cũng không khỏi cười khở, hắn vừa mới xem như là thấy rõ, Diệp Thạch Cầm thật sự không có xuất toàn lực, hơi hụt hụt chút nữa giết chết Đồ Đức Phục, hơn nữa hắn cùng trong truyền thuyết giết Nhân Ma Vương hình tượng kém quá xa, liền hắn đều nhìn ra, Diệp Thạch Cầm đối với các loại khiêu khích đã ở tận lực đã không chế.

Nếu như đổi thành hắn, cũng chưa chắc sẽ bỏ qua cho Đồ Đức Phục, ở Tu Chân Giới, đỉnh cấp cao thủ tôn nghiêm không cho khiêu khích, một khi có khiêu khích, tốt nhất giữ gìn tôn nghiêm phương thức chính là giết chết đối phương, lấy đối thủ huyết đến bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Đồ Danh Thần nói: "Tiền bối, người cẩn thận. . ."

Hắn đã biết, lấy vị này thực lực, coi như kêu một tiếng tiền bối đều là không đủ, thực lực quá mức cao cường, cũng không biết nơi nào nhô ra loại cao thủ này, quả thực để người khó mà tin nổi.

Diệp Thạch Cầm nhìn sang, đối diện hai người một cái lớp đại ông lão, một người trung niên.

Tuổi tác lớn ông lão đồng dạng có mái đầu bạc trắng, bất quá hắn tóc bạc cũng chỉ có dài một tấc, phảng phất người xuất gia như thế tướng mạo uy nghiêm, hai đạo thọ lông mày xoi mói, đuôi lông mày có mấy cây ốm dài Bạch Mi lông, nếp nhăn đầy mặt, còn có từng cục lão nhân ban.

Hắn bên trên người trung niên, một bộ đại thúc tuổi trung niên đáng đáp, khỏe miệng ngậm lấy cười, nhìn thấy được rất hòa ái bộ dạng, nhưng người mặc hoa lệ tơ lụa trường bào, trên lưng tà xuyên một thanh kiếm, bên hông một cái đại Hồng Hồ Lô, nhìn thấy được rất là dễ thấy.

Diệp Thạch Cầm xoay đầu hỏi: "Hai người này ai vậy?"

Đồ Danh Thần kiến thức cũng không phải yếu, hắn mặc dù không biết hai người, lại biết hai người này bối cảnh thân phận.

Lý Vinh Niên! Trần Định Khang!

Thanh Hải không định hồ, trăm Tiên môn cao thủ, bọn họ tông môn cực kỳ bí ẩn, có người nói không người có thể đi vào cái này tông môn, mỗi lần ở Tu Chân Giới lác lác cao thủ không biết vượt qua bốn cái, thiếu thời điểm cũng chỉ có hai cái, hai người này có người nói cũng hết sức thần bí, thực lực tương đương mạnh mẽ.

Đồ Danh Thần đơn giản nói hai câu, liền thông báo hai người ngọn nguồn, đúng là để Diệp Thạch Cầm kinh ngạc một chút.

Có thể nói như vậy, ở La Tinh Thành đã tụ tập Tu Chân Giới phần lớn cao thủ, phương bắc, Trung Nguyên, tây bắc cùng nam phương tu chân tông môn đều phái ra vô số cao thủ, ở đây đã là người tu chân thế giới.

Không chỉ tông môn người tu chân lại đây, rất nhiều nổi danh con sói cô độc giống như cao thủ, cũng đồng dạng chạy tới nơi này, có thể nói là cao thủ như mây, tùy tiện ở trên đường đi một chút, là có thể nhìn thấy trước đây cao cao tại thượng cao cấp người tu chân.

La Tinh Thành cũng biến thành hung hiểm dị thường, khoảng thời gian này, chỉ là không đáng chú ý xung đột liền xảy ra mấy chục lần, từ thương người tu chân cũng không có thiếu.

Vì lẽ đó, hai người này lấp lách Diệp Thạch Cầm con đường, cũng biến thành hết sức bình thường.

Kỳ thực, hai người này là không biết Diệp Thạch Cầm phía trước một hồi tranh đấu, cũng không biết Diệp Thạch Cầm trước nay sinh ác độc lời, bọn họ vừa vừa đuổi tới, cũng vừa nghe nói Diệp Thạch Cầm liền ở trên đường, cho nên trực tiếp đến buồn phiền đường, chuẩn bị giết chết Diệp Thạch Cầm đương danh thiên hạ.

Lý Vinh Niên cùng Trần Định Khang trong lòng còn rất đặc ý, đuổi hơn một nghìn dặm đường, vừa đến liền tìm được trong truyền thuyết giết Nhân Ma

Vương, vừa vặn là dương danh lập vạn, nổi danh cơ hội tốt!

Chung quanh người tu chân, coi là thật khâm phục hai người dũng khí, bọn họ một mực nhìn trộm, Diệp Thạch Cẩm không có giết Đỗ Đức Phục, không ít người trong lòng vẫn là rất tiếc, đây không phải là nói, Diệp Thạch Cẩm cũng không phải là giết Nhân Ma Vương sao? Không nghĩ tới coi như Diệp Thạch Cẩm cảnh cáo, hay là có người nhảy ra, coi là thật hào khí ngất trời.

Lý Vĩnh Niên chính là ông lão tóc trắng kia, hắn nói rằng: "Có dám đánh một trận?"

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Chỉ một mình ngươi?"

Trần Định Khang nói: "Chúng ta xưa nay đều là cùng nhau, đối phó một cái, cũng là hai chúng ta, đối phó một đám, cũng là hai chúng ta!"

Không ít người tu chân ở trong lòng đều cho hai người hai chữ: "Đê tiện!"

Nhưng cùng lúc cũng âm thầm tán thưởng, cũng chính là hai người có thể còn có thắng hy vọng đi, một người trên, phòng chừng thua nhiều thắng ít.

Bất tri bất giác, tất cả người tu chân đều đem Diệp Thạch Cẩm làm thành chân chính đỉnh cấp cao thủ đối xử.

Diệp Thạch Cẩm cười lạnh một tiếng nói: "Ta lời mới vừa nói, các ngươi không nghe sao?"

Quả nhiên, Trần Định Khang cùng Lý Vĩnh Niên một đầu sương mù nước, Trần Định Khang nói: "Ngươi nói gì?"

Diệp Thạch Cẩm trong lòng bất đắc dĩ, cười lạnh nói: "Lại gây chuyện với ta, đều đi chết! Các ngươi muốn muốn chết, vậy thì tới đi! Không muốn chết, hiện tại rút ngay!"

Đồ Danh Thần trong lòng đã không coi trọng hai người, hắn cũng nhận ra được Diệp Thạch Cẩm trong giọng nói hết sức thiếu kiên nhẫn, đây là bị làm tức giận điên báo, bất quá hắn cũng không dám khuyên, cũng không cách nào khuyên, đơn giản đứng ở một bên xem trò vui.

Hắn có thể coi là duy nhất một cái dám đứng ở trên đường nhìn người tu chân, tu chân giả khác đều trốn ở mỗi cái chỗ khuất, tỷ như trên nóc nhà, tỷ như trên vách tường, lén lút lộ ra nửa cái đầu quan sát.

Ở đây tụ tập người tu chân càng ngày càng nhiều, liền ngay cả phía trước Đỗ Đức Phục cũng không có chân chính lý khai, hắn cũng trốn ở một bên nhìn lén.

Lý Vĩnh Niên khó có thể tin nói: "Khẩu khí thật là lớn? Dám cùng chúng ta nói chuyện như vậy, ngươi con mẹ nó đáng là gì a, chờ một lúc ngươi đừng hối hận là được, ngươi biết chọc người của chúng ta, hiện tại cũng ở nơi nào không?"

Trần Định Khang cười lạnh nói: "Đều ở đây nương máng bên trong, ở bùn bên trong, bị giò bọ ăn sạch, ha ha, ha ha ha ha!"

Chung quanh người tu chân đều nắm một vệt mồ hôi lạnh, trong những người này, kỳ thực có một ít người là đi vây công quá Kỳ Kiếm Điện, từng thấy Diệp Thạch Cẩm giết người cảnh tượng, biết cái tên này thực lực siêu cấp cường hãn, hơn nữa một khi động thủ đều là một chiêu giết địch, biến thái tới cực điểm.

Bây giờ là hai người, cũng không biết Diệp Thạch Cẩm làm sao ứng đối, trong đó có số ít người là biết hai người này phong cách chiến đấu, đúng là đối với hai người có chút mong đợi, hai người xác thực toán rất mạnh người tu chân.

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Vậy thì tới đi! Diêm Vương đến, cũng đuổi không đi muốn gặp người. . ."

Hai người bắt đầu thả ra vũ khí, Trần Định Khang trên lưng kiếm đột nhiên bay lên, sau đó liền treo tại thân thể bên cạnh một bên, mũi kiếm phun ra nuốt vào dài một thước Lân Diễm, này đại biểu kiếm của hắn phẩm chất khá cao, ở người tu chân bên trong đây chính là hảo kiếm.

Lý Vĩnh Niên xoay cổ tay một cái, một đạo hắc tuyến rơi ở trong tay, đó là một con rắn roi, dùng Thanh Hải đã trong núi một loại linh tính Hắc Xà luyện chế mà thành, xem như là một loại kỳ môn vũ khí.

Con rắn kia roi nháy mắt tăng vọt, từ một vệt đen biến thành một cái trứng vịt to màu đen trường xà, theo Lý Vĩnh Niên cánh tay từng vòng bàn lên, đầu rắn ở trên vai hắn phương dựng đứng lên.

Cái này còn không là hắn vũ khí duy nhất, cái tay còn lại hơi động, một mặt màu đen tám khiên xuất hiện, tám thuẫn kia có tới cao một mét, mặt trên điêu khắc một cái bàn khôi thân thể rắn.

Trần Định Khang lập tức trốn đến Lý Vĩnh Niên phía sau, hai người bắt đầu hướng về Diệp Thạch Cẩm ép tới.

Diệp Thạch Cẩm cũng lười lại động não, hắn bằng vào thực lực mạnh mẽ, chuẩn bị trực tiếp nghiền ép đối phương, hơn nữa lần này hắn là thật không lưu tình nữa.

Đây là kinh sợ hành động, thêm vào sát ý của hắn càng ngày càng tăng vọt, đã không kiềm chế được.

Lần này, phi kiếm xoay quanh bay lên, Diệp Thạch Cẩm liền chấp tay sau lưng, trong ánh mắt sát ý không che giấu nữa, cái kia cổ bàng đại tới cực điểm

khí thể cũng bắt đầu tăng lên.

Lý Vinh Niên biến sắc, hần đề ở đằng trước, càng có thể cảm nhận được đối phương khủng bố.

Trần Định Khang trốn sau lưng Lý Vinh Niên, còn không lĩnh hội được kinh khủng như vậy áp lực, hần phát hiện Lý Vinh Niên chân bước càng ngày càng chậm chậm, không khỏi thúc giục: "Đi nhanh một chút. . . Xông lên!"

Lý Vinh Niên có nỗi khổ không nói được, hần đều sắp hít thở không thông, cánh tay cũng bắt đầu run rẩy, cái kia Hắc Xà nguyên bản ngừng đầu đứng thẳng trên vai đầu, hiện tại cũng không thể được, hần không thể đem đầu lùi về.

Mà người chung quanh càng là hoàn toàn biến sắc, có rất nhiều nguyên bản chưa từng thấy Diệp Thạch Cẩm người lợi hại, đều cảm thấy hơi cường điệu quá, thể nhưng làm Diệp Thạch Cẩm phóng ra khí thể của chính mình, chỉ là áp bức liên đề những người này rõ ràng, tu vi của hần không phải thổi phồng lên, mà là chân thật tồn tại.

Sâu không lường được!

Hết dài một tiếng, Diệp Thạch Cẩm rút cục ra tay, hần cũng thật sự là không nhịn được, cái gì người chim cũng dám ở trước mặt hần nổ đăm, so với 200 năm trước, cảm giác còn không bằng thời điểm đó chính mình, ít nhất khi đó, không có người nào dám ngay trước mặt hần nói muốn giết chết hần.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Đồn đại

Lý Vinh Niên nghe được Diệp Thạch Cẩm thét dài, không nhịn được trong lòng run lên, lập tức dừng bước, trong tay tấm khiên đột nhiên phát sinh từng vòng hào quang màu tím đậm, đây là hần đang toàn lực khởi động tấm khiên làm ra phòng ngự.

Trần Định Khang rút cục nhận ra được không đúng, bởi vì hần từ trước tới nay chưa từng gặp qua Lý Vinh Niên như vậy quá.

Hần cùng Lý Vinh Niên ở ở ngoài nhiều năm như vậy, gặp rất nhiều cao thủ, cũng cùng một phần trong đó người tu vi cao thâm cuộc chiến sinh tử, Lý Vinh Niên liền từ đến không có sợ hãi quá, mà bây giờ hần biểu hiện, chính là ở hết sức sợ hãi bên trong.

Diệp Thạch Cẩm phi kiếm đột nhiên bay đến không trung, phảng phất một đạo hồng quang, Diệp Thạch Cẩm nguyên bản vác lấy hai cái tay cũng phóng tới đằng trước đến, tiện tay đánh ra một đạo pháp quyết, phi kiếm kia ở trên không bên trong bắt đầu cấp tốc xoay quanh, tiếng rít cũng vang lên theo.

Một đạo cầu vòng kiếm phảng phất một con rồng, từ trên trời cao đập xuống, cái kia như rồng giống như hồng quang, chính là phi kiếm cấp tốc lượn vòng lưu lại hình ảnh, lúc này tiếng rít đã chấn thiên động địa.

Mỗi cái nhìn lên người, cũng không nhịn được muốn che lỗ tai, thanh âm kia quá mức vang dội, liền ngay cả một ít phòng ốc đều đang không ngừng rung động.

Lý Vinh Niên cùng Trần Định Khang nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, đời này đều chưa từng thấy loại này kinh khủng công kích, đây mới thật sự là ngự kiếm công kích, đây là trong truyền thuyết công kích!

Diệp Thạch Cẩm phi kiếm, từ bay đến không trung đến hóa thành hồng quang, lại tới như cuồng long giống như lao xuống, tổng cộng dùng không tới năm giây, kỳ thực đây là có thiếu sót, tổn thời gian quá dài.

Nhưng là đối thủ nhỏ yếu, Diệp Thạch Cẩm dựa vào khí thể áp chế, liền đem đối phương trị trệ, hần rồi mới từ dung sử dụng thuật ngự kiếm.

Cái môn này thủ đoạn công kích hần sớm liền học được, lúc trước cũng thí nghiệm qua, chỉ là tiêu hao công lực quá lớn, phát động thời gian quá dài, đều thì không cách nào khắc phục khó khăn cùng nguy hiểm.

Bây giờ vì lập uy, Diệp Thạch Cẩm liền dùng được, bất ngờ phát hiện không chỉ thời gian rút ngắn, hơn nữa có thể như thường vận dụng.

Năm giây!

Diệp Thạch Cẩm trong lòng rõ ràng, nếu như thoáng nghiên cứu đồng thời thông thạo một hồi, hần chắc chắn thu nhỏ lại đến ba giây, như tiếp tục quen thuộc lời, hai giây kỳ thực cũng có thể.

Nếu như có thể hai giây phát sinh ngự kiếm công kích, cái tốc độ này thế là tốt rồi.

Lý Vinh Niên gào khóc nói: "Xuất kiếm a!"

Trần Định Khang kiếm cuối cùng cũng coi như bay lên, nỗ lực ngăn cản rơi xuống phi kiếm.

Lý Vinh Niên liều mạng giơ tám thuấn lên, phía trên từ quang từng vòng cấp tốc rung động, hần hầu như đem tất cả chân nguyên đều đánh vào tám khiên bên trong, chỉ cần có thể phòng vệ một kiếm của đối phương, chỉ cần có thể ngăn cản một hồi, hần xin thề, nhất định trốn!

Đây là một cái đề hần không cách nào tưởng tượng kẻ địch.

Phảng phất đất cát rơi xuống đất, một trận làm người kinh khủng vang lên sàn sạt lên, ngay sau đó, Trần Định Khang phi kiếm liền đánh tới, sau đó chính là dày đặc như mưa leng keng tiếng.

Nháy mắt, Trần Định Khang phi kiếm liền hồng mất, hóa thành vô số nhỏ vụn hạt tròn, tứ tán tung toé.

Lý Vinh Niên cảm giác một ngọn núi đè ép xuống, nháy mắt, hần cũng liền đà, làm dày đặc như mưa vang lên sàn sạt lên, hần hoảng sợ phát hiện, tám khiên ở lấy tốc độ cực nhanh tan vỡ bên trong.

"Không muốn a. . ."

Lý Vinh Niên chỉ kịp phát sinh như thế một tiếng hét thảm, hai đạo sương máu đột nhiên bạo nổ mở, trong nháy mắt, hai người căn bản không cách nào giãy dụa, đã bị Diệp Thạch Cẩm phi kiếm bình định.

Phi kiếm thậm chí ở đường phổ nền đá trên mặt, để lại một đạo sâu đến một thước tà hồ.

Diệp Thạch Cẩm đều có bản tia sừng sò, một kiếm này hiệu quả hần đúng là không nghĩ tới, một kiếm san bằng! Hần chuẩn bị thứ hai chiêu đều không có phát sinh, một chiêu diệt sạch, uy lực này thật là làm cho người ta vui mừng.

Tất cả mọi người bị sợ ở, bao quát đứng ở phía sau Đồ Danh Thần đồng dạng hai chân run rẩy, công kích này hần tự nhận là căn bản không ngăn được, cho hần to lớn bóng ma trong lòng.

Không ít người tu chân bắt đầu lui, bọn họ chỉ lo chọc giận Diệp Thạch Cẩm, cũng bị hần làm như thế một kiếm, vậy thì phải chết thật.

Diệp Thạch Cẩm thu hồi phi kiếm, từ tốn nói: "Còn có ai? Muốn tới đều cùng đi đi, từng cái từng cái. . . Hết sức đáng ghét!"

Xung quanh thật là yên lặng như tờ, này kinh sợ uy lực, đã dọa sợ mọi người.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng rõ ràng, một chốc sẽ không có người dám tới khiêu khích, liền hần quay đầu nói: "Chúng ta đi!"

Đồ Danh Thần trong lòng âm thầm kêu khổ, hần hiện tại phỏng chừng cũng nổi danh, dĩ nhiên cùng giết người ma đầu đi chung với nhau, nhưng hần hiện tại thật sự không dám từ chối, chỉ có thể cường cười nói: "Tốt, đi theo ta."

Diệp Thạch Cẩm chặt chẽ đi theo hần thẳng đường đi tới, đi ngang qua trên đường hồ to, Đồ Danh Thần còn không nhận được hỏi: "Đây là ngự kiếm một đòn sao?"

"Đúng, ngự kiếm một đòn! Ta vốn chuẩn bị hai đòn. . . Không nghĩ tới bọn họ không có ngăn trở."

Đồ Danh Thần chân mềm nhũn, còn có hai đòn? Người này quả thực làm cho người ta không nói được lời nào.

"Ha ha. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Nguyên lai cho là bọn họ có thể ngăn cản một cái. . ."

Lần này đánh giết, dĩ nhiên để Diệp Thạch Cẩm tâm tình khoan khoái, trong lòng hần không nhận được cười khò, đây là muốn ghiền tiết tấu?

Nếu thật là trở thành giết Nhân Ma Vương, hần có thể không muốn, này không phải của hần bản tính, hiện tại hần hy vọng có thể tìm tới thần thạch, có thể liền có thể lấy giải khai trên người bí mật.

Đặc biệt là Diệp Thạch Cẩm đối với tự thân tăng vọt thực lực, đột nhiên có ăn đồ ăn dục vọng, đột nhiên tới sát ý, còn có hai trăm năm đến mình là làm sao qua được, đều tràn đầy nghi hoặc.

Kỳ thực Diệp Thạch Cẩm trên người rất nhiều điểm đáng ngờ, đều là từ ôm thần thạch tiến nhập Tinh Quan sau đó phát sinh, ngoại trừ trong hai trăm năm ký ức trống rỗng ở ngoài, sau khi tỉnh lại lại mất đi một đoạn ký ức, sau đó hồi tưởng lại.

Các loại thần kỳ, các loại khó mà tin nổi, càng là để Diệp Thạch Cẩm muốn tìm được đáp án.

Những câu trả lời này cũng phải cần tiến vào di tích, vì lẽ đó Diệp Thạch Cẩm không thể rời đi nơi này, hần nhất định phải đợi đến tất cả cháy nhà ra mặt chuột, mới có thể chân chính ly khai.

Hai người vừa đi vừa nói, Đồ Danh Thần đã sớm phát hiện xung quanh mơ hồ có bóng người lay động, vậy cũng là theo dõi người tu chân.

Trong lòng bồn chồn, hần có chút cười hồ khó xuống, cùng Diệp Thạch Cẩm đi đồng thời tuyệt đối là một cái sai lầm, nhưng hần không thể mượn có ly khai, dù sao cũng là hần mời Diệp Thạch Cẩm đi chính mình sân nhỏ.

Hơn nữa Đồ Danh Thần cũng không dám ly khai, Diệp Thạch Cẩm triển hiện thực lực quá mức đáng sợ cũng quá dọa người, nếu như cứ như vậy mạnh mẽ ly khai, một khi chọc giận người này, hần một chút cũng không dám đi bố trí muốn hậu quả gì.

Đi vào một cái hẻm nhỏ, rất nhanh sẽ đến một cái cửa nhỏ trước, Đồ Danh Thần nói rằng: "Mở cửa, ta đã trở về. . ."

Có người mở cửa, ở đây đã thuê mấy cái người phạm người hầu, phụ trách quét tước vệ sinh.

Lúc này giữ cửa một cái lão đầu, gặp được Đồ Danh Thần nói rằng: "Gia, ngài đã trở về. . ."

Đồ Danh Thần chỉ là gật gật đầu, sau đó đối với Diệp Thạch Cẩm nói: "Mời, ở đây so sánh đơn sơ, mong rằng tiền bối bỏ qua cho."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta không để ý."

Hần liên phá miếu đều có thể ở, khỏi nói loại này tiểu viện, kỳ thực hần đối với nghỉ ngơi ở đâu căn bản cũng sẽ không tính toán, coi như đất hoang cũng giống vậy an chỉ như đi.

Đây là một cái rất nhỏ sân, một rõ hai ám cách cục, một gian nhà chính, hai bên là phòng nhỏ, một cái sân, bên cạnh một bên là nhà bếp cùng phòng chứa củi, một bên khác còn có một gian thấp lùn nhà, đó là người hầu chỗ của người ở.

Ở giữa sân chính là một cái đại sân nhà, dưới đất là đá xanh trải địa, có một cái bàn thấp, mấy đèm ghế tre, hết sức đơn sơ nhưng rất sạch sẽ, bất luận cái bàn vẫn là mặt đất đều là sạch sành sanh, nhẹ nhàng mà sung sướng, này để Diệp Thạch Cẩm rất hài lòng, hần yêu thích sạch sẽ địa phương.

Liên ở trong sân ngồi xuống, Diệp Thạch Cẩm nói: "Người hần là sẽ không lại tìm ta đâu chứ?"

Đồ Danh Thần chân mềm nhũn, trực tiếp ngồi vào trên ghế tre, cái kia ghế tre phát sinh kết tiếng, hần lắc đầu liên tục nói: "Ta thực sự là kiến thức nông cạn, hơn nữa. . . Ân, trước đây hết sức tự đại, gặp được tiền bối phong thái, ta. . . Kém quá xa, bái phục, bái phục!"

Hần chấp tay lia lia, là thật tâm phục khẩu phục, căn bản cũng không dám cùng Diệp Thạch Cẩm đấu.

Hần cùng Diệp Thạch Cẩm bản thân không có có cừu hận, trong lời nói hết sức dễ dàng liền chuyển hướng ngoảnh đầu, đập lên nịnh nọt đến cũng là ung dung tự nhiên.

Đồ Danh Thần vẫn âm thầm vui mừng, vừa bắt đầu không rõ ý tưởng dưới tình huống, liền hảo vận dụng phải Diệp Thạch Cẩm, nếu như đàn độn chạy đi cùng hần chiến đấu, phỏng chừng hiện tại xương cốt đều hóa, ngấm lại đều đáng sợ.

Diệp Thạch Cẩm không khỏi nở nụ cười, nói rằng: "Không sai, không sai, có tiền đồ, nói thật dễ nghe cực kì."

Đồ Danh Thần sắc mặt trở nên hồng, bắt quá rất nhanh liền nở nụ cười, nói rằng: "Tiền bối xác thực bắt phạm, làm tiểu bối thật sự rất khâm phục, không chỉ có riêng là nói tốt, ta đây là nói thật, lời nói thật! Ha ha!"

Chính hần cũng không nhịn được vui vẻ.

Diệp Thạch Cẩm lắc lắc đầu, nói rằng: "Người dự định đi di tích sao? Tựa hồ sắp mở ra. . . Người nghe được tin tức gì không có?"

Đồ Danh Thần nói rằng: "Di tích này tiếng tăm đủ vang, liền ngay cả xa xôi tu chân tông môn đều biết. . . Hơn nữa lần này tới người là thật nhiều, theo ta được biết, phần lớn tông môn, phần lớn cao thủ đều tới, hơn nữa ta lần này nghe được một cái truyền thuyết, nói là Triều Tiên Tông có một cái tuyệt thế bảo bối muốn đi ra. . ."

Diệp Thạch Cẩm căng thẳng trong lòng, hỏi: "Cái gì?"

Đồ Danh Thần nói: "Cụ thể là bảo bối gì, chúng ta cũng không biết, thế nhưng đồn đại tất cả mọi người tin, vì lẽ đó đều đến thử xem, nhìn xem có thể hay không có thu hoạch."

Diệp Thạch Cẩm lại hỏi: "Đồn đại cụ thể nói cái gì?"

Đồ Danh Thần cười khò nói: "Ta nghe đến ba cái bản vốn đồn đại, có nói là vũ khí, có nói là cái gì tiên quả, ăn có thể tăng cao tu vi cảnh giới, cũng có nói là kỳ dị gì bảo bối. . . Cụ thể là cái gì, liền không có ai biết."

Diệp Thạch Cẩm vô ý thức gầy chỉ giáp, hần kỳ thực cũng ở đoán là cái gì, chẳng lẽ là thần thạch sao?

Hai người nói chuyện tào lao sau một lúc, Đồ Danh Thần để người dọn dẹp ra một gian sương phòng, để Diệp Thạch Cẩm ở tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Lần thứ hai mở ra

Kỳ Kiếm Điện, Ván Đạo Phong, Chiến Ngẫu sơn trang, đã triệt để mở ra đại trận hộ sơn.

Ba tông ngoại trừ lưu lại một phần nhỏ cao thủ thủ gia ở ngoài, cái khác toàn bộ đều tụ tập ở Kỳ Kiếm Điện, nơi này là khoảng cách di tích gần nhất địa phương.

Bọn họ ở đây thời gian xa xưa, đối với di tích hiểu rõ, so với ngoại lai người tu chân không biết rõ ràng bao nhiêu, trải qua bọn họ thảo luận cùng quan sát, xác thực phát hiện các loại biến hóa mạnh mẽ, tập hợp sau kết luận, di tích mở ra cũng chính là mấy ngày gần đây chuyện.

Lam Thiên Hộ nói: "Lần này nghĩ muốn từ trong di tích có thu hoạch, như vậy nhất định cần đoàn kết lại, mặc kệ tông môn nào đều phải nghe theo mệnh lệnh. . . Bên ngoài tới thể lực thực sự quá mạnh mẽ, nếu chúng ta không đoàn kết, kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được!"

Tây Vân Phi cười khổ nói: "Lần này cần không phải Diệp tiên bối ra tay, chúng ta liền thua thiệt lớn, lại cũng không nghĩ ra, bọn họ sẽ ở chúng ta tiến hành trao đổi thời điểm đột nhiên phát động tấn công, quả thực khinh người quá đáng! Lần này tiến nhập di tích, không phải chúng ta ba tông người tu chân, đều là kẻ địch của chúng ta!"

Lôi Chấn Phần nói: "Đúng, lần này nhất định phải đoàn kết, nếu không sẽ bị tiêu diệt từng bộ phận. . . Của chúng ta tổng thể thực lực không tính yếu, thế nhưng từng người hành động, thực lực liền không đủ."

Tây Khải Vinh nói: "Làm như thế nào tổ chức?"

Lam Thiên Hộ nói: "Chúng ta còn là dựa theo tông môn hợp thành đội, dù sao một cái tông môn người lẫn nhau quen thuộc, phối hợp cũng tốt, thế nhưng ba chúng ta tông người, muốn lẫn nhau phối hợp tác chiến!"

"Đệ tử cấp thấp thì thôi, tạm thời không nên tiến nhập di tích, ít nhất phải đạt đến Trúc Cơ kỳ người tu chân mới có thể theo đại đội đi tới, nhiệm vụ của bọn họ không phải chiến đấu, mà là tìm kiếm bảo vật. . . Sau khi tìm được lập tức giao cho trong tông môn trưởng lão, không được tư tàng, chờ trở lại tông môn, lại căn cứ công hiến phân phối!"

"Kim đan kỳ người tu chân, phụ trách bảo vệ Trúc Cơ kỳ đệ tử, cũng không cần tham gia chiến đấu, chỉ cần có thể có thu hoạch, liền không uổng chuyện này. . . Nhớ kỹ, lần này chủ yếu là tầm bảo, có thể tránh được chiến đấu liền tận lực tránh khỏi, chỉ khi nào khai chiến liền hạ tử thủ, tuyệt đối không cho đối phương hô bằng hoán hữu."

Một đám người thảo luận được nhiệt liệt hướng lên trời, đối với di tích, bọn họ có hoàn chỉnh bản đồ, chỉ cần nắm chắc yếu đi hoặc là biến mất, bọn họ là biết nơi nào có giá trị nhất.

Ba cái tông môn tông chủ, các mang một nhánh đội ngũ, bọn họ bởi vì có địa đồ, vì lẽ đó các cái trọng yếu điểm, đều là đội ba tập hợp, một cái có thể ngăn cản người ngoài, thứ hai có thể nhanh chóng khai quật bảo vật.

Đây là bọn hắn có thể thảo luận ra phương pháp tốt nhất, kỳ thực chính là một điểm, thời điểm mấu chốt tập trung lực lượng, không có bất kỳ kỳ xảo, dựa vào người đồng thể mạnh đến cướp trong di tích bảo vật.

Sau đó, ba tông môn lại cận kề cụ thể sự vụ, bao quát phân chia như thế nào, này cũng hết sức then chốt, tỷ như được một thanh phẩm chất tốt kiếm, như vậy thì là Ván Đạo Phong cùng Kỳ Kiếm Điện phân phối, nếu như gặp thượng hạng con rối, như vậy thì là Chiến Ngẫu sơn trang chiến lợi phẩm.

Những chi tiết này tất cả đều muốn thảo luận đến, nếu không đến thời điểm nội chiến liền phiền phức lớn rồi.

Sau cùng nguyên tắc chính là, có bất kỳ mâu thuẫn cũng không đáng kể, thế nhưng tuyệt đối không cho phép hiện trường phát tác, tất cả chờ trở về lại xử lý.

Ba ngày sau, cuối cùng cũng coi như hoàn toàn định ra rồi di tích khai phá sách lược, mọi người từng người trở lại, chờ đợi di tích mở ra.

Lam Thiên Hộ, Hắc Trạch, Cung Vũ, Lam Chí Thành đám người trở lại hậu đường, liền thấy Lam Tiên Nhi chờ ở nơi đó.

Lam Tiên Nhi gặp được Lam Thiên Hộ đi vào, lên trước nói rằng: "Lần này di tích thám hiểm, ta cũng muốn đi, cũng không thể lưu ta thủ gia!"

Lam Thiên Hộ lắc đầu nói rằng: "Người chính là để ở nhà, lần này thám hiểm hung hiểm vô cùng, người ngoài thực sự nhiều lắm, hơn nữa đều thực lực cao cường. . ."

Hắc Trạch cũng nói: "Vẫn là lưu lại đi, quá nguy hiểm."

Lam Tiên Nhi mặt nước mắt lưng tròng nói: "Ta muốn đi!"

Lam Thiên Hộ cười khò nói: "Người đi. . . Ta còn muốn an bài nhân thủ bảo vệ người, người đây không phải là cho ta thêm phiền mà."

Lam Tiên Nhi nói: "Ta không dùng người bảo vệ, ta có thể! Hơn nữa ta biết đại thúc cũng biết đi, có ta ở đây, đại thúc có lẽ sẽ giúp chúng ta!"

Liên một câu nói này, mấy người bọn hắn tất cả đều động tâm.

Lam Tiên Nhi lời này không phải là nói càn, nếu là thật gặp gỡ Diệp Thạch Cẩm, Lam Tiên Nhi mặt mũi của cũng thật là hữu hiệu, nếu như có thể được Diệp Thạch Cẩm hỗ trợ, này tác dụng nhưng lớn rồi.

Hắc Trạch nói: "Lời này cũng có đạo lý. . ."

Lam Thiên Hộ không thể không đáp ứng, nói rằng: "Tiến nhập di tích sau phải cẩn thận một chút, ta sẽ an bài nhân thủ bảo vệ người."

Lam Tiên Nhi vui mừng khôn xiết, nàng cũng không nghĩ tới, đại thúc danh tiếng là như vậy vang dội, dựa vào đại thúc tên tuổi, rốt cục để cha đồng ý chính mình đi di tích.

Vui vẻ nàng lập tức chạy tuôn ra ngoài, việc này cũng không chỉ nàng một người, nàng có thể đi rồi, cũng là có thể mang không ít người đi, điểm ấy Lam Thiên Hộ chắc là sẽ không ngăn cản.

... . .

Thế lực khắp nơi đều chú ý tới di tích, di tích xung quanh liền thành hung hiểm nhất địa phương, kết bè kết lũ người tu chân ở di tích phụ cận du đãng, thỉnh thoảng bộc phát các loại xung đột, số người chết có không ít.

Thế nhưng ở mấy cái địa phương trọng yếu, đều tụ tập mấy chục thậm chí trên trăm người tu chân, những người này trực tiếp ôm đoàn hợp thành đội, liền chờ ở di tích ở ngoài, một khi có tu chân giả khác tới rồi, lập tức trực xuất.

Mấy người tiểu tổ, căn bản cũng không dám tới gần di tích, một khi tới gần, lập tức cũng sẽ bị xua đuổi, thế nhưng ở di tích biên giới nhưng có hai người ngoại lệ.

Diệp Thạch Cẩm cùng Đồ Danh Thần đứng ở di tích biên giới, nhưng không người dám trực xuất, hai bên đều có một rất lớn đoàn đội ở, nhưng bọn họ liền rầm cũng không dám phóng một cái.

Hai người đều thấy đại quân thể ở trực xuất ngoại lai người tu chân, Đồ Danh Thần có không yên lòng, bất quá đứng ở Diệp Thạch Cẩm bên người, hắn vẫn rất có cảm giác an toàn.

Đương nhiên, Diệp Thạch Cẩm không biết quân này chút, hắn đã mãnh liệt cảm nhận được, di tích liền muốn mở ra.

Dù sao trải qua một lần di tích thăm dò, Diệp Thạch Cẩm cảm giác hết sức nhạy cảm, bất quá cùng lần trước bất đồng, lần này hắn không phải là vì bảo tàng mà đến, mà là phải tìm thần thạch bí mật, hắn chỉ cần tìm được thần thạch là tốt rồi.

Lần này hắn thật sự chính là không thể không đến, chỉ là phải tìm được thần thạch phòng chừng tương đương khó khăn, vì lẽ đó hắn nhất định phải làm hết sức sớm tiến nhập trong di tích, ở Đồ Danh Thần tiểu viện không có ở mấy ngày, liền không nhìn được chạy tới di tích biên giới chờ đợi.

Đối với di tích, Diệp Thạch Cẩm so với người khác đều muốn giải, lần trước thăm dò một hồi, hắn phát hiện các loại cấm chế xoắn xuýt, đã tạo thành nào đó loại mâu thuẫn, một khi mâu thuẫn tích lũy đến độ cao nhất định, toàn bộ cấm chế liền sẽ lần thứ hai đại tan vỡ, khi đó di tích liền sẽ cởi mở.

Chỉ là Diệp Thạch Cẩm có một chút không có dự đoán quá, đó chính là cấm chế tan vỡ sẽ mang đến cái gì, không chỉ có là hắn không có loại này dự đoán, xung quanh tất cả người tu chân đều không có phòng chừng đến trong đó biến hóa.

Di tích xung quanh hiện tại phi thường náo nhiệt, cách mỗi hai, ba trăm gạo thì có một nhóm người chiếm cứ, rậm rạp chằng chịt tụ tập ở di tích rìa ngoài.

Cũng không có thiếu người tu chân không phục, nỗ lực hiện tại liền đi vào, cho đến chết một ít người sau, từng cái từng cái mới không dám tiếp tục thử nghiệm, cũng đều biết, di tích này vô cùng biến thái.

Lại qua hai ngày, Diệp Thạch Cẩm bắt đầu nhận ra được không đúng, cả vùng đều đang khê run, trong di tích phát sinh từng tiếng nổ tung náo động, hắn lập tức đứng lên, ngưng mắt nhìn di tích.

Đồ Danh Thần vẫn mắt nhìn Diệp Thạch Cẩm động thái, nghe được tiếng vang lạ, nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm phản ứng, cuống quýt hỏi tới: "Thế nào? Thế nào?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đến!"

"Ầm! Ầm! Ầm! Oanh. . ."

Dày đặc như tiếng trống nổ tung, nháy mắt liền nối liền thành một mảnh, vô số cấm chế bắt đầu tan vỡ, theo tan vỡ nổ tung, toàn bộ di tích lập tức chấn động.

Đại lượng cây cối, bùn đất, nham thạch bị điện cuồng quăng bắn tới không trung, di tích biên giới tất cả người tu chân đều đang tránh né, vô số đại như vại nước đá tảng từ trên trời giáng xuống, nhất thời, có người bị đá tảng bắn trúng, có người bị đụng phải gần đứt xương gãy.

Tiếng hét thảm liên miên vang lên!

Rất nhiều người cũng bắt đầu trốn ra phía ngoài vọt, chỉ có Diệp Thạch Cẩm đứng ở biên giới, bên người còn quần phi kiếm, một khi có đá tảng bay bắn tới, chỉ cần không đánh trúng, hắn cũng không để ý, một khi sẽ bắn trúng hắn, phi kiếm lập tức đem đá tảng cắn nát.

Có cấm chế đang yên diệt, có cấm chế ở bạo phát lớn, đây chính là phản ứng dây chuyền!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Lại về di tích

Đồ Danh Thần trốn sau lưng Diệp Thạch Cẩm cách đó không xa, hết thấy từ di tích vỡ bay ra ngoài đồ vật, đều bị Diệp Thạch Cẩm cản trở, hiện trường khắp nơi bừa bộn, người tu chân cũng đều liều mạng chống đối.

Trận này liên lụy so với chiến đấu còn muốn ăn lực, bởi vì bắn bay đồ vật, có thể nói là cái gì cũng có, chẳng những có loạn thạch cây cối, còn có bụi mù bùn đất, lung ta lung tung, không cẩn thận liền muốn trúng chiêu.

Có thông minh người tu chân tổ hợp thành trận, cùng chống đối xung kích, thực lực chưa đủ đều không ngừng lùi về sau, như vậy cũng có thể giảm thiểu xung kích.

Liền còn không có có tiến nhập di tích, chỉ là cấm chế bạo phát lớn, liền từ thương không ít người.

Đương nhiên cao cấp người tu chân đại đều không sao, loại trình độ này xung kích, bọn họ vẫn có thể ngăn cản, coi như không chống đỡ được cũng có thể tránh khỏi, dù sao cái này so với người tu chân giữa hai bên tranh đấu, hung hiểm nhỏ hơn điểm.

Rõ ràng một thời tiết, liền ngay cả Diệp Thạch Cẩm cũng ở chống đối nửa giờ sau, bắt đầu hướng về xa xa thối lui, sự công kích này thuộc về không dứt, căn bản cũng không mang ngừng lại, như tiếp tục đứng cạnh, đó mới là kẻ ngu si.

Mang theo Đồ Danh Thần, Diệp Thạch Cẩm bay thẳng đến Dất Cống Tuyết Phong đỉnh, làm hắn hạ xuống xong, liền thấy không ít người tu chân cũng ở vị trí này, đều là thực lực không tệ cao thủ.

Diệp Thạch Cẩm chỉ là hơi lờ mờ bọn hắn, sau đó những người này toàn bộ rời đi, hiện tại ai không quen biết "Tóc bạc huyết ma", đây là Diệp Thạch Cẩm mới bí danh, không người không biết không người không hiểu, có thể nói đại danh鼎鼎 hàng thật đúng giá.

Đồ Danh Thần hết sức không nói nhìn đám người này bay đi, hắn cùng Diệp Thạch Cẩm tiếp xúc một đoạn như vậy thời gian, đã hiểu Diệp Thạch Cẩm làm người, tuyệt đối không phải bá đạo người, tương tự cũng là không thích giết hại người.

Hiện tại hắn đã hiểu, Diệp Thạch Cẩm chỉ sở dĩ như vậy sạch sẽ gọn gàng giết chóc, đơn giản liền là muốn kinh sợ mọi người, để người không dám trêu chọc mà thôi, nếu như Diệp Thạch Cẩm thực sự là tóc bạc huyết ma, cái kia gặp người tu chân đã sớm toàn bộ xong.

Làm một người không có đạo lý, dựa vào chính mình vui giận đồ giết người lung tung thời gian, đây mới thật sự là ma đầu, Diệp Thạch Cẩm tuyệt đối không phải.

Diệp Thạch Cẩm căn bản không để ý đến chạy trốn người tu chân, mà là đứng ở đỉnh tuyết sơn đỉnh trên tảng đá, cúi đầu nhìn phía dưới di tích.

Một đoàn đoàn khói đặc ngút trời, coi như ở đỉnh tuyết sơn phong cũng không rất có thể nhìn rõ ràng, đại địa đã triệt để trần lộ ra, bởi cấm chế nổ tung duyên cớ, nguyên bản sinh trưởng thực vật toàn bộ nát tan, hơn trăm năm tích lũy lại tới bùn đất, trực tiếp liền phun ra đến không trung.

Từ nơi này có thể nhìn thấy, rất nhiều người còn đang hướng ra bên ngoài thoát đi, đều rờn rã một ngày, vòng ngoài người tu chân càng chạy càng xa, bởi vì di tích cấm chế tan vỡ, tùy thuộc phạm vi cũng càng ngày càng rộng, cảnh tượng này thật có chút đáng sợ.

Đồ Danh Thần lo lắng nói: "Lớn như vậy bạo nổ, có thể hay không hủy diệt tất cả?"

Loại này loạn bạo nổ loạn nổ, đừng nói Đồ Danh Thần lo lắng, Diệp Thạch Cẩm trong lòng cũng giống vậy lo lắng, bất quá hẳn còn có một tia hi vọng, đó chính là nếu như thần thạch chôn dưới đất, trải qua lần này cấm chế vụ nổ lớn, có thể đã bị nổ đến địa biểu đến.

Dựa vào thần thạch đặc tính, hẳn tin tưởng mình có thể tìm được.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Không biết, hiện tại chỉ có chờ đợi, chờ đợi cấm chế vỡ loạn bình ổn lại, khi đó liền có thể lấy tiến vào."

Đồ Danh Thần nói: "Ta còn là theo người đi, phỏng chừng sau đó tìm ta tính số người sẽ không thiếu. . ."

Hắn có chút khổ sở nói rằng, vậy cũng là tai họa bất ngờ, bất quá thực lực của hắn cũng không yếu tiểu, cho dù có người tìm hắn cho hạ giận, hắn cũng có thể độ sức, nếu như có thể ở trong di tích tìm tới vài món bảo vật, tỷ như hộp dùng phi kiếm gì gì đó, có thể thực lực còn có thể tăng lên không ít.

Ba ngày sau, cấm chế lại bạo phát một vòng, thậm chí vén lên mảng lớn mặt đất, lộ ra mấy cái to lớn lỗ thủng.

Diệp Thạch Cẩm biết, đó là cung điện dưới lòng đất tiến vào địa phương, cũng là địa phương hắn muốn đi.

Thứ sáu ngày, cấm chế bắt đầu đại quy mô bình ổn lại, nhưng thỉnh thoảng còn có một trận đại bạo nổ, rất nhiều vị trí cấm chế đã biến mất, hoặc là giảm đến cực yếu trình độ, coi như giống như người tu chân rơi vào trong đó, cũng có rất lớn xác suất tránh ra.

Lúc này, đã có không ít người tu chân mạo hiểm tiến nhập.

Diệp Thạch Cẩm quan sát sáu ngày, lúc này mới nói với Đồ Danh Thần: "Được rồi, có thể tiến vào!"

Đồ Danh Thần một chút chắc chắn đều không có, nói rằng: "Nếu không. . . Lại chờ chút?"

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Nếu như người cảm thấy không thích hợp, có thể ở lại chỗ này tiếp tục chờ đợi, bất quá ta là nhất định phải đi."

Đồ Danh Thần nhất thời há hốc mồm, suy nghĩ một chút, vẫn là theo Diệp Thạch Cẩm có chút nắm bắt, dù sao thực lực của hắn là thật cường hãn, nói rằng: "Được rồi, được rồi, ta theo người đi qua."

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên bay lên, sau đó hướng phía dưới lao xuống, coi như lúc này, hắn cũng không dám từ di tích bầu trời đi qua, dù cho chỉ là còn sót lại cấm chế, cũng sẽ ảnh hưởng đến bầu trời, đặc biệt là tới gần thời điểm.

Thêm vào bây giờ cấm chế có thể không ổn định, một khi chạm đến bộc phát ra, coi như thực lực của hắn siêu cường, cũng nhất định sẽ vô cùng chật vật.

Bởi đối với cấm chế cùng trận pháp có chút hiểu rõ, Diệp Thạch Cẩm lựa chọn rất đơn giản, đó chính là từ mặt đất đi vào.

Ánh mắt đảo qua đại địa, Diệp Thạch Cẩm đã lựa chọn một chỗ bạc nhược điểm, sau đó mang theo Đồ Danh Thần rơi xuống.

Diệp Thạch Cẩm hiện tại nổi tiếng nhất tiêu chí chính là tóc bạc Phiêu Phiêu, này tóc bạc đã dài đến đầu gối, đến chỗ, chứng người tu chân hoàn toàn nghe tiếng đã sợ mất mật.

Ở đây cũng không có thiếu người tu chân, bởi vì cấm chế vỡ loạn không dám tiến nhập, chỉ là ở di tích biên giới do dự.

Có tới bốn mươi, năm mươi cái người tu chân, bọn họ nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm cùng Đồ Danh Thần đồng thời bay rơi xuống, từng cái từng cái như gặp quỷ giống như vậy, sợ đến như ong vỡ tổ lập tức tán ra.

Này bốn mươi, năm mươi cái người tu chân phản ứng, để Diệp Thạch Cẩm phi thường hài lòng, chỉ cần không phải không hiểu ra sao tới ngăn cản, không biết trời cao đất rộng khiêu khích, hắn liền rất cao hứng, hắn chỉ muốn đi tìm đáp án, cái khác đều không đề ở trong lòng.

Đám người kia đều nhìn Diệp Thạch Cẩm, kỳ thực trong lòng bọn họ cũng đang suy nghĩ, nếu như tóc bạc huyết ma từ nơi này đi vào, bọn họ cũng là có thể đi theo vào, chỉ cần không phải theo sát, hắn là sẽ không làm tức giận huyết ma.

Diệp Thạch Cẩm căn bản là không có có lưu ý đám người kia, mà là cẩn thận nhìn chăm chăm di tích nhìn.

Hắn phát tay, liền cuốn lên một khối to bằng vại nước đá tảng, cái kia đá tảng theo hắn vung ra tay cánh tay, đột nhiên liền bắn ra ngoài, một đường lún đánh vào mặt đất, sau đó chính là một đường xông về đằng trước.

Diệp Thạch Cẩm này chiêu cũng có thể gọi là, ân, lấy đá dò đường!

Nếu là lúc trước cấm chế vẫn còn, như vậy ở đá tảng chạm đất một khắc đó, tuyệt đối sẽ gây nên cấm chế phản kích, loại này đá tảng ở cấm chế ảnh hưởng, đừng nói về phía trước tiếp tục lần, trực tiếp cũng sẽ bị cắn nát thành bụi phấn.

Trước mắt, đá tảng một đường lăn xuống đi, khoảng chừng trăm thước địa phương, tiếp xúc được một cái còn sót lại cấm chế, bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, cái kia cấm chế tan thành mây khói, mà đá tảng cũng vỡ vụn thành mấy khối.

Diệp Thạch Cẩm tâm lý nắm chắc, này chút còn sót lại cấm chế, uy lực không coi là quá lớn.

"Đi!"

Đồ Danh Thần có chút ngạc nhiên, Diệp Thạch Cẩm vừa nẩy cuộn lên đá tảng, hẳn chính là thấy rất rõ ràng, cách không cuộn lấy như vậy đá tảng, loại cảnh giới này cấp độ có chút đáng sợ, ngược lại để hắn cuộn lên như vậy đá tảng, đó là đừng mơ tới nữa, chuyện không thể nào.

Bởi vậy có thể thấy được, lúc trước Diệp Thạch Cẩm cần phải còn giữ thủ đoạn cùng thực lực chân thật.

Người biết đều hiểu chiêu thức ấy có bao nhiêu khó khăn, không biết người, chỉ sẽ cảm thấy cao thâm khó dò, đối với Diệp Thạch Cẩm càng thêm sợ hãi mà thôi.

Diệp Thạch Cẩm chậm rãi hướng về chỗ hồng đi đến, hẳn đã làm rõ ràng, này một đoạn ngắn vị trí chính là một cái chỗ hồng, hai bên đều có còn sót lại cấm chế, thể nhưng hắn đi địa phương tuyệt đối không có.

Một đám tử người tu chân, trơ mắt mà nhìn Diệp Thạch Cẩm cùng Đồ Danh Thần hai người, dĩ nhiên nghênh ngang liền đi vào di tích, nhất thời xôn xao.

Bọn họ không phải là không muốn đi vào, trước cũng thăm dò quá, đáng tiếc tổn thương hai người sau cũng không dám tiếp tục dò xét, không nghĩ tới tóc bạc huyết ma chỉ là tùy tiện cuộn lên một khối đá tảng, liền có thể tìm tới chỗ hồng, người này cũng thật lợi hại.

Có người cẩn rắng nói: "Hắn có thể vào, chúng ta cũng có thể vào!"

Nhất thời, có người phụ họa nói: "Đúng vậy, xa xa theo là tốt rồi, đừng trêu chọc hắn, nghe nói cái tên này. . . Không chọc giận hắn không có chuyện gì."

Kỳ thực lúc này, rất nhiều người tu chân cũng phản ứng lại, chân chính ma đầu không phải là Diệp Thạch Cẩm như vậy, mỗi lần hắn đều là bị khiêu khích sau giết người, không có vô duyên vô cớ giết người, thể nhưng tất cả mọi người vẫn là hết sức sợ hãi hắn.

Rất nhanh đã có người theo sau, ngay sau đó những người khác cũng đều đuổi tới, chỉ cần có người dẫn đầu, những người khác đương nhiên tình nguyện phía trước có bia đỡ đạn, đi theo phía sau an toàn, chỉ là người trước mặt sẽ tìm được trước bảo bối.

Diệp Thạch Cẩm thỉnh thoảng cuộn lên trên đất đá vụn thân cây, đến về loạn quăng, nếu là có cấm chế hắn lập tức là có thể phát hiện.

Bởi vì toàn bộ cấm chế biến hóa quá lớn, cùng hắn học qua cấm chế trận pháp có bất đồng rất lớn, vì lẽ đó hắn cũng lười tính toán, phát hiện không thích hợp, lập tức liền cuộn lên đoạn cây, đá vụn, bùn cát các vật thể, trực tiếp đập tới.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Cạnh tranh cướp địa bàn

Kỳ Kiếm Điện, Vân Đạo Phong, Chiến Ngẫu son trang người, chia làm ba đường về phía trước.

Mở đường đệ tử, thanh nhất sắc Chiến Ngẫu son trang đệ tử cấp thấp, bọn họ chiến ngẫu ở đằng trước mở đường, một khi bị cấm chế tổn hại liền lùi tới trong đội ngũ, đối một người học trò lên trước tiếp tục dò đường.

Có như bây giờ mình xác chiến lược bố cục, hẳn là bọn họ trước kia có được quá ba tông hứa hẹn, hư hại chiến ngẫu một khi trở lại Chiến Ngẫu son trang, tông môn phụ trách bởi một cái tốt hơn, vì lẽ đó những đệ tử này cũng không có tâm tình mâu thuẫn, hết sức cố gắng ở đằng trước mở đường.

Bởi trước ngoại lai người tu chân tập kích, vì lẽ đó bọn họ cũng sẽ không khách khí, gặp được tu chân giả khác, nếu như đại cổ nhân mã liền dọa lui tới phương, nếu như tiểu đội nhân mã trực tiếp đi tới cao thủ vây đánh, đánh chết chắc chắn, còn có thể cướp được bọn họ mang theo người một vài thứ.

Cái gọi là gần quan được ban lộc, ba tông tìm kiếm đường xem như là một con đường tắt, hơn nữa bọn họ cũng có kinh nghiệm, dù sao ở đây đối xử được thời gian lâu dài, đối với cấm chế có không ít giải.

Có không ít trường lão từ bắt đầu bắt đầu tu luyện, liền thường xuyên đến đến cấm chế biên giới, đối với cấm chế biến hóa hầu như có thể tỉ mỉ, cũng chính là nhìn cảnh vật chung quanh, là có thể phán đoán ra có hay không có cấm chế.

Vì lẽ đó, bọn họ đi được hết sức thông thuận, một đường liền thẳng đẩy vào, tuy rằng tổn thất một ít cấp thấp chiến ngẫu, có thể cái giá này là đáng giá trả giá.

Ba tông đệ tử không ngừng mà đang suu tâm dưới chân, rất nhanh, đã có người có thu hoạch.

"Ta phát hiện một thanh phi kiếm!"

"Đây là một cái túi đựng đồ, ha ha, ta tới xem một chút có vật gì tốt!"

"Oa, thật nhiều xương cốt. . . Đây muốn chết bao nhiêu người a, mau tìm, mau tìm, nhất định có thứ tốt!"

Các loại các dạng đồ vật bị tìm ra, trong đó có ít nhất nửa số cái gì đã hư hao, nhưng vẫn tìm được không ít thứ tốt.

Ba tông người tu chân đều trở nên hưng phấn, đây vẫn chỉ là ở khu vực biên giới, mới vừa tiến vào không tới mấy trăm gạo, liền phát hiện như thế nhiều đồ tốt.

Ở đây còn để lại đồ vật, kỳ thực cũng không phải là Triều Tiên Tông, mà là 200 năm trước chết ở chỗ này người tu chân lưu lại, kết quả tiện nghi hai trăm năm sau người tu chân.

Thật là một đường vui cười một đường nhặt lấy, những người tu chân từng cái từng cái vô cùng phấn khởi, đương nhiên, những thứ này đều là bên trong cấp thấp người tu chân, cao cấp người tu chân đều ở đây đội ngũ vòng ngoài canh gác, bất kỳ người dám đến gần, hoặc là bị đuổi xa, hoặc là giết chết.

Mỗi cái lớn một chút đoàn đội đều là như vậy, ít người đội ngũ liền so sánh khổ, một khi có phát hiện, hoặc là bị đuổi đi, hoặc là bị đánh chạy, hoặc là chính là chết.

Hành động đơn độc người tu chân hầu như không có, chỉ có Diệp Thạch Cẩm cùng Đồ Danh Thần hai người xem như là đơn độc cất bước, mà cái khác tiêu tổ có ít nhất năm đến tám người, coi như nhiều người như vậy, cũng giống vậy không chịu nổi đại đoàn thể người tu chân.

Ngoại lai người tu chân, tối đa chỉ có trên dưới một trăm người tổ hợp thành đoàn đội, to lớn hơn nữa cũng thì không được, ở đây liên lụy tới lợi ích phân phối vấn đề, người càng là nhiều, càng là khó có thể phân phối, một khi lợi ích không cùng, tan vỡ chính là tất nhiên kết quả.

Những người tu chân một đám đám bắt đầu tiến nhập di tích, mỗi người có riêng thăm dò phương thức, bất quá lúc này cấm chế phần lớn đều là cung giương hết đà, đối với người tu chân thương tổn không có lớn như vậy, uy lực lớn nhất cũng sớm đã bạo nổ phát xong.

Lam Tiên Nhi vừa rồi tìm được một thanh phi kiếm, phi kiếm này phẩm chất tương đối tốt, trải qua nhiều năm như vậy như cũ hàn quang lấp lánh, này làm cho nàng rất là hưng phấn.

Cung Lăng ở một bên liên thanh khen, nói thẳng Lam Tiên Nhi số may.

Mấy người đệ tử đều ở đây cuồng chụp Lam Tiên Nhi nịnh nọt, có tin mừng Lam Tiên Nhi khanh khách cười không ngừng.

Một đường đẩy mạnh, trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện xương khô, làm cho không người nào có thể suy đoán năm đó chuyện gì xảy ra, dĩ nhiên chết rồi nhiều như vậy người tu chân.

Bên trong cấp thấp người tu chân vẫn không cảm giác được được cái gì, thế nhưng cao cấp người tu chân đều đề cao cảnh giác, bọn họ lơ mơ đoán được, sớm nhất một lần mở ra di tích, phỏng chừng tới người tu chân hết sức thăm, ở đây chết đi quá nhiều người.

Trước mắt mới chỉ, tất cả đội ngũ còn đang Triều Tiên Tông di tích vòng ngoài thăm dò, nhiều nhất đi tới không tới ngàn gạo, có rất ít hai chi đội ngũ va vào nhau, theo thăm nhập, mâu thuẫn cùng xung đột bắt đầu nhiều.

Diệp Thạch Cẩm đi được không nhanh không chậm, hắn có lúc chẳng muốn vòng qua còn sót lại cấm chế, trực tiếp công kích đánh nổ cấm chế, vì lẽ đó hắn đi là thẳng tắp.

Trên đất bất luận là đồ vật gì hắn đều không có hứng thú, bởi vì hắn tin tưởng, chỉ cần thần thạch trên mặt đất mặt, như vậy hắn liền nhất định có thể đủ cảm ứng được.

Ký ức sau khi khôi phục, lại một lần nữa tiến nhập di tích, Diệp Thạch Cẩm dĩ nhiên không cách nào phân biệt địa hình địa vật, nói vậy trải qua hai lần cấm chế bạo phát sau, toàn bộ di tích thay đổi rất lớn.

Cũng may hắn ở Dát Cống Tuyết Phong trên, đã thấy toàn bộ di tích biến hóa, biết chính mình muốn hướng về phương hướng nào đi.

Lúc này, Vắn Đạo Phong một đội này người tiến nhập một cái hẻm núi, hạp cốc này đã đổ nát hơn nửa, chỉ còn sót lại rất ít một điểm vách núi bức tường đồ, bọn họ còn phát hiện không ít còn sót lại kiến trúc cái bệ.

Nhất thời, Vắn Đạo Phong người liền kích động, ở đây tuyệt đối là nguyên lai trong di tích kiến trúc, nhất định có bảo bối tốt.

Tây Vân Phi lập tức tuyên bố mệnh lệnh, Tây Khải Vinh mang theo mấy cái trưởng lão đến lỗ hồng trên, ngăn chặn lối vào, phòng ngừa tu chân giả khác tiến nhập, mà đều Đức Nhĩ mang theo một đám bên trong đệ tử cấp thấp, bắt đầu chuẩn bị khai quật nơi đây.

Đây chính là chỗ tu thật lưu lại di tích, nhất định sẽ có rất nhiều bảo bối!

Mà đúng lúc này hậu, bên ngoài lại tới nữa rồi một nhóm lớn người.

Tây Vân Phi lập tức mang theo còn thừa lại trưởng lão, chạy tới hẻm núi lối vào, ở đây tương đối bằng phẳng, hơn nửa hai bên đều có còn sót lại cấm chế, chỉ có một con đường có thể đi, bọn họ mười mấy trưởng lão một bức, người khác sẽ rất khó tiến nhập.

Tây Khải Vinh trầm giọng nói: "Ở đây đã là địa bàn của chúng ta, các vị đạo hữu, mời đi vòng đi tới!"

Bởi phần lớn đệ tử đều tại trong hạp cốc, Vắn Đạo Phong cao thủ lộ ra ít người, mười mấy trưởng lão cấp người tu chân, mà đối phương có ít nhất hơn năm mươi người, trong đó cao thủ tương đối nhiều, đương nhiên không biết liền như vậy nhượng bộ.

"Mượn một cái đạo mà thôi, các ngươi bá đạo như vậy, chúng ta sẽ sợ các ngươi sao?"

Tây Khải Vinh nói: "Nói lại lần nữa, ở đây là địa bàn của chúng ta, dám xông vào, hỏi một chút ta kiếm trong tay có đáp ứng hay không?"

Tây Vân Phi nói: "Gửi thư báo, để mặt khác hai đội người hướng về chúng ta áp sát!"

Nháy mắt, tín hiệu phát sinh.

Đối phương đội ngũ này, kỳ thực cũng là hai cái tông môn tổ chức, nắm giữ hai cái tông môn cao thủ, thực lực tổng hợp tương đối với Vắn Đạo Phong mạnh hơn một điểm.

Đương nhiên Vắn Đạo Phong cũng không sợ, bởi vì bọn họ còn có cứu viện, chỉ cần chống đỡ một chút thời gian, một khi Chiến Ngẫu sơn trang cùng Kỳ Kiếm Điện người chạy tới, những người này phải chết chắc.

Vì lẽ đó, Tây Khải Vinh cứng rắn, Tây Vân Phi cứng rắn, tất cả trưởng lão đều cứng rắn.

"Cuối cùng cảnh cáo, rời đi nơi này!"

Nhưng này chán nản không nổi đối phương, trong mắt bọn họ cứ như vậy chừng mười người, sắp tới bốn người đánh một cái, lòng tin này trực tiếp tăng cao, nơi nào sẽ quan tâm này mười người tới cảnh cáo.

Có người quát lên: "Bọn họ chỉ ít người như vậy, còn dám như vậy điên cuồng, giết!"

Ngay sau đó có người hô: "Nhiều người của chúng ta như vậy, trực tiếp chôn chết bọn họ!"

"Chôn chết bọn họ! Giết!"

Vắn Đạo Phong người thâm nghĩ không tốt có thể lúc này tuyệt đối không thể lùi, Tây Vân Phi quát lên: "Kết trận phòng ngự!"

Rất đơn giản sách lược, trước tiên phòng ngự, kéo dài tới mặt khác hai đội nhân mã đến, bọn họ liền tất thắng.

Vắn Đạo Phong cũng là có chút điểm nội tình, mười mấy trưởng lão cấp tốc kết trận, đều là Nguyên Anh kỳ trở lên cao thủ, thực lực thật sự rất mạnh, một khi hình thành kiếm trận, như vậy sức đề kháng tăng lên gấp bội, năng lực phòng ngự cũng có thể được tăng lên cực lớn.

Đối phương một đám người đứng là không có kết trận công kích, mà là ỷ vào nhân thủ nhiều, một khi khai thủy tập hỏa công kích, bốn mươi, năm mươi cái người tu chân, tập hỏa công kích là tương đương hung hãn.

Mọi người đem công kích tụ lại, hóa thành một đạo kiếm quang lưu, phảng phất sông lớn dòng nước xiết, cứ như vậy giội rửa đi qua.

"Àm!"

Một tiếng vang thật lớn sau, ngay sau đó, dày đặc leng keng coong coong âm thanh vang lên, Vắn Đạo Phong người nếu không phải là kết trận, đòn đánh này cũng thật là không ngăn được, tuy vậy, bọn họ cũng không nhịn được sau lùi một bước.

Nhất thời, đối diện người tu chân liền trở nên hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Lại hiện Ngân Tiên Cổ

"Giết! Bọn họ không ngăn được!"

"Lại tới một lần nữa!"

Có một người hét dài một tiếng, theo tiếng hú của hắn kết thúc, đám người kia lần thứ hai tập hỏa, lại là phát sinh một đòn.

Vân Đạo Phong người lần thứ hai sau lùi một bước, bắt quá làm công kích kết thúc, bọn họ liền sẽ lại bước lên một bước, dĩ nhiên liền đóng ở tại chỗ.

Như vậy, đối phương liên tục ba đòn, chính là không có lay động Vân Đạo Phong phòng ngự, trong lòng cũng không nhịn được nói thầm, này mười mấy tên coi là thật rất mạnh.

"Như vậy đánh không được, muốn tách ra bọn họ!"

Ngay ở hai bang người đánh cho không còn biết trời đâu đất đâu thời gian, cách đó không xa lại tới nữa rồi một đội người, Tây Khai Vinh còn tưởng rằng là Kỳ Kiếm Điện hoặc là Chiến Ngẫu sơn trang người, kết quả nhìn kỹ không khỏi trong lòng run lên, là một đội xa lạ người tu chân.

Đám người kia dừng lại ở cách đó không xa, thì nhìn hai bên đánh, này đội người có tới hơn tám mươi cái, hảo thủ đông đảo.

Vẫn còn được náo nhiệt hai nhóm nhân mã lập tức ngừng tay, nhất thời liền ba bên đối lập, Vân Đạo Phong người bắt đầu thấp thỏm bất an.

Tây Khai Vinh nhỏ giọng nói: "Tông chủ, chúng ta không ngăn được, rút lui trước đi. . ."

Tây Vân Phi cũng không ngốc, nếu như ba bên hỗn chiến, bọn họ cũng quá bị thua thiệt.

"Tốt, nghe ta mệnh lệnh, nhanh chóng lui lại, đến bên trong đi, mang theo đệ tử ly khai, đi!"

Mười mấy người lấy tốc độ cực nhanh ngoảnh đầu bỏ chạy, nhanh như điện chớp, nháy mắt liền biến mất ở tận đầu, đem đám người kia nhìn tròn mắt hốc mồm.

"Đuổi!"

Kỳ thực bọn họ cũng không biết đuổi cái gì, phía sau một đám người, vừa nhìn người trước mặt đều chạy, nhất thời cũng không kiềm chế nổi, theo liền đuổi tới, hơi có điểm một con chó trốn, đám chó đuổi mùi vị.

Trong đó Tây Khai Vinh tốc độ nhanh nhất, người khác còn chưa tới, âm thanh liền đã đến: "Mọi người. . . Tập hợp! Tập hợp! Nhanh! Nhanh! Nhanh!"

Còn như tiếng sấm ba tiếng chữ mau, đã lộ ra hẳn hết sức lòng nóng nảy tình, nơi này người tu chân đều là tông môn thứ hai đời cùng thứ ba đời đệ tử nòng cốt, một khi bị hao tổn, tông môn thật sự không chịu được.

Ngay sau đó, Tây Vân Phi thanh âm vang lên: "Tập hợp! Tập hợp!"

Chờ mười mấy trưởng lão chạy đến, đội ngũ đã tập hợp, đó là hơn hai trăm người đại đội, sau đó Tây Vân Phi bạo nổ quát: "Bày trận, bày trận!"

Ở đây đã rất rộng rãi, nguyên bản chính là một cái thung lũng, hơn nữa đường nói là duy nhất, bọn họ cũng chỉ có thể kết trận tự vệ.

Hơn hai trăm người đã tương đương đáng sợ, có thể ở giữa phần lớn là Kết Đan kỳ cùng Trúc Cơ kỳ người tu chân, thực lực muốn yếu rất nhiều, nhưng là kết trận lại bất đồng, một khi kết trận, thực lực có thể tăng lên một đoạn.

Cái kia giúp đuổi người tiến vào nhất thời cũng há hốc mồm, 200 người đại đội ngũ, hơn nữa nơi này là một cái tương tự thung lũng giống như tồn tại, căn bản là không có có đi xuyên qua con đường, muốn muốn đi ra ngoài, đường cũ!

Đám người này còn đang há hốc mồm, mặt khác một đám người cũng đuổi vào, tương tự há hốc mồm, này tiết tấu không đúng vậy! Làm sao nhiều như vậy người tu chân? Chẳng lẽ là cạm bẫy sao?

"Ông ơng. . ."

Một trận nhỏ bé tiếng vỗ cánh truyền đến, mọi người đều không xem trọng, trong lúc nhất thời, ba phe thế lực liền giằng co.

Tây Khai Vinh nói: "Nơi này là chúng ta phát hiện trước, mời các người ly khai!"

Ở đây rất rõ ràng là cổ xưa di tích, nói cách khác, là Triều Tiên Tông lưu lại di tích, khẳng định có vật gì tốt, này hai nhóm người nhất thời không cam lòng lên.

Bất quá nghĩ muốn giành lại khu di tích này, không đánh là không có khả năng, đối phương nhân số nhiều lắm, một khi đánh nhau tuyệt đối không dễ chịu, hơn nữa ba phe nhân mã, bất luận cái nào hai phe chiến đấu, một phe khác khẳng định được lợi.

Có thể cứ như vậy lui ra, thực sự không cam lòng.

Nếu không đánh được, có người liền bắt đầu nói ra điều kiện đến, mồm năm miệng mười, nghĩ muốn chiếm Ván Đạo Phong tiện nghi.

"Có ích lợi gì, mọi người đều dính!"

"Đúng đấy, dựa vào cái gì nhà người chiếm lấy, thì không cho người khác động? Quá bá đạo đi!"

"Hoặc là, cho chúng ta điểm chỗ tốt cũng được."

Lời kia là càng nói càng vô liêm sỉ, không chỉ Tây Khai Vinh nổi giận, Tây Vân Phi cũng là giận không nhịn nổi, hần lạnh lùng nói rằng: "Cút!"

Theo thời gian kéo dài, hần đã thu vào Chiến Ngẫu sơn trang tin tức, bọn họ nhanh chạy tới.

"Ông ơng. . ."

Đột nhiên, có người phát hiện vài đạo sợi bạc xẹt qua, sau đó liền thấy còn sót lại trên vách đá tất cả đều là dày đặc lỗ nhỏ, người này kinh ngạc nói: "Đó là cái gì bảo bối?"

Nhất thời, mọi người ánh mắt quét qua, đều thấy từng cái từng cái sợi bạc ở trên không bên trong lấp loé, đồng thời phát sinh từng trận tiếng ông ông.

Tây Khai Vinh cùng Tây Vân Phi hoàn toàn biến sắc, hai người đều thấy rõ đây là cái gì.

Ngân Tiên Cô!

Trong di tích sát thủ đáng sợ nhất một trong, phi thường kinh khủng đồ vật.

Bọn họ tông môn một mực di tích phụ cận, đối với trong di tích nguy hiểm, là đã sớm lòng biết rõ, vừa bắt đầu là không có chú ý, một khi nhìn thấy sợi bạc, lập tức liền phản ứng lại, hơn nữa nhìn trên vách đá dày đặc lỗ thủng, liền biết nơi này có không ít Ngân Tiên Cô.

Tây Khai Vinh cùng Tây Vân Phi liếc mắt nhìn nhau, Tây Khai Vinh nói: "Được rồi, các người thắng, chúng ta nhường cho người nhóm, chúng ta đi!"

Cái kia hai đoàn người hoàn toàn bối rối, khái niệm này nghĩa là gì? Nói lùi liền lui? Nơi này bảo vật từ bỏ?

Tây Khai Vinh mạnh mẽ kiềm chế lại cuồng loạn tâm, mang người bước nhanh đi ra phía ngoài, hần chỉ cảm thấy cái kia tiếng ông ông là như vậy chói tai cùng đáng sợ.

Này hai nhóm người cũng không biết tốt như thế nào, ngăn chặn đường đi? Lưu bọn hần lại?

Không có đạo lý, hơn nữa gây nên sự phản kháng của bọn họ, chính mình cũng không chịu nổi, cái gọi là giết địch một ngàn còn muốn tổn hại tám trăm, loại chuyện ngu này có thể không muốn làm, nhưng là bọn hần tại sao bỏ chạy?

Không chờ bọn hần nghĩ rõ ràng, đám người kia đã đến cửa cốc, sau đó liền nghe được Tây Khai Vinh hét lớn một tiếng: "Chạy!"

Gần hai trăm người nhanh chân chạy, động tĩnh kia nhưng lớn rồi, oanh oanh tiếng bước chân của, sau đó tiếng ông ông mãnh liệt, vô số sợi bạc từ còn sót lại vách đá bắn ra.

"Món đồ gì cần ta? A. . ."

"Người đánh ta? Không đúng, đây là vật gì. . . A, đau quá. . ."

Nháy mắt đại loạn, trên trăm Ngân Tiên Cô bay bắn ra, cả mắt đều là sợi bạc bay lượn, tiếng ông ông chấn nhân tâm phách, xen lẫn tiếng kêu thảm thiết, có người hét lớn: "Chúng ta bị lừa rồi. . . Đây là cạm bẫy!"

Hai bang người toàn bộ lộn xộn, không chỉ thất tán trốn vọt, còn điên cuồng đánh lung tung, lần này liền ngộ thương rồi người khác.

Mà thông minh một chút người, trực tiếp hướng về duy nhất con đường kia lao nhanh, kết quả vừa tới cửa cốc, liền nghe được hét lớn tiếng: "Đánh!"

Vô số phi kiếm bắn ra, hình thành một đạo kiếm lưu, nháy mắt đem chạy ở trước mặt nhất mấy người nhấn chìm, dựng lên vài đạo sương máu, mấy người này liền xương vụn đều không lưu được, người phía sau nhất thời làm cho khiếp sợ.

Này một bức ở đường đi, người ở bên trong liền phát điên, liều mạng tư thế lấy ra, kết quả còn không có có chớ bọn hắn liều mạng, phía sau Ngân Tiên Cô đã đuổi theo.

Này một bên Vãn Đạo Phong người lao nhanh, nhưng bọn họ đồng dạng cũng không có hoàn toàn chạy trốn, vẫn có hơn mười đạo sợi bạc lần theo mà đến, nháy mắt liền đánh ngã mười mấy người.

Ngân Tiên Cô đặc điểm, một khi bắn vào thân thể bên trong, nó liền sẽ hướng về người tu chân Tử Phủ đan điền phát động tấn công, chờ hủy diệt Tử Phủ đan điền, sau đó liền bay ra tìm kiếm thứ hai người bị hại.

Nếu như không có bản lãnh phong ấn lời, biện pháp tốt nhất chính là vứt bỏ những đệ tử này, mà Vãn Đạo Phong xác thực không có thủ đoạn như vậy, đúng là Kỳ Kiếm Điện có một Trường Lão Hội một điểm, có thể Kỳ Kiếm Điện đội ngũ không ở nơi này.

Kỳ thực còn có một loại biện pháp, đó chính là dùng Tam Muội Chân Hòa, trực tiếp đem đệ tử hoá tảng, là có thể đem Ngân Tiên Cô đồng thời tiêu diệt.

Kỳ thực phương thức này là tốt nhất, nếu không Ngân Tiên Cô còn sẽ xuất hiện, tiếp tục gieo vạ những người khác.

Ngay vào lúc này, Chiến Ngẫu son trang người chạy tới, Tây Vân Phi lập tức tìm tới Lôi Chấn Phần, hỏi dò có hay không có giải quyết Ngân Tiên Cô phương pháp, Lôi Chấn Phần không khỏi cười khổ: "Chiến Ngẫu son trang không ai có thể khống chế Ngân Tiên Cô. . ."

Một tràng thốt lên vang lên, một con Ngân Tiên Cô giết chết một người học trò sau, trực tiếp từ bụng chui ra, cái kia Ngân Tiên Cô rõ ràng lớn hơn một vòng.

Mấy người đệ tử liều lĩnh địa phát sinh phi kiếm, nháy mắt liền nghe được một trận dày đặc tiếng leng keng, cái kia Ngân Tiên Cô dĩ nhiên mây mây không tổn hại, lần thứ hai giương cánh bay lên.

Kỳ lạ là, này con Ngân Tiên Cô cũng không có công kích người, mà là đập cánh bay đi, một đạo sợi bạc xẹt qua, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tây Khải Vinh hơi thay đổi sắc mặt, nói rằng: "Đây là đi đẻ trứng. . ."

Cũng chính là trong chớp lát, mười mấy đệ tử diệt sạch, một cái đều cứu được không sống, hơn nữa đi ra Ngân Tiên Cô lập tức bay đi, căn bản không có tiếp tục công kích.

"Rời đi nơi này!"

Tây Vân Phi không dám tiếp tục dừng lại, Lôi Chấn Phần nghe được Ngân Tiên Cô liền cả người không dễ chịu, nghe vậy nói: "Đi! Đi!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Ngăn cản

Diệp Thạch Cẩm đã tìm được một cái to lớn sụp đổ miệng, chỉ là hắn bị người ngăn chặn, coi như hắn có Bạch Phát Huyết Ma tên tuổi, vẫn còn bị người chặn ở bên ngoài.

Bởi cấm chế biến mất quá nhanh, một phần trong đó người trực tiếp mạo hiểm bay tới, vì lẽ đó cướp ở Diệp Thạch Cẩm đằng trước, đồng thời lưu lại không ít hảo thủ ngăn chặn lối vào, chờ mong trước một bước thu được chỗ tốt.

Một chữ đứng hàng mở, tổng cộng mười tám người, hơn nữa này mười tám người còn tạo thành một cái đại kiếm trận, nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm lại đây, mặc dù có chút hoảng loạn, nhưng hay là có người kêu lên: "Đừng sợ, bọn họ liền hai người, chúng ta một cái đại kiếm trận, đầy đủ ngăn cản!"

Diệp Thạch Cẩm nhìn lướt qua, đột nhiên nhìn thấy một người quen, kỳ thực cũng không tính là người quen, liền là trước kia ở cổ nhân ở nhìn thấy Côn Lôn Mạnh Điện, một cái Nguyên Anh cảnh giới đại viên mãn cao thủ, ở trong mắt Diệp Thạch Cẩm cũng xem là tốt cao thủ, đương nhiên cùng hắn là

không cách nào sánh được.

"Mạnh Điền, này đều là các người Côn Lôn người?"

Mạnh Điền trong lòng bồn chồn, nhắm mắt nói: "Tiền bối, xin lỗi, đây là mấy cái tông môn hợp tác, ta chỉ là một cái trong số đó mà thôi, làm không là cái gì quyết định."

Diệp Thạch Cẩm cười lạnh nói: "Người xác định. . . Các người có thể ngăn cản ta, vẫn là xác định ta không dám giết người?"

Mạnh Điền áp ứng, không biết nên nói cái gì cho phải.

Có người quát lên: "Bạch Phát Huyết Ma! Người khác sợ người, chúng ta cũng không sợ người! Ở đây không cho bất luận người nào thông qua, người cũng không ngoại lệ!"

Đồ Danh Thần đứng sau lưng Diệp Thạch Cẩm, một câu nói đều không nói được, nếu như chọn một cái đi ra chiến, hẳn chắc chắn thắng, hai cái lời cũng có thể đánh, thế nhưng thua thắng cũng không biết, còn khiêu chiến mười tám người, hẳn liền không chút suy nghĩ quá.

Mạnh Điền trong lòng bất an, tuy rằng hắn đoán không ra Diệp Thạch Cẩm rốt cuộc là cảnh giới gì, thế nhưng Diệp Thạch Cẩm cảnh giới, tuyệt đối không phải hắn có thể tưởng tượng, loại cảnh giới này nghiền ép, ở Tu Chân Giới là chuyện đáng sợ nhất, đến rồi cảnh giới nhất định chênh lệch, số lượng đã không có bất kỳ ý nghĩa gì.

"Người đương nhiên dám giết người, người đã giết nhiều người như vậy, người nào không biết người là Bạch Phát Huyết Ma?"

Diệp Thạch Cẩm sờ sờ ngón tay giáp, hắn đều tốt cười, chính mình dĩ nhiên chiếm được một cái như vậy hung tàn bí danh, hắn cảm giác mình cũng không có giết mấy người.

Nhớ năm đó hắn cũng đã gặp qua mấy cái hung nhân, giết người như giết gà, căn bản cũng không quan tâm người khác làm sao nhìn, đó mới gọi trắng trợn không kiêng dè, hắn căn bản là không so được.

Di tích xuất hiện nhiều cái hầm không hổ to, lúc này, hầu như tất cả người tu chân đều bị này chút hổ to hấp dẫn, hiện tại đã có thể sáng tỏ, Triều Tiên Tông có cung điện dưới lòng đất tồn tại! Đây mới thật sự là bảo tàng vị trí.

Trên mặt đất cho dù có cái gì, cũng bị mấy lần cấm chế bạo phát lớn phá hủy gần đủ rồi, người tu chân cũng không ngốc, nguyên bản chính là đến vỡ vét chỗ tốt, hiện tại càng là phát hiện chỗ tốt lớn nhất khởi nguồn địa, từng cái từng cái cũng là hiện ra đến mức dị thường điên cuồng.

Hầu như hết thấy cái loại này hổ lớn vào đều bị người chiếm cứ, ngăn cản người đến sau, mặt đất bộ phận trái lại không trọng yếu.

Mà ba tông người nhưng không gấp xuống, trái lại liều mạng cướp đoạt mặt đất, kỳ thực trên mặt đất cũng có rất nhiều thứ tốt, trong đó phần lớn đều là hai lần trước chết ở bên trong người tu chân lưu lại.

Canh giữ ở hổ miệng người tu chân không biết dừng lại quá lâu, bọn họ cũng giống vậy khát vọng được bảo vật, chỉ cần tiền kỳ người tiến vào chiếm cứ một mảnh địa vực, như vậy những người này sau tiến nhập, cũng có thể như thế gia nhập su ra tầm.

Diệp Thạch Cẩm nhìn trước mắt mười tám người, trên mặt sát ý càng ngày càng đậm, hắn nói rằng: "Muốn chết người, Diêm Vương cũng không thể không gặp a!"

Mười tám người tuy rằng tạo thành đại kiếm trận, có thể theo Diệp Thạch Cẩm khí thế tăng lên, từng cái từng cái bắt đầu kinh hoàng lên.

Diệp Thạch Cẩm kỳ thực cũng không muốn giết người, chỉ là bức đến phân thượng này, hắn sẽ không để ý giết người, một vệt ánh sáng lấp loé, phi kiếm lạng yên không một tiếng động liền hiện lên ở bên người.

"Mạnh Điền, chúng ta cũng coi như có duyên gặp mặt một lần, nếu là muốn bảo mệnh, người lui ra!"

Mạnh Điền run run một hồi, hắn là thật không muốn cùng Diệp Thạch Cẩm đánh, bởi vì trong lòng hắn một điểm sức mạnh đều không có.

Lập tức có người kêu lên: "Lão Mạnh! Người không thể lùi! Lùi lại, kiếm trận liền phế bỏ!"

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên cười nói: "Phế bỏ? Ha ha, đi!"

Phi kiếm kia như sấm đánh giống như đánh ra ngoài, chính là nhằm vào cái kia gọi lão Mạnh người, thực lực của hắn cùng Mạnh Điền như thế, Nguyên Anh cảnh giới đại viên mãn, nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm đánh tới phi kiếm, hắn đứng là không chút hoang mang, bởi vì hắn cảm thấy chỉ cần mình chống đối một hồi, toàn bộ kiếm trận liền có thể lấy phát động.

Người nọ là song kiếm, kiếm trong tay quyết đánh ra, hét lớn nói: "Đến hay lắm!"

Tất cả mọi người đã phóng ra phi kiếm của chính mình, chỉ là không kịp đánh ra, kiếm trận muốn mười tám người đồng thời phát lực, vì lẽ đó người kia nhất định phải ngăn trở Diệp Thạch Cẩm một kiếm, điểm ấy phi thường trọng yếu, mà người kia cũng có lòng tin như vậy.

Người kia song kiếm khuấy lên, nỗ lực chống đỡ một hồi, đối với hắn mà nói, biết Diệp Thạch Cẩm tu vi siêu cao thực lực siêu cường, thế nhưng hắn xưa nay đều chưa hề nghĩ tới, chính mình sẽ một kiếm đều không chống đỡ được.

Có thể thực tế thì tàn khốc như vậy, hắn chính là một kiếm cũng không ngăn được, khuấy lên song kiếm không có chạm đến bất kỳ trở ngại nào.

Người kia trong lòng đột nhiên chìm xuống, nháy mắt biết mình đánh hụt, cái kia loại cảm giác rợn cả tóc gáy như bay dâng lên, hắn chỉ kịp kêu ngắn ngủi một tiếng: "A. . ."

Một tiếng nhỏ nhẹ nổ vang, nháy mắt, người kia liền hóa thành sương máu cùng mảnh vỡ, mà người kia phi kiếm cũng bắn tới Diệp Thạch Cẩm trước người, tất cả mọi người nhìn thấy Diệp Thạch Cẩm nắm tay khe khẽ.

"Coong! Coong!"

Hai tiếng lanh lảnh vang vọng, hai thanh phi kiếm đã bị gãy vỡ, sau đó Diệp Thạch Cẩm đưa tay khe khẽ vờ, hai thanh phi kiếm liền rơi xuống trong tay hắn.

Kiểm chủ người tử vong, này hai thanh phi kiếm cũng là mất đi không chế, bị Diệp Thạch Cẩm dễ dàng cướp đi, lúc này, hắn phi kiếm của chính mình đã hiện lên ở thân thể hắn bên cạnh một bên.

Một kiếm đánh giết, toàn bộ kiếm trận nháy mắt mất đi tác dụng.

Tất cả mọi người là tay chân lạnh lẽo, không ai dám đem phi kiếm phát ra, đối phương triển hiện thực lực quả thực làm người nghe kinh hãi, người kia thậm chí ngay cả chống đỡ một cái năng lực đều không có, trực tiếp bị Diệp Thạch Cẩm phi kiếm oanh thành mảnh vỡ, chiến đấu liền một giây thời gian.

Tất cả mọi người bị sợ ở, Đồ Danh Thần biết Diệp Thạch Cẩm rất lợi hại, có thể hắn trong lòng vẫn là ứa ra hàn ý, người này làm sao có khả năng tu luyện tới loại cảnh giới này, mạnh đến khiến người im lặng trình độ.

Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Được rồi, kiếm trận phá, Mạnh Điền người đi đi! Những người khác muốn tiếp tục cùng ta đánh liền lưu lại, ta không ngại tiêu tốn chút thời gian giải quyết vấn đề!"

Những người này hoảng hốt, mỗi một người đều nhìn Mạnh Điền.

Mạnh Điền tâm đều đang run rẩy, nhỏ giọng nói: "Các vị, chúng ta không ngăn nổi, để cho bọn họ vào đi thôi. . ."

Những người khác cũng triệt để sợ hãi, phía trước tự tin như dưới ánh mặt trời đông tuyết, nhanh chóng tan rã.

Còn dư lại mười bảy cái Tu Chân Giới cao thủ, yên lặng lùi tới một bên, ai cũng cũng không nói gì vì là người kia báo thù, từng cái từng cái không ngăn cản nữa.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng thở dài, hắn cũng không nói nhiều, hướng về Đồ Danh Thần gật gật đầu, đi về phía trước.

Đồ Danh Thần lập tức đuổi theo kịp, hai người tới hồ to một bên, trực tiếp liền nhảy xuống, ở nhảy xuống trong thời gian ngắn, liền nghe được người ở phía trên quát lên: "Không cho lại đây, lùi lại! Nơi này là chúng ta chiếm cứ địa bàn!"

Sau đó, khác âm thanh vang lên.

"Dựa vào cái gì a! Không phải mới vừa có hai người tiến vào sao? Dựa vào cái gì chúng ta không thể đi vào!"

"Đúng đấy, các ngươi cũng thì nhiều như vậy người. . ."

. . .

Lúc này, Diệp Thạch Cẩm hai người đã rơi xuống đất, quả nhiên là cung điện dưới lòng đất lối vào.

Diệp Thạch Cẩm nhưng là biết, chân chính bên trong cung điện dưới lòng đất, cấm chế trận pháp lít nha lít nhít, tuyệt đối không phải tạm biệt địa phương, hơn nữa cấm chế phía trên bạo nổ mở, cung điện dưới lòng đất cấm chế không hẳn liền sẽ bạo nổ mở.

Đồ Danh Thần nói: "Nơi này là Triều Tiên Tông lòng đất di tích?"

Hắn cũng là lần đầu tiên biết, di tích dưới đất còn có, tiếp theo hắn liền có chút hưng phấn: "Nói cách khác, khả năng có bảo tồn hoàn hảo bảo bối? Nếu là có tu luyện điển tịch, hoặc là linh đan diệu dược là tốt rồi!"

Diệp Thạch Cẩm khẽ mỉm cười, hắn biết trong di tích thật có này chút, nhưng là trọng yếu nhất nhưng là thần thạch, vật này mới là hắn muốn gặp được, những vật khác hắn căn bản cũng không quan tâm.

Ở đây toàn thể sụp đổ một khối, đằng trước cách đó không xa có nửa đoạn cửa động, Diệp Thạch Cẩm nói: "Chúng ta đi qua!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Cung điện dưới lòng đất phong vân

Hai người theo cửa động đi vào, đây là Triều Tiên Tông mở ra tới đường nối, bởi vì mặt đất sụp đổ, liền đem cái lối đi này bạo lộ ra.

Hai người dọc theo đường nối đi vào, lối đi này rõ ràng cho thấy pháp thuật gia cổ xưa, chỉ là thời gian xa xưa, cũng là loang lổ, đình còn không ngừng rơi xuống bùn đất hòn đá, cũng may hai người đều là cao thủ, trên căn bản cũng không thêm để ý.

Diệp Thạch Cẩm không có đi quá cái lối đi này, cũng không có ấn tượng gì, bất quá hẳn biết rõ, đây tuyệt đối là dẫn tới cung điện dưới lòng đất đường.

Đi không bao xa liền nghe được làm ồn tiếng, sau đó Diệp Thạch Cẩm liền thấy một cái dưới đất phòng khách, mà trong đại sảnh có rất nhiều người, ít nhất hơn trăm người.

Cái đại sảnh này rất lớn, có tới hơn ngàn mét vuông mét, có rất nhiều to lớn trụ đá, trụ đá khoảng cách lượng lớn Bạch Ngọc điêu khắc đón đỡ, đón đỡ trên có các loại đồ vật, mà này khoảng hơn trăm người không chỉ đang điên cuồng cướp giật, còn đang lẫn nhau chiến đấu.

Ở đây không phải cung điện dưới lòng đất, mà là dưới đất bảo khố, Đồ Danh Thần vui vẻ nói: "Oa, thật sự có bảo khố!"

Diệp Thạch Cẩm tựa như cười mà không phải cười nói: "Người có hứng thú?"

Đồ Danh Thần vừa định nói phí lời, có thể là đối với Diệp Thạch Cẩm hẳn cũng không dám nói, chỉ nói: "Lẽ nào tiền bối không có hứng thú?"

Trong lòng hắn nổi lên nói thầm, không có hứng thú tới nơi này làm gì? Đánh nhau sao? Kỳ thực hắn cũng nhìn ra, Diệp Thạch Cẩm rất không thích đánh, chỉ là bức đến trên đầu hắn, lập tức liền sẽ lôi đình phản kích.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta một chút hứng thú đều không có."

Đồ Danh Thần muốn khóc, người không có hứng thú ta có a!

Hắn nói rằng: "Cái này. . . Tiền bối, người xem ta tới một lần cũng không dễ dàng. . ."

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Người lưu lại cướp được rồi, ta có thể không lại ở chỗ này dừng lại!"

Thế nhưng Đồ Danh Thần trong lòng cũng hiểu được, nếu là mình lưu lại đoạt bảo vật, đối phương khoảng hơn trăm người, chính mình căn bản cũng không phải là đối thủ, đừng nói cướp đồ, bảo mệnh cũng khó khăn.

Đồ Danh Thần trong lòng cái này mâu thuẫn xoắn xuýt, hẳn nhìn Diệp Thạch Cẩm hướng về bên cạnh một con đường đi qua, lại gò má nhìn về phía quanh người cái kia đám sắp đánh ra óc chó những người tu chân, ngẫm lại vẫn là tính mạng quan trọng, một đường chạy chậm đi theo.

Diệp Thạch Cẩm chạy tới đường nối miệng, cười nói: "Người làm sao không lưu lại đến cướp?"

Đồ Danh Thần hết sức không cam lòng Tâm đạo: "Ta đi theo tiền bối. . . Điểm ấy bảo vật, còn không ở trong mắt ta. . ."

Lời nói này đều mang ra nước nỏ, hẳn xưa nay không có như vậy ủy khuất qua.

Diệp Thạch Cẩm buồn cười, hẳn biết Đồ Danh Thần nghĩ muốn đi cướp, nhưng hắn không có mặt, Đồ Danh Thần cướp cũng không giành được, coi như cướp được phỏng chừng cũng sẽ bị người phản cướp, khi đó coi như hắn trên người bảo vật khác cũng giống vậy không gánh nổi, không thể làm gì khác hơn là theo tới rồi.

"Thật hay giả?"

Đồ Danh Thần nói: "Thật sự. . . So cái gì đều thật. . . Ai. . ."

Diệp Thạch Cẩm không do dự nữa, trực tiếp liền nhảy vào trong đường nối: "Đuổi tới!"

Đồ Danh Thần hết sức ừ rừ, theo nhảy vào trong đường nối.

Hai người đi vào đến ly khai, đều không làm kinh động nhóm người kia, nhóm người kia bên trong xác thực cũng có nhìn thấy hai người, chỉ là vội vàng

cướp bảo bối, ai muốn ý nhiều chuyện ngăn cản? Trừ phi hai người cũng gia nhập cướp bảo bối, đó mới sẽ trở thành kẻ địch.

Vì lẽ đó, hai người hào không phong hiểm địa xuyên qua lòng đất phòng khách.

Đồ Danh Thần rất rõ ràng tâm tình thấp xuống, hần quả thực khóc không ra nước mắt, cơ hội tốt như vậy dĩ nhiên liền bỏ qua như vậy, hần lại không dám oán giận Diệp Thạch Cẩm, trong lòng uất ức được nghĩ muốn thổ huyết.

Thật sự không cam lòng!

Một đường nhanh chóng về phía trước, cái lối đi này rất dài, quanh co, thậm chí còn gặp được một cái tiểu cấm chế.

Cấm chế này tác dụng vô cùng đơn giản, để cho người ở trong đường hầm xoay quanh, nhưng là gặp gỡ Diệp Thạch Cẩm sẽ vô dụng, hần trực tiếp phá tan cấm chế, đi tới một cái lối đi mới.

Khoảng chừng đi rồi mấy cách xa trăm mét, đằng trước lại bị bùn cát đá vụn phá hỏng.

Diệp Thạch Cẩm thoáng quan sát, sau đó phi kiếm của hần liền trời lên, nói rằng: "Theo sát ta!"

Đồ Danh Thần có chút mơ hồ, nói rằng: "A?"

Diệp Thạch Cẩm không để ý đến, quát lên: "Đi!"

Phi kiếm kia đột nhiên xoay tròn, phăng phát một cái to lớn xuyên đầu, cứ như vậy đè ở Diệp Thạch Cẩm trước người.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đi rồi! Đừng phát sùng sồ!"

Nói, hần trước tiên liền vọt tới.

Nháy mắt, phi kiếm liền tiến vào bùn đất trong đá vụn, phát sinh một tiếng nặng nề vang vọng, cái kia bùn cát đá vụn bị phi kiếm đánh ra một cái hang lớn đến, Diệp Thạch Cẩm cứ như vậy nhảy vào trong đó.

Đồ Danh Thần dù sao cũng coi như cao thủ, lập tức liền phản ứng lại, nhanh chóng vọt tới Diệp Thạch Cẩm sau lưng, một đường về phía trước lao nhanh.

Nhiều nhất chừng mười giây thời gian, hai người liền xông ra ngoài, đoạn này bề tắc cũng không dài, khoảng chừng khoảng hơn trăm mét, hơn nữa còn là thẳng tắp, điểm ấy Diệp Thạch Cẩm đã sớm tính toán đến rồi, bất quá coi như đánh tới ngoài thông đạo hần cũng không để ý, tiếp tục tìm kiếm là được rồi.

Diệp Thạch Cẩm đánh ra đường nối, duy trì không tới mười mấy giây, lại lần nữa sụp đổ hạ xuống, một lần nữa phá hỏng.

Bất quá hai người đã tới rồi, chỗ này hần là Triều Tiên Tông đóng kín trước trạng thái, sau đó lại cũng không có người đến.

Đường nối ở đây cũng không u ám, trên vách tường cần không ít huyền quang đá, xung quanh hoàn cảnh cũng có thể nhìn ra rõ ràng, cũng không có bức mình cảm giác, không biết nơi nào có thông gió miệng tồn tại, bí mật được rất khéo léo.

Diệp Thạch Cẩm tính kế một hồi, cùng địa biểu bộ phận âm thầm so sánh, nhìn chính mình tại lòng đất đi tới nơi nào, chốc lát, hần tâm lý nắm chắc, không đi sai đường.

Bất quá, dựa theo lối đi này con đường tính toán, tựa hồ muốn lượn quanh một đoạn ngắn mới có thể đến chỗ cần đến, này là có thể tiếp nhận.

"Còn có một đoạn ngắn đường. . . Cần phải liền đến cung điện dưới lòng đất!"

Đồ Danh Thần kinh ngạc nói: "Cung điện dưới lòng đất? Vừa mới cái kia lòng đất phòng khách. . . Không phải chỗ cần đến?"

"Ai nói cho người nơi đó là mục đích?"

"Được rồi, được rồi, ta cùng đi theo là tốt rồi. . ."

Đồ Danh Thần đột nhiên cảm thấy, theo Diệp Thạch Cẩm đi, có thể cũng không là quyết định sai lầm, nói không chắc sẽ có tốt hơn thu hoạch, nhất thời chán nản tâm tình quét đi sạch sành sanh.

Lúc này, tất cả người tu chân cũng bắt đầu hướng về cung điện dưới lòng đất phương diện hội tụ, đại lượng xung đột bạo phát, đặc biệt là ở lối vào, bởi muốn đi vào quá nhiều người, bùng nổ chiến đấu càng là khủng bố, lúc này tử thương bắt đầu tăng lớn lên.

Ba tông người một đường lại đây, cũng bạo phát không ít lần chiến đấu, ba tông đều là tử thương nặng nề, đến rồi sụp đổ vị trí, ở đây đã tụ tập mấy trăm người tu chân đang đối đầu.

Lam Thiên Hộ, Tây Vân Phi, Lôi Chấn Phần, ba cái tông chủ thương lượng một chút, đều cảm thấy sự tình có chút mất khống chế, người tu chân trong

đó suu cao thuế nặng khí tăng nhiều, sát ý cũng ở bão táp, phảng phất đều muốn đi vào toàn thể tảo bạo giai đoạn.

Một lời không hợp liền động thủ, ở đây đã trở thành thái độ bình thường.

Một đám trưởng lão cùng ba cái tông chủ sau khi thương lượng quyết định, hết thầy bên trong đệ tử cấp thấp toàn bộ trở về tông môn, bởi vì đệ tử tình anh tất cả đều tới, đã tổn thất không ít, lại tổn thất nữa liền muốn dao động tông môn căn cơ, vì là hơi có chút bảo vật, sự tổn thất này là không cách nào nhìn được.

Hơn nữa một khi đi vào dưới lòng đất, không hề có một chút thực lực, nhất định chính là đi chịu chết, vì lẽ đó ba cái tông môn còn dặn dò một ít trưởng lão dẫn đội trở về, chỉ để lại một phần trưởng lão, còn có chính là ba cái tông chủ, đồng thời lao xuống.

Ba tông tông cộng tụ tập hơn ba mươi Nguyên Anh kỳ người tu chân, cái khác toàn bộ trở lại, liền coi như bọn họ chết hết ở phía dưới, ba tông tuy rằng thực lực sẽ nhỏ yếu đi, thế nhưng tuyệt đối sẽ không diệt tông, còn có hi vọng một lần nữa quật khởi.

Lần này cũng nhận được không ít bảo vật, cũng theo những đệ tử này mang về tông môn.

Lam Tiên Nhi cũng bị mệnh lệnh trở lại, Lam Tiên Nhi tuy rằng không muốn ý, thế nhưng cũng biết theo xuống, tuyệt đối sẽ liên lụy những người khác, cũng chỉ có thể đi trở về.

Lúc này, canh giữ ở sụp đổ miệng người tu chân đã bị triệt để phá tan, tất cả người tu chân đều hò hét loạn cào cào lao xuống, ba tông người tu chân cũng theo vọt vào.

Rất nhanh, ở đây liền không có một bóng người, trên mặt đất còn nằm không ít người tu chân thi thể, có bằng hữu có tông môn người tu chân, còn có người nhật xác, cô hồn dã quỷ người tu chân, trừ bỏ bị cời hết ở ngoài, chỉ còn lại thi thể ở.

Có tới mười mấy bộ thi thể rải rác ở lối vào phụ cận, tình hình khốc liệt. . .

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Tụ tập

Diệp Thạch Cẩm tiến nhập cung điện dưới lòng đất thời điểm, đã có rất nhiều người ở, làm hấn cùng Đồ Danh Thần đi vào, dĩ nhiên nhìn thấy đầu đầu cũng có người, thỉnh thoảng có người xúc động đến cảm chế, sau đó bị xoắn thành sương máu, toàn bộ cung điện dưới lòng đất liền một chữ, loạn!

Hơn nữa cung điện dưới lòng đất bên cạnh đình chớp, xuất hiện một cái rất lớn lỗ thủng, rất nhiều người tu chân chính là trực tiếp xuống, trong đó cũng bao quát ba tông người tu chân.

Sau đó Diệp Thạch Cẩm liền thấy chỗ cao bình đài, cái kia bình đài như cũ, xung quanh nhưng là đại lượng biến dị cảm chế cùng trận pháp, Diệp Thạch Cẩm thậm chí còn chứng kiến bình đài ranh giới một bộ bạch cốt, còn có trên bình đài mấy cỗ tàn phá bạch cốt.

Nhìn thấy cái kia mấy bộ bạch cốt, Diệp Thạch Cẩm trước mắt nổi lên mấy người âm dung tiểu mạo, đặc biệt là Hùng Nhị cùng nam trầm yêu kiều, trong lúc nhất thời, trong lòng hấn không khỏi muôn vàn cảm khái.

Mà mấy người này túi chứa đồ, còn có còn sót lại vũ khí đều ở đây trên bình đài, như cũ lập loè bảo quang, vừa nhìn liền biết đó là bảo bối, không có người tu chân nào không đồ con mắt.

Nhưng nơi này đài cao cùng địa biểu bất đồng, ngoài đất cảm chế trận pháp, trải qua liên tục mấy ngày đại bạo nổ, trên căn bản đã biến mất gần đủ rồi, nhưng nơi này còn bảo tồn hoàn chỉnh.

Tất cả mọi người biết, ngoài đất cảm chế không bao lâu nữa liền sẽ một lần nữa xuất hiện, đồng thời được biến dị, hình thành mới cảm chế trận pháp.

Loại trận pháp này, đều là hiện tại người tu chân không cách nào hiểu, biến dị trận pháp đáng sợ nhất, bởi vì không ai có thể đoán ra là cái gì tính chất cảm chế.

Cung điện dưới lòng đất cảm chế, nguyên bản so với phía ngoài cảm chế mạnh hơn rất nhiều, bất quá ở đây cũng có vấn đề nhất định, đó chính là cung điện dưới lòng đất cảm chế không có giống địa biểu cảm chế như vậy liên tục biến dị.

Nơi này cấm chế chỉ là biến dị một lần, chính là Mãng Thiên Tinh năm đó khởi động hết thảy cấm chế, đại bạo nổ sau sinh ra biến dị.

200 năm trước, cũng là bởi vì Mãng Thiên Tinh thủ đoạn, để hết thảy tiến nhập Triều Tiên Tông người tu chân, 90% chín đều không thể chạy đi.

Này đối với ngay lúc đó Tu Chân Giới là một đòn nặng nề, đặc biệt là năm cái đỉnh cấp cao thủ ngã xuống, càng là ảnh hưởng tu chân giới phát triển.

Đương nhiên, này năm cái đỉnh cấp cao thủ, kỳ thực còn sống một cái, chỉ có điều sống sót Diệp Thạch Cầm hai trăm năm không có xuất hiện, sớm đã bị cho rằng chết rồi.

Lấy Diệp Thạch Cầm ánh mắt, đương nhiên có thể thấy, ở đây vẫn là rậm rạp chằng chịt cấm chế cùng trận pháp, hơn nữa đều khuấy chấp vào nhau, nhìn rất là đáng sợ.

Càng dễ hấn khâm phục không thôi chính là, bây giờ người tu chân cũng không biết là người không biết dừng cấm, vẫn là đối với mình quá có lòng tin, mấy người liền dám cứng như thế xông, năm đó hấn cũng không dám làm sự tình, bây giờ người tu chân chen lấn đi làm.

Ngoại vi rất nhiều người tu chân ở quan sát, thế nhưng không thiếu lỗ mãng xung động người tu chân, bọn họ trực tiếp liền bắt đầu hướng về đài cao phóng đi.

Diệp Thạch Cầm cảm khái nói: "Lợi hại a!"

Đồ Danh Thần ngạc nhiên nói: "Lợi hại cái gì? Ai lợi hại?"

Diệp Thạch Cầm chỉ vào cái kia chút hướng về đi lên người tu chân nói: "Bọn họ thật sự rất lợi hại!"

Đồ Danh Thần không hiểu nói: "Sao này lợi hại? Ta không nhìn ra lợi hại chỗ nào."

Diệp Thạch Cầm gật gật đầu nói: "Bọn họ rất có dũng khí, cũng hết sức không có sợ chết tinh thần, vì lẽ đó ta nói lợi hại."

Vừa dứt lời, hai cái người tu chân liền tiếng kêu thảm thiết đau đớn, nháy mắt dựng lên hai cổ sưng máu, đều là trực tiếp bị cấm chế cắn giết, liền cận kề đều không lưu được, hoàn toàn biến mất.

Đồ Danh Thần ngay lập tức lĩnh hội, Diệp Thạch Cầm nói lợi hại là có ý gì, hoàn toàn liền là chịu chết! Dám ở chịu chết người, nói một tiếng lợi hại cũng không sai, ngược lại chính hấn là không dám như thế xông.

Diệp Thạch Cầm quan sát chốc lát, nói rằng: "Chúng ta đi chỗ đó một bên!"

Hai người nhanh chóng hướng về phía bên phải chạy vội, ở đây tương đối lớn, coi như đi vào mấy ngàn cái người tu chân, cũng có đầy đủ trống trải mặt đất đứng, hơn nữa cũng không chen chúc.

Những người này dựa theo riêng mình đoàn đội, kết bè kết lũ cùng nhau, mà năm ba cái người tu chân đoàn đội nhỏ cũng không có thiếu.

Loại này đoàn đội nhỏ thường thường thực lực siêu cường, còn một người hành động, một cái đều không nhìn thấy, ít nhất cũng là Diệp Thạch Cầm như vậy hai người thành đôi.

Làm Diệp Thạch Cầm đi qua, rất nhiều người đều phát sinh một chút bối rối, tiếng bàn luận cũng rất lớn.

"Mau nhìn, mau nhìn. . . Bạch Phát Huyết Ma. . ."

"Đó là Bạch Phát Huyết Ma, Huyết Ma đến!"

"Lão ma đầu đến. . ."

Đùng động là mấy trăm người đại đoàn đội, vẫn là mấy người đoàn đội nhỏ, nhìn thấy Diệp Thạch Cầm cảm giác đều là giống nhau, sợ hãi!

Diệp Thạch Cầm căn bản cũng không quan tâm bọn họ, một đường đi tới, rất nhanh đi tới một chỗ còn sót lại kiến trúc trước mặt, tung trên người một cái sụp nửa đoạn trên nóc nhà.

Chung quanh đây người tu chân lập tức liền lui ra, không ai dám cùng hấn tiếp cận, cũng không có ai dám nói chuyện cùng hấn.

Đồ Danh Thần theo đi tới, âm thầm cười khò, không chỉ Diệp Thạch Cầm là công địch, hấn cũng mau muốn gần đủ rồi.

Lúc này, một trận rối loạn vang lên, một cái hơn ba mươi người đoàn đội nhỏ nhanh chóng lại đây, hơn nữa cái này đoàn đội nhỏ thực lực siêu cường, thanh nhất sắc Nguyên Anh kỳ người tu chân, bọn họ rất nhanh đi tới Diệp Thạch Cầm vị trí kiến trúc xung quanh, trong đó mấy cái nhún người nhảy lên.

Lam Thiên Hộ, Tây Vân Phi, Lôi Chấn Phần, Hắc Trạch, Cung Vũ, Tây Khai Vinh, đều Đức Nhĩ, Lôi Kim Minh đám người, từng cái từng cái hướng về Diệp Thạch Cầm thi lễ.

"Tiền bối được!"

"Tiền bối, chúng ta đồng thời đi!"

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Được rồi, vậy thì đồng thời đi."

Nhất thời, Lam Thiên Hộ đám người Đô Tùng thờ ra một hoi, có Diệp Thạch Cẩm loại này siêu cấp lớn cao thủ trần trảng, bọn họ những người này không dám nói là an toàn, có ít nhất một tôn đại thần ở, tông môn khác không dám nhẹ dễ khiêu khích.

Hơn nữa vừa bắt đầu chính là Diệp Thạch Cẩm ở Kỳ Kiếm Điện giết người, từ một khác đó bắt đầu, Diệp Thạch Cẩm liền nhanh chóng thành danh.

Tuy rằng bọn họ không biết, Diệp Thạch Cẩm ở 200 năm trước tiếng tăm không như hiện tại kém, có thể Diệp Thạch Cẩm rất nhiều tông môn người tu chân trong mắt, hẳn chính là ba tông người.

Mặc kệ trước cùng Diệp Thạch Cẩm có mâu thuẫn gì, mặc kệ trước cùng hắn có cái gì ân oán, hiện tại ba tông người tu chân đều biết, nhất định phải cùng Diệp Thạch Cẩm giữ gìn mối quan hệ.

Nhất là bây giờ, hơn ba mươi người đều là Nguyên Anh kỳ, nhìn thấy được thực lực rất tốt, nhưng trước mắt rất nhiều đoàn đội đều vượt qua bọn họ.

Có Diệp Thạch Cẩm gia nhập, vậy thì hoàn toàn là một cái khác khái niệm, bọn họ từ phổ thông chếch lên đoàn đội, nhảy một cái là nhất cường đoàn đội.

Mỗi cái đoàn đội đều phái người ở xung quanh tìm kiếm bảo vật, cũng là tìm được không ít thứ, ở đây cũng chết rơi rất nhiều người, còn sót lại vật không ít, thế nhưng bảo khố nhưng không có tìm được.

Mỗi cái người tu chân đều cho rằng, Triều Tiên Tông bảo khố nhất định ở trên đài cao, bằng không không biết phòng hộ được nghiêm mật như vậy.

Vì lẽ đó, bất luận cái nào đoàn thể người tu chân, đều đối với đài cao có rất lớn chờ mong, thế nhưng Diệp Thạch Cẩm vô cùng rõ ràng, trên đài cao không có bọn họ muốn bảo bối, đúng là có hắn nghĩ muốn kiểm tra đồ vật.

Bất quá hắn căn bản cũng không gấp, nhiều người như vậy nghĩ muốn đi tới, bọn họ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.

Cái gọi là nhiều người sức mạnh lớn, nhiều như vậy người tu chân ở, hơn nữa còn không ngừng mà có người tu chân tiến nhập, ở đây đã tụ tập Tu Chân Giới nhiều hơn phân nửa sức mạnh, bình thường khó gặp người tu chân, ở đây một điểm đều không thêm khát.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng đều cảm khái, người tu chân cũng thật là không ít, hắn cũng không biết, cõi đời này còn có như vậy đông đảo người tu chân, lần này cũng thật là hội tụ đến cùng nhau.

Các loại thử nghiệm, mỗi cái đoàn đội đều muốn trước tiên vọt tới đài cao, vậy ý nghĩa cướp được tiên cơ.

Một cái người tu chân nỗ lực bay lên đài cao, kết quả giữa đường đã bị cấm chế kéo hạ xuống, nháy mắt đã bị cắn giết.

Mấy lần thử nghiệm sau, liền không người dám tiếp tục dùng loại thủ đoạn này, biết bầu trời không qua được, đặc biệt là địa thế của nơi này, cung điện dưới lòng đất là có đỉnh, hơn nữa đỉnh chớp cũng có cấm chế tồn tại.

Xung quanh đài cao, cấm chế có thể nói là thiên la địa võng, lần này liền ngay cả Diệp Thạch Cẩm cũng không có cách nào đi tới, bởi vì hắn cũng không cách nào giải khai biến dị cấm chế, trừ phi cường đánh.

Suy tư rất lâu, Diệp Thạch Cẩm trong lòng cũng không chắc chắn, hắn phát hiện con đường duy nhất chính là mạnh mẽ xung kích, nhưng hắn tuy rằng thực lực siêu cường, cũng không có chân chính nắm bắt xông lên.

Chỉ có thể chờ đợi, người khác xung kích đài cao, có thể để hắn giải bây giờ cấm chế, vì lẽ đó mỗi cái xung kích đài cao người, đều là hắn quan sát đối tượng, không phải quan sát đánh người, mà là quan sát cấm chế phản ứng.

Diệp Thạch Cẩm cũng coi như cấm chế trận pháp đại sư cấp cao thủ, nhìn thấy phản ứng, liền biết cấm chế này là chuyện gì xảy ra.

Không ngừng mà có người thử nghiệm, không sợ chết người tu chân cũng thật là không ít, bất quá kết quả đều rất khốc liệt, dần dần, tất cả mọi người mất đi tự tin, cấm chế này quá mức biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Tinh Quan tái hiện

Lam Thiên Hộ nhìn nửa ngày, nói rằng: "Như vậy không thành a!"

Hắc Trạch hỏi: "Tiền bối, ngươi cảm thấy dùng biện pháp gì mới có thể lên?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Như vậy đơn độc xông là khẳng định không được, nhất định phải mạnh mẽ công kích. . . Ân, tốt nhất là tập hỏa công kích, có thể có thể mở ra một con đường."

Hắn cũng không có hạ thấp giọng, mà là để thường ngữ âm nói ra.

Tại chỗ người tu chân tai thính mất tinh, coi như Diệp Thạch Cẩm ở phía xa, lời của hắn cũng có rất nhiều người nghe được, tuy rằng những người tu chân này sợ hãi Diệp Thạch Cẩm, nhưng là tất cả mọi người thừa nhận một sự thật, đó chính là Diệp Thạch Cẩm thực lực tuyệt đối là mạnh nhất, lời của hắn mọi người phi thường trọng thị, lập tức có tông môn đoàn đội bắt đầu thử nghiệm.

Người tu chân tập hỏa công kích phi thường khủng bố, đặc biệt là cao cấp người tu chân tập hỏa công kích càng là đáng sợ, một cái nắm giữ hơn một trăm người người tu chân đoàn đội tập hỏa công kích, nháy mắt liền đánh bể một cấm chế trận.

Nhất thời, mọi người một mảnh hoan hô, đây chính là một biện pháp rất tốt, Bạch Phát Huyết Ma nói xác thực không kém.

Diệp Thạch Cẩm không nhúc nhích quan sát, phần lớn người tu chân đoàn đội cũng bắt đầu phát động tấn công, cấm chế bản thân uy lực thì lớn, nhưng là công kích đạt đến nào đó loại thượng hạn thời điểm, cấm chế như thế không thể chịu đựng.

Đài cao kỳ thực giống như là một toà núi lớn, những người tu chân phân thành mấy đường tấn công, hiện tại thì nhìn ai nhanh hơn, oanh oanh tiếng nổ đùng đoàng ở cung điện dưới lòng đất đến về rung động, mỗi cái người tu chân trong mắt đều lập loè về hưng phấn.

Nhờ vào lần này bọn họ thấy được hi vọng, xác thực nói, là thấy được trên đài cao hi vọng.

Một khi tìm đúng phương pháp, hướng lên trên công kích cường độ rất lớn, cấm chế cái này tiếp theo cái kia bạo nổ mở, cho dù có liên hoàn cấm chế, thế nhưng bốn phương tám hướng công kích, cũng phá hủy cấm chế liên tiếp.

Diệp Thạch Cẩm hít mắt, hắn phát hiện người tu chân một khi đoàn đội tập hỏa, uy lực của nó đích xác rất đáng sợ, lúc này Lam Thiên Hộ đã không đợi được, hắn lên trước một bước, nịnh hót nói rằng: "Tiền bối, chúng ta cũng tới?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Nếu như ngươi muốn phải nhanh lên một chút đi tới, các ngươi có thể tới, ta còn muốn chờ chút."

Kỳ thực nguy hiểm đã không lớn, vì lẽ đó hắn không có ngăn cản Lam Thiên Hộ bọn họ, nhìn ra được, bọn họ đã nhao nhao muốn thử.

Diệp Thạch Cẩm quay đầu nói: "Đồ Danh Thần, ngươi cũng có thể đi."

Đồ Danh Thần gật đầu nói: "Được!"

Hắn đã sớm không kiềm chế được, đoạn đường này vật phát hiện đều rơi ở trong tay hắn, Diệp Thạch Cẩm căn bản liền không thèm nhìn, hoàn toàn thái độ thờ ơ, để Đồ Danh Thần chiếm được không ít bảo bối.

Lam Thiên Hộ hết sức thức thời nói một tiếng, có thể cùng Diệp Thạch Cẩm cùng nhau, hắn đương nhiên không dám đắc tội, một đám người gào thét xông tới.

Diệp Thạch Cẩm nhìn chằm chằm đài cao, hắn đang cố gắng cảm ứng, hắn tin tưởng một khi thần thạch xuất hiện, hắn nhất định sẽ ngay lập tức cảm ứng được.

Toàn bộ cung điện dưới lòng đất đều đang khê run, xuất thủ người tu chân thực sự nhiều lắm, công kích cường độ phi thường khủng bố, thỉnh thoảng từ cung điện dưới lòng đất đình rơi xuống hòn đá cùng bụi mù, mà phía dưới bởi không ngừng mà công kích, từng luồng từng luồng bụi mù dựng lên, toàn bộ cung điện dưới lòng đất bụi bặm tung bay.

Đột nhiên, cấm chế liên tục bạo phát, bởi bị đánh rơi cấm chế càng ngày càng nhiều, phảng phất toàn bộ cấm chế cũng bắt đầu phản kháng, còn sót lại cấm chế đồng thời bạo phát, vô số người đang kêu sợ hãi kêu rên.

Trên trăm người tu chân ngã xuống, coi như không chết cũng đi rơi nửa cái mạng, những người còn lại điên cuồng công kích.

Toàn bộ cung điện dưới lòng đất đều đang lay động, Diệp Thạch Cẩm trước mắt hỗn loạn tung bùng, nổ tung, ánh lửa, kiếm quang, bạo liệt bùng chú, toàn bộ cung điện dưới lòng đất phảng phất bạo nổ đốt cùi lửa chồng, phảng phất phun ra dung nham núi lửa miệng, để hắn cũng cảm thấy kinh tâm động phách, động tĩnh này cũng quá lớn.

Văng lửa khắp nơi, tiếng nổ mạnh, tiếng gào, tiếng ầm ỉ, còn có binh khí tiếng xé gió, toàn bộ cung điện dưới lòng đất sôi trào, Diệp Thạch Cẩm trầm ổn

như cũ đứng ở nóc nhà.

Cái nhà này cũng bắt đầu lao đảo muốn ngã, chỉ là hấn không hề bị lay động, chết nhìn chòng chọc xông lên phía trước nhất đoàn đội.

Trước mặt nhất cái tuyến kia đường, là lớn nhất một đoàn đội đánh ra, có tới sắp tới 300 người, trong đó thuộc về đoàn thể nhân đại hện hơn 180, cái khác chính là cùng theo một lúc nghĩ muốn chiếm tiện nghi đội ngũ.

Bất quá bọn hấn đồng dạng cũng xuất hiện ở lực công kích, vì lẽ đó đội ngũ này tốc độ nhanh nhất, đã đến hai phần ba địa phương, là nhất có hi vọng giành trước lên đỉnh.

Những đội ngũ khác, coi như mau cũng mới đạt tới một nửa vị trí.

Diệp Thạch Cẩm âm thâm thán phục, Triều Tiên Tông cấm chế đại trận thủ đoạn, trải qua nhiều năm như vậy còn có uy lực như thế, bây giờ người tu chân, đã không cách nào bố trí ra xuất sắc như thế cấm chế.

Khoảng chừng qua nửa canh giờ, nhóm đầu tiên người tu chân cấp tốc lên đỉnh, tu chân giả khác cũng mau muốn đạt đến đỉnh bung, mà còn đang ngắm nhìn người tu chân, theo mở ra đường nổi, nhanh chóng hướng lên trên chạy trốn.

Diệp Thạch Cẩm khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng, hấn chính là biết trên đài cao cũng không có gì, chỉ có Tinh Quan dâng lên địa phương, có thể còn có chút thành tựu, chỉ là hiện tại căn bản là không nhìn ra Tinh Quan dấu vết đến.

Đài cao lớn vô cùng, bên trên liếc mắt một cái là rõ mồn một, nhưng là tất cả mọi người đem mục tiêu phóng trên mặt đất, nỗ lực tìm tới lòng đất có cái gì, mà sớm nhất đi lên người, cấp tốc đem di cốt trên người gì đó vơ vét hết sạch, vì thế còn gây nên tranh đoạt.

Các lộ nhân mã đều đánh nát cấm chế vọt tới trên binh đài, lúc này, Diệp Thạch Cẩm trực tiếp bay qua, hấn dán vào mở ra đường nổi, nhanh chóng bay đến binh đài, làm hấn hạ xuống xong, người chung quanh lập tức tránh tránh ra đến.

Ngay vào lúc này, có người hét lớn: "Ta phát hiện!"

"Àm! Âm! Âm!"

Liên tục ba tiếng nổ vang, nháy mắt, Tinh Quan vị trí đã bị phi kiếm oanh mở.

Một cái hộp nổi lên, dài hện ba mét, rộng chừng hai mét, màu đen đáy lấp loé vô số tinh mang, phảng phất tinh không ẩn ở trong đó, không phải vàng không phải gỗ, cũng không biết là làm bằng vật liệu gì chế tạo mà thành, nhìn thấy được dị thường thần bí.

Tất cả mọi người mù quáng, cũng không cần cẩn thận kiểm tra, lập tức liền biết đây tuyệt đối là một món bảo vật.

Nhiều như vậy người tu chân, trong đó không thiếu kiến thức Quảng Bác người, liền nghe có người hét lớn: "Tinh Quan! Đây là Tinh Quan! Trời ạ, trong này nhất định ẩn giấu Triều Tiên Tông cao cấp nhất bảo bối!"

"Ta! Cút đi!"

Một đạo kiếm quang bắn ra, một cái đưa tay chụp vào Tinh Quan người, bị người một kiếm xuyên thấu đầu, một tiếng chưa cổ họng, sẽ chết ở Tinh Quan cách đó không xa, một hồi điên cuồng tranh đoạt bắt đầu.

Diệp Thạch Cẩm nhìn thấy Tinh Quan hoàn hảo, không khỏi ngây ngẩn cả người, hấn nhớ được bản thân bò vào Tinh Quan, đồng thời đem Tinh Quan hợp lại chìm vào trong đất, lập tức liền mất đi tri giác.

Chờ hấn thức tỉnh, đã đến la sao bên hồ, đồng thời đem chuyện lúc trước lãng quên, hiện tại hấn đồng dạng hoang mang, mình là làm sao ly khai Tinh Quan, như thế nào lại xuất hiện ở la sao bên hồ?

Nhớ tới lúc trước rõ phong trần, vừa thấy Tinh Quan giống như là giống như bị điên, không hề nghĩ rằng, hiện tại phần lớn người tu chân cũng là như thế.

Một tên tiếp theo một tên người tu chân tử vong, tới gần Tinh Quan người không ngừng tàn sát lẫn nhau, coi như rời xa Tinh Quan người cũng giống như vậy, phảng phất người người đều giống như bị điên, cứ như vậy ngăn ngăn mấy phút, đã chết mười mấy người tu chân, tổn thương hơn trăm người.

Trên đài cao máu tanh mùi vị càng ngày càng đậm, cái kia luồng lệ khí, cái kia cổ suu cao thuế nặng khí tức, cấp tốc liền khuếch tán ra, hầu như tất cả mọi người mù quáng.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng có chút kỳ quái, Tinh Quan chẳng lẽ còn có cái gì khác công năng? Có thể để người ta trở nên cuồng bạo? Có thể chính mình không có cảm giác nào, trái lại mơ hồ cảm giác được thoải mái.

Cái cảm giác này rất là kỳ lạ, ngay ở hấn trầm tư thời điểm, ba đạo kiếm quang đột nhiên gào thét chạy Diệp Thạch Cẩm mà tới.

Trong nháy mắt, Diệp Thạch Cẩm thật dài tóc bạc liền bay múa, phảng phất vô số màu bạc trắng tia kiếm.

Phi kiếm vừa rời tới gần, Diệp Thạch Cẩm đột nhiên vung một cái đầu, tóc dài quỹ dị tung bay, cái kia ba thanh phi kiếm đã bị mạnh mẽ cuốn lấy, theo

Diệp Thạch Cẩm ném đầu, tóc bạc đột nhiên phát lực.

"Xèo! Xèo! Xèo!"

Ba thanh phi kiếm nháy mắt liền bắn ra ngoài.

Ba cái đánh lên người còn chưa phản ứng kịp, từng người đã bị phi kiếm của chính mình đâm thủng lồng ngực.

Ngay sau đó, lại là một tên trắng hán, cầm trong tay một thanh búa lớn, đột nhiên lên đến Diệp Thạch Cẩm phía sau, một búa đầu liền chém đánh hạ xuống.

Một tiếng tiếng kêu thảm thiết đau đớn, trắng hán kia lại cũng không nghĩ ra, mình hai con mắt sẽ bị tóc bạc chọc mù.

Đột nhiên mù roi hai mắt, để hán lên con giận dữ, trở tay một búa đầu chặt bỏ, trực tiếp liền phách không, chém ở đài cao cứng rắn trên mặt đất, hai tay thu về bụng mắt chớp mắt, tâm miệng đột nhiên đau nhức, một thanh phi kiếm đã đâm xuyên qua hán lồng ngực.

Trắng hán lại cũng không nghĩ ra chính mình bị chết nhanh như vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên cực độ hối hận, ta tại sao phải giết hán?

Diệp Thạch Cẩm giết liền bốn người, trong lòng sát ý lại là ức chế không được, hán có loại muốn giết quang ở đây người ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Thương vong nặng nề

Đến lúc này, Diệp Thạch Cẩm đã hiểu, mình nhất định là bị thần thạch ảnh hưởng, này cổ sát ý tuyệt đối không phải là của mình, mà là bị thần thạch đưa tới.

Hắn bắt đầu có ý thức địa không chế sát ý của mình, trong lòng đột nhiên có một tia hiểu ra, nếu như tùy theo này cổ sát ý thao túng, như vậy hắn tuyệt đối sẽ biến thành này cổ sát ý nô lệ, hắn sẽ trở thành một giết người Cuồng Ma, khi đó liền đúng là Bạch Phát Huyết Ma.

Như lời đình giết chết bốn người, cũng là có nhất định chỗ tốt, chung quanh người tu chân dù cho phát điên, cũng không dám lại hướng hắn công kích, Diệp Thạch Cẩm xung quanh chu vi mấy chục gao, không có một người tu chân dám vào vào cái vòng này.

Diệp Thạch Cẩm đáng đáp, cũng đích xác chính là Bạch Phát Huyết Ma hình tượng, một người như như tiêu thương đứng, mái đầu bạc trắng bay lượn xoay quanh, một thanh ánh sáng lóe lên phi kiếm liền nổi bên người, mũi kiếm phun ra nuốt vào ánh bạc, phăng phắt một con rắn độc giống như phun ra xả tín, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát sinh một đòn trí mạng.

Trên đài cao đã giết thành một đoàn, Tinh Quan xung quanh tất cả đều là thi thể, bất kỳ dám ở đi chạm đến Tinh Quan người, đều sẽ bị nhanh chóng giết chết, thậm chí không tiếc tập hỏa giết chết.

Coi như Diệp Thạch Cẩm lúc này cũng không dám tới gần Tinh Quan, chỉ có thể nói những người tu chân này từng cái từng cái bị lạc bản tính.

Trên đất huyết đều lan tràn ra, tử thương người càng ngày càng nhiều, Diệp Thạch Cẩm sắc mặt âm trầm lại, hắn nhận ra được vấn đề lớn hơn, chỉ là căn bản không có bất kỳ biện pháp nào có thể ngăn cản trận này tự giết lẫn nhau, hơn nữa hắn còn đang cố gắng trấn áp sát ý trong lòng của mình.

Có chút mất lý trí, Diệp Thạch Cẩm chính mình cũng không rét mà run, hắn chiến đấu xưa nay đều dựa vào vô cùng đầu óc tinh táo, xưa nay không có chỗ dựa bản năng chiến đấu qua, cái kia đích thực quá đáng sợ.

Rất nhiều đoàn đội bắt đầu kết trận phòng ngự, không lại phát động tấn công, bởi vì chết quá nhiều người, tuy rằng để người phát điên, thế nhưng luôn có như thế một ít có lý trí người tu chân.

Thế nhưng ụng có lý trí, còn có thể trấn định tự nhiên người tu chân, ở bây giờ cướp giật Tinh Quan làm miệng, thật sự là quá ít, làm người mình chết thời điểm, thường thường có lý trí người cũng giống vậy phát điên tức giận.

Ba tông người cũng đã giết điên rồi, Lam Thiên Hộ trợ mắt nhìn hai cái trường lão bị giết, lập tức cũng điên cuồng lên.

Chiến Ngẫu sơn trang người thả ra chiến ngẫu buồn phiền ở xung quanh, hình thành một vòng, sau đó bọn họ bắt đầu buông tay giết.

Kiểm quang ngang dọc, máu tươi tung toé, chân tay cụt, bay lượn khắp nơi, số người chết ở cấp tốc tăng lên trên.

Có số ít người thông minh đã phát hiện không đúng, lại như thế chém giết tiếp, người đầu phải chết hết, bọn họ là đến phát tài, không phải đến đưa mạng, có mấy người bắt đầu lùi ra ngoài đi.

Liên trong thời gian ngắn như vậy, xung quanh đài cao cầm chế chột bắt đầu khôi phục, có một người tu chân vừa rồi bước lên lúc tới đường, đã bị cầm chế đánh cho phun máu.

Miền cường lùi về đài cao, hắn đã trợn tròn mắt, đột nhiên hắn hét lớn: "Xung quanh đài cao cầm chế khôi phục, đừng đánh, lại đánh liên không ra được!"

Diệp Thạch Cẩm nhưng nhìn ra vấn đề đến, máu tươi chảy hạ đài cao, trong thời gian ngắn, cầm chế liên bắt đầu khôi phục, phảng phất nơi này cầm chế có thể hút máu.

Không ai nghe người kia kêu gào, mỗi một người đều giết đỏ cả mắt rồi, liên muốn đối phương đi chết.

Một cái tu chân đoàn đội khoảng chừng có hơn một trăm người, bị giết chết một phần ba, còn dư lại người hầu như mỗi người mang thương, một người cầm đầu ông lão thực lực tương đối cường hãn, liên tục giết mấy người sau, đột nhiên hét lớn nói: "Lão phu cũng không muốn bảo vật gì! Hợp lực đánh nát nó!"

Người này uy vọng tựa hồ rất cao, đám người kia đều nghe hắn, mặc dù có chút nhân tâm bên trong do dự, thế nhưng theo hắn mệnh khiến, theo liên công kích đi qua.

Sắp tới sáu mươi người người tu chân, đồng thời tập hỏa oanh kích Tinh Quan, rất nhiều người tu chân sợ đến kêu to, đều là đang vì Tinh Quan chém giết, dĩ nhiên có người muốn hủy diệt Tinh Quan, điều này khiến người ta làm sao không gấp?

Diệp Thạch Cẩm thấy cảnh này, nhất thời thầm khen, đây mới là duy nhất để người tinh táo lại phương thức, lão giả này lợi hại! Ở tình huống như vậy, lại vẫn giữ vững bình tĩnh.

Sắp tới sáu mươi người hợp lực một đòn, uy lực to lớn, tuyệt đối đáng sợ.

"Àm!"

Tinh Quan nháy mắt đã bị nổ ra.

Một tiếng này kinh thiên động địa nổ vang, để hết thảy còn tại công kích người đều ngăn ra, vô số người nhìn thấy Tinh Quan nổ ra, mỗi một người đều ngừng tay đến, nhấc mắt nhìn đi.

Diệp Thạch Cẩm chấn động, hắn nhìn thấy thần thạch bay lên, sau đó treo ở không trung.

Diệp Thạch Cẩm kinh ngạc nhìn chằm chằm thần thạch, thần thạch lại vẫn ở Tinh Quan bên trong, nhưng hắn tại sao sẽ ở bên ngoài? Chính mình là lúc nào bị Tinh Quan ném ra?

Tất cả mọi người ánh mắt đều bị thần thạch hấp dẫn, trong không khí mùi máu tanh gay mũi, một chốc toàn bộ đài cao đều bình tĩnh lại, não cùng yên lặng chuyển đổi, để người hết sức không thích ứng.

Một khắc trước vẫn là tiếng nổ mạnh, tiếng va chạm, tiếng reo hò, binh khí tiếp đập tràn ngập ở bên tai, sau một khắc nhưng là hết sức yên tĩnh.

Có người đột nhiên kêu lên: "Đây là cái gì?"

Hạt tảo hình tảng đá, một đầu hiện ra hồng mang, một đầu hiện ra màu xanh biếc ánh sáng, liên quý dị như vậy treo ở không trung.

Tất cả mọi người bị thần thạch hấp dẫn, trong lòng mỗi người đều dâng lên một cái ý nghĩ, vật này tuyệt đối là thiên tài địa bảo, mặc dù không biết có ích lợi gì, thế nhưng mỗi người đều nổi lên một cái ý nghĩ, vô luận như thế nào cũng phải giành lại đến.

"Ta!"

Một cái hán tử cao lớn chột quát một tiếng, sau đó thân thể liên bay vọt lên, hướng về phía thần thạch đi qua.

"Dừng tay!"

"Giết hắn đi!"

Đồng thời, mấy thanh phi kiếm bay vọt.

Diệp Thạch Cẩm hơi lắc đầu, hắn chính là biết này thần thạch lợi hại, lúc trước Mãng Thiên Tinh chính là dựa vào thần thạch, một hơi giết bốn cái đỉnh cấp cao thủ, chính mình cũng là liều mạng mới cướp được thần thạch.

Đối với thần thạch, hẳn có một loại cảm giác thân thiết.

Thần thạch phảng phất bị cái gì hấp dẫn, đột nhiên bắn ra ngoài, người kia vô huyệt, tiếp theo vươn mình đối phó bắn tới phi kiếm, hẳn quát: "Muốn chết!"

Đột nhiên, trên mặt đất lưu động huyết dịch, hóa thành từng luồng từng luồng sương máu bốc lên, thần thạch vờn quanh đài cao điên cuồng bay lượn, hóa thành từng đạo từng đạo vòng xoáy, cái kia sương máu đã bị khuấy lên được hình thành một đạo quái dị xoay ngược lại gió xoáy, mũi nhọn ở thần thạch, sương máu ở bình đài.

Diệp Thạch Cẩm kinh ngạc nhìn, hẳn cho tới bây giờ không biết thần thạch có thể hấp thu sương máu.

Hắn thấy rất rõ ràng, cái kia thần thạch hiện ra hồng mang một mặt quay về sương máu, ngay sau đó, sương máu đã bị thần thạch hút đi.

Hết thấy người tu chân đều dừng tay không đấu, từng cái từng cái ngửa đầu nhìn không trung, đột nhiên có người thét lên âm ỉ: "A. . . Thương thể của ta miệng nứt toác!"

Nháy mắt, phàm là có vết thương người tu chân đều từng cái từng cái ngã xuống, miệng vết thương phảng phất có một luồng kỳ lạ sức hút, đem huyết dịch trực tiếp rút ra lấy ra.

Mỗi cái người bị thương đều liều mạng che miệng vết thương, nhưng không cách nào ngăn cản huyết dịch xì ra.

Phải biết ngoại trừ chết người, người bị thương càng là nhiều vô số kể, coi như rất nhỏ miệng vết thương cũng không cách nào ngăn cản huyết dịch chảy ra.

Có người hét lớn: "Đem nó đánh xuống!"

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên phản ứng lại, đài cao này cũng là tể đàn a! Chẳng lẽ là tạo thành một lần huyết té sao?

Vô số phi kiếm cùng vũ khí toàn bộ đều đem ra ngoài, hội tụ đến thần thạch trên.

Càng thêm một màn kinh người xuất hiện.

Bất luận là phi kiếm vẫn là những vũ khí khác, một khi bắn trúng thần thạch, nháy mắt liền sẽ hóa thành mảnh vỡ, lần này coi là thật xuất kỳ bất ý, người đến sau coi như nghĩ muốn đình chỉ công kích, cũng đã không còn kịp rồi.

Thần thạch như cũ đang điên cuồng hấp thu sương máu, toàn bộ thần thạch nổi lên hồng mang chói mắt.

Này một đợt công kích xuống, phần lớn người tu chân đều mất đi vũ khí của chính mình.

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, lần này thăm dò di tích, có thể nói là một cái bất ngờ tiếp theo một cái bất ngờ, chỗ tốt xác thực được không ít, có thể là tử vong người cũng thực sự nhiều lắm, tại chỗ rất nhiều người tu chân, đều lần thứ nhất sinh ra lui bước ý nghĩ.

Bị thương người tu chân, từng cái từng cái phát sinh tiếng kêu cứu, lập tức chậm rãi hôn mê, cái kia huyết còn đang không ngừng phun ra.

Nguyên bản hai, ba ngàn người tu chân, này lúc sau đã ngã xuống gần nửa, trong đó có bị giết chết, cũng có sau khi bị thương bị thần thạch lấy ra huyết dịch, không chống đỡ được mà chết.

Hiện tại thật sự không người nào dám động thủ, ở chỗ khác bị thương không đáng kể, có thể ở đây bị thương, làm thật là muốn chết.

Có người thông minh bắt đầu hướng về đài cao chạy cách, nhưng là bọn họ rất nhanh liền phát hiện, cấm chế dĩ nhiên hoàn toàn khôi phục, hơn nữa uy lực so với trước càng thêm biến thái.

Liên tục hai người bị khôi phục cấm chế giết chết, ngay sau đó liền không ai dám lộn xộn, mọi người từng cái từng cái ngơ ngác nhìn thần thạch, có người nói: "Đây là món đồ quý quái gì vậy a! Dĩ nhiên hút máu, hơn nữa không đánh nổi nó. . ."

Rất nhiều người bởi vì lần trước công kích mà bị mất vũ khí, giờ khắc này càng là vạn phần hoảng sợ, đã không có vũ khí, thực lực ít đi nhất rồi một nửa, cũng may hiện tại đã đình chỉ chém giết, bằng không thì chết tổn thương người khẳng định càng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Liên hợp

Lam Thiên Hộ mang theo còn sót lại mười mấy người đi tới Diệp Thạch Cẩm bên người, không có cách nào, bọn họ đã không cách nào bảo vệ chính mình, lần chiến đấu này tử thương nặng nề, bọn họ ba tông hơn ba mươi trường lão, đầy đủ chết rồi một nửa, còn lại mười mấy người đã rất khó tự vệ.

Diệp Thạch Cẩm đứng là không có đuổi bọn hắn, chỉ nói: "Đến đằng sau ta đến đây đi, Đồ Danh Thần ở nơi nào?"

Hắc Trạch cười khổ nói: "Chết rồi. . ."

Sau đó Diệp Thạch Cẩm phát hiện, Văn Đạo Phong tông chủ Tây Vân Phi cũng đã chết, bởi vì Văn Đạo Phong trường lão Tây Khai Vinh chính ôm thi thể của hắn.

Ba cái tông môn, mỗi cái tông đều chết hết không ít trường lão, còn dư lại mười mấy người mỗi người sợ hãi không thôi, làm sao cũng không nghĩ ra, lần này dĩ nhiên thành vong hồn lữ trình, chỗ này quá dọa người.

Sương máu xoay quanh, thần thạch ở trên không bên trong đi lòng vòng, mỗi lượn một vòng sương máu liền sẽ trở thành nhạt một điểm, theo thời gian trôi qua, sương máu dần dần mà ít ỏi lên, trong không khí tràn ngập máu tanh mùi vị cũng từ từ nhạt đi.

Không ai biết phía dưới sẽ phát sinh cái gì, hiện nay ai cũng không dám động, tất cả người tu chân đều bị thần thạch dọa sợ.

Khối này tảng đá thực sự biến thái, mỗi cái người tu chân đều đang suy tư, nên làm gì đối phó nó.

Làm trên tế đàn sương máu hoàn toàn biến mất, thần thạch liền treo ở đỉnh đầu của mọi người, đột nhiên, thần thạch phát sinh một đạo nhàn nhạt tia sáng, trực tiếp đánh vào một cái người tu chân đầu trên.

Một màn kinh người xuất hiện, người kia từ đầu bắt đầu biến thành màu đen, cấp tốc biến thành màu xám, bên cạnh có bằng hữu tiến lên nâng, nhưng phát hiện người này nháy mắt liền biến thành tro tàn, nhất thời gọi ra tất cả xông xáo, vật này chợt bắt đầu công kích!

Thần thạch bắn hồi quang, tần suất không tính quá nhanh, khoảng chừng năm phút đồng hồ đến mười phút một lần, có thể mỗi lần hồi quang đánh xuống, không người nào có thể chống đối.

Một đạo hồi quang liền chết đi một người!

Loại này kinh khủng cảnh tượng, để mỗi cái người tu chân đều sợ đến sợ đến vỡ mắt, chuyện này quả thật chặn không thể chặn, không thể tránh khỏi.

Đừng xem trên tế đàn nhiều người, sớm muộn hồi quang sẽ rơi ở trên đầu mình, điểm ấy ở chết đi bảy tám cái người tu chân sau, mọi người đều biết, trên tế đàn người tu chân toàn bộ rối loạn, chạy tán loạn khắp nơi, nỗ lực tìm tới đường đi ra ngoài.

Lam Thiên Hộ đẩy ra Diệp Thạch Cẩm bên người, thận trọng dò hỏi: "Tiền bối, chúng ta nên làm gì?"

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu nói: "Ta không biết. . ."

Hắn đích xác không biết nên làm thế nào cho phải, trong lòng kỳ thực cũng có nghi hoặc, trước đây thấy thần thạch cũng không phải là như vậy, khi đó không có ai điều khiển, thần thạch chắc là sẽ không chính mình động, bây giờ thần thạch không biết chuyện gì xảy ra biến dị.

Một cái người tu chân tuyệt vọng kêu to, trơ mắt mà nhìn hồi quang bắn trúng hắn lòng ngực, nhìn lòng ngực biến thành màu đen, sau đó cấp tốc biến hồi, hắn còn có thể kêu ra tiếng: "Cứu ta. . . Triệu ca cứu ta. . . A, ta không muốn chết a. . . Cứu ta. . ."

Khốn khổ gào không có bất kỳ tác dụng, theo màu xám nhanh chóng lan tràn, hắn biến thành một toà màu xám pho tượng.

Ai cũng biết, pho tượng kia chỉ cần nhẹ nhàng vừa chạm vào, liền sẽ hóa thành tro tàn.

Rất nhiều người hướng về Diệp Thạch Cẩm vọt tới, trong đó có người kêu lên: "Tiền bối. . . Cứu lấy chúng ta!"

"Tiền bối, người có biện pháp đi ra ngoài sao?"

Lúc này không người kêu nữa Diệp Thạch Cẩm vì là Bạch Phát Huyết Ma, tất cả mọi người biết, ở đây chỉ có Diệp Thạch Cẩm tu vi tối cao, thực lực mạnh nhất, cũng có khả năng nhất muốn thoát vây phương pháp xử lý, rất nhanh, mỗi người đều suy nghĩ mình bạch đạo lý này.

Nhưng Diệp Thạch Cẩm là thật không có cách nào, đối với thần thạch, hắn biết rõ vật này không giống bình thường biến thái, nhưng ngoài ra cũng không hiểu rõ.

Suy tư chốc lát, Diệp Thạch Cẩm nói: "Các ngươi hợp lực đánh ra một cái đi xuống đường nối. . . Mặt khác, phái người nhìn Tinh Quan dưới vị trí, có phải là có đường nối đi ra ngoài."

Mọi người đại hi, bất kể như thế nào, tại mọi người thúc thủ vô sách thời điểm, Diệp Thạch Cẩm lập tức đưa ra hai cái biện pháp, bất luận đúng sai cũng đáng giá thử một lần, dù sao cũng hơn chờ chết ở đây mạnh hơn.

Lam Thiên Hộ nói: "Tiền bối, người tới chỉ huy đi, chúng ta nghe từ mạng người khiến!"

Này vừa nói, mọi người nhất thời tỉnh ngộ lại, bất kể nói thế nào, có người chỉ huy dù sao cũng hơn năm bè bảy mảng mạnh hơn, điểm ấy nhận thức tất cả mọi người có, nhất thời có người mở miệng phụ họa nói: "Chúng ta nghe từ tiền bối chỉ huy!"

Mỗi cái đoàn đội tiểu tổ, từng cái từng cái tỏ thái độ.

"Đồng ý!"

"Chúng ta cũng nghe tiền bối chỉ huy!"

Cứ như vậy làm cho Diệp Thạch Cẩm tiếp nhận quyền chỉ huy.

Diệp Thạch Cẩm kỳ thực cũng muốn chạy trốn ra đi, hắn cũng không nghĩ tới, mới gặp lại thần thạch sẽ như này hung hiểm, linh quang lóe lên, Diệp Thạch Cẩm đột nhiên hiểu.

Này thần thạch phòng chừng đã có bước đầu linh trí, như vậy không bị khống chế khát máu tàn sát, là một kiện chuyện phi thường đáng sợ, vô luận như thế nào, cũng phải hủy diệt này thần thạch!

Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Tốt, nếu tất cả mọi người đồng ý, như vậy ta tới chỉ huy, có một chút muốn nói rõ, nhất định phải nghe theo chỉ huy! Nếu như không đáp ứng, vậy thì từng người nghĩ biện pháp trốn đi."

Người ở chỗ này nhất thời hiểu lời này tàn khốc, một khi Diệp Thạch Cẩm tiếp nhận quyền chỉ huy, một khi có người không nghe theo chỉ huy, như vậy hậu quả liền rất nghiêm trọng, hắn có thể trực tiếp mệnh lệnh người chịu chết đi, coi như không chịu, hắn cũng có thực lực giết chết người không nghe lời.

Thế nhưng, tất cả người tu chân đều sắp bị thần thạch bức điên rồi, Lam Thiên Hộ rất thẳng thắn nói: "Chúng ta nghe từ mệnh lệnh, dù cho để cho chúng ta đi chết, chúng ta cũng sẽ đồng ý!"

Lam Thiên Hộ tỏ thái độ áp đảo cuối cùng một cộng cổ, tiếp theo hét thây đoàn đội đều biểu thị đồng ý, không có cách nào không đồng ý, nếu như không đồng ý, trực tiếp đã bị cô lập, lúc này chỉ có thể đoàn kết, ai dám xằng bậy đó chính là công địch.

Thống nhất ý kiến, không người phản đối, Diệp Thạch Cẩm xác định quyền uy của chính mình.

Cho tới thần thạch, đã không người dám công kích, đều biết cái kia không có tác dụng, còn năm phút đồng hồ đến mười phút một lần thần thạch công kích, cũng không có ai lại đi đề ý tới, ngược lại rơi đến cùng, căn bản là chặn không thể chặn không thể tránh khỏi, ở đây có hơn một ngàn tên người tu chân, nếu muốn giết quang, vẫn cần thời gian phải rất lâu.

Loại này hoảng sợ coi là thật dễ người không thể làm gì, ai cũng không biết mình là không phải hạ một cái, đều đem hi vọng ký thác trên người Diệp Thạch Cẩm, đây là tại chỗ duy nhất một cái siêu cấp cao thủ, nếu như hắn cũng không được, lớn như vậy gia cũng chỉ có thể nhận.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Xem trước một chút, có thể hay không đánh ra một cái đi xuống đường nói, chỉ cần ly khai tòa tế đàn này, có thể còn có sống sót hi vọng."

Rất nhiều người thế mới biết, ở đây dĩ nhiên là một tòa tế đàn!

Liên tưởng đến Tinh Quan, rất nhiều người này mới tỉnh ngộ lại, thật là bị bảo vật choáng váng đầu óc, dĩ nhiên không hiểu ra sao liền thành tể phẩm, đáng sợ Triều Tiên Tông, đáng sợ tế đàn.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Phân một nửa người đi công kích cấm chế, nhìn xem có thể hay không mở ra đi xuống đường. Lam Thiên Hộ, đội ngũ của các người chỉ huy một hồi, những người khác đi theo ta."

Một nhóm lớn người theo Diệp Thạch Cẩm, những người khác theo Lam Thiên Hộ, nguyên bản tán loạn người tu chân, rốt cục thống nhất lại, lực lượng này nhưng lớn rồi.

Có thể tới nơi này người, toàn bộ đều là bên trong cao cấp người tu chân, thực lực cũng không yếu, nếu như không có ai tổ chức, như vậy thì là năm bè bảy mảng, chỉ khi nào có người tổ chức ra, đám người kia thực lực coi là thật có thể quét ngang Tu Chân Giới.

Tinh Quan đã phá nát, phía dưới quả nhiên có một hồ, tra xét sau, Diệp Thạch Cẩm tiếc nuối phát hiện, này phía dưới cũng không có bất kỳ đường nói, cũng không có cái gì đặc thù không gian.

Hắn trực tiếp liền ngăn cả người, nếu như không có đường nói, chính mình rốt cuộc làm sao đi ra?

"Tiền bối, không có đường đi ra ngoài. . ."

"Chính là một cái trống rỗng hang đá. . . Không có phát hiện cái gì!"

"Ồ đây không có đường ra!"

Diệp Thạch Cẩm vừa cẩn thận kiểm tra qua một lần, bất đắc dĩ nói rằng: "Ồ đây không đường có thể đi! Chúng ta đi tới, xem bọn họ có thể không thể đã thông một con đường đi ra!"

Một đám người một lần nữa đi ra, trên mặt đất đâu đâu cũng có Tinh Quan mảnh vỡ, cũng không có ai để ý, bất quá đi ở phía sau nhất một cái người tu chân, ngẫu nhiên phát hiện một tấm ngọc phù, hẩn lạng lẽ thu hồi, theo nhảy lên bình đài.

Oanh oanh tiếng nổ mạnh liên tục không ngừng vang lên, Diệp Thạch Cẩm bọn họ đi tới bình đài biên giới, nhìn thấy Lam Thiên Hộ đang chỉ huy hợp lực công kích.

Diệp Thạch Cẩm đi tới Lam Thiên Hộ bên người, hỏi: "Thế nào?"

Lam Thiên Hộ chán nản lắc đầu, nói rằng: "Công kích của chúng ta, xác thực có thể hủy diệt ranh giới cấm chế, thế nhưng cấm chế bản thân khôi phục quá nhanh, chỉ cần mấy giây, mới cấm chế liền lại đột nhiên xuất hiện, căn bản không cách nào triệt để hủy diệt, quả thực tà môn!"

Tất cả mọi người nhìn Diệp Thạch Cẩm, này có thể gặp phiền toái.

Diệp Thạch Cẩm ngẩng đầu nhìn lại, chỉ Kiến Thần đá còn đang không trung chậm rãi rơi, lập loè hồng mang chói mắt, còn một chỗ khác màu xanh biếc, đã sắp cũng bị hồng mang che lại, chỉ còn dư lại hơi yếu một điểm lục mang.

"Để cho ta suy nghĩ một chút. . ."

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Tuyệt diệt đại trận

Lúc này, lại là một đạo hồi quang bắn xuống đến, trong nháy mắt, đánh vào một cái người tu chân trên đồi!

Người kia hoảng sợ tới cực điểm, đại hồng đại khiếu, toàn bộ bình đài hiện tại hoàn toàn yên tĩnh, tiếng nói của hẩn hiện ra được kinh khủng dị thường.

Người này chính là từ trong hang đá người đi ra sau cùng người, trong tay hẩn còn cầm vừa rồi tìm được ngọc phù, căng thẳng bên dưới, trực tiếp liền bóp nát ngọc phù.

Làm ngọc phù tan vỡ thời điểm, một đạo hào quang màu trắng bạc nháy mắt phát sinh, tia sáng này là như vậy chói mắt.

Bởi vì hẩn rộng to, tất cả mọi người chú ý hướng về hẩn, làm bóp nát ngọc phù ánh sáng phát sinh thời gian, mọi người còn tưởng rằng là hẩn dùng cái gì hộ thể bùa chú, lại không nghĩ rằng đạo kia tia sáng chói mắt, dĩ nhiên trực tiếp đánh vào tế đàn mặt đất!

Đột nhiên, tế đàn rung động kịch liệt, có người hét lớn: "Người bóp vỡ là cái gì?"

Người kia từ chân bắt đầu hồi hóa, một điểm điểm tràn lan lên đến, hẩn tuy rằng bóp nát ngọc phù, vẫn còn thần trí tỉnh táo, hồi quang đã lan tràn đến cái hông của hẩn.

Diệp Thạch Cẩm trầm giọng nói: "Ngọc phù này từ đâu tới?"

Người kia sợ hãi nói: "Tinh Quan mảnh vỡ bên trong. . . Ta, cứu ta. . ."

Tất cả người tu chân tất cả đều ngạc nhiên, trong đó một cái người giận dữ hét: "Người con mẹ nó muốn làm gì?"

Không người nào biết, ngọc phù này một khi phá nát, đến tột cùng sẽ xảy ra chuyện gì, từng cái từng cái như lâm đại địch đề phòng.

Người kia luôn mồm nói: "Cứu ta. . . Cứu ta. . . Ta, ta không muốn chết, cứu ta a. . ."

Một cái người tu chân đột nhiên nhào tới, một quyền đánh liền ở trên đầu hẩn, quát lên: "Cứu người? Đi chết đi!"

Loại người này đáng hận nhất, lúc này có phát hiện, nhất định phải nói cho tiên phong, nếu không nhất định chính là muốn chết.

Người kia trực tiếp bị đập chết, sau đó hóa thành tro tàn.

Diệp Thạch Cẩm lắc đầu, hẳn trong lòng cũng không chắc chắn, không biết ngọc phù này bóp nát là tốt hay là xấu, ngẫm lại mình ban đầu tiến nhập Tinh Quan, cũng không có phát hiện cái gì ngọc phù, cũng không biết vật này là từ nơi nào nhô ra.

Tế đàn còn đang kịch liệt run run, tòa tế đàn này lớn vô cùng, giống như là một tòa bị lật bỏ nửa đoạn núi lớn, đỉnh chớp có đầy đủ đại diện tích, có thể dễ hai, ba ngàn người đứng vẫn không cảm giác được được chật chội bình đài, xác thực đủ lớn.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không biết còn có cái gì xui xẻo hơn sự tình phát sinh, hiện tại tràng diện đã triệt để mất không chế, từng lần từng lần nguy hiểm không biết xuất hiện, trong lòng mỗi người đều dâng lên một luồng cảm giác vô lực.

"Răng rắc răng rắc. . ."

Rạn nứt âm thanh vang lên, trong lòng mỗi người đều chỉ còn dư lại một cái ý nghĩ, một khi tế đàn mở ra, chờ đợi mọi người vận mệnh lại sẽ là như thế nào đây.

Không lâu lắm, bốn căn to lớn trụ đá từ dưới đất rút lên, cấp tốc lên tới trăm mét cao, này cây cột đường kính có tới năm gạo trở lên, màu sắc đỏ tươi, làm cho người ta một loại cảm giác khủng bố.

Theo cây cột lên cao, toàn bộ bình đài bắt đầu bình tĩnh lại, loại này khác thường hiện tượng, làm cho tất cả mọi người càng thêm cảnh giác, này Trụ Tử bay lên đại biểu cái gì?

Lúc này, bên dưới tế đàn tất cả cấm chế cũng đã khôi phục, các loại ánh sáng lấp lánh, mỗi cái người tu chân trong mắt đều lập loè ra tuyệt vọng ánh sáng, liền ngay cả Diệp Thạch Cẩm cũng âm thầm hoảng sợ, đây là muốn một lưới bắt hết tư thế.

Một ánh hào quang xẹt qua, mỗi căn hồng trụ hạ đều xuất hiện mười tám tôn đầu hồ con rối, tương đương với Nguyên Anh kỳ thực lực của người tu chân.

Bốn căn hồng trụ hạ, tổng cộng xuất hiện bảy mươi hai tôn con rối, tay cầm binh khí đứng.

Lôi Chấn Phần mất đều đều, đây chính là tương đương với Nguyên Anh kỳ người tu chân con rối, đây mới là hẳn muốn nhất bảo bối!

Diệp Thạch Cẩm nhưng nhìn ra vấn đề trong đó, này bốn căn hồng trụ tuyệt đối không phải thứ tốt, hẳn quát lên: "Tập trung một căn hồng trụ đánh, phá hủy nó! Hợp lực công kích!"

Hơn một nghìn người tu chân, một khi thật sự hợp lực, căn bản là không có có cái gì có thể ngăn cản.

Hồng trụ nổi lên hùng lực ánh sáng, chiếu lên người mặt đều là màu lửa đỏ, Diệp Thạch Cẩm chợt tỉnh ngộ, nói rằng: "Cùng ta đồng thời, nhất định phải hủy diệt một căn hồng trụ, đây là tuyệt diệt đại trận! Không thể chờ nó mở ra!"

Nói, hẳn liền nhào đi ra ngoài.

Nhất thời, mọi người sắc mặt cũng thay đổi!

Tuyệt diệt đại trận ở Tu Chân Giới phi thường có tên, là trong truyền thuyết chân chính đỉnh cấp trận pháp một trong, một khi khởi động, coi như người nhiều hơn nữa, tu vi cao đến đâu cũng trốn không thoát đến, liền ngay cả Diệp Thạch Cẩm đều kiêng kỵ vạn phần.

Kỳ thực, Diệp Thạch Cẩm biết một chỗ có thể tránh né tuyệt diệt đại trận, thế nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không nói, bởi vì chỗ kia căn bản giấu đi không được mấy người, đó chính là Tinh Quan vị trí hang đá.

Hang đá nhiều nhất có thể ẩn nấp trăm người, mà ở trong đó còn có hơn một nghìn người tu chân, nếu như lúc này nói ra, vừa rồi vững chắc liền hợp tuyệt đối sẽ lần thứ hai vỡ tan, lập tức diễn biến thành một hồi tự giết lẫn nhau, vì mạng sống, những người tu chân này chuyện gì không dám làm?

Mười tám tôn con rối, ở phía trên ngàn người tu chân hợp lực một đòn xé thành mảnh nhỏ, làm phi kiếm cùng công kích đánh vào hồng trụ trên, toàn bộ hồng trụ nháy mắt lao đao đảo, mặt trên hiện lên vô số hoa văn, đó là gia trì phù văn.

Diệp Thạch Cẩm hét lớn nói: "Đòn thứ hai, nhanh!"

"Àm!"

Đòn thứ hai, hầu như tất cả mọi người dùng công kích mạnh nhất, tuy rằng trước công kích thần thạch thời điểm, rất nhiều người đánh mất vũ khí của chính mình, mà dù sao tu vi vẫn còn, phát động tấn công vẫn là không có vấn đề, dù cho thiếu phi kiếm, cũng còn có dự bị vũ khí, chỉ có điều uy lực ít hơn, cũng không có như vậy thuận buồm xuôi gió.

Hơn ngàn người công kích, hồng trụ coi như phòng ngự mạnh hơn cũng không chịu được, khoảng chừng kiến tạo ban đầu cũng không nghĩ tới, sẽ một lần nhốt lại như vậy đông đảo người tu chân, không có khả năng nghĩ tới đây sao nhiều người tu chân cùng lúc phát động tấn công.

Một đòn, hồng trụ liền sụp đổ xuống, sau đó nhìn thấy mặt khác ba căn hồng trụ, một căn tiếp theo một căn sáng lên, đó là chạy tiêu chí, chỉ cần thứ tư căn hồng trụ sáng lên, như vậy tuyệt diệt đại trận liền mở ra.

Cũng may thứ tư căn hồng trụ bị đúng lúc phá hủy, chênh lệch thời gian, khoảng chừng ở hai phút trái phải, nói cách khác, nếu như đã muộn hai phút, như vậy này tuyệt diệt đại trận coi như Diệp Thạch Cẩm cũng không cách nào ngăn trở, đây chính là học thức sức mạnh.

Mỗi người đều thấy rõ, cũng đều chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, mọi người càng thêm tín phục Diệp Thạch Cẩm, quả nhiên là cao nhân tiền bối, mọi người còn đang u mê thời điểm, hắn liền đã phát hiện vấn đề máu chốt, này bằng với cứu mọi người.

Rất nhiều người nghĩ muốn tới cảm ơn, chỉ cần là người rõ ràng, liền biết Diệp Thạch Cẩm vừa này bắt được cơ hội tốt bao nhiêu.

Diệp Thạch Cẩm quát to: "Xoay người phòng ngự!"

Lúc này, bởi thứ tư căn trụ đã hủy diệt, mặt khác ba căn hồng trụ không cách nào tổ hợp thành trận, nhất thời liền đại bạo nổ ra.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Mảnh vỡ quét ngang, phảng phất vô số phi kiếm loạn xạ, phàm là nghe theo Diệp Thạch Cẩm lời người, tất cả đều xoay người phòng ngự, cũng đều chặn lại rồi bất thành linh công kích, chỉ là còn có số ít bất dĩ vì nhiên người tu chân, nhất thời liền bị thiệt lớn.

Một mảnh dày đặc tiếng leng keng, nháy mắt gục mấy chục người, bọn họ từ vừa mới bắt đầu liền không lớn để ý tới Diệp Thạch Cẩm chỉ huy, coi như nghe theo chỉ huy, cũng chỉ là làm đáng một chút, lần này liền gặp vận rủi lớn.

Chết đúng là một cái đều không có chết, thế nhưng những người này tất cả đều tổn thương, nhất thời sưng máu bốc lên, mấy phút bên trong, dòng máu của bọn họ liền toàn bộ bị thần thạch mạnh mẽ hút đi, phun sạch sành sanh.

Những người tu chân này nếu như có thể sống sót đi ra ngoài, mỗi một người đều toán phát tài rồi, bởi vì chết đi người tu chân đeo trên người đồ vật, đều bị chung quanh người tu chân cướp giật, coi như di tích không có gì, bọn hắn cũng đều thu hoạch khá dồi dào.

Còn dư lại con rối bắt đầu phát động tấn công, mất đi bảo vệ Trụ Tử, chúng nó cũng chỉ có thể khởi xướng quyết tử xung phong.

Đáng tiếc tại chỗ người tu chân, coi như một chọi một cũng có thể làm rơi chúng nó, những con rối này đó chính là chuyện nhỏ mà thôi.

Lần này, Lôi Chấn Phần mang theo mấy cái trưởng lão đánh về phía một vị con rối, yêu cầu của hắn cũng không cao, nắm lấy một cái coi như kiếm lời.

Những người khác cũng ba, năm phần mười đám, vậy nhót từng vị con rối tàn nhẫn giết.

Diệp Thạch Cẩm không có tham dự vào, mà là đang ngó chừng bầu trời nhìn, tế đàn đỉnh chớp là do nham thạch tạo thành, trải qua pháp thuật gia cố, tương đương cứng cỏi, mà thần thạch liền treo trong đó bất động, phảng phất đang đợi cái gì.

Lần này hấp thu xong sưng máu sau, thần thạch không tái phát ra màu xám tia sáng, cũng không đến nơi du tẩu, chỉ là di chuyển ở cung điện dưới lòng đất nham thạch đỉnh chớp, không nhúc nhích.

Nói cách khác, thần thạch đột nhiên liền không giết người.

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Khốn cục

Tế đàn trên bình đài, tất cả mọi người đồng thời động thủ, rất nhanh liền xóa sạch còn dư lại con rối.

Lôi Chấn Phần rất là hưng phấn, bọn họ thành công bộ hoạch con kia con rối, bọn họ trước đây đã từng từng chiếm được hoàn chỉnh đầu sói con rối, mà đầu hổ con rối chỉ đạt được hơn phân nửa cái, cái khác đều là mảnh vỡ.

Chỉ cần có được hoàn chỉnh một bộ đầu hổ con rối, bọn họ chế tác chiến ngẫu trình độ liền có thể lấy tăng nhanh như gió.

Lần này được đầu hồ con rói, Lôi Chấn Phần hận không thể lập tức trở về son trang, mặc kệ lại xuất hiện cái gì, hẳn đều không có hứng thú.

Khi mọi người phát hiện, đã sắp hai mươi phút, thần thạch dĩ nhiên không có tiếp tục công kích, nhất thời bắt đầu nghị luận sôi nổi.

"Ồ, các người phát hiện không có, dựa theo thần thạch giết tốc độ của con người, vừa này khoảng thời gian này, ít nhất cần phải chết hai người đến ba người mới đúng, dĩ nhiên một cái đều không có giết a!"

"Ta cũng chú ý tới, này sao lại thế này?"

"Có thể giết mệt không. . ."

"Một cái đầu người a, đó là tảng đá. . . Hẳn biết rầm mệt a!"

"Ta nhớ được, chính là giết cái kia nắm ngọc phù gia hỏa phía sau, liền không có cử động nữa!"

"Đúng, đúng, ta cũng nhớ tới, người kia chết rồi, thần thạch sẽ thấy cũng không có bắn ra cái kia loại chán ghét ánh sáng."

"Hừ hừ, như thường hút máu!"

"Đó không phải là thần thạch giết. . . Người chỉ cần không có thương tổn, liền không có vấn đề!"

"Nói như vậy, còn phải cảm tạ hẳn?"

"Cảm giác cảm ơn cái gì? Có thể cái kia ngọc phù chính là đi ra then chốt, hiện tại triệt để hủy diệt rồi, tên kia tuyệt đối đáng chết!"

Diệp Thạch Cẩm ngửa lên trời nhìn thần thạch, trong lòng có loại cảm giác kỳ quái, cái kia cảm giác cổ quái là mãnh liệt như thế, rồi lại không tìm được đáp án rõ ràng.

Một loại cảm giác khủng bố, hẳn không phải là thần thạch mang tới, mà là những nơi khác!

Một cái người tu chân đột nhiên hét lớn: "Phía ngoài cấm chế tràn lan lên đến. . ."

Diệp Thạch Cẩm trong lòng chấn động, năm đó Triều Tiên Tông đến tột cùng lợi hại bao nhiêu?

Hắn đột nhiên có chút hiểu, Triều Tiên Tông đối với cấm chế vận dụng, đã đạt đến đỉnh cao trình độ, bây giờ người tu chân căn bản không thể nào tương tượng được, coi như hẳn cũng kém xa lắm.

Cấm chế này đại trận dĩ nhiên là tầng tầng, coi như hồng mắt cũng có thể biến dị, sau đó tầng tầng lớp lớp vĩnh viễn không có điểm dừng.

Đồng thời hẳn cũng phản ứng lại, vừa này chính mình cái kia loại cảm giác nguy hiểm, kỳ thực chính là đối với nơi này cấm chế hoảng sợ, khi bọn họ phá hủy một căn hồng trụ, tuy rằng tuyệt diệt đại trận bị phá hết, có thể đại trận này nguyên bản dĩ nhiên là dùng để trấn áp tế đàn!

Bọn họ nếu như không phá tan tuyệt diệt đại trận, cũng sẽ bị tuyệt diệt đại trận giết chết, chỉ khi nào phá trừ đại trận, như vậy thì sẽ để tế đàn phía dưới cấm chế tràn lan lên đến.

Nói cách khác, bình đài cũng không an toàn nữa.

Một hoàn khẩu chặt một hoàn, chỉ sợ bọn họ thành công ngăn trung cao cấp người tu chân, vậy thì như thế nào?

Triều Tiên Tông căn bản liền một người sống đều không có, nhưng có thể dễ dàng tiêu diệt như vậy đông đảo người ngoại lai, cái này tông môn quả thực cường hãn tới cực điểm.

Cấm chế tràn lan lên tới tốc độ cũng không nhanh, không có có thời gian mấy tháng, phỏng chừng không thể che kín toàn bộ bình đài, nếu như tại chỗ người tu chân ra tay ngăn cản, tốc độ như vậy còn sẽ càng chậm hơn.

Thế nhưng có một chút nhất định phải rõ ràng, đó chính là nhân lực đều là có cuối cùng thời điểm, mà cấm chế này lan tràn tựa hồ là vô cùng vô tận, vậy thì đáng sợ.

Đây là muốn giết chết bất kỳ kẻ xâm lấn tư thế!

Diệp Thạch Cẩm hồi tưởng lại năm đó, có thể khi đó mở ra Tinh Quan hết sức đột ngột, vì lẽ đó Mãng Thiên Tinh cũng chưa kịp bố trí, hầu như gặp mặt liền bắt đầu chém giết.

Cái kia một trận chiến đấu thật là kinh tâm động phách, năm cái Tu Chân Giới đỉnh cấp cao thủ, chết trận bốn cái, Diệp Thạch Cẩm cũng chỉ là may mắn trốn Tinh Quan bên trong, mới tránh được một kiếp.

Cho tới làm sao đến rồi bên ngoài, vậy thật chính là một cái câu đố, có thể vĩnh viễn cũng đừng muốn tìm đáp án.

Rất nhiều người tới hỏi Diệp Thạch Cẩm làm sao bây giờ?

Diệp Thạch Cẩm liền một chữ trả lời: "Chờ!"

Sau đó, Diệp Thạch Cẩm để cho bọn họ đi trước phá hoại xâm nhập cấm chế, tận lực chậm chậm cấm chế lan tràn, bất kể như thế nào trước tiên chờ đợi xem, hẳn cảm thấy thần thạch cũng không đơn giản.

Phía trước biến hóa, còn có vị trí hiện tại, đều để hẳn cảm thấy thần thạch nhất định sẽ có hành động!

Phải biết, thần thạch hấp thụ hơn ngàn người huyết, hơn nữa đều là chân chính người tu chân huyết, Diệp Thạch Cẩm tin tưởng, thần thạch hấp thụ những huyết dịch này nhất định có tác dụng, còn là tác dụng gì, hẳn cũng không làm rõ ràng được.

Một cái người tu chân từ trước người hẳn đi qua, Diệp Thạch Cẩm nói: "Người, người đứng lại!"

Người tu chân kia nhất thời đứng lại, nói rằng: "Tiền bối, có gì phân phó?"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Nguyệt Luân phủ lấy tới. . ."

Này trong tay người xách theo chính là Nguyệt Luân phủ, Hùng Nhị vũ khí, hẳn là sớm nhất xông lên bình đài một nhóm người, vừa vận nhật được Hùng Nhị vũ khí, Nguyệt Luân phủ toán là chiến lợi phẩm của hắn.

Này búa lớn phẩm chất rất cao, luyện chế được cực kỳ hoàn mỹ, lúc trước Hùng Nhị nhưng là tu chân giới đỉnh cấp cao thủ, vũ khí làm sao sẽ kém?

"Tiền bối. . . Người. . ."

Người kia thật sự không muốn ý, nếu như Diệp Thạch Cẩm cướp giật, hẳn căn bản là lưu không được cây búa này, hiện tại hẳn đã biết, này đem phủ danh đầu gọi Nguyệt Luân phủ.

Diệp Thạch Cẩm nói: "Ta chỉ là nhìn, đây là ta một người bạn vũ khí."

Người kia trong lòng nể to, nhưng vẫn là ngoan ngoãn đem Nguyệt Luân phủ đưa cho Diệp Thạch Cẩm, hẳn biết đối phương lợi hại, căn bản cũng không dám cãi lời, trong lòng nhưng điên cuồng chửi loạn: "Bạn cũ vũ khí? Vô nghĩa đi! Tên khốn kiếp này. . . Cướp vũ khí của ta. . ."

Nhưng hẳn một câu nói đều không dám nói.

Cầm Nguyệt Luân phủ, Diệp Thạch Cẩm nhớ tới Hùng Nhị, trong lòng cảm khái vạn phần, Hùng Nhị đã sớm chết rồi, hẳn hai lần tiến nhập di tích, mỗi lần đều kiến thức vô số người tu chân ngã xuống, chỗ này nhất định chính là người tu chân phản mộ.

Đưa tay đem Nguyệt Luân phủ trả cho người kia, Diệp Thạch Cẩm thở dài, nói rằng: "Thực lực của người dùng Nguyệt Luân phủ còn có chút không đủ. . . Nỗ lực tu luyện đi, Nguyệt Luân phủ là có thể thu vào Tử Phủ đan điền."

Trên mặt người kia lộ ra khó tin biểu hiện, hẳn lại cũng không nghĩ ra, Diệp Thạch Cẩm sẽ đem Nguyệt Luân phủ trả lại hẳn!

Đây là Bạch Phát Huyết Ma sao?

Người kia cầm Nguyệt Luân phủ, thậm chí đều không có cảm ơn, tâm thần hoảng hốt đi tới một bên, thật giống chỗ đó có vấn đề? Tại sao Diệp Thạch Cẩm không có cướp? Đối lại là hẳn, căn bản cũng không cần cân nhắc, đoạt cũng là đoạt.

Diệp Thạch Cẩm bên người như cũ vây quanh không ít người, trong lòng mỗi người đều thấp thỏm bất an, không ít người ở bình đài biên giới không ngừng mà oanh kích, đem mới sinh thành cấm chế nổ nát.

Cấm chế này rất là quái lạ, bọn họ xưa nay đều chưa từng thấy, cấm chế cũng có thể chính mình lan tràn.

Triều Tiên Tông, cái này cổ đại tông môn, cho mọi người để lại ấn tượng cực kỳ khác sâu.

Diệp Thạch Cẩm như cũ nhìn mặt trên, hẳn bản năng cảm thấy, thần thạch không nên như thế vẫn dừng lại ở mặt trên, hẳn cẩn thận hồi tưởng quá, tuy rằng không nhớ được, có thể trong lòng hẳn rõ ràng, mình nhất định từ thần thạch cái kia đạt được đến quá lợi ích cực kỳ lớn.

Đối với thần thạch, hẳn cũng có loại cảm giác thân thiết, hơn nữa trong lòng hẳn bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác, coi như thần thạch giết chết tất cả người tu chân, cuối cùng cũng sẽ không đối với hẳn phát động tấn công.

Diệp Thạch Cẩm có chút điểm xuất thần, Lam Thiên Hộ bên này đưa tới một cái vật thập, nói rằng: "Tiền bối, nếu như ta trở về không được, kính xin đem đồ vật của ta mang về."

Nói, đưa cho Diệp Thạch Cẩm một cái túi đựng đồ.

Lam Thiên Hộ lúc này cũng có một loại tin tưởng, coi như ở đây chết hết, Diệp Thạch Cẩm cũng có thể phá vòng vây đi ra ngoài, có lẽ chính mình hơn nửa đời người của cái, có thể giao cho Diệp Thạch Cẩm mang cho Tiên Nhi kế thừa.

Diệp Thạch Cẩm lạnh nhạt nói: "Chúng ta sẽ đi ra!"

Rất nhiều người cũng không quá tin Diệp Thạch Cẩm, căn bản là không đường có thể trốn, cung điện dưới lòng đất đỉnh chóp có thần thạch ở, vật này giết người sắc bén cực điểm, ai cũng không dám xông lên.

Đến khắp chung quanh đã hoàn toàn bị cấm chế bao vây, hơn nữa cấm chế còn đang tràn lan lên đến, coi như không tràn lan lên đến, những người này cũng hạ không được tế đàn, bọn họ đều là sống tế phẩm.

Nôn nóng tâm tình bất an ở từ từ lan tràn, mọi người tự tin cũng ở một điểm điểm mất đi.

Để mọi người không hiểu là, Diệp Thạch Cẩm trên căn bản không nhúc nhích, liền đứng tại chỗ, vẫn ngửa đầu nhìn phía trên, hơn nữa thần tình lạnh lùng nhìn không ra bất kỳ bộ dáng lo lắng, phảng phất chính là một cái người ngoài cuộc.

Tiếng ồn ào tiếng ồn ào, còn có các loại vũ khí công kích tiếng, trên bình đài rất loạn, thế nhưng ở Diệp Thạch Cẩm xung quanh trăm gao, nhưng tương đối bình tĩnh.

Không ít người tu chân đều nhìn hẩn, trong lòng âm thầm ước ao hẩn có thể tìm được thoát vây phương pháp xử lý, nếu nói là ở đây có người có thể chạy đi, cũng chỉ có Diệp Thạch Cẩm, điểm ấy trong lòng mọi người đều nắm chắc, chỉ có chân chính cường giả, sẽ không sợ hãi loại này cảnh khốn khó.

Đột nhiên, Diệp Thạch Cẩm nói rằng: "Đến!"

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triều Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chạy ra đường sống

Vây quanh ở Diệp Thạch Cẩm người lân cận, toàn bộ đều nghe không hiểu ra sao, cái gì đã tới rồi?

Có người theo Diệp Thạch Cẩm ánh mắt nhìn lên trên, không nhận được cả kinh kêu lên: "Mau nhìn thần thạch!"

Thần thạch đã sắp cũng bị hồng mang bao trùm, mà Diệp Thạch Cẩm hết sức rõ Sở Thần thạch hai loại thuộc tính, đó chính là sống và chết, hồng mang một phía này liền là tử vong, trong lòng hẩn suy nghĩ, lẽ nào thần thạch muốn giết chết tất cả người tu chân sao?

Đột nhiên, thần thạch lật lộn lại, bộc ra hồng mang một mặt nhắm ngay cung điện dưới lòng đất đỉnh chóp, mà bộc ra yếu ớt màu xanh biếc một mặt quay về phía dưới tế đàn.

Diệp Thạch Cẩm đột nhiên liền thờ phào nhẹ nhõm, bởi vì hẩn biết này hàm nghĩa trong đó.

Thần thạch động!

Theo đá khung đỉnh, một vòng một vòng di chuyển nhanh chóng, mà hiện ra hồng mang phía kia, liên tục không ngừng bắn ra màu xám tro quang.

Mỗi cái người tu chân trong lòng đều ở đây phát lạnh, trước thần thạch cũng là phát ra loại này hôi quang, mỗi một điểm hôi quang bắn ra, đều sẽ giết chết một người, mà lần này là liên tục không ngừng bắn ra, chỉ là mục tiêu không phải người tu chân, mà là cung điện dưới lòng đất đá khung đỉnh.

Diệp Thạch Cẩm trong nháy mắt có hiểu ra, thần thạch đang tìm kiếm lối thoát, nó đã không muốn ý tiếp tục bị chôn ở cung điện dưới lòng đất trùng rồi, này thần thạch phải có mình đơn giản ý thức!

Cái này hiểu ra, để Diệp Thạch Cẩm có chút run rẩy, cường đại như hẩn, đối với thần thạch uy lực đều có sâu đậm sợ hãi, loại này không thuộc về mình năng lực làm thật là khủng bố tới cực điểm, hẩn âm thầm cân nhắc, nếu là có người có thể chân chính không chế thần thạch, thực lực đó nên đến mức độ nào?

Lúc trước, Mãng Thiên Tinh đại khái chính là cái này ý nghĩ chứ? Cho tới không tiếc dùng Triều Tiên Tông toàn thể người tu chân chôn cùng!

Toàn bộ cung điện dưới lòng đất phát sinh kịch liệt rung động, đặc biệt là đá khung đỉnh càng là run rẩy run dữ dội hơn, cũng không biết này hôi quang là cái gì, uy lực của nó quả thực để người khó mà tin nổi.

Có người hét lên kinh ngạc, Diệp Thạch Cẩm lập tức nhìn thấy, từng khối từng khối đá vụn bắt đầu rụng xuống, hắn quát lên: "Chính mình phòng ngự! Cần thận chờ bị đập chết!"

Vừa bắt đầu vẫn là đá vụn, sau đó chính là chậu rửa mặt thùng nước đại hòn đá nện xuống, tận lực bồi tiếp to bằng vại nước tảng đá rơi xuống, trong tiếng thét gào, tất cả người tu chân đều đang né tránh.

Diệp Thạch Cẩm phi kiểm liền di chuyển tại bên người, hắn nhìn thấy một khối so với vại nước còn lớn hơn nhám thạch cứ như vậy đập tới, thân hình hơi lóe lên, nhám thạch kia khối liền nện ở bên người, tung tóe tảng đá gào thét sát qua thân thể.

Lối thoát liền lên đỉnh đầu!

Diệp Thạch Cẩm không khỏi nở nụ cười, thân thạch lối thoát cũng ở đá khung đỉnh! Chỉ cần thân thạch ly khai, như vậy bọn họ cũng có thể ly khai!

Lam Thiên Hộ lớn tiếng nói: "Tiền bối. . . Làm sao bây giờ?"

Diệp Thạch Cẩm cũng lớn tiếng nói: "Đều đừng hoảng hốt, đường ra của chúng ta ngay ở mặt trên, nhất định phải tránh thoát đá khung đỉnh sụp xuống mới có thể sống đi ra ngoài, mọi người chính mình cẩn thận đi!"

Kỳ thực này cũng hết sức muốn chết, toàn bộ đá khung đỉnh sụp đổ lòi, người bình thường rất khó sống sót, nhưng bọn họ tất cả đều là tu chân giới cao thủ tinh anh, sống sót hi vọng vẫn rất lớn, chỉ phải có đầy đủ thực lực chống đối.

Rốt cục nhìn thấy hi vọng, mọi người cũng thi có tự tin, tuy rằng bọn họ đối với đá khung đỉnh sụp xuống không có bất kỳ khái niệm, thế nhưng Diệp Thạch Cẩm, vẫn là cho bọn họ rất lớn cổ vũ.

Đá khung đỉnh cũng không phải là toàn thể sụp đổ, nếu như toàn thể sụp xuống, phòng chừng liền ngay cả Diệp Thạch Cẩm đều đỡ không được.

Cung điện dưới lòng đất đá khung đỉnh tầng tầng bác rơi xuống, này thì cho mọi người cơ hội, hoặc tránh né, hoặc dùng phi kiểm nát tan, theo rơi xuống hòn đá cùng bùn đất càng ngày càng nhiều, phía dưới công kích cũng giống vậy bắt đầu kịch liệt.

Diệp Thạch Cẩm như cũ ngửa đầu nhìn, làm khối lớn nhám thạch bùn đất rơi xuống, hắn sẽ nhanh chóng na di đi qua, nếu như tiếp tục đứng ở trên bình đài, đó mới thực sự là ngu xuẩn, nhất định phải hướng về chỗ cao đứng.

"Àm! Âm! Âm!"

Mảng lớn nhám thạch liên tục không ngừng đập xuống, không ít không kịp né tránh người tu chân, trực tiếp đã bị đặt ở phía dưới, vận khí không tốt trực tiếp bị đập chết, còn có một số ít đập tổn thương không kịp trốn, cứ như vậy bị chôn sống ở trong đó.

Diệp Thạch Cẩm liên tục không ngừng na di, thực sự tránh không khỏi, liền ra phi kiểm đem đập xuống nhám thạch cắn nát, thực lực của hắn siêu cấp cường hãn, đối phó loại này hiểm cảnh thành thạo điều luyện.

Vô số người đang giãy dụa, đang né tránh, ở chửi bới, mỗi người đều liều mạng, lúc này bọn họ mới biết, coi như rơi xuống là nhám thạch bùn đất, lực sát thương cũng là như thế khủng bố.

Không ít người tu chân bị đập được vỡ đầu chảy máu, vẫn còn đang liều mạng tránh né, căn bản là không kịp trị liệu băng bó.

Toàn bộ bình đài từ từ bị hòn đá bùn đất vùi lấp, đồng thời hướng về chỗ cao sinh trưởng, vô số người tu chân ở tòa này mới trên ngọn núi nhỏ đi khắp tránh né.

Cũng không biết qua bao nhiêu thời gian, toàn bộ tế đàn đã biến thành một toà núi lớn, rơi xuống bùn đất hòn đá đem trọn toà tế đàn vùi lấp, có người đột nhiên kêu lên: "Cấm chế cũng bị chôn kĩ. . ."

Vừa bắt đầu, cấm chế còn có thể cắn nát rơi xuống nhám thạch, có thể theo số lượng càng ngày càng nhiều, dần dần, những cấm chế này cũng bị triệt để vùi lấp, mọi người đã có thể dọc theo mới núi lớn trên sườn núi đi.

Nhất thời, vô số người tu chân phóng ra ngoài.

Diệp Thạch Cẩm lại không có như vậy ly khai, hắn vẫn theo sát ở thân thạch phía dưới.

Có thể trốn người đều trốn, không ai lễ tạ thân ý ở phía trên mặt rơi xuống nhám thạch đập, Lam Thiên Hộ chờ người cũng rời đi, bọn họ tông môn chạy trốn ra ngoài chỉ có bảy tám cái, hơn ba mươi người chết hơn phân nửa, ba tông có thể nói là tổn thương nguyên khí nặng nề.

Ngay vào lúc này, Diệp Thạch Cẩm chỉ cảm thấy sáng mắt lên, thân thạch rốt cục đánh xuyên đá khung đỉnh.

Diệp Thạch Cẩm không chút do dự mà cười phi kiểm theo đi tới, trong thời gian ngắn, hắn liền bay ra cung điện dưới lòng đất, rốt cục vẫn là trốn ra được!

Sau đó Diệp Thạch Cẩm liền hoảng sợ phát hiện, thân thạch dĩ nhiên lơ lửng tại chính mình bên người cách đó không xa.

Diệp Thạch Cẩm nhất thời khản trương, thần thạch lợi hại trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, hắn đều không biết mình có thể hay không đối phó, phi kiếm chậm rãi ở xung quanh cơ thể xoay quanh.

Một người một đá, giữa không trung đối lập.

Đã có rất nhiều người tu chân vọt ra, mỗi cái trốn ra được người tu chân, đều biết thần thạch là như thế nào để người tuyệt vọng, mắt thấy Bạch Phát Huyết Ma cùng thần thạch đối lập, tình cảnh quái dị như vậy, coi như muốn phải nhanh lên một chút chạy trốn người tu chân, cũng không nhìn được lưu lại quan sát.

Diệp Thạch Cẩm nhìn chăm chăm thần thạch, không tự chủ được nói: "Người đã phải đi, vậy thì ly khai đi, tại sao còn muốn giết nhiều người như vậy?"

Xa xa vây xem người tu chân, suýt chút nữa đem cầm đao roi mắt, Bạch Phát Huyết Ma ở cùng thần thạch nói chuyện? Đây là cái gì tiết tấu?

Một đạo hào quang màu xanh biếc bắn về phía Diệp Thạch Cẩm, nhất thời, xa xa người tu chân đều phát sinh một tiếng thét kinh hãi, đều biết thần thạch bắn ra quang phi thường đáng sợ, nhưng là bọn hắn không biết, màu xanh biếc quang không phải là giết người.

Diệp Thạch Cẩm không nhúc nhích, hắn từng trải qua thần thạch thần kỳ, biết đạo hào quang này không phải giết người.

Một chốc, vô số hình ảnh ở Diệp Thạch Cẩm trong đầu trình hiện, một viên to lớn thần thạch ở tình không trung vũ trụ phi hành, sau đó đụng vào nào đó cái tinh cầu trên, vỡ nát thần thạch chung quanh bay xuống.

Diệp Thạch Cẩm thấy có người lục tìm thần thạch, cũng thấy có người tu luyện, các loại các dạng hình ảnh quả thực mắt không kịp nhìn, tốc độ kia nhanh vô cùng, hắn thậm chí nhìn thấy Mãng Thiên Tinh, thấy được còn không có có hủy diệt Triều Tiên Tông.

Về sau nữa, hắn thấy được Mãng Thiên Tinh điên cuồng giết người, nhìn thấy Mãng Thiên Tinh chế tạo Tinh Quan, nhìn thấy Mãng Thiên Tinh ôm thần thạch nằm vào Tinh Quan.

Ngay sau đó liền thấy chính mình, cùng Hùng Nhị, nam trăm yêu kiều, đồ hoàng phụ, rõ phong trần xuất hiện, nhìn thấy mình ôm lấy thần thạch cho đòi về phi kiếm, nằm ở Tinh Quan bên trong. . .

Sau đó, hết thảy tất cả im lặng đi.

Diệp Thạch Cẩm liền buồn bực, ở Tinh Quan sau hình ảnh dĩ nhiên đã không có!

Cuối cùng một màn là đầy trời tinh quang, đó là vũ trụ đại thế giới.

Thần thạch ở hắn bên người quay một vòng, tựa hồ có chút lưu luyến đáng về không bỏ, ngay sau đó, thần thạch hiện ra hào quang chói lọi, "Xèo" một thanh âm vang lên, cái kia thần thạch liền biến mất không còn tăm hơi.

Diệp Thạch Cẩm trong lòng đột nhiên sinh ra một tia không muốn, hắn biết, chính mình cùng thần thạch duyên phận triệt để đoạn tuyệt.

... . .

Kỳ Kiếm Điện ở ngoài, Lam gia tụ tập.

Diệp Thạch Cẩm lười biếng ngồi ở tiểu thực than bên bàn, Lam Tiên Nhi ngồi ở hắn đối diện, trên bàn bày đặt đại bồn thịt bò, còn có tô canh gà, một cái trên mâm gỗ dày đặc một tờ thông du bình, chỉ là lần này không có ai ăn.

Lam Tiên Nhi nói: "Đại thúc, người thật muốn đi a!"

Diệp Thạch Cẩm cười nói: "Đi ra quá lâu, muốn phải đi về nhìn. . ."

Hắn là thật đi ra quá lâu, hơn 200 năm, coi như trở lại cũng là cảnh còn người mất, có thể tuy vậy, hắn hay là muốn trở lại nhìn.

Lam Tiên Nhi cúi đầu xuống, hỏi: "Đại thúc, có thể không đi hay không a. . ."

Diệp Thạch Cẩm nói: "Đây là đại thúc lễ vật cho người."

Lam Tiên Nhi đưa tay cầm lên, đây là một cái hộp ngọc tinh xảo, nàng cẩn thận mở hộp ngọc ra, kinh ngạc nói: "Ngân Tiên Cổ!"

Diệp Thạch Cẩm nói: "Để cho người làm cái kỷ niệm đi, này Ngân Tiên Cổ là có thể dùng, tấm này giấy bìa trên ta để lại Khổng Trùng Phù, người sau đó có thể thử huấn luyện Ngân Tiên Cổ. . . Vật này dùng để hộ thân không thể tốt hơn, coi như Nguyên Anh kỳ người tu chân, cũng chưa chắc có thể ngăn cản được."

Lam Tiên Nhi bỗng nhiên thời gian trở nên hưng phấn, nói rằng: "Oa, mạnh thật! Tạ ơn đại thúc!"

Vừa dứt lời, chính là một luồng cuồng phong nhấc lên, trong thời gian ngắn, Diệp Thạch Cẩm đã biến mất không còn tăm tích.

Lam Tiên Nhi nhất thời ngây dại, đại thúc thật rồi đi, trong lòng nàng cũng không biết là tư vị gì.

... . .

Diệp Thạch Cẩm lơ lửng ở di tích bầu trời, di tích này mất đi thần thạch chống đỡ, tất cả cấm chế đại trận hoàn toàn biến mất.

Trong lòng hắn rất rõ ràng, có thể lại hơn mười năm trước, ở đây nên cái gì cũng không nhìn thấy, toàn bộ di tích sẽ một lần nữa bị rừng rậm bao trùm, hết thấy đều sẽ nhấn chìm ở trong con sông dài lịch sử.

Hơn 200 năm, nên về rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lục Tích Chi Vạn Tông Triêu Thiên Lục Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.